

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

She vowed he was off-limits,
but her heart is offering him the key.

imperfect arrangement

ELIXIR BACHELOR BILLIONAIRES

VIKKI JAY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KUSURLU DÜZENLEME
ELIXIR BACHELOR BILLIONAIRES
İKİNCİ KİTAP

VIKKI JAY

Telif hakkı © 2025 Vikki Jay

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Vellum ile oluşturulmuştur

Sevgilime

*her zaman ve sonsuza kadar benimle olduğun için teğekkr ederim.
Sen, Raymond için bağından beri benim ilham kaynağımsın. Biliyorum,
bir gün en harika baba olacaksın.
Seni çok seviyorum.*

OKUYUCULARA NOT

Sevgili okuyucular

Bu kitapta, duruma göre konuşamayan bir yan karakter yer almaktadır. *Imperfect Match kitabını* okuduysanız, onunla tanışmışsınızdır — o, dünyadaki en tatlı çocuktur ve ilk sayfadan itibaren kalbimi çalmıştır.

Onun sahneleri, duyarlılık konusunda uzman bir okuyucu tarafından dikkatle incelenmiştir. Quill ve onun durumsal dilsizliğinin mümkün olduğunca doğru ve özenli bir şekilde, büyük bir titizlik ve dikkatle tasvir edilmesi için elimden geleni yaptım.

İÇİNDEKİLER

1. "A" Harfi
Raymond
2. Kişisel Bir Terapi . .
Willow
3. Ölümcül Diva
Raymond
4. Bir Kurtarma Görevi
Willow
5. Kelimeler Hakkında Bir Şey
Raymond
6. Bir Sindirella Hayranı
Willow
7. Garip Bir İletişim
Willow
8. Ne Ruhun Ne de Uzuvarın. Sadece Sen
Raymond
9. Nörotik Palyaço Balığı
Raymond
10. Bir Misafir, Bir Taklitçi ve Bir Güneş Işığı?
Raymond
11. Bir Havlu Hırsızı
Raymond
12. Bir köpekbalığı mı, yoksa kötü bir cannoli
mi?
Willow
13. Fransız örğüler mi, yoksa mahvolmuş portakallar mı?
Raymond
14. Ey es on Firefly
Willow
15. Seni Seviyorum Gerçin

Willow

16. Katil Nişanlım

Raymond

17. Sonsuza Kadar

Willow

18. Daha Büyük Kaybeden

Willow

19. Nişanlım ve Ben Haberlere Çıktık

Willow

20. Nişan mı, Gizli Bir Tarikat mı?

Willow

21. Dikenli Sakal

Raymond

22. Gömlüksiz Öğretmen

Willow

23. Bir Willow Fahışesi

Raymond

24. Seksi Bir Dikkat Dağıtıcı

Raymond

25. Yürüyen Kalp Krizi

Willow

26. Bir Kalp ve Boyalı İşaret

Willow

27. Onun Kirli Kızı

Willow

28. Perilere Dilek Tutmak

Willow

29. Bu Gecenin Planı: Seks ve İçki

Willow

30. Yutma, Bebeğim _____ .

Willow

31. Aşkın Gerçek Anlamı

Raymond

32. Ruh Eşi Savaşı

Willow

33. [Hayallerin ve Sırların Ağırlığı](#)

Raymond

34. [Yeni Bir Seçim](#)

Willow

35. [Güç Dilek](#)

Raymond

36. [Ayçiçeği Kıyameti](#)

Willow

37. [Biber Gazı, Yulaf Sütü ve Bir Rakun Hakkında](#)

Raymond

38. [Sonsuza Kadar Mükemmel Olmak Hakkında](#)

Willow

39. [Mutlu Bir Sonsuza Kadar Son](#)

Quill

[Teşekkürler Vikki Jay'in](#)

[Diğer Eserleri Yazar](#)

[Hakkında](#)

"A" HARFİYLE BAŞLAYAN KELİMELELER

RAYMOND

"Telefonla konuşulamayacak ne var ki?" Son altı aydır başımın belası olan kadının karşısındaki koltuğa otururken, bu sözler dilimde dolanıp duruyor.

Willow Pershing.

Benimle şirketim Elixir Estates'in şimdiye kadar üstlendiği en iddialı proje arasında duran tek parça araziye ölümcül bir tutkuyla elinde tutan ateşli kızıl saçlı kadın. Hayalimdeki otel, Cherrywood'u haritada görünür kılmakla kalmayacak, şirketimizin portföyünü de zirveye taşıyacak bir simge olacak.

Ama onun yüzünden proje durma noktasına geldi.

Gözlerimi ona çevirdiğimde, dudaklarını hemen bir çizgiye getiriyor ve sanki beni her gördüğünde yüzü doğal olarak sinirleniyormuş gibi küçük bir kaş çatma oluştuyor.

Bunu çekici bulmamam gerekir. Ama ne yazık ki, buluyorum.

Willow'un saçları, o vahşi bakır rengi dağınıklık, onun imzası olan topuz şeklinde toplanmış, gevşek saç telleri yüzünü çerçeveleyiyor, sanki benim için düzeltmeye bile zahmet etmemiş gibi. Yani bu buluşma için.

Yine de, tamamen kendine özgü o vahşi görünümüyle muhteşem. Gözleri koyu kohl ile çizilmiş, kızıl kahverengi kirpikleri çilli yanaklarına yayılmış. Dudakları kırmızı ile turuncu arasında bir tonla boyanmış, dikkat dağıtıcı derecede dolgun ve öpülesi görünmelerini sağlayacak kadar parlak.

Lanet olsun.

"Bay Teager," diye zihnimdeki dalgınlığımı keserek, sandalyesine yaslanıyor. La Bella Vita'da, öğle yemeği saatindeki müşterilerden uzak, özel bir alanda oturuyoruz. Burası, şehirdeki en pahalı İtalyan restoranı. Willow'un neden burayı seçtiğini anlamıyorum, çünkü o, elbette, her türlü savurganlığa karşıdır.

Birbirimizi aylarca tanıdıktan sonra bile, hâlâ birbirimizin ilk isimlerini kullanmıyoruz.

Ve bu benim için sorun değil. Bu kadına çok yakın olmak, ateşle oynamak gibi bir şey gibi geliyor - yavaş başlayan ama geride sadece dumanlı bir yıkıntı bırakan bir şey.

"Bu toplantı için asistanımı rahatsız etmeye değer gördüğünüz için önemli bir şeyiniz olduğuna inanıyorum, Bayan Pershing." Sesim, o sevimli somurtkan ifadesini geri getireceğini bildiğim, kontrollü, neredeyse kayıtsız bir tona düşüyor. Bu tehlikeli bir oyun, ama bana karşı duyduğu küçümsemeyi sevmeye başlıyorum.

Willow Pershing benden nefret ediyor ve benim de aynı şekilde hissetmem gerekiyor. Sonuçta iş düşmanlarıyız.

Ben, büyükbabasının tartışmalı arazisiyle ilgilenen alıcıyım — hissedarlarıma söz verdiğim arazi. Yönetim kurulundan gelen, altı aydır ilerleme kaydetmeyen bir projeyle ilgili güncelleme talep eden mesaj ve e-postaların akını aklıma gelince çenem sıkışıyor. Hepsi de karşımda oturan bu inatçı, sinir bozucu derecede güzel kadın yüzünden.

"Demek Köpekbalığı çalışanlarını önemsiyormuş gibi yapıyor," diyor Willow, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle, ve lanet olsun, dudaklarım refleks olarak seğiriyor.

Parmaklarımla ağzımı kapatıyorum, yüzüme yayılan gülümsemeyi bastırmaya çalışıyorum. Normalde medyanın bana taktığı bu lakabı hiç sevmezdim, ama bunu ondan duymak? Neredeyse bir iltifat gibi geliyor.

"Her neyse," diye devam ediyor, bu konuyu bir an önce bitirmek istediği belli. "Geçen hafta, hem dedemin uzmanından hem de doktorundan onay aldım."

Bir süre durur, gözleri benimkilere sabitlenmiş, bir tepki bekler. Ancak, derin bakışları beni neredeyse rahatsız etse de, bir tepki alamaz. Neredeyse.

"Resmi belgelerde, vasiyetini güncellediğinde ve beni arazisinin tek sahibi olarak atadığında, büyükbabamın tamamen akli başında olduğu ve ne yaptığını tam olarak bildiği açıkça belirtiliyor." Gözlerini benden ayırmıyor ve istememe rağmen, onun cesaretine hayran olmamak elde değil.

Willow Pershing bir savaşçıdır. Aylardır benimle mücadele ediyor, hatalı olsa bile kendi inandığı şeye sıkı sıkıya bağlı kalmaya kararlı.

Normalde, birinden bana bir arsa satmasını sağlamak için en fazla iki görüşme yeterlidir. Ama Willow? O, ona uyguladığım her taktiğe karşı bağışık.

Çoğu insanın hayal bile edemeyeceği kadar çok para teklif ettim ona, Cherrywood'da daha büyük bir mülk satın alabilecek kadar. Ama bu teklifim kesin bir redle karşılandı. Ona sunduğum iş teklifi de aynı şekilde reddedildi. Otellerimden birinde kalıcı bir pozisyon ve birinin ruhunu satmayı düşünecek kadar yüksek bir maaş. Sadece reddetmekle kalmadı, sanki onu kozmik düzeyde kırmışım gibi nefesini kesip, eminim bana yönelik olan birkaç kelime mırıldandı.

Sonra bana, oldukça ateşli bir şekilde, zaten bir iş sahibi olduğunu, annesi ve büyükannesiyle birlikte ailesinin pansiyonunu gayet iyi işlettiğini hatırlattı.

İşte bu noktada bir çıkmaza girdik. İkimiz de geri adım atmaya niyetli değiliz.

Elbette bu sinir bozucu. Ama aynı zamanda onu bu kadar ilginç kılan da bu. Onun gibi biriyle karşı karşıya kalacağımı hiç beklemiyordum. Tek başına bir anne tarafından büyütüldüğüm için, sahip oldukları şeyler için mücadele eden kadınlara her zaman büyük saygı duymuşumdur. Ama Willow Pershing? O, kadın girişimciliğinin adeta poster kızı. Bu konuda ona hak vermeliyim.

"Bu kanıtlar mahkemede geçerli olur, eğer kuzenim ve senin en iyi arkadaşın bu yolu izlemek isterse," diyor, sanki bu raundu çoktan kazanmış gibi kendini beğenmiş bir ifadeyle. Ama daha fazla yanılmış olamazdı.

Gio, sözde kuzeni, benim için "en iyi arkadaşım" olmakla, onun varlığını tolere edilebilir bulmakla neredeyse aynı şey. Onu neredeyse Willow'u hayran olduğum kadar nefret ediyorum. Willow'un aksine, o omurgasız bir sinsi. Ailesinin yanında durmaktansa para peşinde koşan bir fırsatçı. Bana bir faydası varsa, o da Willow'un kendisine ait olduğunu iddia ettiği mülkün yasal sahibi olmasıdır.

Büyükbabası, ilk vasiyetinde bu arzulanan araziye kardeşi, Gio'nun büyükbabasına bırakarak tüm bu karmaşanın zeminini hazırlamıştı. Ancak daha sonra aile arasında bir anlaşmazlık çıktı ve Willow'un büyükbabası hatasını hemen düzeltmek yerine çok uzun süre bekledi.

Vasiyetini güncellemek istediğinde, demans çoktan zihnini almaya başlamıştı. Bütün kasaba bunu biliyor.

"Bu belge, büyükbabamın vasiyetini güncellediğinde aklı başında olduğunu kanıtlıyor," diye tekrarlıyor, sanki ilk seferinde duymamışım gibi. "Ve mahkemeye gidersek, doktorları da bunu memnuniyetle doğrulayacaktır." Sesi elik gibi, camı kesebilecek kadar keskin — ve cesaret edip itiraz etsem, itirazlarımı da kesebilecek kadar.

Ama ben sıradan bir iş adamı değilim. Başarısızlığa tahammülüm, yalanlara ve yetersizliğe tahammülüm gibi okyanusun dibinde. Ayrıca, sözleri yüz değerinden alarak ülkenin en iyi otelcilerinden biri olmadım. Onların altında yatanları görmeyi biliyorum.

Ve şu anda Willow'un nabzı hızla atıyor, parmakları aramızdaki cam masanın altında hafifçe titriyor. Tüm cesaretine rağmen, iddiasına, dünyanın düz olduğuna inandığı kadar inanıyor.

Ağzımı açıp, onun saçmalıklarını yüzüne vurmaya hazırım. Ama içimde bir şey beni durduruyor, göğsümde bir sıkışma hissediyorum, şu anda normalde hissedeceğim tatmin duygusunu kreltiyor. O, kelimelerle ifade edemeyeceğim şekilde beni etkiliyor.

Boğazımı temizleyerek arkama yaslandım. "Bu iyimserlik mi, yoksa gerçekten bir avukata danıştın mı?"

Zafer dolu gülümsemesi kaybolur ve dudaklarının aşağı doğru kıvrılmasından nefret ederim, ama yüz hatlarını çabucak düzeltir.

Willow Pershing'den giderek daha fazla etkileniyorsam, o da bu günlerde bana karşı bir zırh gibi bağışıklığını kullanıyor ve her küçük iğnelememi kolaylıkla savuşturuyor.

Ellerini masanın üzerine koyar, parmaklarını birbirine geçirir. Bakışlarım, neredeyse kendiliğinden, parmaklarındaki ince metalik yüzüklere kayar. Her zamanki gibi, bir halka üzerinde asılı küçük bir ayçiçeği olan gümüş bileziğe bir an dururum, sonra bakışlarımı yukarı doğru kaydırır, bileklerinden başlayıp sundressinin askılarının altında kaybolan siyah dvmelerin izini takip ederim. O karmaşık çizgileri her gördüğümde, her kıvrımın, her çizginin, her renkli çiçeğin ardındaki hikayeyi öğrenmek için doyumsuz bir istek duyuyorum. Beynimin bu mantıksız kısmı, Willow ile ilgili her şeyin bir nedeni olduğu fikrine takılmış durumda.

"Bir avukata danışmadım, ama bunun bir değeri olduğunu biliyorum." Sesi beni dalgınlığımdan geri getiriyor.

Yeniden odaklanarak, masadaki yaz çiçekleri vazounu düzeltiyorum. İfademi nötr tutmak ve Willow Pershing'in beni bu kadar rahatsız etmediğini iddia etmek için her şeyi yaparım.

"Bu kadar önemli bir şeyi kaybetmek üzere olan biri için beni şaşırttınız, Bayan Pershing." Gerçek düşüncelerimi saklamak için elimden geleni yapıyorum.

"Çünkü sizin aksine, ben hala dostane bir çözümün mümkün olduğuna inanıyorum." Sözlerine rağmen, sesi keskin.

Dostane mi? Gerçekten bunu mu söyledi?

Bizim için kullanacağım kelime bu değil. Düşmanlık çok daha uygun.

İlişkimiz, yani iş ilişkimiz, bir çekişme halini aldı. Genellikle bir tarafın diğerini çamurun içine sürüklemesiyle sonuçlanan türden bir çekişme. En son ne zaman bir iş anlaşması için bu kadar enerji harcadığımı hatırlamıyorum. Genellikle, masaya avucumu vurarak şartlarımı ortaya koyar ve pozisyonumu kesin bir şekilde belirtirdim. Ama geçmişteki rakiplerimin hiçbiri onun gibi bir zihne sahip değildi — ya da bu kadar kararlı ve ateşli birine benzemiyordu. O, bir insanda hayran olduğum her şeye sahip ve ne yazık ki biz karşı taraftayız, çünkü Willow'a olan hayranlığım ve saygıma rağmen, o arazi benim olacak. Kaybetmek benim sözlüğümde olmayan bir kelime.

Farklı koşullar altında tanışmış olsaydık — Willow'un baldızım Daisy'nin en iyi arkadaşı olduğunu düşünürsek, bu tamamen olası bir senaryo — ona karşı hissettiğim bu garip çekiciliği keşfetmeme izin verebilirdim. Çünkü her seferinde ağzının kenarındaki o kararlı eğimi gördüğümde, içimde bir şey canlanıyor, sanki tepki vermek için izin bekliyormuş gibi.

Ama şimdi? Risk çok büyük. İtibarım, Elixir Estates'in imajı ve altı ay önce hayatımın altüst olmasından bu yana tamamen değişen önceliklerim. Flört etmek, ister ciddi ister ciddi olmayan, hayatımda hiçbir zaman çok yer kaplamamıştı, ama şimdi bu kelimeler benim için hiç varolmuyor.

Üzgün müyüm? Hiç de bile. Karşılığında kazandığım şey için ödenmesi gereken küçük bir bedel bu: kızım Quill. Kitap ve

ayçiçeklerine takıntılı kızım.

"Dostane mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu kelimenin sözlüğünüzde olduğunu bilmiyordum, Bayan Pershing."

Yanakları kızardı — utançtan ya da çekicilikten değil, neredeyse tahmin edilebilir hale gelen o belirgin öfkeden.

"Söylesene," devam ettim, "bizim durumumuzun tam bir çıkmaza girdiğini göz önüne alırsak, buradaki 'dostane' çözümü tam olarak nasıl hayal ediyorsun?"

Tereddüt ediyor, içsel bir mantıkla mücadele ediyor gibi görünüyor, ama sonra gözleri keskinleşiyor. "Bir teklifim var." Bana hiç güvenmediğini açıkça belli ediyor. Her ince tikiinde bunu görebiliyorum: göz kırpması, gergin çenesi, kaşlarının arasındaki hafif çizgi.

Bazı insanlar bu konuda şeffaftır ve bu hem onun gücü hem de zayıflığıdır. Soğukkanlılık gerektiren iş dünyasında Willow duygularını açıkça gösterir. Ve belki, sadece belki, bu araziye ondan alarak gelecekteki incinmelerinden onu korumaya çalışıyorum. Ancak bunu yüksek sesle söylersem, muhtemelen kafamı kesip bu masanın üzerine koyacaktır.

"Dinliyorum," diyorum, bir anlığına onu eğlendirerek. Sonunda iş teklifimi kabul etmek için burada olmadığı sürece, söylediği hiçbir şey fikrimi değiştiremez, ki bu da yine imkansız. Yenilgiye boyun eğmek onun doğasında yok.

Bu anlamda biz ikimiz ruh ikiziyiz.

Büyük çantasını karıştırıp bir dizüstü bilgisayar çıkarır, açar ve bana doğru çevirir. Bir anlığına, sunumu hazırlarken parmakları havada asılı kalır ve özgüveni sarsılır. "Beni dinle. Sonuna kadar, tamam mı?"

Gözlerindeki ihtiyatlı bakış beni derinden etkiler, kızımı hatırlatır, özellikle de Quill durakladığı, gözleri arayış içinde olduğu, benim onun kelimeleri bulmasını beklediğimi bildiği anları... Hatta bu kelimeler işaret dilinde olsa bile.

"Takvimimde bir saatlik zaman ayırdığın için pek seçeneğim yok gibi görünüyor."

Bu işe yaradı. Willow'un özgüveni geri geldi, omurgası düzeldi. "Güzel. Bitirene kadar gitmene izin vermeyeceğim." Bir tuşa basarak ilk slaytı ekrana getirdi.

Başlık: Ortak Bir Rüya.

Başka bir şey söylemesine gerek yok, ne hakkında olduğunu zaten biliyorum.

Ağlayan söğüt ağacının altında oturan, ateş kırmızısı saç örgülü küçük kız, burada tartışacağımız mülkü seyrediyor, bu kız kesinlikle Willow. Ve yanında oturan, onunla aynı gururlu bakışları olan yaşlı adam, büyükbabası olmalı.

"Büyükbabam ve ben bu hayali paylaşıyorduk. Cherrywood'un tam ortasında en büyük düğün mekanını inşa etmek. Lüks ama aynı zamanda çekici ve samimi olacak, kasabamızın temsil ettiği o rahat, rustik atmosferi her yönüyle yansıtacak."

Sözleri beni içine çeken bir sertlik taşıyor, yüzü nostalji ve kararlılıkla yumuşamış. Hala anılarını meşgul eden bir gelecek için mücadele etmeye geldiğini söyleyen bir bakış. Ve bunu hissetmemek imkansız.

"Bu onun mirası ve ben bunu ona borçluyum." Slaytları tıklayarak ilerliyor, her bir resim, iyi niyetli olmasına rağmen büyük bir hata yapan adama bir övgü niteliğinde.

İki vasiyet. İki sahip. Bir arazi.

Sadece bir kazanan olabilir ve şu anda Willow kaybeden tarafta. Onun için aniden bir zaaf geliştirmem ikimize de bir fayda sağlamaz. "Hâlâ teklifinizi duymadım Bayan Pershing."

"Sana projemde ortaklık teklif ediyorum." Düzgün bir şekilde oturur, dizüstü bilgisayarını sanki hayatının kurtuluşuymuş gibi sıkıca tutar. "Yıllardır ailemin pansiyonunu işletiyorum. Whispering Willow'un mali durumunu göstererek konaklama sektörünü iyi bildiğimi kanıtlayabilirim. Tek istediğim, yüzde yirmi karşılığında sessiz ortak olman."

Sözleri hızlıca dökülüyor, her biri kararlılık ve çaresizlikle dolu, ve ben gözlerimi ondan ayıramıyorum. Güzel olduğu için değil —ki güzel—ama bunu beklemediğim için. Ortaklık hiç gündemde değildi.

"Ne değişti?"

O, sanki detayları sormayacağımı ummuş gibi, ama bir şekilde soracağımı biliyormuş gibi, omuzlarını düşürdü. "Projemle ilgilenen büyük bir yatırımcı var... ama onlar zaten altı aydır bekliyorlar ve daha fazla bekleyemezler

"Gözlerime bakar. "Benim o kadar sermayem yok. Şimdi bunu yapmazsam, belki de hiç gerçekleşmeyecek."

Başını eğdiğinde, gevşek bukleleri gözlerinin üzerine dökülürken, göğsümde bir şey kıvrılır.

"Bunu bilemezsin. Sözleşme imzalanana kadar iş dünyasında hiçbir şey bitmiş sayılmaz." Sözler ağzımdan çıkarken, kendimi bile şaşırttım. Onun pes etmesini, işi bana devretmesini istemem gerekirdi, ama görünüşe göre dilim başka türlü düşünüyordu.

O da aynı derecede şok olmuş gibi gözlerini kırptırdı, sonra elini uzattı, bakışlarında yine o ateş vardı. "O zaman benimle anlaşma yap. Ben..."

Telefonumun tiz sesi onu keser.

Elixir Tech'in baş IT mühendisi, telefonumu sadece belirli bir kişinin aramasına izin verecek şekilde ayarladı, diğer tüm kişilerim "Rahatsız Etmeyin" modunda kalıyor. Kızım için her zaman ulaşılabilir olmanın tek yolu bu.

"Gerçekten şu anda cevap vermek zorunda mısın?" Willow kaşlarını kaldırır, eli hala masanın üzerinde uzanmış halde.

"Evet." Neden sinirlendiğini anlıyorum. Birisi toplantının ortasında telefonunu çıkarsa ben de muhtemelen aynı şeyi hissederdim, ama o Quill'in benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyor.

"Merhaba tatlım, her şey yolunda mı?" Sesim fazla neşeli, fazla hevesli, sanki bu sefer kızım cevap verecekmiş gibi. Ama cevap veren, babamın eski uşağı ve geçici olarak Quill'in dadısı olan Will dedesi.

"Quill bu cuma bir akşam yemeği partisi vermek istiyor."

"Bir saniye izin ver," diye fısıldıyorum Willow'a, o itiraz etmeden önce koltuğumdan kalkıp odadan çıkıyorum, ama kızım söz konusu olduğunda, hayatımda başka hiçbir şey öncelikli değildir.

Sessiz bir köşeye çekilip aramayı videoya geçiriyorum. Kızımın yüzü ekranı dolduruyor, sarı saçları bu sabah balık kuyruğu şeklinde mükemmel bir şekilde örülmüş. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadarki en iyi işim!

"Selam, Bug! Demek bir parti planlıyorsun?" diye yüksek sesle, net ve anlaşılır bir şekilde soruyorum.

Hemen başını sallar, gözleri heyecandan parlar.

"Konuk listesinde kimler var?"

Kuzenlerimin isimlerini işaret diliyle sayıyor, doğal olarak en sevdiği Rowan'dan başlayarak, ardından Archer, Alex, Charles ve tabii ki Daisy'yi ekliyor.

"Chloe teyze şehir dışında," diye işaret diliyle söylüyor, bu da bana kuzenimi kontrol etmem gerektiğini hatırlatıyor.

"Oldukça uzun bir konuk listesi. Ne kutluyorsunuz?"

Yaramaz gülümsemesi yeterli bir cevap ve ben de ona gülümsemeden edemiyorum.

"Burada bilmediğim ne var, Quill?"

"Daisy teyze bizim evde kek pişirecek ve bana yardım etmeme izin verdi. Güneş çiçekleri gibi sarı krema yapacağız," diye işaret diliyle anlatıyor, gururlu heyecanı adeta her yerinden fışkırıyor.

"Bana uyar," diyorum. "Ama Daisy'nin tüm talimatlarına uymalısın, tamam mı? Mutfaklar şaka yeri değildir ve senin zarar görmeni istemem."

Ciddiyetle başını sallar ve kalbimin sıkıştığını hissedemem. "Tamam, akşam görüşürüz tatlım."

Aramayı sonlandırıp saate bakıyorum.

Kahretsin. Willow'u planladığımdan çok daha uzun süre beklettim.

Geri döndüğümde Willow'un dizüstü bilgisayarı kapalı, çantası omzuna asılmış, tüm vücudu "*Burada işim bitti*" diye bağıyor.

"Bir şey mi diyordun?" diye soruyorum, çenemi okşayarak özür dilemem gerekip gerekmediğini anlamaya çalışıyorum. Sonuçta, konuşmasının ortasındaydı.

Ama inatçı erkek egosu denen şey çok can sıkıcıdır.

"Oh, evet," diye cevapladı, gözlerindeki öfkeyi gizleyemeyen zoraki bir nezaketle. "Sadece iş etiğini ve temel saygıyı tamamen hiçe sayan birinin karşısında oturduğumu fark etmemiştim." Bana bildiği her dilde bağışlamak için kendini zor tutuyormuş gibi başını salladı.

Suçluluk duygusu içimi kemirmeseydi gülerdim, ama suçluluk duymaktan nefret ederim, bunun için çok iyi bir nedenim olsa bile.

"Her neyse," diye devam ediyor, gözlerini gözlerime dikerek. "Sanırım ana fikri anladın. Peki... kabul ediyor musun?"

Dramatik olmak için değil, sadece ona bunu nazikçe söylemek istediğim için bir süre duraksıyorum. Ama birkaç saniye sonra, bunu nazikçe söylemenin bir yolu olmadığını anlıyorum. İşte, başlıyorum.

"Hiç de değil," diyorum, sözlerimin etkisini göstermesi için bir süre bekleyerek. "Şirketim rahat ve rustik tarzda iş yapmaz. Ayrıca, bu konuda pazarlık yapabileceğimizi düşünmene neden olan şeyin ne olduğunu da anlamadım."

Kuzenlerim bu hafta sonu bize gelirlerse, hepsi olmasa da en azından biri mutlaka arazi satışının durumunu soracaktır. Artık herkes Willow ile aramızdaki durumu biliyor. Hatta, birbirimizin boğazını sıkmak üzere olduğumuzu düşündüren hararetli tartışmalarımıza tanık oldular. Ne zaman başladığını bilmiyorum ama artık kuzenlerim benim rahatsızlığımdan sadistçe zevk alıyorlar. Bu saçmalığı hemen durdurmam lazım.

"Ama madem bu kadar zahmete girdin" — çantasını ve içindeki dizüstü bilgisayarı işaret ediyorum — "sana bir karşı teklifte bulunayım. Tüm bu gecikmeler, zaten başlamış olan süreci sadece oyalıyor. Öyleyse, Bayan Pershing, teklifim şu: o araziye Cherrywood'un en büyük lüks otelini inşa etmeme izin ver, ben de senin ve gelecek nesillerin Elixir Estates'te her zaman bir yeri olmasını sağlayayım."

Yüzü o kadar parlak bir kırmızıya dönüyor ki, neredeyse ısını hissedebiliyorum ve bana Quill'in hikaye kitaplarındaki havuç karakterini hatırlatıyor.

"Unutmuş olabileceğinizi düşünerek belirtmek isterim ki, benim zaten bir aile şirketim var! Sizin gibi bir iş adamından hiçbir şeye ihtiyacımız yok."

"Bu slaytları hazırlamak ve bu dostane teklifi sunmak için bu kadar zahmete girdiğin için *bir şey* söylemeyeceğim."

Willow'un zar zor tuttuğu tüm itidali bir anda paramparça olur ve bir anda, hem hayran olduğum hem de tanıştığımı pişman olduğum kadın, gözlerimin önünde alev alev yanmaya başlar.

"Biliyor musun, senin empati kurabilme yeteneğin olduğunu düşünerek tamamen aklımı kaçırmış olmalıyım," diyor, sesinde küçümsemeyle dolu. "Sana boşuna Köpekbalığı demiyorlar, sen çok duygusuz ve bencilsin. Ben... bugün seninle medeni bir tartışma yapmaya çalışmakla aptallık ettim." Bakışları, toplantının ortasında almak zorunda kaldığım, hala elimde tuttuğum telefona kayıyor. "Umarım hayatındaki kız, zamanını boşa harcadığını bir an önce anlar."

Karşılığında hiçbir şey almayacağı halde uykusunu kaçırmasına ya da sana kendini tamamen vermesine gerek yok."

Ve işte böylece, sözleri göğsümün en zayıf noktasına tam isabet etti. Çünkü gerçek şu ki, benim için her şey olan tek kişi bana her şeyini vermiyor.

Quill ve ben bir dizi doktor ve terapistte gittik ve hepsi bana aynı şeyi söyledi: fiziksel olarak kızımda bir sorun yok. Durumsal mutizm olduğunu söylüyorlar. Onu benden ve herkesten uzak tutan karmaşık bir endişe ağı. Bir gün, kendini rahat hissedeceği birini bulacağını ve o zaman konuşmaya başlayacağını söylüyorlar. Her zaman o kişinin ben olacağımı düşünmüştüm, ama yavaş yavaş bu umudumu kaybediyorum.

Ve bu yetmezmiş gibi, Quill daha da içine kapanık hale geldi, yaşlılarından ve ailem dışındaki herkesten uzak durmaya başladı. Her şeyi denedim. Taşları bile güldürebilecek kadar canlı kişilikleri olan çocuk uzmanlarını çağırdım. Ama kimse onun kabuğunu kırmayı başaramadı.

Yumruklarımı masaya bastırıyorum, çenemi sıkıyorum. "Neden kendi kaybettiğiniz savaşla ilgilenmiyorsunuz, Bayan Pershing, ben de kendi özel hayatımla ilgilenirim. Çünkü 'bencil' doğama rağmen, kaybedecek birisi var. Ama size bakınca, dünyada bu tür huysuz davranışlara katlanabilecek bir erkek olduğunu sanmıyorum. Ve madem 'dürüst' davranıyoruz," diyorum, eğilerek, "iş toplantılarında tamamen duygusal davranmak mı? İşte bu çok profesyonelce değil."

O da benim sözlerimi doğrulamak için tereddüt etmez ve ayağa kalkarken elini masaya vurur. "Bir dahaki sefere, Bay Teager, mahkemede görüşeceğiz."

"Sabırsızlanıyorum." Sözlerim çakıl taşları gibi sert çıkıyor. Masaya bir haftalık öğle yemeği masraflarını karşılayacak kadar para atıp, her adımında her zamanki suçluluk duygusunu hissederek uzaklaşıyorum.

Willow Pershing ile her toplantıdan sonra, aynı suçluluk duygusu kötü bir tat gibi ağızımda kalıyor.

Lanet olası işe yaramaz ahlak.

Ondan hiçbir şey almıyorum, en azından haklı olarak sahip olduğu hiçbir şeyi.

KİŞİSEL BİR TERAPİ

WILLOW

"Hey, DJ, iki bilet alabilir miyim?" Cherrywood'un sevilen dönme dolabının gişesine hafifçe vuruyorum.

"Uh-oh. Şimdi ne oldu?" Decent Joe bilet gişesinden çıkıp bana o anlamlı bakışını attı. Gri saçları düzgünce geriye taranmış, her zamanki flanel gömleğini ve çok sevdiği bol Wrangler pantolonunu giyiyordu. Bu adam dönme dolabın tüm işlerini yapıyor: mühendis, operatör, tamirci, bilet satıcısı... muhtemelen gayri resmi lunapark terapisti bile.

"Halledemeyeceğim bir şey yok," diyorum, rahatmış gibi davranmaya çalışarak. Ama kimi kandırıyorum? Raymond Teager'ı gerçekten *halledebilecek* biri var mı?

DJ, ailemin aşırı hevesli yaşlı Maltipoo'su Captain Lick'i kaşımak için çömeldi. Captain Lick, kemik büfesindeki bir köpek kadar mutlu görünüyordu. "Geçen gün La Bella Vita'da birinin görüldüğünü duydum. Özel köşe masası falan."

Tanrım! O korkunç pahalı lüks restorana gitmenin Raymond ile olan buluşmamı gizli tutabileceğini düşünmüştüm, ama bu kasabanın dedikodu değirmeni ulusal haberlere rakip olabilir.

"Bunu sana kim söyledi?" diye soruyorum, Cherrywood'da kaynakların önemsiz olduğunu zaten bildiğim halde.

"Ne önemi var?" Kaşlarını kaldırıyor. "Ama kim olursa olsun, senin ve o 'zengin adam'ın oldukça samimi görüldüğünüzü söyledi."

"Zengin adam mı? Takım elbiseli kibirli adam de daha doğru olur." Ben burun kıvırıyorum. "Lütfen bana bir iyilik yap ve kasaba halkına hayal güçlerini dizginlemelerini söyle. O 'zengin adam' ve ben iş toplantısında'yık."

DJ, sanki düğün çanlarını duymuş gibi abartılı bir hayal kırıklığı iç çekişiyle çöküyor. Ve sadece o değil, bu kasabadaki insanların yarısı, ellerinden gelse buradaki tüm bekar erkek ve kadınları evlendirirlerdi.

Gözlerimi o kadar sert deviriyorum ki, neredeyse kafatasımın arkasına çarpacaklar.

Neden bu kadar önemsiyorsun ki, Wills?

Düğün kelimesiyle tek bağlantım, ismimin aynı harfle başlaması. Düğün salonu açmak istemem ne kadar ironik, değil mi?

Ama öğrendim — hayır, hayatın bana tekrar tekrar öğretmeye çalıştığı ders yüzüme tokat gibi çarptı: Bir şey için, *özellikle de* aşk için başkasına bağımlı olduğun anda, kendini hayal kırıklığına hazırlıyorsun.

Herkesin hayatının benimki gibi olmadığını biliyorum. Mutlu çiftler gördüm, bir zamanlar şaka sandığın masallara inanmanı sağlayan türden çiftler. Ama ben? Ben ya kırılmış ya da lanetlenmişim. Belki de ikisi birden. Her halükarda, bazı insanlar bunu kendi başlarına çözmek için yaratılmışlardır ve ben kaderimi kabullendim.

"Evdekiler nasıl, bu aralar?" Decent Joe, rahatmış gibi davranmaya çalışarak sorar.

Bu berbat ruh halinde bile, yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleyemiyorum. "Herkes mi? Yoksa özellikle belirli biri mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Başını eğik tutuyor, ama kulaklarının uçlarının parlak kırmızıya döndüğüne yemin edebilirim.

Joe'nun ailesi ona *Decent* Joe adını vermiş olamaz. Eğer öyle yapmışlarsa, onu okulda alay konusu yapmak için bir ödül kazanmaları gerekirdi. Muhtemelen bu lakabı ona kasaba halkı takmıştır, ama o da o günden beri bu lakaba layık davranmıştır.

"Sen sormamış olsan da," alaycı bir tonla söylüyorum, "annem iyi. Hatta bu akşam bir randevusu var."

Başını kaldırır ve yüzündeki şok ifadesi paha biçilemez, sanki dünyanın en korkunç korku filminin konusunu açıklamışım gibi. "Steph'in randevusu mu var? Buradan biriyle mi?" Kasabada yaşayan tüm erkekleri hatırlamaya çalışır gibi kaşlarını çatıyor. "Hayır, buradan biri olamaz."

Tabii ki olamaz.

Cherrywood'daki herkes, onun liseden beri aşık olduğu anneme olan hislerini bilir ya da en azından duymuştur. Joe, annem kasabaya yeni gelen birini seçene kadar ona aşıktı. O tek karar bizim için her şeyi değiştirdi. Belki Joe daha önce harekete geçmediği için pişmanlık duyuyordur, ama annemin bizi o cehenneme soktuğu için her gün taşıdığı pişmanlık çok daha ağırdır.

"O adam kim, Willow? Whispering Willow'da misafir mi?" Joe'nun gözleri panikle doluyor. Yıllardır sessizce değer verdiği birini kaybetmekten korkuyor.

Bu, içimde karmaşık ve kafa karıştırıcı duyguların oluşturduğu bir düğüm gibi bir şey uyandırır. Birisi, bunu hiç dile getirmeden nasıl bu kadar uzun süre bu kadar derinden değer verebilir? Bu, kaçınılmaz bir kalp kırıklığına kendinizi mahkum etmek değil mi?

Bunun takdire şayan mı yoksa sadece üzücü mü olduğuna karar veremiyorum. DJ gibi, aşk konusunda sonsuz bir iyimserliğe sahip insanlar, romantik filmlerin tamamen kurgu olmayabileceğinin canlı kanıtı gibi görünüyor. Belki de bu büyük jestler ve ömür boyu süren aşklar, şanslı birkaç kişi için gerçektir.

Ama her ne olursa olsun, kesin olarak bildiğim bir şey var ki, DJ gibi erkekler farklı bir nesilden geliyorlar ve son zamanlarda hayatımda sadece köpekbalıkları ve yılanlar beliriyor. Raymond Teager bunun en iyi örneği ve uzak kuzenim Gio da onu yakından takip ediyor.

Gio, büyükbabamın bilinmeyen vasiyetini ortaya çıkardığından beri hayatım uzun bir savaş haline geldi.

Whispering Willow'u uzun zamandır planladığım rüya gibi düşün mekanına dönüştürmek yerine, sahip olmam gereken şeyi savunmak için tüm enerjimi harcıyorum.

DJ kolumu okşayarak beni geri çekiyor. "Bu adamı sevmiyor musun? Steph için uygun değil mi?"

Kafamı sallıyorum. "Erkek falan yok."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Şaka mı yapıyordun? Aman Tanrım." Göğsünü tutarak nefes nefese kalır. "Willow, böyle şeylerle şaka yapma! Sanırım kalbim bir saniye durdu."

"Üzgünüm, ama yakında harekete geçmezsen, o gün gelecek." Kollarımı kavuşturuyorum. "Annemin hayranları pek az değil, biliyorsun."

"Steph'i randevuya çıkarmak her erkek için büyük bir şans olur."

"Ve umarım o erkek sensin." Ona içten bir gülümsemeyle hafifçe dürttüm.

Gülerek gözleri kırışır. "Teşekkürler, evlat. Ama benim hakkımda bu kadar yeter. Neden *seni* senin zekanla boy ölçüşebilecek kadar zeki, yakışıklı bir beyefendiyle görmüyorum?"

"Senin gibi erkekler artık yok, DJ," diye cevap veriyorum içtenlikle.

Gölüşü yüksek ve derin bir yankı yapar, yüzü olgun domates rengini alır. "Şey, gururum okşandı, ama benim gibi bir adama ihtiyacın yok. Dışarıda bir yerlerde sana mükemmel uyacak bir adam var, tek gerçek aşkın. Onunla tanışmış olabilirsin, ya da tanışmamış olabilirsin, ama doğru zaman geldiğinde, inan bana, bunu hissedeceksin."

Alnım, tüm samimiyetimle kırışır. "Neyi hissedeceğim? Deprem mi?"

"O kadar dramatik bir şey değil," der DJ, büyük elini omzuma koyarak omzuma vurarak. "Bir kıvılcım gibi olacak, gerçek bir sarsıntı. Parmaklarından ayak parmaklarına kadar uzanan bir sarsıntı. Ve işte o zaman, bu kişinin senin için her şeyi yapabileceğin biri olduğunu anlarsın, bu hiç mantıklı olmasa bile."

"Vay canına," derim, o anın büyüüne kapılmış olarak, sonra başımı sallar. "Eğer o kıvılcım gerçekten çarparsa, benim şansım, muhtemelen onu panik atakla karıştırırım."

O yine güldü. "İnan bana, farkı anlayacaksın." DJ saate baktı. "Hadi git. Vakit *geldi*."

Ve o, kasabamızın dönme dolabının iyi bilinen "tuhafılığı"ndan bahsediyor — her beş turda bir duruyor ve tam otuz dakika boyunca duraklıyor. Birçok yerli halk "drama kraliçesi modunda" bunu atlıyor, ama ben neredeyse o zirvedeki anlar için yaşıyorum.

"Hangi kabine bineceğim?" diye soruyorum, büyük çarkı işaret ederek.

"Sağdan üçüncü." DJ gülümsüyor ve en yüksek noktada sallanacak olanı işaret ediyor.

Çocukluğumdan beri, tepede geçirdiğim o otuz dakika benim sığınağım olmuştur. Sadece ben, kasabayı kucaklayan yuvarlak tepeler ve sonsuz gökyüzü. Orada olmak, taze havadan daha fazlasını soluyormuşum gibi, inkar edilemez bir sihir barındırıyor.

Bu yüksek noktadan doğa dokunacak kadar yakın geliyor ve bu yükseklikten dünyayı seyretmek, içten içe her zaman inandığım şeyi pekiştiriyor: Hayattaki amacını gerçekleştirmek için başkasına bağımlı olmana gerek yok. Sadece kendine, biraz cesarete ve belki de gerçekte ne kadar yetenekli olduğunu hatırlatacak böyle bir ana ihtiyacın var.

Köpeğimi de yanıma alıp, yolculuğa çıkıyorum.

DJ sesleniyor: "Ne yapacağını hatırlıyor musun?"

"Evet! Kaptan Lick çantasında rahat ve güvende kalacak."

"Güzel. Şimdi git ve... orada ne yapıyorsan onu yap," diyor DJ, göz kırparak.

Kıkırdadım. Ruh halim şimdiden çok daha iyi. Sırt çantamdan Kaptan Lick'in taşıma çantasını çıkarıp, binme girişinin yanına koydum. Yaşı ilerledikçe, çantasını hep yanımda tutuyorum. Merdivenlerde ya da her köşeyi koklayarak işini yapar gibi yorulduğunda, bana o bakışı atıyor — emeklilik zamanının geldiğini söyleyen bakışı.

"Küçük bir terapi seansına hazır mısınız, ihtiyar?" On üç yaşındaki Maltipoo'ma bakıyorum, o da hayatın anlamını düşünür gibi başını eğiyor, sonra ruh dolu gözleriyle kocaman bir "evet" diyor.

"Tamam o zaman, atla içeri." Hiç itiraz etmeden çantasına girer ve ben de fermuarını kapatıp kabine doğru yönelirim. Bilet gişesinden DJ'in iki parmağını havaya kaldırarak doğru kabine geldiğimi onayladığını görürüm.

Kaptan Lick'in çantasını güvenlik çubuğuna sabitlerken, çoğunlukla boş olan kabinlere bakıyorum. Kalkışa hala birkaç dakika var, bu yüzden gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Taze hava ciğerlerimi doldururken, tabii ki düşüncelerim Raymond Teager'a gidiyor.

Çünkü sadece kendi zihnimde, bu adamın sinir bozucu derecede çekici olduğunu kabul edebilirim. Düşmüş bir melek gibi yakışıklı, inişini tam olarak başaramamış biri. Ve sürekli somurtmasına rağmen, La Bella Vita'da masamızın önünden geçen her garsonun dikkatini, ateşin etrafındaki kelebekler gibi üzerine çekmeyi başardı.

Ama onları suçlayabilir misin, Wills?

Medya ona "Köpekbalığı" adını takmış, ve bunun sebebi sadece istediğini elde etmede başarılı olması değil. Bana gizlenen bir canavarı hatırlatıyor, gerçek niyetini o karakteristik somurtkan yüz ifadesinin arkasına saklıyor, en beklediğin anda saldırmaya hazır.

Annem sabırsızlığın en büyük zayıflığım olduğunu söyler ve Raymond, bunu her fırsatta sınamak için tanrılar tarafından gönderilmiş gibi görünüyor.

Orada oturup, onu boğazlamadan onun küçümseyici tiradını dinleyebilmiş olmam beni de şaşırtıyor.

Bu adam sinir bozucu, kendini beğenmiş, kendini önemli gören, kendini beğenmiş bir pislik.

Son paramı bile bahse girerim ki, hayatında hiçbir şeyden mahrum kalmamıştır. Doğduğundan beri ağzında kalıcı olarak takılı duran gümüş kaşığı neredeyse görebiliyorum.

Bu adam hakkındaki bilgilerim varsayımlara dayanmıyor. Hayır, onun zırhında küçük bir çatlak bulmayı umduğum için yaptığım yoğun araştırmalardan geliyor. Ama tabii ki, eli boş döndüm.

Raymond Teager hafızasını kaybederse, ona yardım edip hafızasını geri kazanmasını sağlayacak en uygun kişi benim.

Beynim bu adamı zihnimde durmadan düşünmekten, onu en ince ayrıntısına kadar incelemekten ve onu alt etmekten kendini alamadığı için bu biraz ürkütücü. Bazen kendimi suçlu hissediyorum, ama sonra onun yüzünü hatırlıyorum. Yine de ona bir şey söylemeliyim: Elixir Inc.'de babasının mirasını ya da annesinin başarılı pastacılık imparatorluğunu kullanarak bu noktaya gelmedi. Gayrimenkul ve otel sektöründe kendi adını duyurdu.

Kabin birden sarsılır ve gözlerimi açarım, kendi düşüncelerimin sisini silkelerken gözlerimi kırpttırırım. Kaptan Lick'i kontrol etmek için yanına bakarım, ama yanımda oturan, fısıltı kadar sessiz, beş ya da altı yaşlarında bir kız çocuğu görünce neredeyse koltuğumdan zıplarım.

Hay aksi. Kendi kafamın içinde olduğumu söylemişken.

"Merhaba," diyorum yumuşak bir sesle ve hafifçe el sallayarak. "Seni görmedim."

Gülümüyor, mükemmel aralıklı bebek dişlerini gösteriyor, ama tek kelime etmiyor. Sanki buraya aitmiş gibi, sakın ve tatlı bir şekilde orada oturuyor.

Tamam o zaman, belki de ikimiz de biraz huzur ve sessizlik için buradayız. Konuşmaya gerek olmayan, rahat bir sessizliği paylaşıyoruz. Ama sonunda merakım galip geliyor. O kadar minik ve gizemli ki, ona dokunmamak imkansız.

"Ben Willow," diyorum ve Kaptan Lick'in çantasını işaret ediyorum. "Ve bu da Kaptan Lick."

Bana utangaç, neredeyse gizli bir el sallıyor, ama hiçbir şey söylemiyor. Biraz daha fazlasını umuyordum, en azından bir isim. Ama hayır, başını eğiyor, zaman geçtikçe gülümsemesi yavaşça kayboluyor ve garip bir endişe duyuyorum.

Yanlış bir şey mi yaptım?

"Hey," diyorum nazikçe, bakışlarını yakalayarak. "Bana adını söylemek istemiyorsan, hiç sorun değil. Yine de dönme dolap arkadaşları olabiliriz." Zihninin dolaştığı yerden onu geri getirmeye çalışıyorum.

Bir süre sonra, güvenlik çubuğundaki tutuşunu gevşetir ve biraz rahatlar. İşaret parmağını göğsüne getirir ve "ben" işareti yapar, kalbimde beklenmedik bir sızı hissederim.

Yavaşça, parmaklarıyla adını heceliyor. Küçük elleri, harfleri tek tek dikkatlice şekillendiriyor.

"Quill?" diye yüksek sesle soruyorum.

Birkaç yıl önce, Whispering Willow'da bir düğün düzenledik. Gelin ve damat ikisi de dilsizdi ve tüm iletişimimiz e-posta yoluyla gerçekleşti. Tören için ASL tercümanı talep etmişlerdi, ama ben de neden kendim ASL öğrenmeyeyim diye düşündüm.

Düğüne birkaç ay vardı, bu yüzden boş zamanlarımı temel bilgileri öğrenmek için harcadım. Çiftin, zaman ayırdığını fark ettikleri anda yüzlerinin rahatladığını görmek... Bu, geç saatlere kadar çalışmamın karşılığını veren, nadir görülen, kalp atışlarını hızlandıran anlardan biriydi. Ondan sonra annem ve ben öğrenmeye devam etmeye karar verdik. Şimdi Whispering Willow, çoğunlukla kişisel tavsiyeler sayesinde, işaret dili topluluğundaki çiftler için en çok tercih edilen yerlerden biri.

Quill'e gülümserim ve işaret diliyle "Tanıştığımıza memnun oldum, Quill" derim.

Kaptan Lick'i işaret eder, gözleri merakla parlar. "Onun adı gerçekten Kaptan Lick mi?" diye işaret diliyle sorar, yüzüne yine o gülümseme yerleşir.

"Oh, kesinlikle. Yavruyken en sevdiği eğlence yalamaktı. Her şeyi ve herkesi. Kendi poposunu bile yalardı. O yüzden Kaptan Lick."

Yumuşak, sessiz bir kahkaha atar, omuzları neşeye titrer ve birdenbire göğsümdeki gerginlik biraz da azalır.

"İstersen onu okşayabilirsin," diyorum ve Kaptan Lick'in çantasının üst kısmını, küçük eli içeri girebilecek kadar açıyorum. "O tam bir sevgi böceği."

Quill tereddüt etmez. Küçük elini çantanın içine sokar, parmaklarını koklatır ve sonra onun yanını okşar. Captain Lick'in kuyruğu sallanır.

Çantaya karşı, sınırsız bir sevinçle kuyruğunu sallıyor. Yüzü tamamen aydınlanıyor ve sanırım az önce en saf haliyle mutluluğa tanık oldum. Gülüşü derinleşiyor, sessiz ama çok bulaşıcı, tam da dönme dolap sarsılarak dururken. Gülümsemesi bir anda kayboluyor ve yüzünde bir anlık panik belirliyor.

"Hey, merak etme." Ses tonumu hafif tutmaya çalışıyorum. "Bu dönme dolap biraz diva gibi. Arada sırada küçük molalar vermeyi seviyor, ama tamamen güvenli." Umarım ikna edici gelmişimdir.

Quill'in omuzları gevşiyor, ancak gözlerindeki belirsizlik tamamen kaybolmuyor.

Nereli olduğunu merak etmeden duramıyorum, buralı gibi görünmüyor. Peki ailesi nerede? Bu kasabayı tanıyan hiç kimse onun bu tuhaf eski dönme dolaba tek başına binmesine izin vermezdi.

"Sihirli bir şey görmek ister misin?" Kaşlarımı dramatik bir şekilde kaldırıyorum ve Quill başını sallıyor. "Burası Cherrywood'daki en iyi koltuk."

Önümüzdeki geniş manzarayı işaret ettim. Yazın koyu yeşille kaplanan tepeler, kışın karla örtülecekti, ama bugün canlı ve hayat doluydu. Bütün kasaba, her yıl düzenlenen Cherrywood Yaz Festivali'nin coşkusuyla doluydu ve biz de aşağıdaki sokakları süsleyen sarı ve kırmızı bayrakları ön sıradan izliyorduk.

"Festivale gittin mi?" diye soruyorum, geniş cam pencerelerden önümüzdeki kasabayı işaret ederek. Ama ona döndüğümde, bakışları bileğime sabitlenmiş durumda.

"Ayçiçeği," diyor Quill, ilk yaz işimden kazandığım maaşla aldığım gümüş bileziği işaret ederek. Whispering Willow'da büyükbabamın muhasebe işlerinde yardım etmişim. O zamanlar ismimi ve temsil ettiği her şeyi çok nefret ediyordum. Ayçiçekleri, ağlayan söğütlerin tam tersi, parlak, cesur ve pişmanlık duymadan neşeli bir panzehir gibi geliyordu.

"Beğendin mi?" diye soruyorum, minik gümüş çiçeği hafifçe sallayarak. Çiçek, bileziğin zincirine bağlı olan halkadan nazikçe sallanıyor.

Quill tereddütlü hareketlerle başını sallar, sonra utangaçça işaret eder: "Ayçiçeklerini severim. Onlar mutluluk verici."

Sözleri, basit ama derin anlamıyla kalbimin tam ortasına çarptı. Üç küçük kelimeyle, ben bile kimseye açıklayamadığım halde, yıllardır bu bileziğe tutunduğum nedeni dile getirmişti.

"Ben de. Senin yaşındayken, annemle birlikte buraya sık sık gelirdik. Bilet gişesindeki Decent Joe, beni bedavaya bindirirdi. Anneme gizlice aşıkı. Tam buraya oturur, büyükannemin bahçesinden topladığım ayçiçeklerini periler için bırakırdım. Onlardan bir dilek tutmamı istersem, bunu en mutlu ve en güzel çiçekle yapmam gerekmez mi diye düşünürdüm." Durup, o küçük kızın anısı zihnime hücum eder. Kendisinin ve annesinin hayatını çok değiştirmek isteyen kız.

"Periler mi?" Quill'in kulakları dikleşir, yüzünde bir parça şaşkınlık belirir.

"Evet." Omuzlarımı dikleştirip gülümsüyorum. "En yakın arkadaşlarımdan biri olan Violet, perilere tamamen takıntılıydı ve bize periler ve onların dilekleri hakkında bir sürü hikaye anlatırdı." *Ve ah, benim küçük kalbim onlara ne kadar da inanırdı.* "Bizi hep türlü belaya bulaştırırdı, yapmamamız gereken şeylere."

Kaşları ilgiyle kalkar. "Ne gibi?"

Buna ilgi duymasına şaşırmadım. "Bilirsin... ormana gizlice girip yabani tavşanları beslemek, çok küçük olmamıza rağmen küçük ateşler yakmak, ateşböceklerinin dansını izlemek için gizlice dışarı çıkmak." Quill'in heyecanlı yüzüne bakıp içimden bir çığlık attım. Kahretsin! Ona kötü fikirlerin listesini vermemeliydim. "Ama bil ki, bunların hepsi *gerçekten* tehlikeli şeyler ve annelerimizin kızması tamamen haklıydı."

Düşünceli bir şekilde başını sallar. "Peki ya baban? O da arkadaşına kızdı mı?"

Göğsümde hızlı bir sıkışma hissediyorum, biri sperm donörüm hakkında soru sorduğunda her zaman hissettiğim türden bir sıkışma. Söyleyecek çok şeyim var, ama hiçbir kelimem Quill'in kulaklarına uygun değil.

"Babam yok." Omuz silkiyorum. "Ama her zaman yanımda olan harika bir annem ve büyükannem var."

"Benim de! Yani, annem yok, ama babam en harika baba, ve var Büyükbaba Will, Büyükbaba Zach, ve

Büyükannem Hope. Ayrıca babamın bir sürü kuzeni var ve benim iki teyzem var. Hepsi de... en iyiler." Kollarını kendine sarar, sanki tüm bu insanları kendine yakın tutup içine sarmış gibi.

"Vay canına, Quillbug, sen çok şanslı bir kızsın."

Düşünmeden ağızından çıkan takma ad, bana mutlu, burun kıvrılmış bir gülümseme kazandırır. "Bana takma adla seslendin! Babam bana böceği der."

"Seni çok seviyor olmalı."

Gülümsemesi yumuşayarak samimi bir ifadeye dönüşür, o kadar küçük bir yüze sığmayacak kadar büyük bir ifadeye. "Ben de öyle düşünüyorum. Çok sayıda teyzen ve amcan var mı?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim. "Ama harika arkadaşlarım var. Ve tabii ki Kaptan Lick de var." Yanımızda kıvrılmış, dağınık görünümlü küçük adama doğru başımı salladım.

"Sence dünyanın tepesinde olmaktan hoşlanıyor mu?" diye işaret diliyle sordu, Kaptan Lick'e hayranlıkla bakarak.

Onun merakına tamamen kapılarak içimden gülümsedim. "Bence burayı çok seviyor."

"Ben de," diye işaret diliyle cevap verdi ve başını güvenlik çubuğuna yasladı. "Bu en iyi terapi. Diğerlerini hiç sevmiyorum."

Oh.

Kalbim sızlar ve sonra, sanki onun ihtiyacını hissetmiş gibi, Kaptan Lick yaklaşır, küçük köpek poposu kayarak onun hemen yanına gelir. Quill yüzünü aşağı indirir ve o başını yukarı kaldırır, burnunu çantasının açıklığından sokar. Sonra ne olacağını biliyorum.

Bir saniye sonra, dili onun çenesini yalar.

Ve sonra çığlık atar. "Willow, Kaptan Lick yüzümü yaladı!"

Donup kalırım, bakakalırım. Hay aksi.

Az önce...

Az önce konuştu mu?

ÖLÜMCÜL DİVA

RAYMOND

"Raymond, evlat. Köpekbalığımız nasıl?" Jack'in sesi telefonda yağ gibi akıcı ama çenemi sıkacak kadar keskin bir şekilde geliyor.

Onu şu anda gözümün önüne getirebiliyorum, plajda güneşlenmekten başka hiçbir şey yapmadan geçirdiği tembel günlerin ardından, derisi olgunlaşmış bir balkabağı gibi bronzlaşmış.

İpek gömleğimin yakası birdenbire zımpara kağıdı gibi hissedilir, Windsor düğümü boynuma batar. "Her zamanki gibi mükemmel, Jack. Sen nasılsın?"

"Bu, küçük arazi anlaşmamızın nasıl gittiğine bağlı." Kendinden memnun sırıtişını neredeyse görebiliyorum.

"Her şey planlandığı gibi yolunda." Parmaklarım alnıma batıyor, içimde kabaran öfkeyi bastırmaya çalışıyorum. Hissedarlar ve onların mikro yönetim takıntısı, özellikle de Jack, bu sektörde en sevmediğim şey. Sürekli "kontrol etme", her hareketi sorgulama ve kurcalama ihtiyacı. Bu imparatorluğu kuran adama güvenmek ne oldu?

"Harika! Duymak istediğim de buydu. Geçen seferki gibi bir durumun tekrarlanmasını istemeyiz, değil mi?" Kıkırdıyor, ama sesinde keskin bir ton var, onun da bildiği gibi, acı verecek kadar keskin bir iğneleme.

Telefonu sıkıca kavrarım ve dişlerimi sıkarım. Bu piç kurusu gerçekten bunu gündeme getirmeye cesaret ediyor mu? O anlaşmayı durdurarak hepimizi milyonlarca dolar kurtardığımı hatırlatmak yerine, sanki benim hatamış gibi davranmaya devam ediyor. Ekibim, denetim şirketi tarafından bir şekilde "gözden geçirilmiş" olan çöküntü faaliyetlerinin kanıtlarını ortaya çıkardı

— bu gözden kaçma, rakiplerimizin bizi sabote etmek için yaptıkları bir ödeme olduğu ortaya çıktı. Hemen dava açtık ve kazandık, ama Jack sanki benim af dilemem gerekiyormuş gibi davranmaya kararlı görünüyor.

İşte bu yüzden Pershing arazisi diğer anlaşmalardan farklı. Bu, onu sonsuza kadar susturmak için bir fırsat.

Cevabımı zorlukla veriyorum, her kelime sakın kalmak için bir mücadele. "Dediğim gibi, her şey kontrolüm altında. Ve Jack, alçakça yorumları hiç hoş karşılamıyorum. Geçen sefer olanlar bir başarısızlık değildi. Ekibim hepimizi çok pahalıya mal olacak bir hatadan kurtardı."

Sessiz kalıyor, muhtemelen onu saçmalıklarından dolayı azarladığım için şaşkınlık içinde. Düzensiz nefes alıp verişini duyabiliyorum, sanki hatasını örtbas etmek için çabalıyor gibi.

"Hey, Raymond. Sadece hatırlatmak istedim, biliyorsun... geçen seferden sonra, tüm hissedarlar bu işi yakından takip ediyor. İtibarının zedelenmesini istemem. Babanla benim uzun bir geçmişimiz var. Seni ve Elixir Estates'in itibarını önemsemişimi biliyorsun."

Bu yalan neredeyse gülünç. Babamı neredeyse hiç tanıımıyordu. En iyi ihtimalle birkaç kez karşılaşmışlardır. Ama bir konuda haklı: herkesin gözü bu anlaşmada. Ve bunu kaçırsam yazıklar olsun bana.

Şakaklarımda, saatli bir bomba gibi, donuk bir ağrı oluşmaya başlar ve tam bu konuşma yüzünden kafam patlayacak diye düşünürken, biri sırtıma hafifçe vurur. Zaten gergin olan sinirlerimi daha da bozacak kişiye bağırmaya hazır olarak dönerim, ama karşımda Büyükbaba Will'i görürüm. Ancak rahatlamam kısa sürer, çünkü nabzım hızlanır ve hemen Quill'i ararım.

"Quill nerede?" diye fısıldarım, kafamda en kötü senaryolar geçiyor. Tüm tehlikeler, tüm olasılıklar birbiri ardına yığılmaya başlar.

Ama her zamanki gibi sakın olan Büyükbaba Will, gür beyaz sakalını kaldırarak bana gülümser. Gözleri, benim paniğime bir şekilde bağışık olan o kendine özgü rahatlıkla kırışır ve restoranın büyük cam pencerelerini, dışarıdaki parlak festival kaosunu işaret eder. Gözlerimi

kısarak etrafı renkli renkli dönüşü süslü sarı ve

kırmızı süslemeler. Cherrywood tam bir kutlama havasında. Bu kasabanın en iyi yaptığı şeylerden biri de festival düzenlemektir. Belediye Başkanı Coggeshall, etkinlik planlama konusunda gerçekten yetenekli.

Flama ve kağıt fenerlerin kasaba kasabanın dönme dönüyor ayakta süslenmiş sarı ve kırmızı renklerle süslü. Hareket etmediğini fark ediyorum, ancak sıcak hava balonu şeklindeki kabinlerde hala birkaç kişi var, asılı duruyorlar. havada yüksekte.

Garip. Ama şu anda, daha önemli şeyler için endişelenmem gerekiyor.

Kalabalığın içinde kızımı bulmaya tekrar çalışıyorum. Quill'i öğle yemeğine çıkarmıştım ve o kasaba festivalini görmek için yalvardığında, büyükbaba Will onu götürmeyi teklif etti, böylece ben de bazı iş telefonlarıyla ilgilenebilecektim. Ama şimdi o burada, yanımda duruyor, peki Quill nerede? Onun yalnız kalmasından endişelenmiyorum, çünkü kızımı yirmi dört saat güvenlik görevlileri izliyor. Sadece onun için endişeleniyorum.

"Onu göremiyorum..."

Cümlemi bitiremeden, Will dede bana bir dürbün uzattı. Bunu nereden buldu acaba?

Ama yine de, "becerikli" kelimesi bu adamı tanımlamaya yetmez bile. O, babamın eski uşağı, benim için bir nevi büyükbabamdır. Quill hayatıma girdiğinde, ona taşınmasını rica etmeme bile gerek kalmadı. O zaten oradaydı, sarsılmaz bağlılığıyla, bir başka Teager nesline bakmaya hazırdı.

Telefon hala kulağıma yapışık, Jack golf maçından bahsediyor, ama pencerenin dışındaki bir şey dikkatimi çekince onun sözleri parazitlere dönüşüyor. Ve birdenbire, sağır edici, kulakları sağır eden bir sessizlik oluyor. Midem bulanıyor, öğle yemeğinde yediğim her şeyi parlak mermer zemine kusacakmış gibi hissediyorum. Ama bir şekilde kendimi tutuyorum.

Gördüğüm manzara karşısında ellerim titriyor: Kızım Quill, en sevdiği parlak mor elbisesini giymiş, dönme dolabın en üst kabininde oturuyor. O kadar yüksekte, o kadar küçük ve imkansız derecede uzakta ki, ama kesinlikle o.

Cümlemin ortasında sonlandırma düğmesine bastım ve Jack'in sesini aniden kestim. İçimdeki her şey, aşağıya koşup birinden, herhangi birinden, o lanet dönme dolabı çalıştırmasını talep etmemi söylüyor. Ama ayaklarım yere çakılmış gibi.

Çünkü Quill gülüyor.

Bu mesafeden sesini duyamıyorum, ama yüzünün tamamının aydınlandığını görebiliyorum. Ve sonra, sanki kader benim halüsinasyon görmediğimden emin olmak istiyormuş gibi, konuşuyor. O minik parmaklarıyla değil, bu sefer dudakları hareket ediyor.

Altı ay. Altı uzun, ıstırap verici ay bekledim, tek bir kelime bile duymayı umdum. Ve sonunda konuştuğunda, bir hece bile duyamayacak kadar uzaktayım.

"Az önce konuştun," diye mırıldanıyorum, kelimeler dudaklarımdan zar zor çıkıyor. "Gerçek kelimelerle."

Zihnimi bunu anlamaya çalışırken, Quill orada durmuyor. Başka bir şey daha söylüyor, sonra eğilip taşıma çantasından dışarı çıkan dağınık tüylü bir köpeğin kafasına dudaklarını bastırıyor.

Ve sonra devam ediyor. Birden fazla cümle.

Quill'den dürbünü çekip, onun yanında oturan, benim duymak için can attığım sözleri bir şekilde ağzından çıkaran kişinin kim olduğunu görmek için tüm gücümü kullanıyorum.

Orada, kızımın yanında Willow Pershing var.

İki gün önce bana her türlü hakaret eden kadın.

Hayatımı bir şekilde ele geçirip ve istediğim her şeyi o sinir bozucu narin ellerinde tutmayı başaran kadın.

Şokum sonunda geçiyor ve dürbünü Büyükbaba Will'e geri verip, deli gibi dönme dolaba doğru koşuyorum.

Biz geldiğimizde sokaklar bu kadar kalabalık mıydı, yoksa bütün kasaba birdenbire bir araya gelmeye mi karar verdi? Her taraftan insanlar acele etmeden üzerimize baskı yapıyor, kızımla benim aramdaki yolu tikiyor. Fitness rutinimden gurur duyuyorum

—saatlerce Aikido, spor salonu, kardiyo ve yerel çocuklarla futbol antrenmanı—ama yine de nefes nefeseyim ve sonunda dönme dolabın bilet gişesine ulaşana kadar sonsuzluk gibi geliyor, ama gişe boş.

Ve işin ilginç yanı: dönme dolabın durması kimseyi hiç rahatsız etmiyor gibi görünüyor. İnsanlar sohbet ediyor, neon renkli kağıt bardaklarda içeceklerini yudumluyor, dönme dolapta mahsur kalan arkadaşlarına bağılıyor. Bir çift, mahsur kaldıkları kabinden el sallıyor, sanki 30 fit yükseklikte mahsur kalmışlar değil de pazar günü gezintisine çıkmışlar gibi görünüyorlar.

"Burada sorumlu kim?" Panik içindeki sesim, kalabalığın içinde zar zor duyulacak kadar zayıf çıkıyor.

Aldığım tek yanıt, birkaç kişinin kaşlarını kaldırması ve daha da az kişinin bana bakması. Zaten ipin ucunda olan sabrım

kopar.

"Bu dönme dolaptan sorumlu kişi nerede?" Bu sefer, otorite ve çok fazla çaresizlikle dolu bir sesle bağıyorum.

"O benim." Kioskun *uzak* köşesinde duran bir adam tembelce elini sallayarak, sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi yavaşça yaklaşıyor. Tüm tavırları kayıtsızlığı yansıtıyor, sanki onun hareketsizliği, kızım da dahil olmak üzere o aletin üzerindeki herkesi tehlikeye attığını umursamıyor gibi.

Sabırım mı? Çoktan tükendi. Onu yakalayıp buraya sürüklemek için bir adım kaldı.

"Sinirlenmeden önce onu dinle, Raymond." Yanımdaki Büyükbaba Will'in sakin sesi, yumruklarımı sıkmamayı başarır, ama zar zor.

"Merhaba, ben Decent Joe. Nasıl yardımcı olabilirim?" Görünüşe göre, sorumsuzluğun vücut bulmuş hali olan bu adam, tamamen rahat, dünyadaki hiçbir şeyden endişe duymuyor.

Onun rahat kayıtsızlığı, onu sallama isteğiyle mücadele etmeme neden oluyor. "Dönme dolabı işleten sensin, değil mi?"

Hâlâ dostça bir sohbet ediyormuş gibi gülümseyerek başını sallıyor. "Tek ve tek. Yıllardır yapıyorum." Omuzlarını hafifçe silkiyor. "Binmek istiyorsanız, yarım saat kadar beklemeniz gerekecek."

Yarım saat mi? Gerçekten öyle mi dedi?

"Kızım en üstteki kabinde." Sesim boğazımı bıçak gibi kesen, sert ve kaba çıkıyor. "Onu aşağı indirmek istiyorum. Hemen."

Sonunda yüzündeki gülümseme kaybolur. Gözlerini kısarak, en tepeye kadar bakmaya çalışır. "Willow'la mı yukarıda?"

Elbette. Küçük kasaba hayatı. Herkes birbirini ilk adıyla tanır.

"Evet. Ve yanlarında bir köpek var," diye ters bir şekilde cevap veriyorum. "Eminim bu, uygulamanız gereken tüm güvenlik protokollerini ihlal ediyor."

Decent Joe elini sallayarak önemsizmiş gibi gösterir. "Oh, merak etme. Kaptan Lick orayı çok seviyor. Willow da ne yaptığını biliyor."

"Benim çocuğum söz konusu olduğunda bilmiyor," diye homurdanırım.

Willow Pershing ve köpeğinin güvenliğini hiçe sayması umurumda bile değil, hatta kendi güvenliğini de. Eğer kadını doğru anladıysam, kendi iyiliği için ne zaman durması gerektiğini bilmiyor. İster tartışmalarda ister maceralarda olsun.

"Kızımı hemen aşağı indirin," diye tekrarladım, her kelimeyi keskin bir şekilde.

Decent Joe, sesimin sertliğine aldırış etmeden yatıştırıcı bir şekilde elini kaldırır. "Dinle dostum, bu lunapark treni çok güzeldir ve her kraliçe gibi, bir tavrı vardır. Bu yüzden, her birkaç turda bir, bana kimin patron olduğunu hatırlatmak ister ve yaklaşık otuz beş dakika boyunca durur. Hep böyleydi. Aslında, artık yerel bir efsane haline geldi — Cherrywood'un kendine özgü bir kişiliği olan dönme dolabı. Onun tuhaflıklarını kasabanın web sitesinde okuyabilirsiniz."

Cidden bana, sorunu çözmek yerine turistlere tuhaf bir yolculuk fikrini sattıklarını mı söylüyor? Kasabanın utanmaz pazarlama stratejisinden etkilenmeli miyim, yoksa onları tamamen pervasızlıklarından dolayı şikayet etmeli miyim, karar veremiyorum.

"Bakın, insanlar buraya hayatlarında bir kez yaşayacakları bir deneyim için geliyorlar," diye devam ediyor Decent Joe, dost canlısı yüzünün altında çok iyi bir satıcı olduğunu ortaya koyuyor. "Peki ya buradaki kalabalık?" Başını etrafımızda toplanan seyircilere doğru eğiyor. "Onlar da biraz heyecan yaşıyorlar, bu sefer tekerleğin ne kadar sürede tekrar çalışmaya başlayacağına dair bahisler yapıyorlar. Hepsi zararsız eğlenceler."

Saatine bakar, sonra benim öldürücü bakışlarımdan hiç etkilenmemiş gibi sakın bir gülümsemeyle bana döner. "O zaman yirmi beş dakika daha bekleyin. Söz veriyorum, o zamana kadar kızınız geri dönecektir. Ve Willow'la birlikteyse, inanın bana, muhtemelen hayatının en güzel anlarını yaşıyordur."

Bu adam neşeli monologuna başladığından beri ilk kez öfkem yatışır. Sonunda sinirime dokunan bir şey söyledi. Quill gerçekten hayatının en güzel anlarını yaşıyor, ama benimle değil. Hayır, beni hiç saygı duymayan ve beni kişisel düşmanı olarak gören bir yabancıyla birlikte yukarıda.

"Gerçekten burada durup, yukarıdaki çocuğumun başına bir şey gelmesini bekleyeceğimi mi sanıyorsun?" diye soruyorum, sesim zar zor sabit kalıyor.

"Ama ben de sana tam olarak bunu söylüyorum dostum. Hiçbir şey olmayacak..."

"Bu arızalı ölüm tuzağı için bir kurtarma planın var mı, yok mu?" diye bağıyorum.

Decent Joe, sanki mantıksız davranan benmişim gibi iç geçirir. "Kurtarma planına ihtiyacımız yok. Tek ihtiyacımız olan biraz sabır."

Sabır mı? Sabırın canı cehenneme.

Dönüp telefonumu çıkarırım ve riskli bir yolculuğu sadece eğlenceli bulan bu tuhaf kalabalıktan uzaklaşıyorum.

Asistanım Donna, ikinci çalınıştta telefonu açar.

"Helikoptere ihtiyacım var," derim, adrenalin vücudumu sararken bir ileri bir geri yürüyerek.

"Nereye?" diye soruyor, şimdiden klavyeye basmaya başlamış. Klavyede hızlıca tuşlara basışını duyabiliyorum, muhtemelen pilota mesaj gönderiyor.

"Şehrin merkezi. Bir kurtarma operasyonu. Quill dönme dolabın en tepesinde ve lanet şey durmuş." Göğsümdeki sıkışmayı yutuyorum; bunu yüksek sesle söylemek durumu daha da kötüleştirdi.

Donna'nın yazması bir saniye duraksıyor. "Decent Joe ile konuştun mu?"

"Evet, ama adam kızımın güvenliğini hiç umursamadı."

Joe haklıysa ve bu dönme dolap bir tür yerel simgeyse, Donna muhtemelen her şeyi biliyordur. Ama Quill'in iyiliğini kasabanın folkloruna ve iyi niyetine bırakmayacağım.

"Pilot yolda," diye cevaplar, hiç tereddüt etmeden. Telefonu kapatmadan hemen önce sesi yumuşar. "Raymond, endişelendiğini anlıyorum ve doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmana engel olmuyorum. Ama o yolculuk güvenli. Quill'e bir şey olmayacak."

Onunla tartışmıyorum. Beni başka hiçbir şeyin zorlamadığı kadar zorlayan tek şeye kendimi hazırlıyorum: kızım tehlikedeyken beklemek.

KURTARMA GÖREVİ

WILLOW

"Kaptan Lick'i nerede buldun?" diye sorar Quill, gözleri merakla parıldayarak.

İlk kelimelerini haykırdığında, bunun sadece küçük bir anlık bir şey olduğunu düşündüm. Ama lanet olsun, sanki bu çocuk ses kutusundaki görünmez bir düğmeyi çevirmiş gibi, şimdi soru üstüne soru soruyor. Şikayet ettiğimden değil tabii.

"Kaptan Lick, annem gönüllü olarak çalıştığı barınakta onu bulduğunda henüz bir yavruydu. İlk günden beri huysuzdur. Bir şey istediğinde, hayır cevabını kabul etmez." Quill'in minik eli çantanın açıklığından kayarak Kaptan Lick'in yumuşak tüylerini okşarken gülümsüyorum.

"O çok..." Etrafımızdaki hava, sanki biri bulutları testereyle kesmeye karar vermiş gibi, yüksek ve gürültülü bir sesle titremeye başlayınca, konuşmasını keser.

Başımı yana çevirip sesin kaynağını arıyorum. "Ne oluyor?" diye mırıldanıyorum, gözlerimi güneşten koruyarak.

Bu lanet olası bir helikopter, çok alçaktan, neredeyse göz hizasında uçuyor. Cherrywood hava trafiğinin yoğun olduğu bir yer değil, bu yüzden yarınki dedikoduların konusu bu olacak. Arkadaşım Violet'in şu anda Lois Lane gibi bir çatıya tünemiş, haber peşinde koştuğunu hayal edebiliyorum.

"Sence nereye gidiyor?" diye soruyor Quill, doğrudan bize doğru gelen kırmızı helikopteri işaret ederek.

"Kim bilir, ama buralarda gösteriş yapmaya çalışan zengin adamlar bolca var." Aklımda hemen özellikle sinir bozucu bir milyarder beliriyor: Raymond Teager.

Quill, ne demek istediğimi tamamen anladığını gösteren bir şekilde başını sallıyor. Bu çocuğu gerçekten çok seviyorum çocuğu.

İki konuda her zaman net oldum: çocuk istemiyorum, evlenmek istemiyorum.

Annemin, benim için bir babanın olması daha iyi olur diye düşünerek, şiddet dolu bir evlilikte cehennemi yaşamasını izledim.

bunu, benim için bir babanın olması daha iyi olur diye düşündüğü için yaptı. Bu suçluluk duygusunu atlatmak için bu hayat bana yetmez.

Tüm evlilikler felaketle sonuçlanmaz ve tüm çocuklar yük olmazlar, bunu biliyorum. Aslında, en yakın arkadaşım Daisy ilk çocuğuna hamile ve ben o çocuğu deli gibi seveceğimi şimdiden biliyorum, *ama* teyze olarak. Bağlanma yok, karmaşık geçmiş yok, risk yok.

Nadiren, kendimi Daisy'nin yerinde hayal etmeye çalışıyorum, ama tek gördüğüm annemin yorgun yüzü, makyajın altında gizlenmiş morluklar. Hayır, teşekkürler. Olmaz.

"Ne oluyor lan?" Birinin sesi hoparlörden gürültüyle duyulurken, helikopterin gürültüsünün üstüne çıkmak için çabalarken parmaklarımı kulaklarıma tikiyorum.

Ya seni çağırıyorsa? Ya da daha kötüsü, ya birinin yardımına ihtiyacı varsa, Wills?

Kendime bu kadar dramatik davrandığım için sinirlenerek ellerimi indirdim. "Baban yolda, Bug. Korkma."

Uyanırken de uykudayken de beni rahatsız eden o çok tanıdık sesin duyulmasıyla midem burkudur. Raymond Teager. Olamaz... ama sonra Quill kolumu çeker ve tekrar sessizleşir, parmaklarıyla işaret diline geri döner.

"O benim babam," der işaret diliyle.

Bu dönme dolapta uyuyakaldım ve bir tür gerçeküstü rüyaya mı girdim?

Hayır, bu bir rüya değil. Çünkü orada, gün gibi açık bir şekilde, kulaklarında kulaklık ve tipik kendini beğenmiş ifadesini gizleyen pilot gözlükleri takmış Raymond Teager duruyor. Ve bir kez olsun, tanıdığım o kendini beğenmiş pislik gibi görünmüyor. Bunun yerine, alnı endişeyle kırışmış ve itiraf etmeliyim ki bu onu... neredeyse insan gibi gösteriyor.

Bu gerçek olamaz, değil mi? Raymond bana her zamanki keskin kibirli tavrını göstermiyor mu? Piyangoyu kazanma şansım daha yüksek.

Hâlâ kafamda bunu anlamaya çalışırken, tam teçhizatlı iki kurtarma görevlisi iplerden inerek tam önümüze geliyor.

"İkiniz de iyi misiniz, bayan?" diye soruyor içlerinden biri, cevabımı beklemeden ekliyor: "Sizi güvenli bir şekilde aşağı indirmek için buradayız."

"Ne oluyor böyle?" Sonunda, kan beynime geri dönünce, kendimi toparlayabiliyorum.

"Hanımefendi, bir hiç zaman zaman
zaman Sadece talimatlarımızı talimatlarımızı
izleyin lütfen," diyor, tamamen işine odaklanmış bir şekilde.

"Siz Cherrywood'dan değilsiniz, değil mi?" diye patladım, hala olanları anlamaya çalışıyordum.

İki kurtarıcı birbirlerine bakiştılar ve başlarını salladılar. "Hayır, hanımefendi. Biz St. Peppers'lıyız."

Tabii ki. Şehirli adamlar.

Cherrywood yerlileri, bu dramatik gösteriyi yapmak yerine, dönme dolabın kendi kendine çalışmaya başlamasını beklerlerdi.

"Bakın, dönme dolap yakında tekrar çalışmaya başlayacak. Bütün bu kurtarma operasyonuna gerek yok," diye tartışıyorum, zihnimde *Cherrywood Gazette* gazetesinde yüzümün, Captain Lick'in kollarında bir hanımefendi gibi havadan kurtarılırken resmedildiğini hayal ediyorum. Bunu asla unutamayacağım.

Ama sözlerim tamamen görmezden gelindi, çünkü adamlardan biri kulaklığına bağırdı: "Bayan reddediyor, Bay Teager."

Bir süre durakladıktan sonra bana dönüyor. "Karar sizin, hanımefendi, ama yine de çocuğu aşağı indirmemiz emredildi. Babası... ısrarcı."

Quill başını sallarken elimi daha sıkı tuttu.

Harika, demek ki seçeneklerim resmen dibe vurmuş durumda. Ya Raymond Teager'ın yardımını kabul edeceğim — en son yardımını kabul etmek istediğim kişi — ya da Quill'in küçük kalbini kıracağım.

Derin bir nefes alıp dişlerimi sıkmamaya çalışıyorum. "Lütfen Bay Teager'a, onun yardımı için değil, sadece kızı için aşağı ineceğimi söyler misiniz?"

Raymond'un adını kızımınla birlikte söylemek garip geliyor ama *durum* bu.

Hemen cevap vermediklerinde, "Ya da burada kalıp aracın kendi kendine düzelmesini bekleyebiliriz." diye ekliyorum.

Sinirli bakışları, cevabımdan pek memnun olmadıklarını gösteriyor. Ama sonunda, içlerinden biri mesajımı kulaklığına aktarıyor. "Aşağı inecek, ama sadece kızınız onsuz gitmeyi reddettiği için, efendim."

"Ne dedi?" diye soruyorum, sanki Raymond'un vereceği cevaptan beni koruyacakmış gibi kollarımı kavuşturuyorum.

Kurtarma görevlisinin yüzünde bir sırtış belirir. "Bir saniye çocuğın kulaklarını kapatabilir misiniz?"

Ellerimi Quill'in kulaklarının üzerine koyuyorum.

"Evet, Bay Teager, kızınız artık bizi duyamıyor," diye onaylar. Raymond'un cevabını iletirken yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirir. "Sizi güvenli bir şekilde yere indirmek onun için büyük bir onur, Bayan Pershing. Bay Teager bu fırsat için sonsuza kadar minnettar kalacak."

Gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum. Benim kıcıma yaklaşmayı ancak rüyasında görebilir.

Ve birkaç dakika sonra kendimi, Kaptan Lick'in çantasını kucağımda sıkıca tutarken, etrafımda oynanan tuhaf sahneyi gizlice izlerken buluyorum.

Raymond, Quill'i kendine yaklaştırır ve emniyet kemerini yüzüncü kez kontrol eder. Sonunda tatmin olduğuunda, yüzündeki endişeli ifade yerini tam bir kaş çatmaya bırakır — sanki onun kızını dönme dolaba bindirip durdur düğmesine basan benmişim gibi, tamamen bana yöneliktir.

"Seninle konuşmak istiyorum," diyor, bakışları o kadar yoğun ki, sanki bıçak gibi hissediyorum.

"Hayır, teşekkürler," diye karşılık veriyorum, kollarımı kavuşturarak.

Aramızdaki buz gibi gerginlik, tüm helikopteri bir ıgluya dönüştürebilir.

Ama sonra Quill titrer — küçük elleriyle saklamaya çalıştığı sessiz, tatlı bir kıkırdama. Bu, bir anlığına buzları kırar. Babası ile aramızdaki savaş alanını unuturum. Dudaklarım neredeyse bir gülümsemeye beni ele verir. Ve sonra Raymond'a bakarak, onun hala öfkeli olmasını bekleyerek bir hata yaparım.

Onun yapabileceği her ifadeyi gördüğümü sanıyordum, hem şahsen hem de adını Google'da saatlerce aratarak. Ama yüzündeki bu yumuşak gülümseme? Sanki tamamen başka birine aitmiş gibi, onu neredeyse haksız bir şekilde yakışıklı hale getiriyor.

"Neye gülüyorsun, Bug?" diye soruyor, kızına sıcak bir bakışla bakarak... ah, bu çok sevimli.

"Willow seni sevmiyor, baba," diyor Quill, sanki büyük bir sırrı paylaşmış gibi ona gülümseyerek.

"Kesinlikle haklısın, Quill," diye ekliyorum, dayanamayıp.

Ray şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. Benim işaret dilini bildiğimi hiç beklemiyordu. Bakışları o kadar yoğunudur ki, sanki benden ulusal sırları öğrenmeye çalışıyormuş gibidir. Ama Quill ceketini çekince bu an sona erer.

"Tekrar dönme dolaba binebilir miyim, baba?"

Sessizce kıkırdarak güldüm. Zavallı kız. Babası onu bir süre daha o lunapark trenine bindirmeyecek. Ama Raymond beni şaşırtarak, "Binebilirsin, ama yalnız başına değil ve asla benim iznim olmadan olmaz" dedi.

"Asla mı?" Kaşlarımı kaldırırım, ama muhtemelen bu baba-kız anına karışmamalıyım.

Raymond'un yüzünde bir gölge geçer ve Quill'e konuşurken bile bana yönelik olarak alçak ve keskin bir ses tonuyla cevap verir. "Kendi kararlarını verecek yaşa gelene kadar olmaz."

Babası ile aramızda geçen ince atışmadan tamamen habersiz olan Quill, "Yalnız değildim baba. Willow ve Kaptan Lick ile birlikteydim. Oradan bütün kasabayı görebiliyordun" diye işaret diliyle söyler. Babasının bilmediği bir şeyi keşfettiği için kendiyile gurur duyarak ona bakar.

Raymond'u küçük düşüren birini, hatta kendi çocuğunu bile izlemek biraz tatmin edici. Ama sonra Quill devam eder ve Willow'un tarafında da olmadığını kanıtlar.

"Willow'un babası olmadığını biliyor musun? Benim gibi, onun da sadece bir tane harika ebeveyni var." Bu bilgiyi, hayatımı en son bilmek isteyeceğim kişiye açtığının farkında olmayan bir çocuğun masumiyetiyle aktarıyor.

Gözlerimi kaçırıp pencereden dışarı bakıyorum, bu ifşadan kaçmak için ne olursa olsun. Ama geri baktığımda, Raymond'un gözlerini kırptığını görüyorum, sanki kızı ona ilk kez iyi bir ebeveyn olduğunu söylüyormuş gibi.

Onun içindeki iş adamını ne kadar hor görsem de, Quill'e bakışını inkar edemem — sanki onun mutluluğu için yapmayacağı hiçbir şey yokmuş gibi. İş adamı acımasız olabilir, ama baba saf, filtrelenmemiş bir bağlılık. Benim gibi,

iyi bir baba figürü olmayan ve sonra büyükbabam bu boşluğu yavaş yavaş doldururken, demans bizi ayırdı - bu, anlamak için bile çok fazla.

Raymond, mükemmel taranmış saçlarını eliyle düzelterek kendini topladı. "İyi vakit geçirdiğine sevindim, Bug. Ama seni orada görünce kalp krizi geçirecektim."

"Üzgünüm, baba," der Quill işaret diliyle, sonra başını babasının göğsüne yaslar.

Raymond ve *sevimli* kelimelerini aynı cümlede kullanacağımı hiç düşünmemiştim, ama şu anda ikisi bunun tam anlamıyla tanımını gibi görünüyorlar.

"Önemli değil," diye mırıldanır. "Sadece her zaman güvende olduğunu bilmem gerekiyor."

"Bu, bir gün Willow ve Kaptan Lick ile tekrar gidebileceğim anlamına mı geliyor?"

Bu kız bir şekilde dönme dolabı, beni ve köpeğimi bir paket anlaşılmaya dahil etmiş.

Raymond'un çenesi gerilir, ama sadece "Önce seni yere indirelim, sonraki macerayı sonra konuşuruz" der.

Neyse ki, birkaç dakika sonra yere iniyoruz. Kaçmaya hazırım, ama Quill elini Kaptan Lick'in çantasına koyuyor. "Sence dışarı çıkmak ister mi?"

Ve işte böylece, çıkış stratejim suya düştü. Asansörde Raymond ve Quill ile birlikte kaldım. Quill şimdi çömelmiş, sırt üstü uzanmış, bacakları havada, köpeğimin ilgisinden son derece memnun bir şekilde onu okşuyordu. Onu suçlayamazdım bile. Captain Lick tam bir ilgi meraklısıydı ve Quill ona tüm sevgisini veriyordu.

Bir boğaz temizleme sesi beni gerçeğe geri döndürüyor. Gülümsemem kayboluyor, yerine somurtkan bir ifade geliyor.

"Sizinle konuşmak istiyorum, Bayan Pershing," diyor Raymond, hemen iş adamı moduna geri dönüyor.

Ona, var olan tüm şekerleri yiyip, üzerine oturarak onu ezebilecek kadar ağırlaşmayı tercih ettiğimi söylemeden önce, Quill pantolonunu çeker.

Asansör kapıları açılırken, "Onun adı Willow, baba," diye işaret diliyle söyler.

Raymond, pek etkilenmemiş olsa da kızı için kabul ederek başını sallar. "Tamam, Quill. Ben... Bayan Willow ile konuşurken sen büyükbaban Will ile bekle." *Bu sefer kaçma diye* haykıran bir bakışla bana bakar.

"Bayan mı?" diye mırıldanırım, gözlerimi devirerek. Neyim ben, onun öğretmeni mi?

Ama bekleyen kişiyi gördüğümde sinirli düşüncelerim bir anda uçup gider. Gandalf'ın tıpatıp aynısı, üç parçalı takım elbise giymiş, gümüş sakalı ve beyaz saçlarıyla tam bir beyefendi. Raymond'un bahsettiği "Büyükbaba Will" in bu kişi olduğuna hiç şüphem yok. Raymond gibi sinir bozucu bir görünümü yok, sadece zarif ve zengin bir havası var.

Quill dışarı fırlar ve hemen heyecanla işaret diline başlar, ona dönme dolap macerasını anlatır, yine tek kelime etmeden. Bu, sinirimi yatıştırmaya yeter... ta ki Kaptan Lick, sanki bölgesini işaretler gibi Raymond'un pahalı takım elbisesinin pantolonunu ovuşturmaya başlayana kadar.

"Cap, hadi dostum." Tasmaını çekerim. Tahmin edilebileceği gibi, hain köpeğim beni görmezden gelir.

Raymond, sanki parkta Kaptan Lick'in eğlencesi için dikilmiş en ilginç ağaçmış gibi, orada eğlenerek duruyor. Ve içimdeki asi taraf, köpeğim fazladan bir çaba gösterip, örneğin Raymond'un bin dolarlık ayakkabılarını ıslatarak işaretleseydi, bunu çok komik bulurdu, ama Bay Stone-Cold Teager'in bunu cezasız bırakacağını sanmıyorum.

Tasmayı bir kez daha çektim, ama hiçbir şey olmadı. Şu anda, Kaptan Lick ile yaptığım tüm o uykulu, sabahın erken saatlerindeki antrenman seanslarını pişmanlık duyuyorum, çünkü tüm emeklerim boşa gitmiş gibi görünüyor.

"Köpekler karakteri çok iyi değerlendirirler, biliyorsun," diyor Raymond sonunda, eğilip elini koklatmak için uzatıyor ve sonra Captain Lick'in yanını, köpeğimi eritecek şekilde okşuyor.

"Benimki bir istisna," diye cevap veriyorum, kollarımı kavuşturarak. "Onun senin hakkındaki görüşünü dikkate almazdım."

Raymond, omurgamda bir ürperti bırakan, zengin ve tembel bir sesle kıkırdar. "Devam et dostum," der Kaptan Lick'e. "Bugün sadece birimiz onun bakışlarıyla yakılmak zorunda."

Kaptan Lick itaat eder ve bana doğru koşar, ama bu itaat, benim gerçekten ihtiyacım olduğunda elde edemediğim türden bir itaattir. Hain. Kaçmaya hazırım, ama Raymond'un sesi planımı bozar.

"Dediğim gibi, sizinle konuşmak istiyorum Bayan Pershing."

Her şey donar. Eli belimin alt kısmına hafifçe bastırarak beni sabitlerken zihnim boşalır ve elini çektiğinde bile kalıcı olan beklenmedik bir sıcaklık hissederim. Derin bir nefes alıp, onun uyandırdığı tuhaf tepkiyi uzaklaştırmaya çalışırım.

"Hayır, teşekkürler," diyorum hızlıca, toplayabildiğim tüm sakinliğimi kullanarak. "Bu hafta Raymond Teager'a tahammül sınırımı aştım."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir — her zaman kazandığını düşündüğünde ortaya çıkan gülümseme, ki ne yazık ki, bana öyle hissettiriyor. Sadist pislik.

"Öfke nöbetlerinizi ne kadar sevdiğimi bilirsiniz Bayan Pershing, ama bu tartışmaya açık bir konu değil."

"Dinleyin, Bay Teager..." Protesto etmek için ellerimi kaldırıyorum, ama o birini yakalıyor ve sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi parmaklarını benimkilerin arasına geçiriyor.

Eli pürüzlü ve sıcaktı, hayatı boyunca masasının arkasından emirler yağdıran birinden beklediğim bir şey değildi. Bu, çalışkan birinin, o nasırları hak eden birinin eli.

Ve bu küçük sürpriz beni biraz şaşırttı.

"Bu önemli." Sesi yumuşadı. Ses tonunda daha önce hiç duymadığım bir ağırlık vardı, neredeyse... kırılmanlık gibi bir şey.

Raymond kapıyı arkasında kapatır ve biz, onun önemli ve özel olduğunu düşündüğü şeyi söylemesini beklerken, boş bir etkinlik salonu gibi görünen bir yerde duruyoruz. Ama her zamanki gibi doğrudan konuya girmek yerine, mükemmel şekillendirilmiş saçlarını eliyle karıştırarak bozar. Bir şey söylemeye başlar, sonra durur, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatarak, ama kendinden emin değilmiş gibi görünür

Bu tereddüt, bu beceriksizlik, tanıdığım adam gibi değil. Kabul etmek istemiyorum ama, birdenbire bu kadar kaba saba olması bir şekilde çekici geliyor.

Boğazını temizledi, sonunda konuşmaya başladığında sesi alçak ve titriyordu. "Ne... ne dedi?"

"Kim?" diye soruyorum, aptal rolü yapıyorum, ama yüzündeki ifade bana Quill'den bahsettiğini söylüyor. Ama o bakmaya devam ediyor, ben de "Quill'den mi bahsediyorsun?" diye soruyorum.

O da başını sallar, bir an için korkutucu bir iş adamı değil, sıradan, kusurlu bir insan gibi görünür. Ve açıklayamadığım bir nedenden dolayı, her zamanki keskin kenarlarımın yumuşadığını hissedirim. Sadece biraz.

"O oldukça geveze biridir," diyorum, neşeli bir hava yaratmak için, ama yüzü gevşemiyor. Bunun yerine, ellerini ceplerine sokuyor, omuzları gerginleşiyor. Genelde çok kendinden emin, çok sakin olan bu adam, birdenbire yıpranmış ipliklerle kendini tutuyormuş gibi görünüyor. "Şey, sana anlattıklarından başka pek bir şey konuşmadık."

"Seninle konuştun," diye mırıldanıyor, neredeyse kendi kendine.

Bu bir soru değil, ama yine de başımı sallıyorum, sonunda onun gerçekte ne sorduğunu anlıyorum.

Quill onunla hiç konuşmadı ki!

"N-nasıl?" Sözleri birbirine karışıyor ve bu garip bir şekilde beni etkiliyor, sanki göğsümde rahatsız edici bir şey sıkışmış gibi. Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Hemen konuşmadı," diyorum yumuşak bir sesle. Gözleri benimkilere çeviriyor, biraz genişliyor. "Bu arada, kızının sesi çok güzel."

"Teşekkürler." Sesi kalınlaşır. "Ben sadece... Keşke orada olsaydım."

Boğazımda bir düğüm oluşur ve ebeveynlik hakkında hiçbir şey bilmesem de, sözlerinde hissedilen acı ve hayal kırıklığını hissedebiliyorum.

"O, senin harika bir baba olduğunu söyledi, eğer bu yardımcı olursa." Kulağımın arkasına kaçan bir bukleyi parmaklarımla düzeltirken, parmaklarım küpeye takılıyor.

"Teşekkürler," diyor yine, bu sefer daha yumuşak bir sesle, bakışları yüzümden karışık saçlarıma kayıyor. Dudakları hafifçe kıvrılıyor ve istemememe rağmen, hoş olmayan bir karıncalanma hissi omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor.

"Sanırım bu, şimdiye kadar olduğumuz en *dostane* anımız," diyor, yüzünde bir sırıtış beliriyor. "Sizce de öyle değil mi, Bayan Pershing?"

Ve işte böylece, ona karşı hissettiğim tuhaf sempati duyguları, soyadımı kullanmasıyla bir anda yok oldu. Her zamanki dinamikimize geri döndüğümüzde gülümsemeden edemiyorum. Bu, geçici mide ekşimesinden çok daha iyi.

"DNA'nı düşünürsek, kızının bu kadar inanılmaz biri olması bir mucize," diye karşılık verdim.

Kendini beğenmiş ifadesi bir anlığına kaybolduktan sonra gülümsedi. "Teşekkürler. Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

"Öyleydi." Kollarımı kavuşturup, Kaptan Lick'in tasmaını çekerken gözlerim parıldıadı. "Quill için, tabii ki. Ve bir dahaki sefere mahkemede görüşürüz, Bay Teager."

Bu sefer bu sözleri söylerken, geçen seferki gibi bu adama karşı aynı intikam duygusunu hissetmiyorum.

KELİMELELERLE İLGİLİ BİR ŞEY

RAYMOND

"Son zamanlarda şehir merkezinde kahramanca bir kurtarma operasyonu olduğunu duydum." Archer kaşlarını kaldırır, sırtışını zar zor gizler.

Onun kök birasını alıp kafasına dökmek istiyorum, ama bu Quill'in akşam yemeği partisi ve kızım için her şeyin mükemmel olmasını istiyorum.

Quill bana ilk kez alkol kokusunu sevmediğini söylediğinde, evdeki tüm içkileri ortadan kaldırdım. O günden beri evimize alkol girmede ve şimdi burası Sahra Çölü kadar kuru.

"Bu kasabanın dönme dolabının aslında ölüm tuzağı olmadığını biliyorsun, değil mi?" Charles, sırf beni zor durumda görmek için araya giriyor. Karısı Daisy eve döndüğünden beri, piyango kazanmış gibi sırtıyor. Gözlerimi kısarsam, yüzüne kazınmış kalıcı gülümseme çizgilerini görebiliyorum.

"Daisy senin çocuğunla oraya çıktığında sana bunu hatırlatırım," diyorum ve birkaç ay sonra doğum yapacak olan karısına doğru başımı sallıyorum. Bu zihinsel görüntü onu çok etkilemiş olmalı, çünkü yüzündeki tüm renk kayboluyor.

"Anladın mı şimdi?" Küçük bir zaferin mutluluğu beni sararken sırtıyorum. "Her şey olup bittiğinde sen neredeydin?" Archer'ın ikizi Rowan

işaret diliyle konuşarak alaylarının ritmini bozuyor.

Rowan, çocukluk çağında geçirdiği bir kaza nedeniyle seçici bir şekilde konuşmamaya başladı ve bu kaza fiziksel bir iz bırakmasa da, sessizlik devam etti. Onun ağzından son kez bir kelime duyulalı yirmi yıl oldu. Ailemiz, onun düşüncelerinin asla duyulmamasına izin vermedi, bu yüzden tüm aile ASL öğrenmeye başladı. O zamanlar bilmiyordum ki, bu dersler kendi kızım için çok önemli olacaktı.

Hayat, insanı hazırlıksız yakalamak için çarpık bir yolu var.

"Lanet olası telefonda konuşuyordum," diye itiraf ediyorum, başımı sallayarak. Yılın Babası ödülünü hak eden bir baba.

"Kahretsin, bu seni delirtmiş olmalı." Archer'ın gözleri biraz büyüdü, sanki benim sinirimi kaybettiğimi hayal etmeye çalışıyormuş gibi.

"Hayal bile edemezsin," diye mırıldanıyorum, bakışlarım açık veranda kapılarına kayıyor. Mutfakta Quill, bir basamaklı taburede durmuş, Daisy ile dikkatlice cupcake'leri süslüyor. Daisy'yi ilk gördüğünde, suya düşen ördek gibi ona hemen ısınmış, bunun onu konuşmaya ikna edeceğini ummuştum, ama hala bekliyoruz.

Gerçekten Bayan Pershing'i unutmayı başardın mı Teager, yoksa numara mı yapıyorsun?

"Donna'nın yeni bir dadı için başka bir ilan verdiğini duydum," diyor Archer. "Sonuncusu bir hafta bile dayanamadı." O soğukkanlı davranmak isteyebilir, ama ben ailemi tanıyorum — o da bizim gibi, Quill'i gerçekten anlayabilecek bir dadı bulamadığımız için gerçekten endişeleniyor. Bana değil, ona odaklanan ve kızımın kendi etrafına ördüğü kozadan çıkmasına yardım edebilecek biri.

Bir yıldan az bir süre önce, bir sosyal hizmet uzmanı, başka bir yerde olmak isteyecek gibi görünen küçük bir kızın elini tutarak ofisime girdi. Kırklı yaşlarının ortalarında, puantiyeli bir elbise giymiş olan kadın, benim Quill'in babası ve onun hayattaki son akrabası olduğumu söyledi. Annesi üç yıl önce bir trafik kazasında ölmüş ve Quill, yakın zamanda vefat eden dedesiyle birlikte yaşıyordu.

Sosyal hizmet görevlisi bana bir kadının fotoğrafını uzattı ve her şeyi bir araya getirmem bir dakika sürdü. Birkaç yıl önce, Archer ve Rowan'ın doğum gününü kutlarken bir kulüpte tanışmıştık. Hemen iyi anlaşmıştık ve o sadece şehirden geçiyordu, bu yüzden mükemmel bir düzenleme gibi görünüyordu: iki gece, bağlanma yok, beklenti yok. Tam da sevdiğim türden bir düzenleme. Bir daha görüşmeyeceğimizi bilerek vedalaştık.

En çılgın hayallerimde bile, o iki gecenin kanıtının annesinin tıpatıp aynısı olan küçük bir kız şeklinde ortaya çıkacağını hayal etmemiştim. Ve bunu hiç beklemediğim için çok iyi bir nedenim var.

Ama Quill'in sosyal hizmet görevlisine gergin bir şekilde sarılması, kaçmaya hazırmış gibi odayı geniş gözleriyle taraması, sanki kendi çocukluğumun aynasına bakmak gibiydi. O anı ve

bunun beni nasıl etkilediğini asla unutmayacağım. O zamanlar babam hayatımıza girmemiş olsaydı, çok farklı bir adam olabilirdim.

Ve o anda, Quill henüz farkında olmasa da, onun asla yalnız kalmayacağına karar verdim. Ne şimdi, ne de gelecekte.

* * *

"YARIN NE YAPACAKSIN, DAISY?" Kardeşime soruyorum, midem olimpiyat seviyesinde taklalar atsa da sesimi sabit tutmaya çalışıyorum.

Gözlerimi masanın ortasındaki cupcakelere odaklamaya zorluyorum, renkli krema mükemmel bir şekilde kıvrılmış ve bir dağ gibi serpilmiş şekerlemelerin altında boğulmuş durumda. Tadına bile bakmadan, bir şehri beslemeye yetecek kadar şekerle dolu olduklarını biliyorum. Yine de, sağlık düşkünü kuzenlerim, sevgili yeğenleri yapımına yardım ettiği için tüm tepsiyi yok edecekler.

"Neden bunu bilmek istiyorsun?"

Elbette Charles karısı adına cevap verecekti. Sanki karısı onun sekreteri değil de, o karısının sekreteriymiş gibi.

Ben cevap veremedim, Archer sırtarak araya girdi. "Bayanlar ve baylar, işte modern kocanız. Çok kontrolcü."

"Ben kontrolcü değilim, ahmak. Buna şefkatli olmak denir." Charles, Archer'a orta parmağını gösterip Daisy'ye döndü. "Öyle değil mi, tatlım?"

"Kesinlikle," der Daisy, ona çok tatlı bir bakış atarak. "Ama bir şey mi istiyordun, Ray?" diye sorar Daisy, sıcak ve sabırlı bir gülümsemeyle.

Kalbim utanç verici derecede hızlı atıyor.

Sakin ol, Raymond. Yanlış bir şey yapmıyorsun. Sadece kızı için en iyisini isteyen bir baba oluyorsun.

Yine de, sanki tüm evren nefesini tutmuş, benim bu işi batırıp batırmayacağımı bekliyor gibi hissediyorum. Boğazımı temizleyip kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Kısa süre önce St. Peppers'daki The Ritz'de bazı değişiklikler yaptık, yeni bir spa ekibi de dahil. Bu ekip, sektörün en iyisi olarak biliniyor." The Ritz, otel dünyasına attığım ilk büyük adımdı ve hala kalbimde özel bir yeri var.

Daisy'nin gözleri parlıyor. "Vay canına. Kulağa çok hoş geliyor. Spa günlerini özledim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Charles'ın bana attığı meraklı ve şüpheli bakışlardan kaçınarak, dikkatimi Daisy'ye veriyorum.

Yalan söylemekten her zaman nefret etmişimdir ve burada tam olarak yalan söylemiyor olsam da, bazı ayrıntıları atlamak beni suçluluk duygusuyla boğuyor. "Quill'i de yanına alıp hizmetler hakkında bana geri bildirimde bulunmak ister misin?"

Sanırım Charles sessiz bir seyirci olmaktan bıkmış. "Cidden en iyi otellerinden birinde değişiklikler yaptığını ve bunu değerlendirmek için profesyoneller tutmadığını mı söylüyorsun?"

Terli avuçlarımı Tom Ford pantolonuma silerek nemliliği gidermeye çalışıyorum. "Öyle yaptık. Ama aileden de geri bildirim almak iyi olur diye düşündüm."

Endişem doruğa ulaşırken, Daisy ellerini çırpıyor.

"Bu harika bir fikir! Quill'i kızlar günü için götürmek isterim. Ne dersin, ufaklık?" Daisy, Quill'e gülümser.

Kızım da ona geniş bir gülümsemeyle karşılık verir ve küçük ellerini iki kez öne doğru uzatarak "Harika" işareti yapar.

"Harika, hemen biletleri göndereceğim," diyorum ve telefonumu çıkarıyorum, midemi pretzel gibi burkan suçluluk duygusundan kurtulmak için sabırsızlanıyorum. Daha önce hazırladığım e-postayı gönderiyorum.

"Ray?" Daisy telefonundan başını kaldırır, kaşlarını çatarak. "Sanırım bir hata var. İki değil, beş bilet göndermişsin."

Masada sessizlik hakim olur ve kuzenlerimin bakışlarının ağırlığını neredeyse hissedebiliyorum.

Hatalar benim tarzım değildir. Onlar da bunu bilir.

Boğazımı temizleyip, olabildiğince rahat görünmeye çalışıyorum. "Hayır, yanılmadım. Hafta sonu olduğu için arkadaşlarını da getirmek isteyebileceğini düşündüm."

"Oh. Teşekkürler." Daisy'nin gülümsemesi kaybolmadı, ki bunu büyük bir artı olarak görüyorum. "Bu çok..."

"Garip," diye Charles onun yerine cümleyi tamamladı, ses tonunda şüphe doluydu.

Karısı onu dirsekleriyle dürttü. "Düşünceli demek istedim. Eve döndüğümünden beri arkadaşlarımla neredeyse hiç vakit geçiremedim.

Charles, başımın üzerinde bir helikopter gibi, beni gözünün önünden ayırmıyor. Çok heyecanlıyım. Teşekkürler, Ray."

Suçluluk duygum biraz daha artarken, Charles kolunu neredeyse koltuğundan zıplayan karısının omuzlarına atıyor. "Bu kadar mutlu olduğuna çok sevindim, bebeğim. Ama lütfen sakın olalım... bebek uyuyor olabilir."

"Seni böyle görmek hala şok edici, Charlie." Rowan sırtıyor ve dürüst olmak gerekirse, haklı.

Charles eskiden asla çocuk sahibi olmayacağına ve aile kurmayacağına yemin eden biriydi. Şimdiyse adeta babalığın simgesi haline geldi, bebek kitapları okuyor ve askeri bir operasyonmuş gibi bebek odasını planlıyor. Sahte bir evlilikle başlayan ve sürpriz bir hamilelikle devam eden Daisy ile ilişkisi sadece hayatını değiştirmekle kalmadı, kişiliğini de baştan aşağı değiştirdi.

Quill kolumu çekiştiriyor ve ona baktığımda, ortasında siyah çikolata parçacıkları olan, ayçiçeği yaprakları şeklinde sarı krema kaplı bir cupcake tutuyor.

Gülümsüyor ve "En sevdiğim" işareti yapıyor, sonra çikolatalı kekten bir ısırık alıyor.

Kızımın kaygısız gülümsemesine bakıyorum ve burnuna yapışmış sarı krema lekesi bana Willow'un bileğinde sallanan gümüş çiçeği hatırlatıyor.

Bu anda, cupcakeler ve etrafımızı saran sıcaklık eşliğinde, kızımın gülümsemesini korumak için yasayı çiğnemek dışında her şeyi yapacağıma yemin ediyorum. Ve biraz gizli soruşturma yapmak yasa dışı değildir... değil mi?

* * *

"Quill'in okuduğu kitaplara dikkat etmeliyiz. *Küçük Kadınlar* gibi kitapları okumak için henüz çok küçük, çocuklara yönelik resimli versiyonu olsa bile." Saçlarımı elime alıp, onun her kelimeye nasıl tutunduğunu tekrar tekrar düşündüm.

"Onu, yetişkinlerin bölümüne girmeyeceği bir çocuk kitapçısına götürmeliyim. Prensesler veya sihirli konuşan hayvanlar hakkında kitaplar okumalı, imkansız engellere karşı hayallerini gerçekleştirmek için mücadele eden kadınlar hakkında değil.

O benim kızım. Onun tüm hayalleri gerçek olacak. Nokta."

Büyükbaba Will, sanki saçmalıyormuşum gibi gülüyor. "Ona babasının kim olduğunu anlaması için zaman ver. Şimdi, başka bir şey yoksa, ben çıkıyorum. İyi geceler, Raymond."

"Aslında, bir şey daha var."

O durur, geri döner ve gözlerinde o anlamlı bakışı görürüm.

"Yarın kızlarla birlikte gitmeni istiyorum. Daisy'ye rahat bir gün geçireceğine söz verdim ve onun Quill yüzünden sürekli stres yapmasını istemiyorum."

Yaşlı adam kollarını kavuşturur. "Mantıklı görünüyor. Başka bir şey var mı?"

Gerginlikten boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Her zamankinden başka bir şey yok. Sadece... Quill'e ve onunla etkileşime giren herkese göz kulak ol."

Kaşları biraz daha yükselir, söylenmemiş imaları anlar. "Yani benim varlığımın, Daisy ve arkadaşlarına spa'da bir gün ayarlayanla bir ilgisi yok mu?"

"Daisy ve Quill için ayarladım. Arkadaşları... ekstra." Gerçek cevabı kaçınıyorum.

"Yani Bayan Pershing'in orada olup olmaması umurunda değil mi?"

Gelişigüzel bir omuz silkme hareketi yapmaya çalışıyorum, ama nabzım hızlanıyor ve soğuk terler dökülüyor. "Kim?" diye soruyorum, bilmiyormuş gibi davranarak, ama muhtemelen sesim boğulmuş gibi çıkıyor.

"Ailesinin arazisi için seninle çekişme içinde olan kadın," diye cevaplar kuru bir şekilde. "Kimsenin başaramadığı halde bir şekilde kızını konuşturan kadın."

Siktir. Bu sözler yumruk gibi çarptı.

"Bunu kesin olarak bilmiyoruz," diyorum çabucak, sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum.

Aferin Ray. Çok inandırıcı.

"Yani, doğru anlamış mıyım, genç bir kadını ve kızını gözetlememi mi istiyorsun?"

Yüzümü ellerimle kapattım ve iç geçirdim. "Öyle söyleyince, durum olduğundan çok daha kötü görünüyor. Ben... bir şeyi doğrulamam gerekiyor."

"Quill'in konuşmasının sebebi Willow Pershing mi?" Büyükbaba Will'in sesi keskinleşir ve konunun özüne iner.

Başımı sallıyorum ve gömdüğüm tüm güvensizliklerim bir anda geri geliyor. "Tasadüf olabilir. Belki Quill, o kabus gibi dönme dolaptan dolayı adrenalin patlaması yaşıyordu."

Ya da belki... Lanet olsun, belki de tamamen mahvoldum ve Willow Pershing gerçekten kızım üzerinde tuhaf bir zihin kontrol gücü var.

Büyükbaba Will'in sakin tavırları, gergin sinirlerimi yatıştırmaya yetmiyor. "O zaman neden gizli kapaklı davranıyorsun? Daisy ya da arkadaşları, Bayan Pershing dahil, nedenini bilselerdi senin onlara eşlik etmene aldırılmazlardı."

Çenem gerilir, gerginlikten sol gözüm seğirir. "Bu Daisy ya da Willow ile ilgili değil."

Gerçi, doğrusunu söylemek gerekirse, Willow beni çok karıştırdı. Son iki karşılaşmamızda, bir sonraki buluşma yerimizin mahkeme salonu olacağını söyledi. Şimdi, *ilişkimiz, yani*, bağlantımız beklenmedik bir hal aldığı için o günün gelip gelmeyeceğini merak ediyorum.

"O zaman ne oldu?" Büyükbaba Will eğilip beni dikkatle izliyor. Gözleri biraz açılıyor ve olayı çözdüğünü anlıyorum. "Quill?"

"Onlara yaklaştığımız anda nasıl suskunlaştığını gördün." Sesim alçalır, her kelimedede hayal kırıklığı hissedilir. "Beni seviyor, bunu biliyorum. Ama ya onu engelleyen ben isem? Ya kendi kafasının içine kapanmasının sebebi ben isem?" Hiçbir şey hakkında bu kadar yanılmak istememiştim, ama işte buradayım, kızım sonunda saklandığı yerden çıkacaksa kendimi parçalayacakmışım gibi hissediyorum.

Büyükbaba Will başını sallar, ifadesi yumuşar. "Raymond, bu..."

"Sadece bilmem gerekiyor," diye sözünü keserek, istediğimden daha sert bir sesle söylüyorum. "Belki bu saçma bir şey. Belki her şeyi fazla düşünüyorum. Ama eğer bir ihtimal varsa..."

Cümleyi bitiremiyorum, çünkü içimdeki bir parçam öğrenebileceğim şeyden çok korkuyor.

O i geçirip karşımdaki sandalyeye oturur. "Yalan söylemekten nefret edersin, özellikle de ailene. Yarın kuzenlerin sorduğunda onlara ne diyeceksin?"

"Zamanı geldiğinde bununla ilgilenirim."

"Peki ya Bayan Pershing?"

Bastırmaya alıştığım suçluluk duygusu, her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri geliyor. "Quill'i konuşmaya ikna edebilecek kişi Willow ise, onun mikroskop altında olduğunu bilerek baskı hissetmesini istemem. Bu yüzden Daisy'ye ve kardeşlerime hiçbir şey söylemedim. Willow muhtemelen Quill'in durumsal mutizmi hakkında hiçbir fikri yok ve ben de öyle kalmasını tercih ederim, en azından yarın buluşana kadar."

Büyükbaba Will, sözlerimin ağırlığını kabul ederek yavaşça başını salladı. "Bunu çok iyi düşünmüşsün."

"Nasıl düşünmem?" Sesim, tehlikede olan şeyin ağırlığıyla boğuk ve kalın çıkıyor.

Sonuçta bu benim kızım ile ilgili — onun mutluluğ u, sesi, geleceğ i.

CINDERELLA HAYRANI

WILLOW

"Bu biletleri bize kim verdi?" Violet, Quill ve Büyükbaba Will'in duyamayacağı bir mesafeye geldiklerinde Daisy'ye yan gözle bakarak sorar.

Bu adamın Quill'in gerçek büyükbabası olmadığını, ailenin onursal büyükbabası olduğunu ve görünüşe göre Raymond Teager ile özel bir iş ilişkisi olduğunu öğrendim.

"Vi, son beş sefer sorduğundan beri cevap değişmedi. Hâlâ Raymond." Daisy, sabrını kaybetmiş bir şekilde homurdanır.

Daisy'nin heyecanını anlıyorum. Violet bu konuyu bir köpek kemik peşinde koşar gibi takip ediyor. Ama Vi'yi de suçlamıyorum. Bir kez olsun, onun bitmek bilmeyen coşkusu *neredeyse* haklı.

"Onaylamam gerekiyordu, tamam mı?" Violet dudağını ısırtıyor. "Ve Quill onun *kızı* mı?" Sesi bir oktav yükseliyor, sanki dünyayı sarsacak bir skandalı doğrulamaya çalışıyormuş gibi.

Daisy bu konuşmayı bitirmiş gibi başını sallayınca, Vi telefonunu çıkarır ve öfkeyle yazmaya başlar, sanki hayatı buna bağlıymış gibi parmakları ekranın üzerinde uçar.

"Ne yapıyorsun?" Eğilip bakarım ama hiçbir şey göremiyorum.

Başı benim yüzüme doğru sıçrar, hala öne eğilmiş, ekranına bakıyor. "Cherrywood'un en büyük haberini *az* önce öğrendim. Raymond Teager, yakalanması zor milyarder 'bekar'"... Vi son kelimesini parmaklarıyla tırnak işareti yaparak söyler... "bir kızı var. Ve kimse bilmiyor! Gerçekten burada oturup hiçbir şey yapmamamı mı bekliyorsun? Bu, Noel Baba'nın gerçek olduğunu öğrenip 'İyi bilmek, ama umurumda değil' demek gibi bir şey."

Daisy, hamile karnının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde, uzandığını koltuktan kalkar ve Violet'e döner. "Vi, yapamazsın..."

"Sakin ol, Daze. Gazeteci arkadaşlarımla Quill hakkında konuşmuyorum. Aptal değilim." Violet gözlerini dramatik bir şekilde devirdi. "Raymond onu saklamak için bu kadar zahmete girmişse, eminim bir nedeni vardır. Ben sadece internette araştırma yapıyorum." Telefonunu bize altın biletmiş gibi salladı.

altın biletmış gibi salladı. "Ama tahmin edin ne oldu? Hiçbir şey yok. Ne makale ne de fotoğraf."

Aramızda Vi en tuhaf olanı, en parlak nesneyi kovalayan hevesli bir köpek yavrusu gibi, o nesne yüzüne çarpacak olsa bile.

Ama bu konuda kimim ben ki yargılayayım?

Ferris çarkı olayından beri Raymond ile ilgili her Google sonucunu derinlemesine araştırdım. Ve hiçbir şey bulamadım — kızından ya da eski sevgilisinden bahsedilmiyordu. Sanki bu adam, kişisel hayatıyla ilgili her şeyi ortadan kaldırmak konusunda lanet bir sihirbaz gibi.

Violet, sanki düşüncelerimi okumuş gibi başını salladı. "Ve asıl ilginç olan şu: Raymond hiç kimseyle görülmedi. Hiç. Birkaç kez kadınlarla görüldüğü zamanlarda, onlar her zaman nişanlı ya da başka biriyle çıkan mankenlerdi. Böyle bir adam bir *çocuğu* nasıl gizli tutabilir?"

Zengin ve ünlülerin tüm ilginç detaylarını bilmek Violet'e kalmış. İsterseniz Papa'nın kirli çamaşırlarını bile ortaya çıkarabilir. Açıkçası, onun dedikodu köşesi yazmaktan başka bir şey yaptığını hayal edemiyorum. Köşesi Pulitzer Ödülü kazanmayabilir, ama takipçi sayısı Oprah'inkine rakip olabilir.

"*Gizlilik* diye bir şey var, Vi," diyor Elodie, koltuğundan kalkıp bize doğru yürürken. "Hâlâ bunu takdir eden birkaç kişi var, biliyorsun."

"Tabii ki bizim Gossip Girl'ümüz bunu umursamıyor," diye alay ediyorum, Elodie şakacı bir şekilde Vi'nin saçlarını karıştırırken sırıtiyorum. Yanındaki pufu görmezden gelerek yere oturmayı tercih etti.

"Ama" —Elodie, Daisy'ye dönerek yanıma kayıyor—"Bu konuda Vi'ye katılıyorum. Raymond *böyle bir şeyi* nasıl bu kadar uzun süre gizli tutabildi? Quill kaç yaşında, beş mi, altı mı?"

"Raymond'la o kadar uzun süredir birlikte değil," diye mırıldanır Daisy, anında hepimizin dikkatini çeker.

Öne doğru eğildim. "Bu ne demek oluyor?"

Daisy koltuğunda kıpırdanır. Eminim bu sorgulama seansından hoşlanmamıştır. "Tüm detayları bilmiyorum, tamam mı? Bildiğim tek şey, Quill'in kendisinden başka kimsesi olmadığı. Ray'in hayatına sadece birkaç ay önce girdi. Ama o zamandan beri, Ray tamamen

parmağında oynatıyor. Kızını çok seviyor ve onu aşırı derecede koruyor. Tanrım, onu kızıyla birlikte görmelisin, bambaşka bir insan oluyor. Çay partisi oynuyorlar falan."

Gözlerimi kırıyorum. *Çay partileri* mi dedi?

Raymond Teager'ı hayal etmeye çalışıyorum — neredeyse kahvaltıda yönetim kurulu odalarını yiyip bitiren adam — yerde oturmuş, plastik bardaktan hayali çayı yudumlarken, bu görüntüye neredeyse burun kıvrıyorum.

"Yine de, onu bizimle, neredeyse bir yabancı ile gönderdi mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Elodie dirseğiyle bana hafifçe vurur, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Hadi ama Wills. Raymond Teager'ın dünyasında senin bir yabancı olduğunu kimse iddia edemez."

Ona alaycı bir bakış attım. Evet, arkadaşlarım son birkaç ayda Raymond'ı öldürmeyi planladığımı gördüler, bu da benim gurur duyduğum bir şey değil.

"Komik değil, El," diye mırıldanarak ona dilimi çıkardım. "Bunda daha fazlası var. Olmalı."

Daisy ellerini havaya kaldırır, konuşmayı bitirmiş olduğu bellidir. "Hepsi fazla düşünüyorsunuz. Raymond bize o biletleri verdi çünkü kızının eğlenmesini ve kızlarla vakit geçirmesini istedi. Hepsi bu. Seninle onun pek arkadaş olmadığınızı biliyorum, Wills, ama o bir canavar değil."

Evet, bunu söylerken o bile tam olarak ikna olmuş gibi gelmiyor.

"Buna inanmıyorum," diyorum, kollarımı kavuşturarak. "Bu imkansız..."

"Şşş. Geri geldiler." Elodie başka bir şey söylememi engelliyor. Hepimiz, sanki

Raymond Teager'ın tüm hayatı hakkında dedikodu yapmamışız gibi dik dururuz.

Quill elinde dondurma ile bize doğru koşar, arkasında da Büyükbaba Will vardır. Ve tabii ki spa müdürü Laine de uzakta değildir. Geldiğimizden beri grubumuza yapışmış, çoğunlukla Quill'in etrafında dolanmaktadır. Meğer o da sertifikalı bir ASL eğitmeniymiş. Raymond'u düşündüğümde içimde hayranlık ve kafa karışıklığının tuhaf bir karışımı dönüyor — iş adamı değil, baba olarak.

"Nasılsınız bayanlar?" Laine, *"İşimi seviyorum ve siz de beni bunun için seveceksiniz"* diye haykıran bir enerjiyle yanımıza geliyor.

Ve tabii ki, hepimiz bir ağızdan "Harika!" diye cevap veriyoruz.

Daisy inliyor. "Gözlerimi kapatıp kendimi şımarttırmak için sabırsızlanıyorum."

"Mükemmel." Laine gülümser. "Şimdi, sizi kısa bir süreliğine ayıracam. İkinci masaj odasına gideceksiniz, biriniz yüz bakımı yaptıracaksınız ve biriniz de şanslı bayan olarak Quill'e manikür salonunda eşlik edeceksiniz."

"Oh, ben Quill'e katılacağım." Daisy hemen dikleşir ve omuzlarını dikleştirir. Quill'e karşı sorumlu hissettiği şüphe götürmez.

"Ben Quill'e katılırken sen yüz bakımına gitsen nasıl olur? Tabii onun için de uygunsa?" diyorum, Quill, Büyükbaba Will, Daisy ve Laine'e bakarak.

Bunu sadece Daisy'nin yüz bakımı sırasında daha rahatlayacağını düşündüğüm için değil, aynı zamanda Quill'i gerçekten sevdiğim için de yapıyorum. Birlikte geçirdiğimiz kısa sürede, bu çocuğun muhtemelen tanıdığım en harika çocuk olduğunu fark ettim. Ama... babası ve ben iş dünyasında ezeli rakipleriz. Ve son baktığımda, "ölümcül düşmanlar" sıradan oyun buluşmaları için pek de iyi bir temel oluşturmuyordu. Bu yüzden, Quill'i sevmeme rağmen, onunla vakit geçirmek için pek fazla fırsatım olmayacak.

"Bence bu harika bir fikir." Büyükbaba Will minnetle gülümser ve Quill'e döner. "Ne dersin, Bug? Bayan Pershing'e katılmak ister misin?"

"Belki aynı tırnakları yaptırabiliriz," diyorum, parmaklarımı havada sallayarak.

Quill'in yüzü, ona bir midilli söz vermişim gibi parlıyor ve o kadar coşkuyla başını sallıyor ki, kafası uçacakmış gibi geliyor.

"Harika!" Laine ellerini çırpıyor. "Siz bayanlar masajınızın tadını çıkarın, biz de ciddi bir tırnak işini halledelim."

Birkaç dakika sonra, Quill ve ben manikür masalarında oturuyoruz, benim çentikli, üzücü oje izlerim tam olarak görünüyor. Ve evrenin mizah anlayışı olduğu için, Quill'in karşısındaki genç kadının tırnakları o kadar mükemmel ki, floresan ışıkta adeta parlıyor.

"Renk veya tasarım konusunda bir tercihin var mı?" Manikürcü Laurie — isim etiketinde yazdığı gibi — tatlı ve hevesli bir şekilde sorar.

Ancak Quill başını sallayıp işaret parmağı ve orta parmağını başparmağıyla birleştirerek "Hayır" işareti yaptığında, Laurie farlara yakalanmış bir geyik gibi donakaldı. "Üzgünüm, anlamadım."

Gün boyunca ilk kez, ben de şaşkına döndüm. Her şey yolunda gidiyordu, Laine bize yakın duruyordu, Quill için günlük işlerin nasıl farklı olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama şimdi gerçeklik yüzüme çarptı — Raymond on adım önde gidiyordu, kızının gereksiz engellerle karşılaşmamasını sağlıyordu. Ancak bu an, planlanmamış bir aksilikti. Laine gitmişti, Büyükbaba Will ortalarda yoktu ve Quill'in susmak üzere olduğunu görebiliyordum.

"Hayır dedi," diyorum gülümseyerek, durumu yumuşatmaya çalışarak.

Laurie gergin bir nefes alır, gözleri ikimiz arasında gidip gelir. "Tamam, şey, tırnak süsleme tasarımlarına bakmak ister misin? Çocuklar için özel tasarımlarımız var."

Ama Quill tüm ilgisini kaybetmiştir. Başı öne eğik, gördüğüm en üzgün çocuk gibi görünüyor.

Laurie'nin gözleri bana dönüyor. "Gerçekten çok üzgünüm." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Bugün burada ilk günüm. Aslında, herhangi bir işte ilk günüm. Kursumu yeni bitirdim."

Tanrı onu korusun. Bu tatlı kız sinir krizi geçirmek üzere ve Quill'in patronunun kızı olduğunu bile bilmiyor.

"Bize bir dakika müsaade eder misin, Laurie?" diye nazıkçe soruyorum.

Sanki ilk sınavından kaldığını söylemişim gibi gözleri büyür. "Hayır, ben çok iyiyim..."

"Laurie, harika gidiyorsun." Ona güven verici bir gülümseme atıyorum. "Quill'in düşünmek için biraz zamana ihtiyacı var. Her şey yolunda, söz veriyorum."

Sonunda ipucumu anlar ve Quill'e çekingen bir gülümseme atar. Quill ise şu anda taban tasarımının en küçük ayrıntılarını öğrenmekle meşguldür.

Laurie duyamayacağı bir mesafeye gelir gelmez Quill'e dönüyorum. "Hey, iyi misin?"

Boş odaya bir göz attıktan sonra, meraklı büyük gözleriyle bana baktı. Ve sonra — aman Tanrım — konuştu. Yüksek sesle. "Evet."

Beynim kısa devre yaptı. Bu gerçekten oldu mu?

Dünyadaki tüm insanlar arasından - onu çok seven babası dahil - benim gibi bir yabancıyı, sessizliğini bozmaya değer buldu!

Ben bunu tam olarak kavrayamadan, elini uzatıp ayçiçeği bileziğime dokundu. "Takılarını beğendim."

Şoku atlatmak için bir dakika daha zamana ihtiyacım var. "Şey... teşekkürler, evlat. Bir dahaki sefere alışverişe çıktığımda sana bir tane alırım. İster misin?"

Yüzü, ona ayı vaat etmişim gibi aydınlanır. "Gerçekten mi?"

Quill'in gülümsemesi, onu balonlu naylonla sararak dünyadan korumak isteyeceğiniz türden bir gülümseme. Ama bakışlarım onun arkasındaki bir şeye takılıyor: açık pencereden görünen Büyükbaba Will, her zamanki stoik yüzü şu anda şaşkınlık ve hayranlıkla dolu. Beyefendinin Quill ve beni kasten dinlediğini sanmıyorum.

Onun konuşmasını ilk kez mi duydu?

Gözlerimiz buluştu ve o, geri adım atmadan önce bana küçük, neredeyse saygı dolu bir gülümseme attı.

Hızla tekrar Quill'e odaklanıyorum, umarım o bunu fark etmemiştir.

"Peki, en sevdiğin renk ne?" diye soruyorum, dikkatini tekrar ona çekmeye çalışarak.

"Yeşil," diye yanıtladı yumuşak bir sesle.

"Yeşil harika bir renk. Tırnaklarımızı yeşile boyayalım mı? Sen ve ben, aynı renkte."

"Sen de mi?" Gözleri heyecandan büyür.

"Tabii ki." Gülümserim. "Biz arkadaşız, değil mi? Arkadaşlar aynı şeyi yapar." Dudakları o kadar genişçe kıvrılır ki, kalbim patlayacak gibi olur.

"Peki ya tırnak süslemesi? Eğlenceli bir şey ister misin? Belki ismine uygun küçük bir tüy?"

Yüzü, mümkünse daha da parlıyor. "Tüy! Tüylerin yazmak için de kullanıldığını biliyor muydun? Babam söylemişti."

Başımı sallıyorum, kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. "Harika bir baban var."

Ve tüm kinime rağmen, bu kesinlikle doğru. Raymond Teager en sinir bozucu iş adamı ve benim için bir baş belası olabilir, ama çok iyi bir baba.

"Bir gün, tüy kalemle hikayeler yazmak istiyorum. *Küçük Kadınlar* gibi.

Babam bana okuyor."

Kalbim yine sarsıldı, bu sefer bu kızın, Raymond'un kızının, daha çok küçük, bilge bir yaşı ruh gibi olduğunu fark ettiğim için.

"Quill, benim küçük sürpriz paketim! Cidden büyüklerin kitabını mı okuyorsun?"

Gururla başıını sallar. "Babam her gece bana okuyor."

"Her gece mi?" diye soruyorum, Quill aracılığıyla Raymond'u g zetledi im için suçluluk duyarak. Ve bu versiyon Raymond'u, kızına hikaye kitapları okuyan Raymond'u rüyamda g rece imi biliyorum.

"Evet. Ama uzun kısımları atlıyor." Burnunu kırıştırır. "Sanırım Jo ve Meg'den çok Cinderella'yı seviyor."

Burun kıvrırım. Eminim Raymond, kızının bu kadar ağır edebiyat eserleri yerine çocuklara daha uygun kitaplar okumasını sağlamaya çalışıyordu.

Kapının  alınması bizi keser ve Laine, bitkin bir halde kafasını içeri sokar. "Hey, kusura bakmayın. Laurie bugün bu odada  alışmayacaktı. Programı karıştırdık."

Her zamanki kendinden emin gülümsemesi yok ve bunun nedenini çok iyi biliyorum. Raymond bu karışıklığı duyarsa, cehennem azabı çekecek.

"Sorun değil. Quill ve ben güzel bir sohbet ettik. Değil mi, Quillbug?"

Quill başını sallar ve ben Laine'e güven verici bir gülümseme atarım. Onu Raymond'a ispiyonlamayaca ım.

Laine gözle görülür şekilde rahatlar, omuzları rahatlamış bir şekilde sarkar. "Teşekkürler Willow. Sana çok borçluyum."

GARİP BİR İLETİŞİM

WILLOW

" Ama Joanne, ay sonuna kadar vaktim olduğunu söylemiştin." Sesim gergin, içimi kemiren çaresizliği zar zor gizliyor.

Kadın, sanki her şeyi bir an önce söylemek istermişçesine hızla gözlerini kırıştırıyor. "Üzgünüm, Willow." Sözleri aceleyle dökülüyor ve her biri göğsüme çakılan küçük çiviler gibi hissettiriyor. "İş fikrini sevdiğimi biliyorsun — büyük bir düğün mekanı, rahat ama zarif. Ama mali danışmanım karşı çıktı ve ailenin mülkleriyle ilgili karışıklığı çözmeni daha fazla bekleyemem."

Onun sözleri, nefesimi kesen bir yumruk gibi geldi. Dün gece, spadan dönerken telefonuma gelen mesajını gördüğümde, bunun beni özlediği için olmadığını biliyordum. Ama kahvaltıdan önce hayallerimin yerle bir olacağını da beklemiyordum.

Joanne Taylor ile Cherrywood'un küçük işletme sahipleri öğle yemeğinde tanıştım — bu tür etkinliklere ilk ve tek katılımımdı. Katılmamın tek nedeni, insanların evrak işleriyle boğuşmadıkları veya işlerinin batmaması için dua etmedikleri zamanlarda ne yaptıklarını merak etmemdi. Ama sonra Joanne, Whispering Willow'u işletmekten daha büyük bir şey yapmayı hayal edip etmediğim gibi sorular sormaya başladı. Ve farkına varmadan, ağızımdan düğün mekanı ile ilgili tüm hayallerimin detayları dökülmeye başladı. O anda, benim gevezeliklerimi bir yatırım teklifi olarak gördüğünü ve benim çiçek aranjmanları ve parıldayan ışıklar gördüğüm yerde dolar işaretleri gördüğünü bilmiyordum.

Benim için önemli olan sadece onun parası değildi. Önemli olan, benim fikrime inanmasıydı. Ünlülerin lüks düğünleri terk edip, sade ve mütevazı törenler düzenlediklerini anlatan makalelerin linklerini bana gönderdi. Sonunda biri beni anladı!

Bu yüzden, birkaç gün sonra arayıp yatırım yapmayı teklif ettiğinde, bu kader gibi geldi. Hiç tereddüt etmeden, geriye bakmadan bu fırsatı değerlendirdim. Ta ki Gio ortaya çıkana kadar. Bir an önce

arazim benimdi, bir dakika sonra Gio, sanki ona aitmiş gibi dere kenarındaki terasta uzanıyordu, ki o da öyle olduğuna inanıyordu.

Neden o gün onu suya atmadım ki? Bu mükemmel bir çözüm olurdu.

Bunun yerine, her şey berbat oldu. O araziye umursamıyor, gerçekten umursamıyor. Sadece en yüksek teklifi verene satmak istiyor, ister morg ister yol kazalarında ölen hayvanlar için tahnit dükkanı kurmak istesinler.

Ama en kötüsü ne biliyor musun? O kazanıyor.

Joanne'in sesi beni geri gerçekliğe döndürür ve gözlerimin arkasında oluşan yanmayı göz kırparak gideririm. "Bunun zor olduğunu biliyorum Willow, ama sonsuza kadar bekleyemem. Ayrıca, vasiyet ve araziyle ilgili bu karışıklığı çözmeye hiç yaklaşmadın."

"Benim hak sahibi olduğumu kanıtlayacak yeterince belgem var." Sözlerim istediğimden daha keskin çıkıyor, ama elimde değil. Bu arazi benim ve insanların sanki onu birinden çalmışım gibi davranmasından bıktım.

Joanne kahvesinden yavaşça bir yudum alır ve fincanı nazikçe masaya bırakır. Çatalıyla limonlu turtasını keser, yavaşça çiğner ve sonunda şöyle der: "Ben öyle duymadım. Söylentilere göre, kuzenin hakkı daha fazla."

"Bu saçmalık!" diye bağırırım, hayal kırıklığım dışa vurur. "Bana inanmıyorsan, bu kasabadaki herhangi birine sor. O arazi her zaman benim olmalıydı."

Bana, kalbimi sıkıştıran o acıyarak gülümsemesiyle bakar. "Biliyorum Willow. Ben de bu kasabanın yerlisiyim. Ama *inanmak* ve *varsaymak*, mahkemede en iyi kelimeler değildir. Yargıç kanıtları, tanıkları ve yasal belgeleri tercih eder. Ve bildiğim kadarıyla, kuzenin hepsine sahip."

Masada yumruklarımı sıkıyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Bu benim tek şansımdı, hayallerimi gerçeğe dönüştürmek için tek fırsatımdı ve Gio ve Raymond Teager adlı iki serseri yüzünden elimden kayıp gidiyor.

Joanne ellerini peçeteyle silerken, Whispering Willow'un yemek alanına doğru başını sallar. "Tavsiyemi ister misin?" Cevabımı beklemez. "Burada çok güzel bir şey inşa etmişsin. B&B'n çok çekici. Konukların konaklamalarından çok memnunar. Bence

zaten sahip olduklarına odaklanmanı ve bunu geliştirmeni öneririm. Üzücü gerçek şu ki, hayattaki her rüya gerçekleşmez."

Kahve fincanımı sıkıca tutuyorum, boğazımdaki düğümü yutarken avuçlarım yanıyor. "Bu ne demek oluyor?"

Birisi sana, kendi evinde, yüzüne karşı başarısız olduğunu söylediğinde, bu çok farklı bir etki yaratır. Bu, en üst düzeyde bir aşağılama.

Omuzlarını silkiyor, sesimdeki ince bir şekilde gizlenmiş rahatsızlığı fark etmiyor ya da görmezden geliyor. "Lüks müşteriler için bir düğün mekanı, küçük bir pansiyonla aynı şey değıldir. Arazi üzerindeki hakkınızı kanıtlayamıyorsanız, bu kadar büyük bir şeyi nasıl yöneteceksiniz?"

"Anlamadım?" Bunu söylemiş olamaz!

Joanne devam eder. "Bunu önemsiyorum diye söylüyorum. Büyük işler herkese göre değıldir. Rakiplerin acımasız olacaktır. Cherrywood'un tatlı, uslu kızı olamazsın."

şaşkınlıkla gözlerimi kırpttırıyorum. Bir an için, özellikle mahremiyet ve gizlilik kavramlarının olmadığı bir kasabada, tartıştıktan sonra Joanne ile karşılaşmanın ne kadar garip olacağıını düşünüyorum. Ama sonra gelecekteki garip durumları boşvermeye karar veriyorum. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Sanki zorluk çıkaran benmişim gibi burnunu kırpttırır. "Kuzenin Raymond Teager'a satmak istiyor, değıl mi?"

Sertçe başımı sallarım.

"Raymond'un sıradan bir alıcı olmadığını biliyorsundur. Eyaletin en iyi otelcilerinden biri. Geçen yıl en çekici bekarlar listesine girdiğini biliyor muydun? Page Three ona resmen hayran."

Gözlerimi o kadar sert çeviriyorum ki, takılmamalarına şaşırıyorum. Onunla ilgili dedikoduları okumaktansa çamur yemeyi tercih ederim. "Dedikodu köşelerini okumam." Üstelik Violet beni güncel tutuyor, ama Joanne'in bunu bilmesine gerek yok.

"Rollerimiz tersine dönseydi, çoktan o adamın kapısını alıyor, ne gerekiyorsa yapıyordum - yalvarıyor, flört ediyor, hatta belki onunla yatıyordum. Onu yatırımcım yapar ve seni oyundan çıkarırdım."

Çenem yere düşer ve Joanne, dünyadaki en normal şeyi söylemiş gibi sırtarak gülümser.

"Ben de bunu demek istiyorum Willow. Sende o katil içgüdüsü, o iş zekası yok, 'Hayallerim için her şeyi yaparım, her şeyi boşver' diyen içgüdüsü."

Sözleri bıçak gibi içimi kesiyor, kemiklerimin derinliklerinde bir acı bırakıyor. Sinirim kayboluyor, yerine göğsümü sıkıştıran ağır bir yük geliyor.

Joanne'e, Gio'ya veya hatta Raymond'a inandığımdan değil. En azından öyle olduğunu sanmıyorum.

Ama yaptığın her plan etrafında parçalanmaya başladığında, bu şüphelerin içini kemirmesine engel olmak zor. İnsanların söylediği tüm kötü sözleri yankılayan o sinir bozucu küçük ses var ve son zamanlarda kafamda fazla mesai yapıyor.

Belki de ben bu iş için uygun değilim.

Belki de bildiklerime sadık kalmalı ve büyük riskleri keskin dirsekleri, katil içgüdüleri ve vicdanı olmayan insanlara bırakmalıyım.

Ne oluyor, Wills?

Hayallerini gerçekleştirmek için kirli oyunlar oynamana gerek yok.

Evet, benim olan için savaşacağım, deli gibi savaşacağım ve kendi yöntemimle yapacağım. Taviz yok, kestirme yok. Hatta üzerinde "Ms. Goody Two-Shoes" yazan lanet bir tişört giyip zirveye kadar çıkacağım.

"İşler yolunda gitmediği için üzgünüm Willow. Kim bilir, belki Cherrywood bir gün hayalindeki düğün mekanına kavuşur. O gün, hayalin başka biri tarafından gerçekleştirilse bile mutlu olursun umarım."

Ayağa kalkıyorum, sözlerinin beni ne kadar derinden yaraladığını ona göstermeyeceğim. "Uğradığın için teşekkürler, Joanne. Ve son birkaç aydır beni beklediğin için teşekkürler."

Gözleri büyüdü, muhtemelen ani sakinliğimden şaşırды, ama ben buradan ayrılıyorum. Benim değerimi görmeyen birine enerji harcamak istemiyorum. Çünkü işin aslı şu ki, güven her türlü ilişkinin, iş ya da başka türlü, temelidir ve açıkça görülüyor ki, bizde bu hiç olmadı.

Evet, bu acı verici, ama ben henüz bitirmedim. Daha çok yolum var.

"Çıkar içini, Lolo. Bugün neden bu kadar somurtkansın? Sosisli makarna ve peynirli makarna en sevdiğin yemekti sanıyordum."

Evet, ben hala bu evin ebedi bebeğiyim. Tabağımdaki parlak sarı makarnaları dürtüp duruyorum. Açıkçası, o zaman taşınmış olmam bir mucize; aksi takdirde Joanne bana "iyi kadın" yerine "iyi bebek" derdi.

"Nana, cidden, kendine saygısı olan hiçbir yetişkin makarna ve peynir yemez. Bu temelde abartılmış bebek mamasıdır."

Nana'nın gözleri, sanki hayatının eserine hakaret etmişim gibi büyüdü. "Hadi oradan! Makarna ve peyniri seviyorum ve bana genç demeni isteyebilirim, ama o kadar genç olmaya çalışmıyorum." Peynirli makarnayı bir çatal dolusu ağzına tikiştirip memnuniyetle mırıldanırken, ben omuzlarımı düşürdüm.

Bu kadınla nasıl akraba olabilirim ki? Nana'm doğaüstü bir güçtür, tamamen yanlış olsa bile kimseden lafını yutmaz. Hava durumu tahmini ruh haline uymazsa hava durumu sunucusuyla tartışacak türden bir kadındır.

Annem mutfaktan içeri girer, elinde ev yapımı buzlu çay ve bardakların bulunduğu bir tepsi dengeler. "Yemiyorsun Willow. Beğenmedin mi?"

"Bebek maması olduğunu söyledi!" Nana, sanki kendisi mağdur olmuş gibi, kırgınmış gibi homurdanıyor. "Bunu yapmak için mutfakta ne kadar uğraştığımı biliyor musun? Biraz takdir edilmeyi hak ediyorum."

"Nana! Sen tam bir yalancısın. Burnun nasıl bu kadar küçük olabilir? Bütün kasaba, senin mutfağa gönüllü olarak girmen için kıyametin kopması ve tüm paket servis yerlerinin kapanması gerektiğini bilir. Ve dürüst olmak gerekirse, kendi yaptığın yemeklerle hayatta kalabileceğine bile inanmıyorum."

Nana, aklımı kaçırmışım gibi bana bakar ve sonra kahkahaya boğulur, yüzü sevinçle parlar. "Haksız değilsin, Lolo. Yemek yapmaktan nefret ettiğimden değil, sadece anlamıyorum. Sanki ocağı açtığım anda, şeytani bir aşçı kontrolü ele geçiriyor ve birdenbire mükemmel malzemeleri mahvediyorum, sanki bu benim günlük işimmiş gibi."

Annem başını sallıyor, yüzündeki eğlenceli gülümseme açıkça "*Onun benim annem olduğuna inanamıyorum*" diyor.

Nana, devam ederken gözleri yaramazlıkla kırışır. "Ayrıca, Steph'in yemekleri çok lezzetli. Onun yemeklerinin tadını çıkarabilecekken neden enerjimi boşa harcayayım ki? Kim bilir daha kaç öğün yemek yiyebileceğim."

Annem ve ben bu drama kraliçesine bakarak aynı anda kıkırdarak güldük.

"Anne," diyor annem, gözlerini devirerek. "Bana pişmanlık duyduğum tüm abur cuburları yedirtiyor olsan da, yakın zamanda hiçbir yere gitmeyeceksin. Hatta, üçümüzün içinde muhtemelen en uzun yaşayan sen olacaksın."

"Katılıyorum." Ben de başımı sallarım. "Sen buzlu çay ve yağlı yiyeceklerle şarj olan bir insan pil gibisin. Bazen büyükbabamın sana nasıl ayak uydurduğunu merak ediyorum. Senin kişisel aşçın olmaktan hiç bıkmadı mı?"

Nana'nın ifadesi yumuşar, gözleri nostaljiyle parlar. "Her dakikasından zevk alırdı. Annene sor." Anneme göz kırpar, sonra bana döner. "Bu yüzden B&B'yi açtık, biliyor musun? O yemek yapmayı severdi, ben de insanlarla sohbet etmeyi. Mükemmel bir takımdık."

Sözleri göğsümün derinliklerinde bir şeyleri harekete geçirir — özlem ve hayranlığın karışımı. Büyükbabam ve büyükannemin herkesin hayalini kurduğu türden, zahmetsiz ve gerçek bir ortaklığı olmasını seviyorum. Bu arada, hayatımı karanlıkta el yordamıyla ilerliyormuşum gibi hissediyorum, umarım sonunda iyi günleri, kötü günleri ve aradaki tüm karmaşayı paylaşacak birini bulurum.

Wills! Kimsenin sonsuza kadar kalmayacağını bilirken neden böyle bir şey söylüyorsun?

Yarısı yenmiş makarna ve peynir tabağıma bakarak, neden biz insanlar hayatımızı bu kadar karmaşık hale getirmede bu kadar başarılıyız diye düşünüyorum. Neden sürekli çıtayı daha yükseğe koyup, daha büyük hayallerin ve daha iyi şeylerin peşinden koşuyoruz, sadece... memnun olmak yerine? Sahip olduklarımızla yetinmek ne zaman bu kadar demode oldu?

"Ama *bizim* hayatımız böyleydi, Lolo. Seninki aynı olmak zorunda değil." Nana beni açık bir kitap gibi okuyor. "Umarım hikayeni bolca sevgi, şefkat ve..." Nana duraksıyor, sanki bilgece bir öğüt verecekmiş gibi eğiliyor.

bilgece bir öğüt verecekmiş gibi eğildi. Annem ve ben içgüdüsel olarak öne eğildik. "Sonsuz geceler boyunca, hiç bitmeyen, tüyleri diken diken eden seks."

Annem hemen kahkahalara boğulurken, ben inleyerek koltuğuma gömülürüm ve onun tuzağına düştüğüm için pişmanlık duyarım. "Ben de sonunda ciddi bir konuşma yapacağımızı düşünüyordum."

Nana'nın gülümsemesi her zamanki gibi geniş ve pişmanlık duymayan bir gülümseme, gözleri sanki bir şeyden paçayı kurtarmış gibi parıltıyor. "Tatlım, öğrendiğim bir şey varsa, o da çok ciddi olmanın sana hiçbir faydası olmadığıdır. Hayat olur. *Kötü şeyler* olur. Ve eğer her şeyi çok ciddiye alırsan, yüzüne patlar." Ellerini havaya kaldırıyor, sanki bir el bombası patlamış gibi, hatta başını dramatik bir şekilde eğiyor. "Ama 'ciddi' kalmazsan" — iğrenç bir şekilde parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor — "tüm o boktan bombalar parıldayan yıldız tozuna dönüşür."

"*Bok bombaları* mı dedin?" Diye soruyorum, şakaklarımı ovuşturarak. Beyin hücrelerim çığlık atıyor.

O kadar çok gülüyor ki, neredeyse burnundan soluyor. "Az önce her yerde patlayan küçük bok parçacıkları hayal ettin mi?"

"Aman Tanrım, kes şunu! Çok iğrençsin."

"Buna eğlenmek denir. Sen de eskiden eğlenceliydin, Lolo. Ne oldu?" Düşünceli bir şekilde çenesine dokundu, gözlerini kısarak sanki beni çözmeye çalıştığı bir bilimsel deneymişim gibi.

"Hayat oldu. *Boktan şeyler* oldu. Ve şimdi nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

Nana'nın şakacı ifadesi kaybolur, yumuşar ve ellerini uzatıp yüzümü avuçları arasına alır. Dokunuşu sıcak ve sakinleştiricidir. "Beni dinle, tatlı kız. Bu evde tek bir kural var, o da hayatında bir sorun olduğunda bunu *paylaşman*. Hepimiz birlikte acı çekebilecekken tek başına acı çekmeye gerek yok." Gülümsemesi şefkatlidir, ama gözlerinde bir şey biliyor gibi bir ışıltı vardır.

Annemin evliliğini ve bunun hepimizde bıraktığı izleri düşünmeden edemiyorum. Eminim hepimiz, annem herkese çok daha erken gerçeği söyleme cesaretini gösterse ne olurdu diye merak ediyoruz. "Anladın mı?" diye ekliyor, bu sefer biraz daha hafif bir ses tonuyla, yanaklarıma hafifçe okşuyor.

Boğazımdaki düğümü yutarak başımı sallıyorum. "Joanne vazgeçti."

Artık düğün mülküne yatırım yapmayacak."

"İyi. Zaten onun tam bir cadaloz olduğunu düşünüyordum." Nana, sanki evrensel bir gerçeği ilan etmiş gibi kollarını kavuşturarak homurdanır.

"Nana!" Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Bu önemli değil. Çalıştığımız herkesi *sevmek* zorunda değiliz! Yatırım yapacaktı, ama şimdi gitti."

Nana, sanki ben konuyu tamamen kaçırıyormuşum gibi elini salladı. "Tabii ki yatırım yapacaktı. Bu harika bir iş fikri. Biraz akıllı olan herkes bu fırsatı kaçırmazdı, özellikle de *senin* de dahil olduğunu bilselerdi."

Gözlerimi kısarak, gurur ve şaşkınlık karışımı bir duygu hissediyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Şimdi bana çok ciddi bir şekilde bakıyor, sanki dünyayı değiştirecek bir gerçeği söylüyormuş gibi. "Bu, büyükbaban hastalandıktan sonra annen ve ben ne yapacağımızı düşünürken, B&B'yi ayakta tutan kişinin sen olduğunu demek. Parçalanmakta olan bir şeyi yeniden inşa ettin ve şimdi etrafına bak, her şey yolunda gidiyor Willow. Konuklar çok memnun, çalışanlar işe gelmekten gerçekten hoşlanıyor. Emeklilik yaşını çoktan geçmiş ve egzotik bir yerde zamanımın tadını çıkarmam gereken bir yaşta olmama rağmen, bana tüm hesapları dinletmene bile kızmıyorum. Belki Cabo'da."

Onun neşeli gülümsemesi ve sözleri o günün acısını hafifletiyor, ama yine de Joanne'in reddinin ağırlığı göğsümde baskı yaratıyor. "Ama Whispering Willow, düğün mekanında yapmaya çalıştığım şeye kıyasla çok küçük. Ya ben... bu iş için yetenekli değilsem?"

Nana gözlerini kısar ve sandalyesine yaslanır. "Büyükbaban şöyle derdi: 'Yetenek çok abartılıyor. Sıkı çalışma, tutarlılık ve biraz inatçılık, yetenekten her zaman daha önemlidir."

Gio geldiğinden beri kafamda dolaşan soruyu sormadan edemiyorum. "Büyükbabanın ilk vasiyetinde neden bu araziyi kardeşine bıraktığını hiç merak ettin mi?"

Nana hiç tereddüt etmez. "Çünkü büyükbaban, hiçbir kadının onunla bir hayat kurmak için yeterince uzun süre katlanmayacağını düşünen bir aptaldı. Bu yüzden, küçük kardeşinin kız arkadaşı ona imzalaması için bazı belgeler verdiğinde, neyi verdiğini kontrol etme zahmetine bile girmedim."

"En azından saygılı olabilir misin?" Annem araya girerek Nana'ya onaylamayan bir bakış attı. "Babam kendini savunmak için burada değil."

Nana onu görmezden gelir ve her zamanki gibi tavana bakar, tıpkı büyükbabasıyla *konusurken* yaptığı gibi. "Onu seviyorum ve o da bunu biliyor. Değil mi, tatlım?" Sanki karşı taraftan sessiz bir cevap duyuyormuş gibi hafifçe başını sallar.

Evet, bu benim nanam — Gramps ile direkt bağlantısı varmış gibi havayla konuşuyor.

"Lolo'ya aynen böyle söyleyeceğim," diye devam ederken, annem ve ben sadece birbirimize bakıp, onun konuşmasını bitirmesini bekliyoruz. Sonunda bana döner, yüzü yumuşak ve ciddidir. "O, o arazinin tek hak sahibi olduğunu söylüyor. Ve o da bizim Willowbean'imiz."

Sadece büyükbabamın bana taktığı bu takma adı duyunca boğazım düğümlenmesin diye uğraşıyorum. Büyükanne her zamanki saçmalıklarla dolu olabilir, ama insanı buna inandırmakta çok başarılıdır.

"Ve," diye ekliyor, henüz bitirmemiş gibi parmağını kaldırarak, "ayrıca iş ortağının da dışarıda olduğunu söylüyor. Sadece sabırlı olmalısın. Seni bulacaklar."

Nasıl oluyor da büyükbabamla yaptığı küçük sohbetleri her zaman çok gerçekçi hale getiriyor ve herkes onun büyüüne kapılıyor?

"Avukatını ara Willow. O arazi senin. Babam senin almanı isterdi," diyor annem anlamlı bir bakışla.

"Tabii ki isterdi," diye ekliyor Nana.

Onların iyimserliği bulaşıcı, ama ben naif değilim. Karşı karşıya olduğum kişinin kim olduğunu çok iyi biliyorum.

"Arayacağım," diye iç çekiyorum. "Ve bu gece Kaptan Lick'i de yanımda götüreceğim."

Annem ve Nana, beni bir deliğe girip saklanmak istememe neden olan o anlamlı bakışlardan birini paylaşırlar, ama kaçamadan annem elimi tutar. "Birkaç gün burada kalmaya karar verirsen kimse seni yargılamaz, Willow. Hepimiz yalnızlık hissettiğimiz anlar yaşarız ve..."

"Anne." Ellerimin titrediğini gizlemek için ellerimi havaya kaldırırım. "Yalnız *değilim*. O yaşıyor ve onunla olabildiğince çok zaman geçirmek istiyorum."

Annem, onu ikna edemediğimi belirten bir bakış atar, ama başını sallar. "Öyle ise, peki. Ama eve dönmen gerektiğini hissedersen..."

"Bir çanta ile gelirim," derim, o fazla duygusallaşmadan sözünü keserek.

Bu sefer Nana'nın şeytani bir gülümsemeyle konuşmaya başlaması beni mutlu etti. "Ama önceden haber verirsen sevinirim. Böylece yatağının altında sakladığım *Playgirl* dergilerini ortadan kaldırabilirim."

İnlerim. "Aman Tanrım, Nana. İğrenç."

* * *

Dairemin kapısını AÇIYORUM ve sessizlik adeta yüzüme çarpıyor. Bu, hayatım boyunca Nana ve annemle yaşadıktan sonra bir zamanlar özlediğim türden bir sessizlik. Ama son zamanlarda, bu sessizlik bana huzurdan çok... şey, *yalnızlık* demek istemiyorum ama öyle hissediyorum.

Kaptan Lick köpek taşıma çantasından dramatik bir nefes alır ve bana kapıda tam bir tuhaf gibi durduğumu hatırlatır.

"Üzgünüm dostum. Sadece uyumak istediğini biliyorum." İçeri girer girmez çantasının fermuarını açtım ve o bana bir bakış bile atmadan doğruca yatak odasına koştı. Onun arkasından giderek, yatağında kıvrılıp bana bir kez göz kırptıktan sonra, sanki "*İyi geceler insan*" der gibi gözlerini kapattığını izledim.

"Ah, Cap. Bazen hayatını kıskanıyorum." Yatağın kenarına oturuyorum ve o bir gözünü açıp bana "*Şimdi konuşmak mı istiyorsun? Saati gördün mü bayan?*" bakışı atıyor. "Sen şımarık bir köpeksin, biliyor musun? Herkes seni seviyor. Ne kadar sevildiğinin farkında değilsen, bu gerçekten trajik."

Bu sefer gözlerini bile açmıyor, sadece kulağını oynatıyor. Evet, bu konuşmayı bitirmiş. Duş almak için banyoya gitmeden önce onu bir kez daha okşuyorum.

Su akarken, portakal kokulu şampuanım ve vücut şampuanımın kokusu havayı dolduruyor, ama zihnim olmaması gereken yerlere kayıyor.

Raymond Teager gibi. Quill'i sorarkenki o çok sevgi dolu sesi kafamda yankılanıp duruyor. Köpeğimin ne kadar sevildiğini bilmediğinden endişeleniyorsam, Quill onun yerine benimle konuşmayı tercih ettiğinde Raymond için ne kadar zor olurdu?

Düşmanla empati kurmayı bırak, Willow, diye kendimi azarlıyorum.

Joanne burada olsaydı, bana gülmekten kendini alamazdı.

İş Kuralı #1: Rakibine acıma.

Banyo kapısının kilitli olduğundan ve Kaptan Lick'in görüş alanından çıktığımdan emin olduktan sonra, üzerine Whispering Willow'un logosu işlenmiş pastel yeşil bir havluyla kendimi sararak dışarı çıkıyorum.

O henüz yavruyken onu bununla kuruladığım için hata yaptım ve şimdi bunu kendi malı sanıyor. Bu özellik, ne kadar sevimli görünse de, bir misafirim balkonda kitap okurken havluyu kafasından çekip aldığı anda tam bir felakete dönüştü. Bir dakika önce duştan çıkmış, rahatlamış bir şekilde otururken, bir dakika sonra köpeğim kafasına tünemiş, sanki halat çekme oyunu oynuyormuş gibi havluyu çekip duruyordu. Nana hala gülmek istediğinde bu olayı anlatır, ama ben konuğun tüm konaklama masraflarını karşılamak ve tüm havluları lavanta rengi havlularla değiştirmek zorunda kaldım. Şimdi elimde ömür boyu yetecek kadar yeşil havlu var, ama bunları sadece köpeğim etrafta yokken kullanabiliyorum.

Aynada kendimi görüyorum, yeşil kumaşın üzerine işlenmiş hanın logosu – bir daire içinde ağlayan bir söğüt ağacı. Ve onun üzerinde, tam göğsümün üzerinde, aynı tasarımın dövmesi – benim ilk dövmem.

Bazen annem bana Willow adını verirken ne düşündüğünü merak ediyorum, çünkü bu ağaç adeta keder çığlığı atıyor. Tabii ona bunu sormam. Zaten çocukluğumla ilgili yeterince suçluluk duyduğunu biliyorum. Daha fazlasını eklemenin bir anlamı yok.

Ama şu anda bu çok uygun geliyor. Hayatım aşağı doğru bir sarmalın içinde sıkışmış gibi hissediyorum ve tek istediğim tek bir işaret, sadece bir tane

—işlerin düzeleceğine dair bir işaret.

Hala düşüncelere dalmışken telefonum titredi ve soğukla ilgisi olmayan bir titreme hissettim. Kalbim sinir bozucu bir şekilde atladı ve bir an için umutlanmaya başladım, sonra bornozumu giyip yatağa gidip telefonumu aldım.

Ve Şimdi g   s  mde tam hız çalışan bir blender var.
Arayan Parker, avukatım.
Daha önce ona mesaj attım, Gio ve Raymond'a karşı Őansımızı
sordum, iyi haberler almayı umuyordum.

Parker: Merhaba Willow. Birkaç meslektaŐımla ve mentorumla konuştum. Ne
yazık ki, b  y kbabanın doktorunun mektupları olsa bile, davan pek g   l   değil.
Daha önce de s  ylediğim gibi, en iyi seçenek kuzeninle veya alıcıyla konuşmak.

Eh, bu umut uzun s  rmedi. Midem d Ğ  mlendi ve yatağa yığıldım,
sanki bana bir cevap verecekmiş gibi tavana bakakaldım.
Sonra telefonum tekrar çaldı.

Bilinmeyen Numara: Merhaba Willow. Ben Quill. Harika bir g  n geçirdim ve
yeni tırnaklarımı çok beğendim.

YaŐadıĐım g  ne rağmen y  z  me bir g  l  msemi yayılıyor.

Ben: Hey, Quill! EĞlendiğine sevindim. Ben de tırnaklarımı seviyorum

G  nder tuşuna basıyorum ve sonra aklıma geliyor: Quill
mesajlaŐmak için çok k    k değil mi?

Ben: Bana

?

    k    k baloncuğum belirir ve cevap beklerken midemde garip bir
heyecan hissederim.

Bilinmeyen Numara: O benim babam.

Bilinmeyen Numara: Ve bunu kendi isteğiyle yapmıyor.

Oh, Tanrım. Yatağa geri d Ő  yorum, kalbim korku ve eğlencenin
tuhaf bir karışımını yaşıyor.

Ben: Bu Quill'den mi, yoksa
babasından mı?

Bilinmeyen Numara: Tabii ki babasından. Yarın kahvaltıda seninle tanışmak
istiyor.

Ben: Ona, onun ne düşündüğünün umurumda olmadığını söyleyebilir misin?

?

Bilinmeyen Numara: Quill ile ilgili.

Ben: Kızını yem olarak kullanmaktan
yem olarak kullanmaktan utanmıyor musun?

Bilinmeyen Numara: Tamam, konu Quill, ben ve sen. Ve senin mülkün. Sanırım
ikimizin de istediğini elde edebileceğimiz bir yol buldum.

Ben: Bir yol biliyorum: kuzenimle olan ortaklığınızı
bırakın, ben de tam olarak istediğimi alayım! Bunu
yapamazsanız
, mahkemede görüşürüz Bay Teager.

Bilinmeyen Numara: Yarın sabah 9'da La Bella Vita'da seni bekliyor olacağım. Bu
şaka değil Willow. Ben ciddiylim.

Ben: O zaman La Bella Vita'nın 12'ye kadar açılmadığını
biliyor olmalısın. Peki nerede konuşacağız,
kaldırımında mı?
kaldırımında mı?

Bilinmeyen Numara: Beni şu anda olduğundan daha fazla nefret etme riskini göze
alarak söylüyorum, her işletme günün herhangi bir saatinde açılabilir. Sadece
doğru fiyatı bilmeniz gerekir. Ve beni servetimi sergilemekle suçlamadan önce, o
yeri sadece
çünkü o yeri seveceğini düşündüm.

Telefonuma bakıyorum, içimde garip bir heyecan ve kafa
karışıklığı karışımı var.

Bu ne anlama geliyor?

RUHUN DEĞİL. UZUVUN DEĞİL. SADECE SEN

RAYMOND

Kendimi yine La Bella Vita'daki aynı masada buluyorum, ama bu sefer güç dengesi tersine dönmüş. Willow Pershing'i bekleyen benim ve dostane bir konuşma yapmak isteyen de benim. Bu ironiyi fark etmemek mümkün değil.

Saatime bakıyorum. İlk kez, bir toplantıya geç kalıyor —kesinlikle kasıtlı olarak.

Etkilenmeli miyim? Sinirlenmeli miyim? Belki ikisinden de biraz.

Garson yine yanımdan geçiyor, kirpiklerini o kadar hızlı kırıyor ki, görme yeteneğini kaybedeceğinden endişeleniyorum.

"Hâlâ bir şey almayacak mısınız?" diye soruyor, ses tonu şu anki ruh halim için fazla tatlı.

"Hayır, teşekkürler." İçimde bir öfke kaynıyor, ama annem beni doğru yetiştirdi. Kadınlara her zaman saygılı ol. Tabii Willow'a sorarsan, muhtemelen yüzüme gülüp anneme, ona doğru nefes aldığım için "saygısız" olduğumu söyler.

Evet, bir şekilde birbirimizin içindeki çocuğu ortaya çıkarıyoruz.

Bu kadında, sakın kalmak için aldığım tüm eğitimi unutturan bir şey var. Sanki düğmelerin yerini biliyor ve sadece basmakla kalmıyor, tüm ağırlığıyla üzerlerine basıyor.

Telefonumun ekran kilidini açıp son mesajlaşmamızı kaydırıyorum, acaba farklı bir şekilde davranmalı mıydım diye düşünüyorum. Muhtemelen.

"Peki, ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Sesi beni düşüncelerimden koparıyor.

Willow orada duruyor, her zamanki devasa çantası masaya koyarken yüksek bir ses çıkarıyor. Bildiğim kadarıyla, bana karşı kullanmak gerekirse diye bir bıçak seti getirmiş.

"Neden oturup konuşmuyoruz?" diyorum, sakın kalmaya çalışarak.

Kollarını kavuşturup gözlerini kısıyor. "Söyleyeceğin şeyi söyle de ben de yoluma devam edeyim."

Kahretsin, bu kadın.

Onun bu küstahlığı, onu boğazlamak ve öpmek istememe neden oluyor - gerçi ikinci kısmı asla itiraf etmem.

Gerçekten düşündüğüm şeyi mi düşünüyorum?

"Geçici bir ateşkes yapabilir miyiz?" diye soruyorum, yalvarır gibi görünmemeye çalışarak, ama başarılı olup olmadığını bilmiyorum.

"Bu senin ağzından çıkması çok komik, çünkü en son buraya geldiğimizde ben tam da bunu önermişim. Sen bunu reddetmekle kalmadın, o gün sevgilin olan kişiden gelen telefonu cevaplayarak bana saygısızlık ettin." Sesi öfkeyle doluydu ve yüzü kızardı, tamamen farklı nedenlerden dolayı onun yüzünde hayal etmeye başladığım bir renk.

Başın büyük belada, Raymond.

"Haklısın. Özür dilerim." Özür, düşünmeden ağızından çıkıyor ve yüzündeki şoklu ifadeye bakılırsa, duymayı beklediği son şey buymuş gibi görünüyor.

Ama sonra kendini toparlar, kollarını daha sıkı kavuşturur, ben de daha da ileri giderim.

"O gün telefonda Quill vardı. Toplantılarım sırasında telefonum sessizde kalır, ama o aradığında açarım. Karşımda başkan olsa bile, kızım ararsa cevap veririm. Nokta. Kişisel bir şey değildi ve sana saygısızlık etmek istememişim."

Çenesi, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi düşer. Dürüst olmak gerekirse, onu suçlamıyorum, ona beni takdir etmesi için bir neden vermedim.

"Peki," diyor, sanki şimdi biraz daha az kızgın olduğunu kabul etmek bir tür tavizmiş gibi.

İlerleme var.

Onun tüm görünüşünü inceliyorum. Üzerinde küçük çilek desenleri olan beyaz, ince askılı bir sundress giyiyor, sanki yaz pikniğinden dönüyormuş gibi. Rahat, doğal ve sinir bozucu derecede sevimli. Bileği, parmaklarındaki yüzüklerle uyumlu bir dizi gümüş bilezikle süslenmiş. Saçları dağınık bir topuz şeklinde toplanmış. Dudakları, güneşin doğuşunu hatırlatan kendine özgü açık

turuncu rengi ile boyanmış, bana gün doğumunu hatırlatıyor. Maskara dışında neredeyse hiç makyaj yapmamış, bu da çillerini daha da belirgin hale getiriyor.

Willow Pershing yıkıcı derecede güzel görünüyor.

Ve bu bir şekilde uygun, çünkü uyanık olduğu her dakika, hatta belki de uyuduğu dakikalar boyunca, benim yıkılmamı diliyor.

"Beni zihinsel olarak aşılamayı bitirecek misin, yoksa ben gidip beni gerçekten seven insanların yanına döneceğim mi?" Başını eğerek, ya bir hakaret ya da kalması için bir neden söylememi bekliyor.

"Seni sevmiyorum, biliyorsun," diyorum, sözlerimin etkisini bekleyerek. "Seni sevmemek için insanın gerçekten çok mutsuz olması gerekir."

Gözleri komik bir şekilde büyür, ama birkaç saniye boyunca hiçbir kelime çıkmaz, bu da beni güldürür.

"O kadar da kötü değilim. Beni kötü adam yapmayı bırak."

Etkilenmemiş bir şekilde omuz silkiyor ve bir an için tartışmaya devam etmek istiyorum. Ama bir sonuca varmak istiyorsak, birbirimizin etrafında dönüp durmayı bırakmalıyız.

"Otur, Willow." Bu sefer adını kullanıyorum ve bunun onu duraksatmasını izliyorum. Hâlâ çok şüpheli görünüyor, ama neyse ki oturdu.

Yine ilerleme var.

"Şimdi sadede gelebilir misin?" diye sordu, masaya parmaklarıyla vurarak, kaçabileceği anı beklermiş gibi saniyeleri sayıyor gibiydi.

Derin bir nefes alıp gözlerini kilitliyorum. "Bir teklifim var."

Gözlerinin kısıldığını, aptalca bir şey söylemem için beni kışkırttığını neredeyse hissedebiliyorum. Hazır bekliyor — ilk yanlış harekette o kocaman çantasını kapıp bana vurmaya hazır.

"Öyle mi? Peki bu sefer ben ve gelecek nesillerim nerede çalışacağız?" Sesinde alaycı bir ton var.

Ona gerçekten böyle bir teklif mi yaptım? Evet, yaptım. Ve çok da iyi bir teklifti. Ama bunu ortaçağdan kalma bir aile mirası şantajına dönüştürmek ona kalmış.

"Gelecek nesillerin bu işin dışında," diye cevap veriyorum, ses tonumu hafif tutmaya çalışarak.

Kaşları yükseldi, gözleri meydan okurcasına parladı. "Oh, milyarder cimri mi oldu? İşler yolunda gitmiyor mu?"

"Neyse ki, lanetlerin henüz şirketimi batırmadı.

Bu teklif... kişisel."

Gözlerini kırpıştırarak, açıkça hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor. "Kişisel mi? Senin kişisel bir hayatın olduğunu bilmiyordum. Küçük işletmeleri yok etmek senin tam zamanlı işin sanıyordum."

Gözlerimi deviriyorum. "Senin işini yok etmiyordum Willow. Başka bir iş kurmanı engellemeye çalışıyordum." Onun adını söylemek yavaş yavaş doğal hale geliyor.

Başını eğip, bana yavaşça, dikkatle bakıyor. "Öyle miydi?

En son baktığımda, hâlâ yapıyordun."

Onu evime getirmeyi ciddi olarak mı düşünüyorum?

Evet, ama bunun için çok iyi bir nedenim var. O yüzden buna odaklanalım, Teager.

"Arazini elinde tutmana yardım etsem nasıl olur?"

Sanki ona ruhunu satmasını önermişim gibi yüzü kızardı, gayrimenkul satın almasını değil. "Dün gece de söylediğim gibi, kuzenim olan o yılanla komplo kurmayı bıraksan, ben de toprağı gayet iyi koruyayım."

İç çekiyorum. "Gerçekten bu kadar saf mısın? Ben kuzeninin listesindeki birçok alıcıdan biriyim. Elbette en yüksek teklifi veren benim, ama ben vazgeçersem, kuzenin sana tapuyu bir fiyonkla birlikte uzatmayacak. Seninle arazin arasında duran ben değilim."

Sessizleşir, bakışları beni delip geçer, o kadar yoğundur ki neredeyse kıvrınma ihtiyacı hissederim. "Bu bir tür ters psikoloji mi? Çünkü işe yaramıyor."

Gülerek arkama yaslandım. "Neden bana bu kadar güvensizsin?" Gözleri gözlerime dikildi. "Gerçekten sormak zorunda mısın?"

Evet, tamam. Haklısın. Onun gözünde ben pek de güvenilir biri değilim.

"Toprağının tek sahibi olmana yardım edebilirim, bu sefer gerçekten. Onu tamamen ve özgürce sahip olacaksın ve kimse bunu senden alamayacak."

Yüzü biraz yumuşar, inatçı tavrının arkasında umut parlar. Ama hemen ardından, yerini şüphe alır.

"Peki bunun için neyi feda edeceğim? Bir uzvumu mu? Ruhumu mu?" Sesi daha hafifti, ama kendini hazırladığını anlayabiliyordum.

"Hiçbiri." Bir süre durup, bunun etkisini hissetmesini bekledim. "Ama senden bir şey istiyorum. Benim için çalışmanı istiyorum."

Bir saniye hareketsiz kalır ve sonra kahkahayı patlatır. "Senin için çalışmak mı? Dalga mı geçiyorsun? Ben masa başı işi yapan biri değilim."

"Biliyorum." Ve gerçekten biliyorum. O bunun için çok fazla vahşi. Willow'dan bir masada oturmasını istemek, bir periyi hapsedmek ve onun sihrinin bir kübik odada işe yaramasını beklemek gibi olurdu.

Gerçek hayattaki kadınları, özellikle de benim ölümümü planlıyor gibi görünen birini, perilerle karşılaştırmak, kitapları seven bir kızın bekar babası olmanın bir yan etkisi olabilir.

"İş, Quill'in dadısı olmak." Sonunda her şeyi açıkça söyledim.

Willow'un tüm tavırları kızımın adının geçmesiyle değişir ve bu çılgın planımın gerçekten işe yarayabileceğine dair bir parça umut duyarım. Daisy'nin ona Quill'in durumsal mutizmi hakkında bilgi verdiğinden eminim. Kızgın değilim, Daisy kızımı sever ve onun hakkında gereksiz yere dedikodu yapmaz.

Willow birkaç kez ağzını açıp kapattıktan sonra sözlerini buldu. "Nanny? Aklını mı kaçırdın? Aslında senin şirketinde çalışmak benim için daha iyi olabilir. Kızının güvenliğini bana emanet eden ne tür bir babasın sen? Çocuk bakımı konusunda hiçbir tecrübem yok."

O tamamen çılgına dönmeden önce elimi kaldırırım. "Willow, bu kasabada yaşayan tüm çocuklardan daha fazlasına bakmış, her türlü diplomaya sahip en iyi insanları işe aldım. Ama nedense Quill seni seçti. Onları değil. Seni."

Ardından gelen sessizlik, sanki ikimiz de diğerinin önce göz kırpmasını bekliyormuşuz gibi, çok yoğun. Bu konuşma başladığından beri ilk kez Willow gerçekten suskun görünüyor.

"Gerçekten ne istiyorsun?" diye sordu sonunda sessizce.

"Kızımın kabuğundan çıkmasını ve bir yabancı gördüğünde hemen korkup kaçmamasını istiyorum." Ve belki de tüm düşüncelerini yüksek sesle söylemesini. En azından bana karşı.

Bakışları yumuşar ve onun bana hiç bu kadar duygusal bir şekilde bakmadığını fark ederim. "Quill'i çok seviyorum. O çok

ama onunla vakit geçirmek için dadı olmama gerek yok. Ne zaman istersen onunla vakit geçiririm."

"Hayır, bu yeterli değil. Senin tam zamanlı olarak onunla ilgilenmen gerekiyor. Yanına taşınman gerekecek. Whispering Willow'u bir süreliğine başkasına devredebilir misin? Eğer olmazsa, sana mükemmel bir geçici yönetici bulmana yardımcı olabilirim." Zihnimde, bu iş için en uygun adayı bulmak üzere insan kaynakları müdürümle iletişime geçmeyi düşünmeye başlamıştım bile.

"Raymond, dur." Onun dudaklarından adımı duymak, göğsüme bir çekiç vurulmuş gibi hissettirdi. Şaşkın sesi tüy kadar hafifti. "Senin evine taşınmak mı?"

Willow'a baktığımda, sanki kaçalım diye teklif etmişim gibi bana bakıyor.

"Bu doğru değil," diye devam ediyor. "Ne benim için, ne de senin için. Korktuğunu anlıyorum..." Onu düzeltmeden, o kendisi düzeltiyor ve bana keskin bir bakış atıyor. "Tamam, maço adam. Belki korkmuyorsun, ama yine de ne istediğini biliyor musun? Kendi iyiliğin için?"

Onun mantığı karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırpiştırıyorum. Benim için mi endişeleniyor? "Benim için endişelenme." Bu sözler benim ağzımdan çıkınca garip geliyor

dudaklarımdan çıkması ve dün geceye kadar Bayan Pershing olan Willow'a yöneltmesi garip geliyor. "Ama kendini daha iyi hissedeceksen, yazılı bir iş sözleşmesi yapabilirim."

"Öyle değil." Başını salladı, gözleri benimkilere sabitlenmiş halde. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Sana güveniyorum. Ama... ya benim varlığım... senin beklediğin şekilde yardımcı olmazsa?" Willow gözlerini kaçırdı. "Herkese çok fazla baskı uyguluyorsun."

Onun endişesi beklediğimden daha fazla canımı yakıyor. Saçlarımı elime alıp, omuzlarımdaki yükün ağırlığını hissediyorum. "Bir son tarih belirlesek nasıl olur?" Aklıma bir plan geliyor. "Yeni düğün malikane hazır olana kadar benim için çalışırsın. En azından kızım, senin ve köpeğinin geçici olarak benim evimde kalmasından memnun olacaktır." Dudaklarımı kaldırıp, konuyu hafife almaya çalışıyorum. "Başka birinin benim yeni evim demesi hoş ama yine de teklifinizi kabul edemem. Maalesef planım gerçekleşmeyecek." Yüzündeki kararlı ama yenilmiş ifade beni şok ediyor ve korkutuyor.

beni çok korkutuyorsun.

"Ne demek istiyorsun? Fikrini mi değiştirdin?" Yumruklarımı sıkıyorum, ama Willow titreyerek nefes verirken avuç içlerime batmış tırnaklarım gevşiyor.

"Yatırımcım değiştirdi fikrini. Dün çekildi. Yani yardım etmek istesem bile, gerçekten yapamam."

Siktir! Bir an için, buraya gelme sebebimizi tamamen unutuyorum. "Ben... Bunu duyduğuma üzüldüm."

Willow kalkıp gitmek üzereyken, bu görüşmeyi başarısızlığa dönüştürürken, "Başka bir yatırımcı bulmana yardım edebilirim. Daha iyi olmasa da, en azından aynı derecede iyi."

Bu fırsatı hemen değerlendirmek yerine, bana bakıyor. "Sonunda istediğini elde edemeyebileceğini bilerek tüm bunları yapar mısın? Seni çok daha akıllı bir iş adamı sanırdım."

Ama mesele şu ki, ben buraya iş adamı olarak gelmedim. "Bugün, ben sadece bir babayım."

O tereddüt eder ve kararlılığının çatladığını, parmaklarının masayı sinirli bir şekilde tıklattığını görebilirim.

Ve o anda tırnaklarına gözüm takılıyor — yeşil oje ve üzerinde küçük siyah bir tüy, tıpkı dün gece Quill'in tırnaklarında gördüğüm gibi.

Willow'un çoğu kadından farklı olduğunu hep biliyordum. Kızımın da bunu fark ettiğine inanamıyorum, hem de sadece bir görüşmede.

"Willow, bir gün düşün. Sana en iyi yatırımcıyı bulacağım ve sen de büyükbabanla hayalini kurduğunuz işi kurabilirsin."

NEVROZİK PALYAÇO BALIK

RAYMOND

"D ad. Okuma zamanı," Quill işaret ediyor, ben odasına girdiğimde, yaramaz buklelerinin altından büyük yeşil gözleriyle bana bakıyor. Zaten gök mavisi pijamalarına kıvrılmış durumda — üzerinde küçük köpek yavruları olan pijamalar. Bu ani köpek takıntısının nereden geldiğini hiç bilmiyorum, ama işte buradayız.

Yaklaşıyorum ve o, yatağının yanındaki renkli kitap yığınının bir kitap alıyor. Tanıdık kırmızı cildi gördüğümde, içimden bir inilti çıkarmak için kendimi zor tutuyorum. Yine mi?

"Bu gece yeni bir şey denemek istemez misin, Quillbug?" diye soruyorum, daha önce bu küçük savaşları kazanmama yardımcı olan, babamın dostça öneri ses tonumu takınarak.

Ama bu gece, gözlerinde beni güldüren o kararlı ışıltıyla başını sallar. *Little Women*'in resimli kopyasını en değerli varlığıymış gibi göğsüne sıkıca sarılır ve her seferinde beni savunmasız bırakan o tatlı, masum gülümsemesini gösterir.

Bu kitapla onun arasında ne var böyle? Bu takıntının daha derin bir anlamı olup olmadığını merak ederek terapistine bile bahsettim. Mantıklı kadın gözlerini devirdi ve her şeyin altında bir travma aramayı bırakmamı söyledi. Her şey bir kriz değildir. Kim bilebilirdi ki?

Yatağına uzanıp başımı yastığa dayadım ve Quill hemen yanıma kıvrıldı, minik vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyum sağladı. Kitabı kucağıma koydu, başını göğsüme yasladı ve kalbim, her zamanki gibi, o bana yakınlaştığında çılgınca ve saçma bir şekilde atmaya başladı.

Onunla tanışmadan önce gecelerimin nasıl geçtiğini gerçekten hatırlayamıyorum.

Altı ay önce, akşamlarım neyle doluydu? İş E-postalar? Konferans görüşmeleri? Şimdi ise her anın bir anlamı var gibi geliyor

anlamalı geliyor. Sanki hayatımı, pembe parıltılı ve amaç dolu bir kalemle, her gece yatmadan önce bir masal yazarak yeniden yazıyormuşum gibi.

Duvardaki guguklu saat çalar ve minik tahta kuş, figürinler neşeli "Edelweiss" melodisiyle dönerken ortaya çıkar. Onun üzerinde, Quill taşındıktan sonraki gün annemin bana hediye ettiği çerçeveli bir alıntı yazıyor: *Babalar kızlarını yaratmaz. Kızlar babalarını yaratır.*

Bunun ne kadar doğru olacağını hiç bilmiyordum.

O ilk geceyi hatırlıyorum, sabahın üçünde paniğe kapılıp annemi aradığımda, ağlayarak uyanmış, sessiz, tek kelime etmeyi reddeden küçük bir kızı kucağımda tutuyordum. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Her şey altüst olmuştu, ama tek bir açık ve yadsınamaz gerçek vardı: O bana ihtiyaç duyuyordu.

Ve Tanrım, her şeyi mahvetmekten çok korkuyordum. Yine de en zorlu gecelerde bile bana sarıldı. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Küçük eli alnımdaki kırışıklıkları düzeltmek için uzanır ve beni şimdiki ana geri getirir. Aşağıya bakınca Quill'in beni, onu altı yaşından çok daha büyük gösteren o sessiz, bilge ifadeyle izlediğini görürüm.

"Her şey yolunda mı, baba?" diye işaret dilinde sorduktan sonra elini yanağıma koydu. "Her şey yolunda, Bug," diye yüksek sesle söyledim. Terapisti

ona her zaman kelimelerle cevap vermemizi kesin bir dille tavsiye etti. Onu konuşmaya neyin teşvik edeceğini kim bilebilir ki?

"Bunun yetişkinlere yönelik bir kitap olduğunu biliyorsun, değil mi?" Anlatıyı hafifletmek için resimli kapağı hafifçe vuruyorum. "Ben bile yarısını anladığımdan emin değilim."

Quill sessizce kıkırdar, minik omuzları beni her zaman gülümseten şekilde titrer. "Resimleri beğendim," diye işaret diliyle söyler ve kalbim yavaşlar, normal ritmine geri döner.

Tanrıya şükür. Kızım hala sadece bir çocuk.

Kitabı ilk sayfasına açtım, soğuk bir kış gecesinde dört kız şöminenin etrafında toplanmış.

"Baba," Quill bu sefer daha yavaş işaret ediyor, sanki sözlerini gerçekten düşünüyormuş gibi. "Yazar olabilir miyim?"

Boğazımda bir yumru hissederek zorlukla yutkunuyorum. "Ne istersen olabilirsin, Bug. Hayallerinin peşinden git ve onları gerçekleştirene kadar pes etme."

Yüzü heyecandan pembeye dönerek gülümser. "Willow'a yazar olmak istediğimi söyledim."

Kalbim bir an durur. Willow. Çok kısa ve yarım kalan kahvaltı buluşmamızdan beri ondan hiç haber almadım, saatleri saydığımından değil tabii. Ama şimdi burada, altı yaşındaki kızım aracılığıyla düşüncelerime gizlice giriyor.

"Peki o ne dedi?" Rahat bir ses tonu kullanmaya çalışıyorum, ama muhtemelen nefesimi tutuyormuşum gibi geliyor.

Quill'in gülümsemesi genişler. "O benim onun küçük sürpriz paketi olduğumu söyledi." Sürpriz paketi mi? Evet, bu Willow'a çok yakışır.

"Willow'u seviyorsun, değil mi?" diye soruyorum, cevabı zaten bilmeme rağmen. Bir parçam, Willow'u Quill'in hayatına dadısı olarak sokmanın doğru karar olduğunu duymaya ihtiyaç duyuyor.

Quill, dünyadaki tüm heyecanla başını sallar. "Ve ayrıca Kaptan Lick."

Köpek. Tabii ki.

* * *

Telefonuma sanki beni kişisel olarak kırmış gibi bakıyorum, titremesini umuyorum. Ama telefon sessiz, bu da manifestasyonun gerçekten işe yaradığını düşünen herkese karşı kişisel savaşımı daha da sağlamlaştırıyor. Çünkü Quill'i yatağına yatırıp, cümlesinin ortasında uykuya dalmasını izledikten sonra odama dönüp gece kıyafetlerimi giydiğimden beri, tek düşünebildiğim Willow'un cevabı. Ve hala hiçbir şey yok. Mesaj yok. Arama yok. Yarım ağızla "Hala düşünüyorum" bile yok.

Kravatımı düzeltmek için elimi uzattım, ama kravat takmadığımı fark ettim. Harika. İşte buradayım, beni sakinleştirmesi gereken kendi odamın tam ortasında duruyorum ve duvarlar üzerime çöküyormuş gibi hissediyorum. Yatağımın yanındaki komodine doğru büyük adımlarla yürüdüm ve çekmeceyi açtım. Orada, okunmamış bir roman ile bir kolonya şişesinin arasında, haftalardır dokunmadığım, ihmal edilmiş bir paket sigara duruyordu.

Bu aralar sigara içmiyorum, ama bu gece? Bu gece, ona ilk mesaj atmak gibi düşüncesiz bir şey yapmadan önce ellerimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım var.

Pergolanın altına çıkıyorum ve hafif bir esinti üzerime geliyor, sanki her şey yolunda, dünya sakinmiş gibi. Ama ben gerçeği biliyorum. Sigara yakıp, geniş arazinin manzarasına bakarak yavaşça bir nefes çekiyorum. Normalde bu manzara beni rahatlatır. Ama bu gece, bir tuhaflık var. Parmaklarım telefonumu kapıp bir cevap istemek için kıpırdanıyor. Kahretsin, o lanet şeyi içeride bırakmalıydım.

Ama artık çok geç.

Hiç düşünmeden telefonumu çıkarıp kilidini açtım ve kendimi ikna etmeden önce hızlıca bir mesaj gönderdim.

Ben: Düşündün mü?

Cevabı beklediğimden daha hızlı gelir.

Hayatımın belası Bayan Pershing: Hâlâ bu çılgın fikri uygulamak istiyor musun?

Ben: Teklifi geri çekmek için yapmadım.

Hayatımın belası Bayan Pershing: Ben... kabul ediyorum. Ama şimdiden söylüyorum, bu anlaşmada daha avantajlı olan taraf benim. Sonra gelip şikayet etme.

Telefonu sıkıca kavradım. Onun mesajı, tüm bunların benim için bir baba olarak bir başka başarısız girişim olabileceğini bir kez daha hatırlattı. Ve bu hayal kırıklığı beni tamamen yutmadan önce, başka bir mesaj geldi.

Varlığımın belası Bayan Pershing: Anlaşmanın sizin için geçerli olmasını istemediğimden değil. Aslında tam tersini istiyorum.

Bu sözlerde içimde düğümlenen endişeyi çözen bir şey var. Onun gerçekten kabul ettiğini bilmek, o teklifi gönderdiğimden beri içimde taşıdığım tüm gerginliği yatıştırıyor. Hiç düşünmeden, onun iletişim bilgilerini güncelliyorum.

Ben: Belgeleri hazırlayacağım. Yarın başlayabilir misin?

başlayabilir misin?

Willow: Yarın mı? Şimdiden mi?

Beklerken, o yazarken yazma balonunun belirip kaybolmasını izliyorum.

Willow: Tamam. Ama yarın akşam başlayabilirim. Whispering Willow'daki gündüz müdürünün sorumluluklarını devralmasını ayarladım, ama yine de düzgün bir devir teslim yapmam gerekiyor.

Ben: Bana uyar.

Willow: Peki, tamam o zaman.

Ben: Adresimi gönderirim. Sürücü göndermemi ister misin?

sürücü göndermemi ister misin?

Willow: Hayır, teşekkürler. Kendi kamyonetimi kullanacağım.

Ben: Willow, köpeği de unutma.

Willow: Tabii ki unutmam. Kızının Captain Lick ve benim bir paket anlaşması olduğumuzu düşündüğünü biliyorum.

* * *

"Neden hala bu kadar üzgün görünüyorsun?" Rowan işaret diliyle sordu, alnını kırıştırarak sodasını açtı ve bana bir tane uzattı, alüminyumun sesi sessiz gece havasını bozdu. "Bütün sorunların çözüldü sanıyordum."

Tüm kuzenlerim arasında, Rowan her zaman konuşması en kolay olanı olmuştur. Onda bir tür zen havası var, sanki insan Xanax gibi. O, yargılanma korkusu olmadan sırlarını açabileceğin biridir. Sır saklamak bir Olimpik spor olsaydı, Rowan her zaman altın madalya kazanırdı.

Elimde tenekeyi çevirip, yumuşak ay ışığıyla yıkanan manzarayı seyrediyorum. Cherrywood tepelerinin tepesinde yer alan Rowan'ın evi, masal kitabındaki bir sığınak gibi. Burası, zamanın yavaşladığı ve dolambaçlı yolların ötesinde dünyanın geri kalanının varlığını neredeyse unuttuğunuz türden bir yer. Hepimiz şehre bağlıyken, Rowan hayatını burada kurdu. Ve belki de bu pek de şaşırtıcı değildi, çünkü ailesinin mülkü sadece birkaç kilometre uzaktaydı. Şu anda sesini duyabilen tek kişi olan babası Zane Amca'nın yanında kalma ihtiyacını anlıyorum.

"Çok güzel, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Güzel demek yetersiz kalır. Burası nefes kesici, sanki evren sadece onun için huzur dolu bir hediye paketi hazırlamış gibi.

Dizime hafifçe dokunarak beni düşüncelerimden kopardı. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin, yoksa 'duyguları tahmin etme' oyununu mu oynamam gerekiyor?"

İç çekip, kutuyu açıp bir yudum alıyorum. "Sence benim hiç sorunum yok mu?"

Rowan'ın yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirir. "Bir iş sahibini ailesinin pansiyonunu kapatıp tam zamanlı dadı olmaya ikna ettin. Bu noktada, benim gözümde neredeyse bir tanrısın."

Telefonumu kontrol ederken, bir anlığına onun sırtışının tadını çıkarmasına izin verdim ve Büyükbaba Will'in Quill'in hala derin uykuda olduğuna dair gönderdiği mesajı okudum. Telefonumu cebime koyup Rowan'a sert bir bakış attım. "Ben de senin konuşacak doğru kişi olduğunu düşünüyordum."

O, alaycı bir şekilde kadehini kaldırarak şerefe dedi. "Cidden, bunu nasıl başardın? Rüşvet mi? Tehdit mi? Kan yemini mi?"

"Neden herkes benim bir tür kötü adam olduğumu düşünüyor? Ben iş kadınlarına tehditler savurmam, Ro."

Verandanın korkuluğuna yaslanıp, düşünceli bir şekilde çenesini okşayarak sırtıttı. "Auranla bir ilgisi olabilir. İş yerinde, birinin ruhunu satın alıp ona teşekkür ettirebilecek türden bir adama benziyorsun. Ama hepimiz biliyoruz ki evde Nemo'nun babası gibisin."

Hangi unvanı daha çok sevdiğimi iki kez düşünmeme gerek yok. Her zaman pislik bir köpekbalığı olmaktansa, nevrotik bir palyaço balığı olmayı tercih ederim.

Ellerini itiyorum. "Aura'm gayet iyi. Sana gözlük lazım."

Gülümsemesi daha da genişliyor ve bana daha fazla çılgın teori atmadan önce, sadede gelmeye karar veriyorum. "Quill onunla konuştu." Sesim alçak, ama sözlerimin ağırlığı onu dikleştiriyor.

Beynim ve kalbim onun için çekişme halinde olsa da, Willow Pershing'i evime almak için neden bu kadar çaba gösterdiğimi anlayabilecek biri varsa, o da odur. "O'nun kim olduğunu sormasına gerek yok. O zaten biliyor."

"Quill'in sesini duydun mu?" Rowan omuzlarıma dokunarak beni yeni dadımın güzel yüzünden uzaklaştırıyor.

Kafamı sallayıp saçlarımı elime alıyorum. "Hayır, ikisinde de orada değildim. Aslında iki kez konuştu."

Gözleri büyüdü. "İki kez mi?"

"Evet." Sesim boğuk çıkıyor. "Nedense Quill Willow'a açılıyor. Ona, başka hiç kimseye güvenmediği şekilde güveniyor. Bana bile."

"Lanet olsun Ray, bu çok önemli." Gözleri hala iri, elini boynuna götürdü. "Peki Willow bu işten ne kazanıyor?"

Sonunda, kartları elinde tutan kişinin ben olmadığımı, kontrolün bende olmadığını anladı. Ve dürüst olmak gerekirse, kızım için bu durumda olmaktan hiç rahatsız değilim. Quill'in gülümsemesini görmek için, şimdiye kadar yaptığım tüm iş anlaşmalarını seve seve feda ederdim.

Raymond Teager, baba, kazanmakla ilgilenmiyor.

Peki ya iş adamı Raymond Teager? Gece gündüz çalışan o adama ve ekibine bir şey borçlu olduğunu düşünmüyor musun?

O iç ses bir kez daha bir fırsat bulur.

Rowan, çamurlu botlarıyla benim tertemiz İtalyan loaferlarımı hafifçe iterek beni kendime acıma sarmalından çıkarır.

"Bu iyi bir haber değil mi? Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

"Üzgün değilim. Quill'in mutluluğu söz konusu olduğunda asla üzülmem... bunun için sahip olduğum her şeyi feda etmem gerekse bile." Sesim hayal kırıklığıyla gerginleşir. "Ama ben aptal değilim, Ro. İnsanlar bunu bir zayıflık olarak görecektir."

"Ve onların Elixir adını çiğnemelerine izin mi vereceksin?" Rowan'ın sözleri bir tokat gibi çarptı, savunmamı yıktı.

Bu basit soru, sanki ateşe verilmiş gibi sandalyemden fırlamama neden oldu. Aniden, yerinde duramaz oldum. Vücudum huzursuz bir enerjiyle titriyordu. "Böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğim. Bir planım var."

Eklemem gereken şey, planımın beni tam bir aptal gibi göstereceğini mi yoksa en iyi kurtarışım mı olacağını anlamak için burada olduğumdur.

Şehre doğru dönüp, onun verandasından manzarayı seyrediyorum. Aşağıdaki kasaba sessiz, ay ışığının yumuşak parıltısıyla yıkanmış. Ötesinde

Cherrywood tepeleri gökyüzüne doğru uzanıyor, sessiz tanıklar gibi her şeyin üzerinde yükseliyor. Birkaç yıl içinde, ben sadece bir anı olacağım. Ama bu tepeler hala burada olacak, zamanın etkisinden uzak, dimdik ayakta. Gururum, adım, imparatorluğum — şu anda bu kadar çok uğraştığım her şey — ben öldüğüm anda yok olacak.

Rowan omzuma dokunarak beni düşüncelerimden çıkarır ve onun hemen yanımda durduğunu fark ederim. "Peki plan nedir?"

Derin bir nefes alıyorum, sanki kendime yeniden hayat veriyormuşum gibi ciğerlerimi hava dolduruyor. Evet, büyük resimde sadece küçük bir nokta olabilirim, ama lanet olsun, ben iz bırakacak bir nokta. Çoğu insanın canını vereceği bir hayat bana verildi ve ben hiçbir şeyi hafife almayacağım.

Ne kızımı, ne de işimi.

"O araziye otel inşa etmek artık söz konusu bile olamaz. Elixir Estates'in rahat, rustik ama aynı zamanda zarif ve lüks bir düğün mekanına yatırım yapmasına ne dersiniz?"

Kaşları çatılır ve hissedarlarımdan bu kadar ılımlı bir tepki bekleyemeyeceğimi bilirim. Bu haberi duyunca muhtemelen hep birlikte çılgına döneceklerdir. Bu teklif markamızdan çok uzak.

"Bir zamanlar rustik kelimesinin ucuz ve zevksiz anlamına gelen sofistike bir kelime olduğunu söylememiş miydin?" Sanki yıllardır bu anı bekliyormuş gibi sırtıyor.

İçimden inliyorum. Kuzenim, söylediğim tek bir kelimeyi bile asla unutmaz.

"Biraz dar görüşlü davranmış olabilirim," diye itiraf ediyorum, enseme ovuşturarak ve yolda prova ettiğim cümleleri kendime hatırlatarak.

"Ama bunun Elixir Estates'in portföyünü genişletmek için ilk adımımız olabileceğini düşünüyorum. Yeni bir pazara girmiş olacağız. Son trendlere göre, lüks sunan rahat bohem düğün mekanları şu anda çok popüler. Birçok ünlü, şık ama kişisel olmayan oteller yerine bunları tercih ediyor. Hedef kitlemizi değiştirmeyeceğiz, sadece onlara daha fazla seçenek sunacağız."

Rowan'ın dudakları yavaşça gülümsemeye başladı ve içimde bir umut ışığı belirdi.

Belki, sadece belki, bu fikirle tamamen kafayı yemedim. "Bu konuşmayı benim üzerimde prova etmeye geldin, değil mi?"

Evet, bu konuda haklı. Ona yarı eğlenerek, yarı suçluluk duyarak bir bakış atıyorum. "Belki de öyle yaptım," diye itiraf ediyorum, verandanın korkuluğuna yaslanarak. "Ama pratikten daha fazlasına ihtiyacım var. İşleri yoluna koymam lazım. Hissedarların gafil avlanmasını istemiyorum. Medyada bazı söylentiler yaymak, onlar yönetim kurulu odasına adım atmadan önce hikayeyi lehimize çevirmek istiyorum."

O da başını sallar, zihni açıkça bir sonraki adımı düşünmeye başlamıştır. "Bana yarın öğlene kadar zaman ver. Bir plan hazırlayacağım."

Rowan, Elixir Communications'ın başkanıdır. Birçokları için bu kafa karıştırıcıdır. Konuşma güclüğü çeken biri nasıl bu mesleği yapabilir? Ama daha derinlemesine bakarsanız, bu tamamen mantıklıdır. Önemli olan doğru şeyi söylemektir ve o, yazılı kelimelerin ustasıdır.

"Archer'a birkaç fikrimi danışsam sorun olur mu? Yarın kahvaltıya gelecek."

Kafamı sallıyorum. Archer daha ateşli olsa da, ikisini birbirinden ayıramazsınız. İkizlerin bağları hakkında söylenenler... kuzenlerim bunun canlı kanıtı. Birbirlerine hiç benzemeseler de, göğüslerinde aynı kalp atıyor.

"Harika. Hazır olduğunda konuşuruz." Dönmek üzereyim ki Ray elini omzuma koyar.

"Doğru kararı veriyorsun, Ray. Ve hissedarlar o odadan çıktıklarında, bunun her zaman istedikleri yön olduğuna ikna olmalarını sağlayacağız."

Umarım haklıdır.

BİR MİSAFİR, BİR TAKLİTÇİ VE BİR GÜNEŞ IŞIĞI?

RAYMOND

"Hey, Quillbug, yeni dadiya en sevdiğin kurabiyeleri ikram etmeye ne dersin?" diye öneriyorum, şu anda kaneye minderini taklit ederek, sanki tamamen ortadan kaybolmaya çalışır gibi döşemeye eriyen kızıma bakarak. Biraz daha eğilirse, neredeyse mobilyaların bir parçası olacak.

Bu sabah, yeni bir dadının bugün işe başlayacağını haber verdim. Onun omuz silkme hareketi o kadar cansızdı ki, esnemen yapmasına şaşırdım. Onu suçlamıyorum.

Şimdiye kadar gelen tüm dadılar, çocuğuma bakmak yerine benimle ilgilenmekle daha çok ilgileniyorlardı. Quill'in en sevdiği atıştırmalığı öğrenmeden buradan ayrılanların sayısını sayamıyorum bile.

Asistanım Donna ve ben bu konuyu o kadar çok kez konuştuk ki, uykumda bile ezbere söyleyebilirim. Ona, Quill'i gerçekten önemseyen birini bulması için yalvarıyorum. Sadece Quill'i. Maaşından başka benimle ilgilenmeyen birini. Donna her zamanki alaycı tavrıyla bana şöyle diyor: "Elli yaşın üzerindeki evli kadınlar burada tam zamanlı yaşamak için sıraya girmiyorlar. Ve ne kadar övgüyle ikna etsem de arkadaşlarım bunu yapmayacak."

Bir süreliğine, bu ideal dadının bir masal olduğunu düşünmeye başladım. Ama sonra Willow Pershing ortaya çıktı. Ve lanet olsun, o çıtayı belirledi ve sonra da iyice aşmak için başının üstüne attı.

Yani, Quill'i benden daha çok sevecek birini umuyordum, ama Willow mu? Beni zar zor tolere edebiliyor, ama kızımı benim hiç mümkün olduğunu düşünmediğim bir tutkuyla seviyor. Quill'i bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu bulmaya kararlıyım, böylece bir gün onun gibi birini işe alabilirim - uykumda beni öldüreceklerinden endişelenmeden.

"Belki ona göstermek için birkaç hikâye kitabını alabiliriz?" Bir kez daha deniyorum, ama Quill başını sallayarak ilgilenmediğini

ilgilenmediğini belirtir.

Yine de, Willow'dan bahsettiğimizi fark ettiğinde tavrının tamamen değişeceği konusunda içimde bir his var. Muhtemelen şu anki ruh halimizin tam tersi bir duruma düşeceğiz: ben bir köşede düşüncelere dalmış, Quill ise diğer köşede gülümseyerek.

Saatime bakıyorum. Altı buçuk.

Willow'un geç kaldığına dair zihnimde bir yorum yapamadan, telefonum titrer. Bir bildirim belirir: bir araba ana kapıdan geçmiştir. Canlı yayını açarım ve işte orada, yan tarafında "Whispering Willow" yazan pastel yeşil bir kamyonet.

Ve sonra dışarı çıkar. Yemin ederim, bir anlığına, sanki erkekler için özel bir takvim için poz veriyormuş gibi görünür. Saçları, onun imzası olan dağınık topuz şeklinde toplanmıştır, sanki *yataktan kalkar kalkmaz bu kadar güzel görünüyormuş gibi*. Kollarında dövmeleler vardır ve günebakan desenli, kirli beyaz renkli, ince askılı elbisesinin sayesinde bu dövmeleler tamamen görünür durumdadır. Quill'in ayçiçeklerini sevdiğini bildiği için mi giydiğini yoksa tesadüf mü olduğunu bilmiyorum.

Çömelip köpeğinin çantasını hazırlıyor ve ona sanki bir insanmış gibi konuşurken onu yakalıyorum. Ve birdenbire kalbim hızla atmaya başlıyor. Penisim de öyle. *Harika*. Çalışanlarımdan hiçbirine karşı hiç yaşamadığım bir tepki ve Willow'un yanında tetikte olmam gerektiğini hatırlatan mükemmel bir uyarı.

Güvenlik ekibimden biri kamyonetini park etmek ve çantalarını taşımak için yaklaşır, ama Willow elini sallayarak onları uzaklaştırır. Sonra, tek bir akıcı hareketle, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi bir spor çantasını omzuna atar ve işe gelen bir dadıdan çok, Avrupa'yı gezen kaygısız bir sırt çantalı gezgin gibi görünür.

Son bir kendinden emin adımla kameranın görüş alanından kaybolur ve beni, kalbim yanlışı nedenlerden dolayı hızla çarparak telefonuma bakmaya devam ederken burada bırakır. Kendime, "*Neye bulaştım ben böyle?*" diye sormadan edemem.

Birkaç dakika sonra kapı açılır ve Willow, bir personel tarafından içeri girer. Onun neyin kalbimi bu kadar hızlı attırdığını hala anlamaya çalışırken, Quill'i görür ve şimdiye kadar gördüğüm en samimi gülümsemeyi gösterir. Bu,

Bana attığı zoraki gülümseme — sanki her an gözlerini devirip alaycı bir laf söyleyecekmiş gibi hissettiren gülümseme. "Selam, Quill!"

Willow'un köpeğini her yere çantada taşımakta ısrar etmesini zihnimde not ediyorum, ama o küçük tüylü köpeği yere bıraktığı anda bu düşünce kayboluyor. Köpek hemen Quill'e odaklanıyor.

İçgüdülerim devreye giriyor ve koruyucu baba modumu aktive ederek müdahale etmeye hazırlanıyorum, ama Quill'in tepkisi beni durduruyor. Yüzü aydınlanıyor, gözleri büyüyüyor, ağzı nadiren gördüğüm bir gülümsemeye uzanıyor, elleri saf, filtrelenmemiş bir heyecanla alkışlıyor.

Dikkatten açıkça heyecanlanan köpek, koşarak yanına gelir ve küçük bir koruyucu gibi onun önünde oturur. Quill tereddüt etmez. Dizlerinin üzerine çöker ve köpeği sanki en iyi arkadaşlarıymış gibi okşar. Köpeğin heyecanlı nefes alıp verışı dışında fuaye sessizliğe bürünür ve bir an için Quill'in bir şey söylemek üzere olduğuna yemin edebilirim. Umduğum şekilde ilgileniyor ve canlanıyor.

Ama sonra, küçük bir CEO emir veriyormuş gibi tek parmağını kaldırarak köpeğe beklemesini söyler ve köpek anlamış gibi başını eğdi. Quill eve geri koşarak bu anı paramparça etti ve beni, Willow'u, Büyükbaba Will'i ve Kaptan Lick'i garip bir durumda bıraktı.

Nefes veriyorum. Bu etkileşim, ne kadar basit olursa olsun, bana bir yük treni gibi çarpıyor ve tüm bunları neden yaptığımı hatırlatıyor. Quill için yapıyorum. Beynim ya da görünüşe göre vücudum Willow hakkında ne düşünürse düşünsün, bunu mahvetme lüksüm yok. Kızımın mutluluğu nihayet ulaşılabılır hale geldiğinde olmaz.

"Hoş geldiniz Bayan Pershing, bu beyefendi kim?" Büyükbaba Will sıcak bir gülümsemeyle içeri girer ve ayaklarımızın dibindeki küçük tüylü topu selamlar.

"Bu Kaptan Lick." Willow gülüyor, yumuşak, melodik sesi odayı dolduruyor, kontrollü, düzenli evime biraz kaos katıyor, sanki siyah-beyaz ekrana renk sıçratıyor gibi. "Eğer daha az tuhaf geliyorsa, ona Cap ya da Kaptan diyebilirsin." Bakışları kısa bir süre bana kayıyor, yaşlı adam kadar misafirperver olmadığım için beni sessizce azarlıyor.

Tamam, belki biraz pislik gibi davranıyorum. Ama bu kasıtlı — başından beri sınırları net tutmam gerekiyor.

Sadece kızım için kibar davranıyorum. Willow'un evime getirdiği neşeli havadan dolayı burada değilim. Riskli ve çok fazla dikkatimi dağıtır.

"Çantalarınızı biz hallederiz," diyor Büyükbaba Will, personele işaret ederek. Willow, bir kez olsun tartışmıyor, bu da küçük bir mucize gibi geliyor. "Lütfen, rahatınıza bakın," diye devam ediyor, muhtemelen benim söylemem gereken ama söylemediğim tüm şeyleri nazikçe söylüyor.

Ama sorun şu ki, kendimi dengesiz, tamamen yetersiz hissediyorum.

Bu durum, yeni bir dadı bu kapıdan içeri girdiğinde yaşanan olağan rutinden çok uzak. Kızım hiç bu kadar neşeli olmamıştı ve ben de hiç bu kadar... tedirgin hissetmemiştim.

Tam o sırada Quill, neredeyse kendisi kadar büyük bir tabak kurabiyeyi gururla dengeleyerek yeniden ortaya çıkar. Mutfak personelinin yardımı olmuş olmalı. Dikkatlice, tabakayı cam sehpaaya koyar, küçük ayakları neredeyse hiç ses çıkarmaz.

"Kaptan Lick'e bir tane verebilir miyim?" Quill, sanki bu köpeği beslemek dünyadaki en önemli görevmiş gibi, masum bir kararlılıkla dolu geniş gözleriyle işaret ediyor.

"Oh, bir kurabiye onun için çok büyük. O daha küçük bir çocuk." Willow gülümser, bunu gününün en önemli olayıymış gibi davranır. "Ama ona bir parça verebilirsin. Bunlar çok güzel görünüyor. Ben de bir tane alabilir miyim?"

Quill, Willow'un tatlı bir şekilde dikkatini başka yöne çektiğini umursamadığını gösteren kocaman bir gülümsemeyle parıldıyor. Hayır, kızım çoktan Willow'un tarafına geçmiş, sanki ömür boyu arkadaşlarmış gibi kanepenin üzerine onun yanına oturmuş.

Peki ya ben? Onların karşısında oturuyorum ve kendi oturma odamda bir yabancı gibi hissediyorum. Aramızdaki cam sehpa bir şekilde sadece bir mobilya parçası olmaktan çıkmış, beni onlardan ayıran bir duvar haline gelmiş.

"O bir terapi köpeği mi?" diye soruyorum, Quill'in küçük kurabiye parçalarını koparıp Captain Lick'e uzattığını izlerken. Küçük adam sabırla bekliyor. Hangi köpek bu kadar özdenetimli olabilir ki?

Willow, sanki ona sirk palyaçosu olarak ek iş yapıp yapmadığını sormuşum gibi bana bakıyor. "Hayır, o bir aile köpeği."

Quill'in elleri havaya kalkar ve heyecanla işaret diliyle konuşur. "O en harika köpek, baba! Değil mi?"

Gözleri o kadar parlak ki, sanki bu küçük tüylü top bizi kurtarmak için gökten inmiş gibi.

Sesi nötr tutarak başımı sallıyorum. "O... bir şey." Harika mı? Potansiyel bir felaket mi? Jüri hala karar veremedi.

Willow'a bakıyorum ve onun bana baktığını görüyorum, gözleri kısılmış, beni inceliyor, sanki terapiye ihtiyacı olanın ben olup olmadığını değerlendiriyor gibi. Sessiz bir bakışma yarışına giriyoruz ve bir an için, o bakışıyla beni azarlayacağına ikna oluyorum.

Ama sonra Büyükbaba Will kusursuz bir zamanlamayla içeri girer ve gerginliği bozar. "Yemek yarım saatte hazır olacak." Bana anlamlı bir bakış atar, *"O yardım etmek için burada. Huysuz gibi davranmayı bırak."* Sonra ortadan kaybolur.

Derin bir nefes alıyorum, hava ile birlikte biraz mantık da çekmeye çalışıyorum.

Bu Quill için, kendime bir kez daha hatırlatıyorum.

"Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Burada iyi misin, Bug?"

Onlara biraz yalnız kalmaları için zaman tanımayı planlamıştım, Willow'un tuhaf büyüsunü kullanıp Quill'i tekrar konuşturup konuşturabileceğini görmek için. Ama şimdi uzaklaşmak üzereyken, kendimi rahatsız hissetmekten alıkoyamıyorum. Onları yalnız bırakmak, birdenbire yeni bir dadının alışmasına izin vermekten daha fazlası gibi geliyor. *Çünkü Willow zaten bir dadıdan daha fazlası gibi hissediyor, Teager.*

Sanki sadece bir rolü doldurmakla kalmıyor, bir şekilde tüm senaryoyu yeniden yazıyor gibi. Bu işi ben yürütmem gerekirken, aksine, ayak uydurmaya çalışan benim.

Belki fazla şüpheliyim, ama bu kadın dengemi bozuyor ve bundan hoşlanmıyorum.

Quill ellerini çırpıyor ve o büyük, heyecanlı gözleriyle bana bakıyor. "Baba, Willow ve Kaptan Lick'e odamı gösterebilir miyim?"

Kafamı sallıyorum, ama zayıf bir hareket. Odadan çıkarken ayaklarım ölü ağırlık taşıyor, kendimi sürükleyerek uzaklaşıyorum.

Bu kadının nesi var böyle? Nasıl oldu da

kızım? Ve o sadece bu parçaların içinde mevcut değil; onları kendine ait olarak sahipleniyor.

Tamam, paranoyak davranıyorum.

Koridorda ilerlerken, ayak sesleri yankılanarak beni takip ediyor. İlk taşındığımızda, yakın olmak istediğim için ofisimi ve yatak odamı Quill'in odasının hemen yanına kurdum. Misafir yatak odaları da dahil olmak üzere diğer odaların hepsi diğer kanatta, ki bunun için birdenbire minnettar oldum.

Willow söz konusu olduğunda mesafe gereklidir.

Ofisimin kapısını, Willow'un sesini ve Captain Lick'in heyecanlı havlamalarını duyabilecek kadar aralık bırakıyorum. "Bu oda çok havalı, Quill! Kızım, ayçiçeklerini sevdiğin konusunda şaka yapmıyormuşsun." Kızım duvar kağıdını görmüş olmalı. "Ve kitapların! Sen kesinlikle küçük bir sürpriz paketsin."

Quill'in raflarını gösterirken, muhtemelen en sevdiği kitaplardaki tüm illüstrasyonları işaret ederek gülümsediğini neredeyse gözümde canlandırabiliyorum.

Willow devam ediyor. "Tabii, sana kitap okuyabilirim, ama şimdiden uyarayım, daha önce hiç yapmadığım için berbat olabilirim."

Göğsümün tam ortasında bir çatlak oluşuyor. Hiç kimseye kendisine kitap okumasını istememiş olan kızım — ne büyükbabası Will'e, ne dadılarına, ne de kuzenlerime — şimdi neredeyse bir yabancı olan Willow'u, *bizim* aramızda olan bir şeye davet ediyor.

Buraya iş görüşmeleri yapmak için geldim, ama birdenbire tek odaklanabildiğim şey Willow'un sesi oldu. Okurken çok fazla dramatik bir üslup kullanıyor, sanki bir off-Broadway oyununa seçmelere katılıyormuş gibi. Quill'e okuduğumda sessizce dinleyip her kelimeyi özömsediği gibi değil, bu gece onun ilgisini hissedebiliyorum. Görmeme bile gerek yok, bu babaların hissettiği bir şey. Sadece biliyorum.

Willow, Quill'e sayısız kez tekrarladığım aynı satırları okuyor, ama nedense ondan çıktığında kulağa... farklı geliyor. Daha canlı. Sanki kelimeler sayfadan dans ediyor, benim bilmediğim bir şekilde canlanıyor.

Farkına varmadan zaman akıp gitmiş. Büyükbaba Will, yüzünde anlamlı bir ifadeyle ofisimin kapısında belirir. "Yemek hazır." İçeri girer. "Ailenin yeni üyesine ne dersin?"

"O yeni bir üye değil. Geçici bir çalışan," diye cevap veriyorum, belki biraz fazla hızlı.

Yaşlı adam, benim inkarımdan hiç rahatsız olmadan omuz silkiyor. "Ne dersen de, Quill'i hiç kimseyle bu kadar mutlu görmedim. Seninle ya da benimle bile."

Bu tam isabet gibi geldi.

"O zaman o çok iyi bir çalışan," diyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak, içimdeki bir şey onun sözleriyle kıvrılsa da.

O, deneyim dolu ve biraz da *"seni sandığından daha iyi tanıyorum" diyen* bir kahkaha attı. "Bazen hala ilk tanıştığım altı yaşındaki çocuk gibi davranıyorsun." O sözlerini geri almasını isteyemeden, "Yeni konuğumuzu davet edelim" diye ekledi.

Misafir. Evet, bu kulağa daha iyi geliyor.

Willow'un geçici olduğunu hatırlatıyor bu, burada ne kadar rahat hissetmeye başlamış olursa olsun.

Ev personeli akşam yemeği masasını hazırlamayı zar zor bitirmişken, Quill sanki yıllardır ailenin bir parçasıymış gibi bir kez daha Willow'un yanına yapışır. Kaptan Lick kızımın ayaklarının dibinde kamp kurmuş, sanki son yemeğiymiş gibi yemeğini yiyor. Bu hızla giderse, biz daha çatallarımızı elimize almadan o yemeğini bitirmiş olacak.

Willow bana bakıyor ve geldiğinden beri ilk kez gözlerinde bir anlık tereddüt belirliyor. "Gerçekten sorun olmaz mı? Captain Lick'i başka bir odada yedirebilirim."

Omuz silkiyorum, *her şeyden* tamamen memnunmuş gibi davranmaya çalışıyorum. "Önemli değil. Quill onun burada olmasını seviyor." Cevabım kızımın yüzünde parlak bir gülümseme yaratıyor ve içimde garip bir gerginlik oluşmasına rağmen, o gülümseme yine de göğsümde bir şeyleri ısıtmayı başarıyor.

Ama ayağa kalkmak üzereyken, Willow'un Quill'in etini küçük parçalara ayırdığını fark ettim. Masada yumruklarımı sıktım. Yine sormadan el koyduğu bir şey daha.

Quill, elbette, yeni dadısına Mary Poppins'in yeniden doğmuş haliymiş gibi gülümsüyor, ben ise onların karşısında oturmuş, eski Michelin yıldızlı bir şef tarafından hazırlanmış bir yemek değil de, yol kenarında ölü bulunmuş bir hayvanmış gibi yemeğimi çiğniyorum.

Masa sessizliğe bürünür, ama içimde bir öfke, hayal kırıklığı, hatta belki kıskançlık fırtınası kopmaktadır. Hepsini aynı anda hissediyorum.

Sanki gerginliğimi hissetmiş gibi, Büyükbaba Will boğazını temizliyor. "Umarım odanız rahattır, Bayan Pershing. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, bana veya personele haber verin."

Willow, hala çiğnerken başını sallar, sonra yutkunur ve cevap verir. "Çok teşekkür ederim. Her şey harika ve Kaptan Lick için yeni bir yatak aldığınız için çok düşüncelisiniz, ama bu kadar zahmete girmenize gerek yoktu. Onun eşyaları yanımda."

"Hiç zahmet değil. Tüylü misafirimizin de kendini rahat hissetmesini istiyoruz."

"Çok naziksiniz." Willow, Büyükbaba Will'e gülümser. "Lütfen bana Willow deyin. Israr ediyorum."

Akşam yemeği sona ererken, ona döndüm, sesim soğuk ve doğrudan. "Yemekten sonra seninle konuşmak istiyorum."

Willow başını sallar, yüzündeki ifade okunamaz; yine de ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Kendi evimde hiç bu kadar huzursuz hissetmemiştim.

"Quill'i odasına götürüp sonra sana gelirim," diye teklif ediyor.

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, kucağımdaki peçeteyi çekip tabağımın yanına attım. O peçete kumaş yerine cam olsaydı, paramparça olurdu. "Neden kızımın yatma vaktini halletmeme izin vermiyorsun?"

Gülümsemesi titrer ve aniden göğsümde rahatsız edici bir sıkışma hissedirim. Willow'un duygularını iyi bilirim: küstahlığı, sertliği, hayal kırıklığı. Birlikte geçirdiğimiz tüm zaman boyunca bir şey acı bir şekilde netleşti. Onun öfkesiyle başa çıkabilirim, ama üzüntüsü bambaşka bir karmaşa.

"Yani, muhtemelen köpeğini dışarı çıkarmak falan gerekir," diye ekledim, durumu yumuşatmak için çabalayarak.

Kaşları çatılır. Ani geri adımdan dolayı kafası karışmış gibi görünür, ama sonra yavaşça başını sallar.

Daha fazla kendimi zor duruma sokmadan önce, Quill küçük eliyle masaya vurur. "Ben bittim, baba."

Bir anda sandalyemden kalkarım. "Harika. Hadi yatmaya hazırlanalım, Bug."

Yeni, parlak sarı pijamaları yatak başındaki lambanın yumuşak ışığını yansıtarak yatakta düzgünce serilmiş durumda.

"Yemekten önce kıyafetlerini seçtin mi?" diye soruyorum, hem şaşkın hem de gururlu bir şekilde. Kızım her gün beni etkilemek için yeni yollar buluyor. Sanki çok hızlı büyüyor, her geçen gün daha bağımsız hale geliyor gibi geliyor.

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Hayır, Willow seçti."

Yumruğum içgüdüsel olarak yanımda sıkışıyor. "Willow önerdi diye bir şeyi giymek zorunda değilsin, biliyorsun."

"Ben de beğendim baba."

Tabii ki öyle. Kızım, ne kadar tatlı olsa da, kimsenin duygularını incitmek istemez, özellikle de küçük kalbine bu kadar çabuk girmeyi başaran birinin duygularını.

Şimdiden görebiliyorum. Quill, herkesi kendinden önce düşünen bir kadın olacak. Bu hem sevimli hem de korkutucu.

Pantolonumun paçasını çekip yatağındaki pijamaları işaret ediyor. "Bunları giyebilir miyim, yoksa başka bir şey mi bulmalıyım?"

"Tamam, beğendiysen giy." Pijamaları ona uzattım. "Yardıma ihtiyacın olursa kapıyı çal."

Küçük ayakları yere vurarak banyoya koşar.

Beklerken, gözüm Willow'un daha önce okuduğu kitaba takıldı. Kitap, yığının en üstünde duruyor. Tabii ki, Willow sadece okumakla kalmamış, her karakter için farklı bir sesle kitabı adeta canlandırmıştı. Willow Pershing, han işletmesini kaybetse bile, en yakın çocuk kitapçısında hikaye anlatıcısı olarak sağlam bir yedek kariyeri var. Ona bunu söyleme düşüncesi beni gülümsetiyor. Muhtemelen hiç tereddüt etmeden kafamı keserdi.

Gerçek şu ki, Willow hakkında itiraf etmek istediğimden daha fazlasını biliyorum. Ekibim her iş ortağının geçmişini araştırır, ama Willow'da bu sadece iş meselesi değildi. Kişisel bir meseleydi.

Tabii ki hepsi Quill yüzünden. Başka bir şey değil.

Ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Willow bir konuda haklıydı: Whispering Willow'da özel bir şey inşa etti. Rekabetçi B&B pazarında kendilerine bir yer buldular, düğünler ve etkinlikler düzenliyorlar ve parlak yorumlar alıyorlar. İnsanlar burayı sanki sihirliymiş gibi övüyorlar. Willow ve annesi kesinlikle işleri için her şeyi yapan türden insanlar. Bu tür bir adanmışlık öğretilemez.

Belki, sadece belki, bu yüzden onun hakkında bu kadar çelişkili hissediyorum.

Her açıdan beklediğimden daha fazlası.

Quill banyodan fırlayarak çıkar, yüzünde bir gülümsemeyle, cildinde adeta parıldayan yepyeni sarı pijamalarıyla dönüp durur. Yürüyen bir güneş ışığı gibi görünür.

Lanet olsun, Willow. Kızım saf mutluluk yayarken nasıl sinirli kalabilirim ki?

"Sen ve Daisy bu sefer epey alışveriş yapmışsınız." Kollarımı kavuşturuyorum, gülümsememi saklayamıyorum.

Quill heyecanla başını salladı. "Biliyorum! Belki bir dahaki sefere Willow ve Kaptan Lick'i de yanımızda götürebiliriz."

Dudaklarım aşağı doğru kıvrılırken, içimden gelen iniltiyi bastırıyorum. Harika. Onun köpeğe mi yoksa sahibine mi daha çok hayran olduğunu bilmiyorum ve bu karmaşık konuyu açmaya hazır değilim.

Bana saç lastiğini uzatır ve arkasını döner, örgülerini çözmemi işaret eder. Bu bizim her akşam yaptığımız ritüelimizdir. Saçlarını çözmeye başlarken, midemde bir düğüm oluşur. Willow bu işi de ele geçirecek mi? Bu düşünce ayakkabımdaki bir çakıl taşı gibi durur — küçük ama rahatsız edici.

Quill dönüp alnını kırıştırarak beni düşüncelerimden koparıyor.

Lanet olsun.

"Üzgünüm, tatlım," diyorum, yüzümü buruşturarak. "Çok mu sert çektim?" Ellerimi arkama koyuyorum.

Bana şu bakışı atıyor — "*Ne oluyor sana baba?*" diyen bakışı.

"Daha dikkatli olacağıma söz veriyorum." Bu sefer bir bomba imha uzmanı gibi konsantre olarak saçlarını açmaya devam ediyorum. Artık belirli bir dadı-iş rakibi hakkında kafamda dolaşan düşünceler yok.

Saçları açılıp taranınca, onu yorganın altına sokup alnına bir öpücük konduruyorum. "İyi geceler, Bug."

Gitmek için dönünce, elimi tuttu. "Bekle! Bu gece yatmadan önce hikaye okumayacak mısınız?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Willow sana zaten okudu sanıyordum." Gülümsüyor. "O farklıydı."

"Nasıl farklı?" diye soruyorum, rahatmış gibi davranmaya çalışarak. "Willow'un okumasını sevmiyor musun?"

Evet, altı yaşındaki bir çocuktan iltifat almaya çalışacak kadar alçaldım.

Yeni bir dip nokta, Teager.

Quill kıkırdar. "İkisini de seviyorum."

Tabii ki sever. Benim çocuğum altın kalpli.

"Tamam o Ben başımı başımı başımı yığının kitap kitap yığının "Bu gece hangisini okuyorsun?"

Hiç şaşırmadım, en üstte duran kırmızı sırtlı kitabı işaret etti.

En azından ortak bir noktamız var: sevdiğimiz şeylere karşı

Onun yanına oturup okumaya başladım, karakterlerin seslerine ekstra özen gösterdim. Birkaç sayfa okuduktan sonra yatağın sallandığını fark ettim. Quill'in gözleri sıkıca kapalıydı, yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

Duruyorum. "Bu kadar komik olan ne?"

Bir gözünü açarak bana bakar. "Willow gibi okumaya mı çalışıyorsun?" Boynumdan bir sıcaklık yayılır. "Hayır."

"Oluyorsun!" Ellerini çok hızlı hareket ettirerek sözlerini iletirken, gözleri yaramazlıkla parıldıyor.

"Sözünü geri al, Bug!" Kızmış gibi yapıyorum, ama suçüstü yakalanmış bir çocuk gibi, başımı yastığa yaslayıp yüzümü kitabın arkasına saklıyorum.

Bir saniye sonra, kitap yüzümden nazikçe çekilir. Quill yanıma diz çöker, bilge yeşil gözleri altı yaşındaki bir çocuğun sahip olmaması gereken bir sabırla benimkileri arar. "Ne oldu, baba?" diye işaret diliyle yumuşakça sorar.

Boynumdan yukarı doğru bir kızarıklık hissediyorum. Harika, şimdi de kendi çocuğum tarafından azarlanıyorum. Birdenbire yatak çarşaflarındaki desenlere kapılıp, bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

"Willow'un okuma şeklini sevdiğini sanıyordum."

Quill'in yüzü, güneşi gölgede bırakacak ve en soğuk kalpleri bile eritecek türden bir gülümsemeye aydınlanır. O gülümsemeyi korumak için her şeyi yaparım, içimdeki hikaye anlatıcısını ortaya çıkarmak ya da görünüşe göre, birkaç saat içinde hayatımı altüst eden büyüleyici birini taklit etmek zorunda kalsam bile.

"Willow'un okumasını sevdim. Ama uyumadan önce babamın sesini duymak istiyorum."

Ve işte böyle, tek bir cümle ile benim parçalanmış her parçamı bir araya getiriyor. Bu minik insan nasıl bu kadar anlayışlı olabiliyor?

"Sen kendi iyiliğin için fazla iyisin, Bug." Sevgiyle saçlarını okşuyorum. "Bu gidişle, büyüdüğünde seni dünyadan çalınmamaları için tam bir güvenlik konvoyuna ihtiyacım olacak."

Başını eğip, yüzünde şaşkın bir ifade belirir. "Baba, tuhaf davranıyorsun."

Gülümserim. "Bunu bana söyleyen ilk kişi sen değilsin. Şimdi, yorganın altına gir." Battaniyeyi ona sıkıca sararım.

"İyi geceler, baba." Yastığına sokulur.

"İyi geceler, Bug." Alnına öpücük kondurmak için eğilirim, bir an dururum, bu mükemmel hayat kesitinin tadını çıkarırım. "Tatlı rüyalar."

Ayağa kalkıp gitmek üzereyken, "Baba, sen de Willow'u sevebilirsin. O umursamıyor."

"Şşş!" Onun minik ellerini tutup, benim ellerimin arasına kapatırım, çünkü o bu konuda tamamen yanılıyor.

Willow Pershing'i sevemem, çünkü sayamayacağım kadar çok neden var.

Ve eğer bir şekilde kafamı yaralarsam, beyin hasarı geçirirsem ve tüm bu nedenleri unutursam ve yine de ona aşık olursam... o kesinlikle bunu umursar.

HAVLU HIRSIZI

RAYMOND

Quill'in odasından çıkarken, endişe gremlinlerinin sürüsü artık omuzlarımı tırmalamıyor, Willow'un beni yerime geçmeye çalıştığını fısıldamıyor. Sol kanada doğru ilerlerken, kalbim nihayet o sinir bozucu enerjiyle gümbür gümbür atmayı bıraktı. Ama Willow'un odasına yaklaşırken, dışarıdan köpeğinin havlamasını duyuyorum. Yönümü değiştirip arka bahçeye adım atıyorum.

Pergola'ya asılmış peri ışıklarının yumuşak ışığı altında Willow, dizlerini göğsüne çekmiş, kanepede kıvrılmış oturuyor. Köpeği ayaklarının üzerinde uzanmış, sanki burası ona aitmiş gibi gözleri yarı kapalı. Bir déjà vu dalgası beni vuruyor.

Bu evdeki ilk gecemi hatırlatıyor bana, tam da bu noktada oturmuş, tüm personel gittikten sonra yerleşen sessizliğin içinde. Bu yerin geceleri büyüleyici bir yanı var. Yukarıdaki sonsuz gökyüzü, yargılanma korkusu olmadan tüm karışık düşüncelerimi - iyi, kötü ve aradaki her şeyi - fırlatabileceğim bir tuval gibi geliyor. Sanki yıldızlar kafamdaki tüm gürültüyü emip onu fon müziğine dönüştürmek istiyorlarmış gibi.

Willow, ilk gecemdeki hissiyatımı yansıtıyor gibi görünüyor: kaybolmuş, ama aynı zamanda bir şekilde biraz da kendini bulmuş.

Ben varlığımı duyurmadan önce, Kaptan Lick'in kulakları dikiliyor. Düşük, dostça bir havlama çıkarıyor. Willow başını çeviriyor ve bakışları benimkilere kilitleniyor. Biraz hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor ve hızla ayağa kalkıyor.

"Büyükbaba Will burada seni bekleyebileceğimi söyledi. Umarım sorun olmaz," diyor, sesinde bir parça belirsizlik var.

Derin bir nefes alıp, serin gece havasının ciğerlerimi doldurmasına izin veriyorum. "Sorun değil."

Ve birdenbire fark ettim ki, Willow ile olan bu süreci tamamen mahvetmiştim.

Diğer tüm dadılarla titiz bir dört adımlı protokol izlemiştim: resmi bir görüşme yapmak, onları Quill ile tanıştırmak, ona rutinini anlatmak ve yasak bölgeler dahil olmak üzere evin her yerini ayrıntılı bir şekilde gezdirmek.

Ama Willow ile birlikte, özenle hazırladığım tüm planlarım suya düştü. O, her şeyi alt üst eden ve benim kesin olarak belirlediğimi sandığım her şeyi yeniden düzenleyen bir kasırga gibiydi. Ama yine de, o şimdiye kadar tanıştığım hiçbir dadıya, hatta hiçbir insana benzemiyordu.

"Konuşmak mı istemiştin?" Willow'un sesi beni düşüncelerimden koparır ve aptal gibi orada durduğumu fark ederim.

Başımı sallayıp ona yaklaşıyorum, onun karşısına oturduğumda ahşap zemin hafifçe gıcırıyor. Nedense, her zaman böyle bitiyoruz — her şeyin zıt taraflarında.

"Quill uykuya mı daldı?" diye sorar, sesi yumuşaktır. Tekrar başımı sallarım.

"Tamam, diğer ayrıntılara geçmeden önce, seninle konuşmak istediğim bir şey var," diyor ve telefonunu alırken biraz daha dik oturuyor. Ses tonu değişiyor, artık tamamen iş konuşuyor. "Quill ile birlikte yapabileceğimiz aktivitelerin bir listesini hazırladım. Senin fikrini almak istedim." Telefonuna bakıyor ve yüzü aydınlanıyor. "Daisy, Quill'in pasta yapmayı sevdiğini söyledi, ben de kurabiye yapmayı öğreniyorum. Mutfakta pek iyi değilim ama deniyorum."

Notlarının açık olduğu telefonunu göstererek gülümser. "Onu şehirde gezdirip, en sevdiğim yerleri göstermek de istiyorum. Ve tabii ki, kitap kurdu olan kızınız kitapları sevdiği için onu Cherrywood Kütüphanesi'ne götürmek istiyorum. Haftalık çocuk gecesi düzenlediklerini ve gönüllülerin kitap okuduklarını ve sevimli karakterler gibi giyindiklerini yeni öğrendim. Bunu daha önce bilmediğime inanamıyorum. Neyse..."

Onun coşkusu bulaşıcıdır ve ben başka biri olsaydım, kendini bu işe bu kadar adanmış için muhtemelen etkilenirdim. Ama bunun yerine, göğsümde tanıdık bir düğüm sıkışıyor. O, benim Quill için yaptığım her şeyi yapıyor, hatta daha fazlasını. Neden? O Quill'in annesi değil. O sadece yardım etmek için burada.

Mantıken, Willow'un sadece Willow olduğunu biliyorum. Yaptığı her şey kendini tamamen adıyor, ister

B&B'sini işletmek ya da kızıma bakmak olsun.

Ama içimde bir parça, küçük, güvensiz bir parça, onun benim alanıma girip bana ait olan bir şeyi ele geçirdiğini düşünmeden edemiyor. Kızımı. Hayatımın amacını. Mutluluğumu.

Ve belki de, derinlerde, intikam için buradadır - geçmişte kuzeniyle olan ilişkim yüzünden ona verdiğim rahatsızlık için.

"Ne yapıyorsun?" Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum.

Willow donar, bakışları telefonundan kalkar. "Ne? Bir şey mi kaçırdım?"

"Sen onun dadısısın, ebeveyni değilsin. Kararları sen veremezsin. Talimatları beklemelisin."

Yüzü soluyor ve ben anında kendimden nefret ediyorum. Ama artık durdurulamıyorum. "Kendi kızım için yeterli olmadığımı hissettirmeye mi çalışıyorsun?"

Bana sanki karnına yumruk atmışım gibi bakıyor. Ağzını birkaç kez açıp kapatıyor ve sonunda, "Dalga mı geçiyorsun? Sence ben buraya seni... ne, küçük düşürmek için mi geldim?" diyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, sanki aklımı kaçırmışım gibi yüzümü inceliyor. Belki de kaçırmışımdır. "Sadece hiç tecrübem olmayan bir işi mahvetmemeye çalışıyorum. Senin zaten başımın üzerinde bir kılıç sallandığını açıkça belirttiğin bir işi." Sesi çatallanıyor ve ben kendimi iki santim boyunda hissediyorum.

Suçluluk duygusu beni yumruk gibi vurur, ama o henüz bitirmemiştir.

"Evimi, işimi bıraktım ve bu kasabada en çok nefret ettiğim adamın evinde kalıyorum çünkü onun kızını ve tehlikede olan şeyi önemsiyorum. İki günden az bir sürede 150 saatlik *"Nasıl Dadı Olunur 101"* podcast'ini beynime sıkıştırmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Sınırı aştığımı mı düşünüyorsun? Lanet olsun sana, Raymond. Bu podcast'i yapan bayanlarla konuş, çünkü ben tam olarak onların dediklerini yapıyorum."

"Willow..." Onu durdurmaya çalışıyorum, ama o artık hızını kesmiyor.

"Hayır, konuşamazsın. Sana daha önce hiç çocuk bakmadığımı söylemiştim. Ama *sen* ısrar ettin. Ve aptal gibi, bunun işe yarayabileceğini düşündüm. Ama kendinden başka hiçbir şeyi umursamadığını kanıtlamış bir adama güvenmemem gerektiğini bilmeliydim.

"Yüzü kızarmış ve kalbim balyozla vurulmuş gibi hissediyorum.

Yüzü kızarmış ve kalbim balyozla vurulmuş gibi hissediyorum.

Ne halt ettim ben?

Kızım ile ne kadar yakınlaştığı konusunda endişelenirken, onun ne kadar içtenlikle ilgilendiğini görmedim. Burada bir ders alması gereken biri varsa, o da temel nezaket ve güvenme konusunda benim.

"Peki, Bay Teager," diye soğuk bir sesle konuşur, "bundan sonra, kızınıza nasıl davranmam gerektiğini adım adım talimatlar verebilirsiniz, çünkü açıkça görülüyor ki, tek bir karar bile vermem için bana güvenilemez." Köpeğini kucağına alır. "Ve söyleyecek başka bir şeyiniz yoksa, ben yatmaya gidiyorum. Sabahın ikisinden beri ayaktayım ve başım çok ağrıyor."

Willow bana özür dileme ya da açıklama yapma şansı vermez. Öfkeyle çıkar ve beni dünyanın en büyük pisliğiymişim gibi hissettirir.

* * *

Onun sözleri, acımasız bir yankı gibi zihnimde yankılanıyor: "Evimi terk ettim ve bu kasabada en çok nefret ettiğim adamın evinde kalıyorum."

Acı verse de, bunu hak ettiğimi biliyorum.

Ne zamandan beri Cherrywood'un en büyük pisliği haline geldim?

İlk kez, evimin etrafındaki gece havası yoğun ve boğucu geliyor. Her zamanki sakinleştirici kucaklaması yerine, yargılama ve hayal kırıklığı fısıltılarıyla ağırlaşmış, sanki atamadığım bir yük gibi beni sarıyor.

Orada, olduğum yerde donakalmış, karanlığa ne kadar süredir baktığımı bilmeden duruyorum. Willow'un yüzü, duraklatamadığım bir filmdeki sahneler gibi zihnimde sürekli beliriyor: hayal kırıklığına uğramış gözleri, çatık kaşları, sinirlendiğinde kaşlarını çatma şekli.

Onun gözünde olduğumdan daha da büyük bir pislik olduğum için özür dilemeden huzur bulamayacağımı biliyorum. Ama odasına doğru attığım her adım, sanki çimento blokları sürükliyormuşum gibi geliyor.

"Sana uzun bir gün geçirdiğini söyledi," diye içimdeki sinir bozucu sesim araya giriyor. "Bırak uyusun. Sabah özür dileyebilirsin."

Ama ya o da benim gibi ise, işler yarım kaldığında uyuyamayacak kadar huzursuz ve gerginse?

Sonunda Willow'un kapısına vardığımda, beynim yüksek hızda çalışan bir karıştırıcıya atılmış gibi hissediyorum. Kararsızlık beni kemiriyor, ama sonra penceresinden sızan yumuşak bir ışığın, dışarıdaki ormangülü çalılarına bir parça ışık saçtığını fark ediyorum.

Hâlâ uyanık. Muhtemelen aynı lanet konuşmayı düşünüyor.

Kapısını çalıyorum. Ses yok. Cevap yok. Tekrar çalıyorum ve bu sefer kapı, sanki zar zor kilitlenmiş gibi, elimle ittiğimde açılıyor.

Siktir. Başka bir gün Willow benim alanını işgal etmemi tolere *edebilir*, ama bugün? Hiç şansı yok. Bugün her şeyi mahvettiğim gün ve muhtemelen yüzümü görmek bile istemiyordur.

"Willow?" diye sesleniyorum, sesim her zamankinden daha sessiz. Hala cevap gelmeyince, soğuk bir panik beni sarıyor, bir yük treni gibi çarpıyor.

Gitti mi?

Beklenmedik bir düğüm midemde sıkışıyor. Gerçek ve bencil olmayan bir endişe yüzeye çıkıyor. Saat geç ve hava karanlık, ayrıca baş ağrısından bahsetmişti. İçeri giriyorum, gözlerim odanın içinde dolaşıyor, herhangi bir ipucu arıyor. Bavulu hala orada, rahat bir nefes alıyorum, hafif bir rahatlama hissediyorum. Ama rahatlamaya fırsat bulamadan, banyo kapısı gıcırdayarak açılıyor.

Ve işte orada.

Willow Pershing. Üzerinde, hiçbir şeyi örtmeyi başaramayan bir havlu dışında hiçbir şey yok. Soluk yeşil kumaş, sanki bu an için özel olarak dikilmiş gibi vücudunun her santimetresine yapışıyor. Havlu, uyluklarının ortasına bile zor ulaşıyor ve nefesini yanlış bir şekilde alırsa, ikimizin de hazır olmadığı kadar fazlasını ortaya çıkarabilir.

Beynim, şimdi kısa devre yapmanın iyi bir zaman olduğuna karar verdi. Kelimeler? Kayboldu.

Düşünceler? İşe yaramaz.

Anlamlı cümleler? İmkânı yok. Willow'un yürüyen bir kalp krizi gibi görünmesi, her birini buharlaştırdı.

Göz kırpmayı unuttuğuma eminim. Tek var olan şey, tehlikeli derecede kısa havlu ve sanki hayatı için savaşıyormuş gibi ona yapışması.

Kapıda donup kalıyor, gözleri şaşkınlıkla açılıyor, eminim benim yüzümdeki şoku yansıtıyor.

"Ne? Söyleyecek başka bir şeyin yok mu?" diye sordu sonunda, ama yanakları duştan çıkan buharla ilgisi olmayan bir pembeye boyandı.

Sözleri keskin, öfkeyle doludur, ama ben boynundan aşağı kayan ve tehlikeli derecede küçük kumaşın kenarının altında kaybolan su damlacıklarına çok fazla dikkatim dağılmıştır.

Bakmamam gerektiğini biliyorum. Gerçekten, bakmamam gerek.

Ama bu, tam önünüzde patlayan havai fişekleri görmezden gelmeye çalışmak gibi bir şey. Nemli kırmızı saçları omuzlarına gevşek dalgalar halinde dökülüyor, yüzünü hem vahşi hem de sinir bozucu derecede güzel, ona özgü bir şekilde çerçeveleyiyor.

Uzaktan beni alay eden dövmelelerindeki sarmaşıklar artık çok net görünüyor. Bakışlarım, kalbinin üzerinde bulunan ve içinde yeşil bir ağlayan söğüt ağacının zarifçe durduğu kırmızı daireye odaklanıyor. Bu çok uygun, çünkü o benim beynime kök salmış ve beni delirtiyor. Bu ironiyi kaçırmadım.

"Raymond."

Adımı söyleme şekli beni gerçeğe geri döndürüyor ve içimi bir sarsıntı geçiriyor. Bir büyüü bozuyor, ama yerine başka bir büyü yapıyor, üzerine adını yazdığı bir büyü.

"Biraz yalnız kalabilir miyim?"

Kahretsin. Neyim var benim? En büyük klişe gibi hissediyorum kendimi: dadiya göz koyan bekar baba. Daha fazla stereotip olamazdım herhalde?

"Ben... özür dilerim," diye kekeliyorum, toplantı odasını kontrol eden adamdan çok uzak hissediyorum.

"Kaçınıcı kez?" Kollarını kavuşturur ve bu hareket havluyu daha da yukarı çekerek felaketin eşiğine getirince, inleme dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kalırım.

"Bunu yapmamayı öneririm. Ya da belki, bilirsin, daha büyük bir havlu kullan." Sözler beynim yakalayamadan ağızımdan çıkıyor.

ve anında pişman oluyorum.

Willow'un gözleri büyür ve aniden durumun ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmiş gibi başını eğirir. Kolları hemen düşer, ama saklanmak için acele etmez.

Hayır, bu Willow — pişmanlık duymayan, korkusuz. Asla geri adım atmaz, özellikle de haksız olan ben olduğumda. Beni öldürebilecek bir bakışla sarsar.

"Bazı insanlar bunu taciz olarak nitelendirebilir, farkında mısın? Unuttuysan hatırlatayım, ben senin çalışanıyım. Umarım tüm çalışanlarına böyle davranmıyorsundur, yarı çıplakken odalarına dalarak."

İşte orada, ateşli, keskin dili. Ve özür dilemek için her türlü mantıklı neden olmasına rağmen, karşılık vermekten kendimi alamıyorum.

"İzinsiz girmedim, kapıyı çaldım. Birkaç kez. Ve kendimi tanıttım. Buraya..."

Sonunda lanet olası konuya gelemeden, köpeği odaya dalar ve Willow, beni burada ilk gördüğünden daha yüksek bir çığlık atar.

"Lanet kapıyı kapat!" diye bağırır, havlusunu sıkıca tutarak panik içinde odanın içinde koşuşturur.

"Ne oluyor?" diye bağırarak, tamamen kafam karışmış bir şekilde karşılık verdim.

Genelde tatildeki bir tembel hayvan hızında hareket eden Kaptan Lick, şimdi Willow'un peşinden, sanki ayak bileğine bir bifttek bağlanmış gibi koşuyor.

"Kaptan, kötü köpek! Kış tiz! Git buradan!" Willow, o küçük tehdit onu takip ederek odanın içinde koştururken, sanki bir tencere kahve içmiş gibi duvarlardan zıplayarak yalvarır.

Ve sonra anlıyorum. Küçük havlu hırsız!

"Raymond! Bir şey yap, lanet olsun!"

Onun çığgın sesi beni sersemliğimden uyandırır. Herhangi bir köpek eğitmeni gurur duyacağı türden keskin bir ısıklık çalarım.

Kaptan Lick donar kalır ve bana "*Kim, ben mi?*" diyen bir ifadeyle bakar.

Ama iş işten geçmiştir. Pençeleri yeşil havlunun üzerinde durur, sanki Everest Dağı'nı fethetmiş gibi havlunun bir köşesini dişleriyle sıkıştırır.

Willow, kendini saklamak için koltuğun arkasına dalar. Başı koltuğun arkalığının üstünden çıkar, gözleri fal taşı gibi açılır, hem yürek parçalayıcı derecede sevimli hem de tamamen korkmuş görünür.

Sakin ol, Teager.

"Az önce ne oldu böyle?" Odaklanmaya ve son beş saniyeyi tekrar tekrar düşünmemeye çalışıyorum — havlunun havaya uçtuğu ve Willow'un saklanmaya çalıştığı kısmı.

"Bu otel havlularına bir ilgisi var," diye mırıldanır, gergin bir şekilde dudaklarını yalar, bu da benim alt tarafıma rahatsız edici bir sarsıntı gönderir.

Harika. Şimdi hormonlarımın isyan çıkarması için hiç de uygun bir zaman değil.

"Acaba...?" O, yataktaki pembe bornozu işaret ediyor.

Bornozu alıp yanına bırakıyorum ve aptalca bir şey yapmadan önce

. Neyse ki, hala b i r a z ahlakım kalmış.

Arkamda bir hışırtı duyuyorum ve onun kendini sardığını neredeyse hissedebiliyorum. Bir süre sonra, bu sefer çok daha sakin bir sesle tekrar konuşuyor.

"Artık arkanı dönebilirsin."

KÖPEK BALIKMI YOKSA KÖTÜ KANOLI Mİ?

WILLOW

Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım. Ve kesin olan bir şey var: Bu havluları resmen boykot ediyorum. Bunun için tüm çamaşır dolabını boşaltmam gerekse de umurumda değil. Artık Kaptan Lick'in sahiplenici davranışlarına maruz kalma riskini göze alamam.

Odaklan, Willow. Havluyla ilgili travma sonrası stres bozukluğunu bekleyebilir.

Şu anda, bu aşağılanmayla yüzleşmem gerekiyor, çünkü başka bir çıkış yolu yok.

Gözlerimi kaldırıp, son birkaç dakikayı hafızamdan silmek için elimden geleni yapıyorum. Az önce olanları konuşmayacağız. Asla. Nokta.

"Bir şey söylemeye gelmiştin," diyorum, konuşmayı normal bir konuya çevirmeye çalışarak.

"Evet. Evet," Raymond, ortamı yeniden düzeltmeye çalışır gibi tekrarlar.

Tanrıya şükür, bu durum onun için de garip.

Gözleri odanın içinde dolaşıyor, ben de onun bakışlarını takip ediyorum. Lavanta rengi nevresimler, zarif krem rengi yatak çerçevesi, beyaz halının üzerinde pudra mavisi vurgular. Raymond Teager'ın evinde bu kadar kadınsı bir odanın olması neredeyse şok edici, bu kötü şöhretli, karamsar bekardan bekleyebileceğiniz bir şey değil.

"Birkaç dakika bahçeye geri dönmen sorun olur mu? Sana bir şey söylemem gerek."

"Evet, tabii." Muhtemelen gerekenden fazla kez başımı sallıyorum — bu kabusu biraz daha çabuk bitirmek için ne gerekiyorsa yaparım.

"Tamam, sen giyinirken bekleyeceğim..." Sözleri yarım kalır ve zihninde dans eden fiilleri neredeyse görebiliyorum — *giyinmek, düzgün giyinmek, kıyafet giymek* — hepsi söylenmemiş kalır.

Raymond arkasını döner ve ben titrek bir rahatlama nefesini verirken, yine ılık çalar. Kaptan Lick, benim kendi köpeğim, peşinden koşarken sanki onlar ömür boyu arkadaşlarmış gibi,

bana olan sadakatini tamamen terk edip en büyük iş rakibime yanaşıyor. Lanet olası hain.

Lütfen Tanrım, bu geceki tüm olanlar, uyanacağım garip bir rüya olsun, ve tercihen çabuk olsun.

Raymond kapıya ulaştığında omzunun üzerinden geriye doğru baktı ve o sinir bozucu sırtış yavaşça yeniden ortaya çıktı. "Onu dışarı çıkaracağım. Başka kaza istemiyoruz."

Ben bir cevap düşünmeden, o çoktan gitmiş, beni gururum paramparça halde ve beynime kazınmış küstah gülümsemesinin silik hatırası ile burada bırakmış.

Birkaç dakika sonra, ormangülü çalılarının altına gizlenmiş küçük güneş enerjili ışıkların aydınlattığı taş yoldan aşağı doğru ilerliyorum. Yumuşak ışık beni pergolaya götürüyor. Raymond çoktan oturmuş, yeşil sarmaşıklarla dolanmış peri ışıklarının parıltısı altında son derece rahat görünüyor.

Önündeki masada, iki fincan sıcak kakao ve bir şişe Advil bulunan tahta bir tepsi var. Benim için mi?

"Sıcak kakao mu yaptın?" diye soruyorum, üstünde çikolata tozu serpilmiş köpüğü inceleyerek.

O kıkırdar. "Bu kadar şaşırma. Mutfakta işimi bilirim."

Gözlerimi kırıştıtararak, onun sinir bozucu mükemmelliğine eklenen bu son özelliği sindirmeye çalışıyorum. Tabii ki Armani reklamına çıkacak gibi görünen bir adam, *Hallmark* filmlerindeki kahramanlar gibi rahatlatıcı içecekler de hazırlayabilir.

"İyi bilmek," diye mırıldanıyorum. "Ama seni daha çok viski seven biri olarak tanımlamıştım."

Raymond sandalyesine yaslanır, sırtışı tam bir gülümsemeye dönüşür. "Yeni dadım ilk gününde şimdiden içki istemesinden endişelenmeli miyim?"

Hiç tereddüt etmeden kollarımı kavuşturup ona keskin bir bakış attım. "Ben de senin ilişkimizi düzeltmeye çalıştığını sanıyordum."

"Kahretsin. Üzgünüm." Sırtışı geldiği gibi hızla kaybolur. Elini saçlarının arasından geçirir ve bir kez olsun gerçekten pişmanmış gibi görünür. "Yemin ederim, bu başka kimseye olmuyor. Ama sana? Sanki ağzından çıkan her kelime, karşı koyamadığım bir yem gibi."

Bu seferki kahkaham yüzde yüz gerçek. "İnan bana, anlıyorum. Onu az önce idare edişin... çok etkileyiciydi." Raymond'un ayaklarının yanında memnuniyetle kıvrılmış, örnek bir köpek vatandaşı gibi davranan Kaptan Lick'e doğru başımı salladım.

"Onun pek yürüyüş yapmayı sevmediğini sanıyordum."

"En az haftada bir kez kaos için tüm enerjisini biriktirir." Kaşları yukarı kalkar. "Haftada bir kez mi?"

"Merak etme," derim, nadir bir üstünlük anının tadını çıkararak şakacı bir gülümsemeyle. "Odamda dolaşan rastgele erkeklere göğüslerimi göstermeyi alışkanlık haline getirmedim."

Dudaklarını sıkıştırıp sırtarak "Anlaşıldı" der. Sonra tahta tepsiyi bana doğru iter ve ben ilk yudumu almadan kendi kupasına dokunmaz.

"Peki, geçtim mi?" diye sorar, ben kakaoyu yavaşça, dikkatlice yudumlarım.

Anı uzatır, büyük bir gösterişle yudumlarımı yapar ve sonunda pes ederim. "Hmm. Fena değil."

Raymond başını sallayarak gülümser. Bunun "fena değil"den daha fazlası olduğunu bilir. Kakaoda hindistan cevizi ve tarçın tadı vardır — kesinlikle sıradan bir hazır karışım değildir. Mutfakta pek becerikli olmayabilirim, ama en iyi şefleri bile geride bırakan bir anneyle büyüdüm.

"Maalesef evde içki yok," diyor Raymond, kakaonun etkisiyle daldığım trans halimden beni uyandırarak.

"Bekle... neden?"

"Quill alkol kokusunu sevmez," diye cevaplar, sanki bu açıklama tek başına bir anlam ifade ediyormuş gibi.

Ona bakarak esprinin sonunu bekliyorum, ama hiç gelmiyor.

"Peki... ne yapıyorsun? İçki içmek istediğinde her seferinde bara mı koşuyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Ben içki içmem."

"İçki içmiyor musun? Hiç mi?"

"Evet. Altı aydır bir damla bile içmedim. Quill hayatıma girdiğinden beri."

Çenem neredeyse yere düşüyor.

Altı aydır mı?

Durduramadan hayranlık ve şaşkınlık içime sızıyor. Yani, bu eve girdiğimde kibirli, acımasız bir iş adamı bekliyordum ve evet, *o adam* hala burada. Ama bir de başka bir yanı var: kızının kokusunu sevmediği için içki gibi basit bir şeyden vazgeçmeye hazır bir baba. Ve bu beni derinden etkiliyor.

Daha önce, o duşa girdiğimde, Ray'in kendi evinde beni bir yabancı gibi hissettirmeye çalışan büyük bir pislik olduğuna inanmış, öfkeden köpürüyordum. Ama buhar dağıldıktan ve beynim toparlandıktan sonra, yüzündeki ifadeyi hatırladım: tedirgin, sinirli ve belki biraz da korkmuş.

İş dünyasının devlerini alt eden bu adam, aynı zamanda küçük kızını kaybetmekten korkan bir baba.

Ve şimdi merak ediyorum. Kızı için başka ne gibi fedakarlıklar yaptı? Alkolü bırakmak ve bir zamanlar nefret ettiği, belki de hala nefret ettiği kişiyi evine davet etmekten başka?

"Demek istediğim... özür dilerim," diye başlıyor Raymond, sesi hiç duymadığım kadar yumuşak. "Söylediğim her şey için. Hiçbiri içten değildi."

"Bence bazılarını kastetmiştin." Onun bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyeceğim.

Bu adama karşı hislerim lunapark trenine benziyor; bir an ona öfkeyle bakarken, bir an sonra ona hayranlık duyuyorum. Bu gidip gelme yorucu oluyor.

Omuzları çökmüş bir şekilde iç geçiriyor ve elini koyu renk saçlarının arasından geçirerek, sinir bozucu derecede mükemmel bir şekilde saçlarını karıştırıyor. "Tamam, belki birazı içten gelmişti."

Başımı sallayarak devam etmesi için ona zaman veriyorum.

"Ama Quill söz konusu olduğunda, ben sadece... Ben..."

"Koruyucu mu?" diye soruyorum, doğru kelimeyi bulmakta zorlandığını hissederek. O da başını sallıyor, gözleri yumuşuyor.

"Evet, koruyucu."

Raymond ayağa kalkar, bana sırtını dönüp gece gökyüzüne bakar, sanki bu ona doğru kelimeleri bulmasında yardımcı olacakmış gibi. Uzun boylu silüeti, peri ışıklarının parıltısında belirir ve bir an için çok savunmasız görünür.

"O hayatıma ilk girdiğinde, her şeyin ne kadar değişeceğini hiç bilmiyordum. Onun babası olmayı ne kadar seveceğimi bilmiyordum. Quill, yaşitlarının başa çıkması gerekenlerden çok daha fazlasını yaşadı. Onu incitebilecek her şeyden, her şeyden korumak istiyorum. Sadece gerçek bir ebeveyni olmadığı yılları telafi etmek istemiyorum. Fazlasıyla telafi etmek istiyorum." Sonunda bana dönerek, sanki kişisel sıfırlama düğmesiymiş gibi ensesini ovuşturdu. "Üzgünüm, saçmalıyorum. Muhtemelen hiç mantıklı gelmiyordur."

Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor, bir an için kelimeler kayboluyor. Kalbim patlamak üzereymiş gibi hissediyorum, adını bile koyamadığım duygularla dolu. Raymond Teager ile tanıştığımdan beri ilk kez, Quill için gerçekten mutluyum. Annem eşyalarımızı toplayıp bizi büyükannelemin yanına taşındığında, onun kocasını geride bırakarak, ben de onun yaşlarındaydım. Çocukluktaki yaralar kolay kolay kaybolmaz, ama doğru türden bir sevgiyle acı hafifleyebilir.

"Onun için yaptıkların... inanılmaz. Quill, senin gibi bir babaya sahip olduğı için çok şanslı." Dizlerimi göğsüme çekip, duygularımı kontrol etmeye çalışıyorum çünkü şu anda içimde çok fazla şey dönüyor.

Raymond uzun bir nefes verir, yüzünde rahatlama belirgin bir şekilde görülür. "Bence şanslı olan benim ve artık bana kızgın olmadığın için mutluyum. Kızgın değilsin, değil mi?"

Ve işte böylece, sarkaç tekrar sallanmaya başladı.

Kafamı sallıyorum, hala Raymond'un -tamamen anladığımı sandığım adamın- beni beklenmedik bir kırılma dalgasıyla vurduğı gerçeğıyle boğuşuyorum. Bu, kafamı karıştırıyor, derinlere gömmek istediğim duyguları uyandırıyor. Artık öfkeli olmasam da, daha önce olanları görmezden gelemem.

"Üzgün değilim, Raymond." Ses tonumu sert ama kaba olmayan bir şekilde tutuyorum. "Ama bir daha bana böyle konuşamazsın. Bu kabul edilemez. Ve sözlerinin benim sevmediğim bir yanımla ortaya çıkarmasından nefret ediyorum. Benim işleri yürütme şeklimle ilgili bir sorunun varsa, bunu profesyonel ve saygılı bir şekilde ele almanı istiyorum. Quill konusunda sana yardım etmek istiyorum, ama bu süreçte kendime olan saygımı kaybetmeyeceğim. Beni işe aldın, satın almadın."

Elini kaldırdı. "Haklısın. Bugün gerçekten ağzımdan laflar kaçtı, hem de çok."

"Önemli değil." Diye iç çekiyorum. "Ben de özür dilerim. Söylediklerimin hepsini kastetmedim."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir ve aramızda bir uzlaşma olduğunu hissediyorum. "Bunu duymak güzel. Ama madem işten bahsediyoruz..." Bir şey söylemeye hazırlanır gibi bir an durur. "Bir haberim var. Şirketim Elixir Estates, yeni düşün mekanına yatırım yapacak."

"Ne?" Gözlerimi kırıştırdım, elimdeki kakao fincanı titredi, sonra hemen masaya geri koydum. "Ama bana 'rahat ve rustik' tarzı sevmediğini söylemiştin." La Bella Vita'da o gün söylediği sözler hala aklımda yankılanıyor.

Raymond dudaklarını ince bir çizgiye getirir. "Görünüşe göre, hayatımdaki herkesin inanılmaz bir hafızası var." Yüzümdeki şaşkınlığı fark etmiş olmalı ki, "Bu konudaki önceki düşüncelerimi bana hatırlatan tek kişi sen değilsin" diye ekler.

"O zaman neden bunu yapıyorsun?"

Sanki benim dünyamı alt üst etmemiş gibi omuz silkiyor. "Bu akıllıca bir iş, portföyümüzü çeşitlendirmek için stratejik bir hamle."

Heyecanlanmamı bekliyorum. Bu, beklediğim fırsat. Ama sevinç yerine, başka bir şey hissediyorum, bir şekilde bu anlaşmadan beklediğimizden daha fazlasını elde ettiğime dair rahatsız edici bir his. Belki de onu kullanıyorum.

Onun bakışlarını karşılarken, midemde garip bir heyecan hissediyorum. "Daha sonra pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum."

Raymond'un gözleri hafifçe kısılr, ifadesi son birkaç aydır tanıdığım o soğukkanlı, sakin iş adamına geri döner — hayatını sürprizlere yer bırakmayan düzenli küçük bir kutuda tutan adam. Bu, bu gece beni hazırlıksız yakalayan, mükemmel zırhında çatlaklar gösteren adamla tam bir tezat oluşturuyor. Belki de içine bakmış olabileceğim çatlaklar. Belki de hoşuma gitmiş olabileceğim çatlaklar.

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorum, Willow." Sesinde o kararlı, ciddi ton vardı ve bu beni neredeyse sakinleştirdi. Neredeyse. "Beni bencil olarak nitelendirdiğinde yanılmamışsın. İş hayatında öyleyim. Yatırım yapmıyorum."

batmakta olan gemilerde. Sana yardım etmek isteseydim, sana bir çek yazıp işimi bitirirdim."

Bunu sindirmeye çalışırken dudağımı ısıyorum. "Bundan emin misin?" diye soruyorum, bu sefer daha yavaş, onun iş konuşmasından daha fazlasına ihtiyacım var.

Kaşlarını kaldırır, gözlerinde tanıdık bir meydan okuma parlar. "Beni bir süredir tanıyorsun. Özel hayatım sana kapalı olabilir, ama iş adamı olarak hakkımdaki yargın tam isabetli. Ben burada iyi adam değilim. Düşündüğün kadar kötü bir köpekbalığıyım, hatta daha da kötüsüyüm." Sırtışı kötücül bir hal alır, sanki onun enerjisine ayak uydurmam için bana meydan okur gibi.

Küçük bir kahkaha kaçıyor, ama dürüst olmak gerekirse daha çok öksürük gibi çıkıyor. "Senin kötü olduğunu hiç söylemedim."

"Şimdi bana karşı yumuşamaya başlamayın, Bayan Pershing," diye karşılık verir, biraz öne eğilerek. "O ateşe ihtiyacım var, bana tüm yönetim kurulumun toplamından daha fazla baş ağrısı veren ateşe. Elixir Estates'in koruması gereken bir itibarı var ve ilk göreviniz, lüks otellerden rahat bir düğün mekanına geçiş yaptığım için benim tam bir aptal olmadığımı hissedarlarıma ikna etmek. Ekibim sunum için hazırlanmana yardımcı olacak. Ne dersin? Yeni iş ortağım işe hazır mı?" Elini uzatır, gözleri benimkilere kilitlenir.

Beynim, tüm bunları beni daha güvende hissettirmek için söylediğini söylüyor, ama şu anda kabul ediyorum. "Elbette hazır," diyorum ve elini sıkıyorum.

"Güzel. Şimdi, yatmadan önce bunları al." Hapları işaret ederek başını sallar. Pergoladan uzaklaşıp eve girmeye hazırlanırken, onu çağırırım.

"Raymond?"

"Evet, Willow?" Omzunun üzerinden geriye doğru bakar.

"O ne olacak?" Kaptan Lick'e doğru başımı sallarım. Kaptan Lick, tüylü küçük bir heykel gibi oturmuş, bir sonraki emri beklemektedir.

Raymond hiç tereddüt etmez. "Serbest bırak, Kaptan. Willow'un yanına git."

Köpeğim canlanır ve bana doğru koşar, sanki başından beri Raymond'un yanında olmuş gibi kuyruğunu sallar.

* * *

TÜMÜLE SESSİZ. Gözlerimi açtığımda aklıma gelen ilk düşünce bu. Buzdolabımın uğultusu yok, arka plan gürültüsü yok, sadece yoğun, tedirgin edici bir sessizlik var. Komodinin üzerindeki anahtara uzanıyorum, ancak yataktan gevşek bir kukla gibi sarkarken, tanıdık hiçbir şeye dokunmadığımı fark ediyorum. Parmaklarım pürüzsüz bir şeye dokunuyor — annemin ısrarla ihtiyacım olduğunu söylediği tığ işi masa örtüsü değil, çünkü görünüşe göre dairemde "kadınsı" bir hava yaratmak için eksik olan tek şey tığ işi kumaşlar ve pembe porselen çay fincanlarıydı ve annem bunların sihirli bir şekilde benim olmayan aşk hayatımı düzeltereceğine inanıyordu.

Ve birdenbire, her şey bir anda geri geliyor. Dairemde değilim.

Hayır. Raymond Teager'ın evindeyim.

Bir saniye bunu sindirdim ve gerçekten üstüne gitmek için. Hayatımı alt üst etmemin üzerinden yirmi dört saat bile geçmemişti, bir B&B sahibi olmaktan... bir dadıya mı dönüşmüştüm?

Akşamki görüntüler zihnimde canlanıyor: Raymond'un delici bakışları, Quill'in utangaç gülümsemesi, bu büyük, yabancı evdeki sessiz anlar. Raymond Teager'ın beklenmedik insani yönünü düşünmeye başlarken, paniğe kapılıyorum.

Kahretsin! Alarmı kurmayı unuttum.

Dadılar şafak vakti uyanıp, gözleri parıldayarak çocukları okula hazırlamaya başlamaları gerekmez mi?

Harika bir başlangıç, Wills.

Raymond'a "İyi bir dadı olmak için çok çabalıyorum" konuşmasını yaptıktan sonra, uyuyakalmış olmak kendi sözlerimle kendime tokat atmış gibi hissettiriyor. Eski Raymond olsaydı, iki saniye içinde bavullarımı toplatırdı. Ama yeni Raymond ne yapacak? Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Şu anda hayatımın teması bu gibi görünüyor: her şeyle yüzleşmek.

Yüzüme soğuk su serpip dişlerimi fırçaladıktan sonra, hala pijamalarımın koridorda koşmaya başlıyorum. Onun odasına doğru koşarken, terliklerim tek kişilik bir sirk gösterisi için seçmelere katılmış gibi gıcırıyor. Quill'in kapısına vardığımda, sanki bir kurt sürüsünden kaçmış gibi nefes nefese kalmış durumdayım.

"Merhaba, geldim!" diye bağıryorum, tüm evin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Tam hızla içeri dalmak üzereyken, Raymond dışarı çıkar. Durmak için zamanım olmadığından, doğrudan ona çarparak kendimi başka bir boyuta göndermek üzereyim.

O düşük bir "umph" sesi çıkarır ve içgüdülerim devreye girer. Bulabildiğim en yakın şeyi kaparım, ki bu da şimdiye kadar dokunduğum en yumuşak kumaştır: onun takım elbisesi.

Ama Raymond'u benimle birlikte aşağı çekmiyorum. Aslında, o hiç kıpırdamıyor, en ufak bir hareket bile yapmıyor. Adam, kolları anında belimi saran, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kendine sıkıca çeken, mermer bir heykel gibi. Sanki kadınlar sürekli ona atılıyor ve o da onları son anda yakalama sanatını mükemmelleştirmiş gibi.

Gözümü kırpmadan önce, tekrar ayağa kalkmıştım, daha doğrusu, onun kollarının gücüyle yerden bir santim kadar havada asılı kalmıştım. Onun taze nefesi, sıcak ve inanılmaz derecede yakın, dudaklarıma değiyordu ve kalbim, nasıl çalışacağını unutmuş gibi titriyordu.

İlk mantıklı düşüncem? Tanrıya şükür dişlerimi fırçaladım.

İkincisi mi? Aman Tanrım, elimdeki onun pazısı mı?

Çünkü tuttuğum şey sert bir kaya gibi.

Raymond'un bakışları hala elbisesi tuttuğum yere düşüyor ve ağzı seğiriyor. "İyi misin?" Sesi alçak, alaycı ve az önce bir insan yıkım topunu yakalayan biri için fazla sakin.

Ona göz kırpiyorum, beynim yavaş çalışıyor ve sonunda ölümcül tutuşumu bırakıyorum. "Evet, tabii ki. Sadece... bilirsin, reflekslerini test ediyordum."

Ve işte orada, benim beceriksiz felaketin her saniyesinden zevk alıyormuş gibi tam bir sırıtış. "Geçtiğimi bilmek güzel."

Gülmeye çalışıyorum, ama daha çok hırıltı gibi çıkıyor.

Quill yatağından atlar, gözleri fal taşı gibi açılmış ve benim ölümcül deneyimimden açıkça eğlenmiş. "Günaydın Willow," der işaret diliyle, küçük parmakları hızla hareket ederken Raymond'un elleri hala rahatça kalçalarımdaya durmaktadır.

"Günaydın, Quillbug." Sonunda geri adım atarken boynumdan yükselen sıcaklığı görmezden gelerek zorla gülümsüyorum. "Seni okula hazırlamak için geç kaldığım için özür dilerim."

"

"Sorun değil. Hafta sonu." Raymond'un sesinde eğlence ve şaşkınlık var.

"Tanrıya şükür."

FRANSIZ ÖRGÜLER Mİ, YOKSA BİTTİ BİTTİ
PORTAKALLAR MI?

RAYMOND

Willow geri çekilir, şampuanının hafif narenciye kokusu havada asılı kalır ve beynim bunu dün geceyi tekrarlamak için yeşil ışık olarak algılar: kapıda durmuş, sadece bir havluyla sarılmış, aynı koku odada dolaşıyor.

Ama bu anıya çok fazla dalmadan önce, Quill pantolonumu çekiştirerek beni gerçeğe geri döndürdü. Bakışlarım, eskiden sürekli baş ağrım olan, ama yirmi dört saatten az bir sürede bir şekilde yürüyen bir dikkat dağınıklığına dönüşen Bayan Pershing'den uzaklaştı. Daha da kötüsü, düşüncelerim profesyonel sınırlar ve iş kanunları hakkında bilgi almamıştı.

Aşağıya baktığımda kızımın bana bakışlarını görüyorum, vahşi sarı saçları yerçekimine meydan okuyan bir şekilde karışık ve her yöne kaotik bir küçük hale gibi saç telleri çıkıntı yapıyor. Elinde elbisesine mükemmel uyan yeşil bir saç tokası tutuyor.

"Hemen dönerim." Bu sözler ağızımdan çıkmadan odadan fırladım. Beyninde şehvet dalgaları koparken, bunu kesinlikle duymaması gereken bir çocuğu olan sorumlu bir baba nasıl davranır? Cidden, bunun için bir kılavuz var mı?

Sonunda, gerçek bir hedefim olmadan evin içinde dolaşmaya başladım, sadece kendimi toparlamaya çalışıyordum. Birkaç dakika önce, iPad'imi almak için Quill'in odasından çıkıyordum, şimdi ise Willow ile tesadüfen karşılaştığım için duygusal olarak nefes nefese kalmış durumdayım.

Derin bir nefes alıyorum.

Benim küçük moda tutkunu kızım bugün Fransız örgüsü istedi ve bu baba görevinde oldukça iyi olduğumu gururla söyleyebilirim, ancak biraz daha fazla rehberlik almak da fena olmaz. Neyse ki, takip ettiğim bekar anne YouTuber, benim gibi babalar için özel olarak hazırlanmış talimatlarla adım adım anlatıyor ve saç örme dünyasında bir at kuyruğu bir at kuyruğu ilerliyor.

Quill'in odasına geri döndüğümde, o yatakta bağdaş kurmuş oturmuş, her şeyin kraliçesi gibi görünüyordu, Willow ise yanında durmuş, biraz... yerinden çıkmış gibi görünüyordu.

"Tanrıya şükür bugün Cumartesi," diyor Willow daha çok kendine, ama Quill de sanki Willow'un monologuna tamamen kulak vermiş gibi başını sallıyor. "Ama yarından itibaren kesinlikle alarm kuruyorum." Willow kırmızı pijamasının kenarlarını elleriyle ovuşturuyor. "Muhtemelen hafta sonları genellikle ne yaptığını öğrenmeliyim."

Onun kararsızlığını izlerken, daha önce söylediği sözler aklımda yankılanıyor, ne yaptığını bilmediğini ama elinden gelenin en iyisini yaptığını söylediği sözler. Bu, dün gece Quill'in rutinini özetleyen e-postayı hala göndermem gerektiğini hatırlatıyor bana.

Odaya doğru bir adım daha atıyorum ve ikisi de bana dönüp bakıyorlar.
bana.

"Videoyu aldım." Tableti Quill'e uzattım, o da dönerek Onun yatağına hiç tereddüt etmeden uzanıyorum, böylece arkasına geçebiliyorum. "Örgü kısmını halledebilirim, ama yine de talimatları almak istiyorum," diyorum Willow'a, gözlerimi önümdeki işe odaklayarak. Şu anda ona bakmaya cesaret edemiyorum — kafam hala dönüyor ve göğsüm yanıyor gibi hissediyorum. "Ama istersen, bu işi sen devralabilirsin."

Burnumdan derin nefes alıp, sanki sorumluluklarımdan kaçırıyordum gibi yükselen baba suçluluğu dalgasını yatıştırıyorum. Ama bu duyguya boğulmak yerine, beynimin mantıklı kısmına başvuruyorum. Bu benimle ilgili değil, Quill için.

Onu aşırı koruyucu bir kanguru gibi kendime saklamak, onu bana daha da bağımlı hale getirdi. Onun başkalarına açılmasını istiyorsam, dizginleri gevşetmeliyim. Ve Willow... Quill onu seçti. Dün gece, kafamdaki tüm şüpheleri silip süpürdü.

Quill, videoyu tamamen unutmuş, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dönüyor. "Bugün saçımı örers misin Willow?" Heyecandan neredeyse titriyor, yeşil saç bandını küçük bir kupa gibi havaya kaldırıyor.

Ama eli havada biraz fazla uzun süre kalınca, yeni dadıma bakıyorum, her zamanki coşkusunu bekliyorum. Oysa sanki biri ona açık kalp ameliyatı yapmasını istemiş gibi görünüyor. Yüzü solmuş, geri adım atıyor.

"Saçını Fransız örgüsü yapmamı mı istiyorsun?" Gözleri fal taşı gibi açılmış, yumuşak, ince pijama gömleğinin eteğini bir can simidi gibi sıkıca tutuyor.

Bakışları bana kayar, sanki bu an için onu tuzağa düşürmüşüm gibi gözlerini kısar. "Fransız örgüsü yapmayı bilseydim, sence saçlarım hep bu aptal topuzda mı olurdu?" Başının üstündeki dağınık topuzu tutar ve hafifçe sallar.

Bu küçük, sinirli hareket beni derinden etkiler. Parmaklarım o ateş kırmızısı saçları dokunmak için kaşınır — daha önce bana çarptığında bana değen saçlar.

Lanet olsun. Yirmi dört saatten az bir sürede, bu kadın beni tam bir sapık gibi davranmaya zorladı.

Dağınık topuzu, hiç çaba sarf etmemesi... ve yine de bir şekilde, hala en çarpıcı kadın. Beynim bu düşüncüyü tekrar tekrar döndürüp duruyor. Ben hala ona hayran bir aptal gibi bakarken, Quill cumartesi sabahı için fazla enerjik bir şekilde yataktan atlıyor.

"Merak etme, Willow. Babam sana öğretebilir! Artık çok iyi. Artık beden eğitimi dersinden sonra örgülerim bile çözülmüyor. Değil mi, baba?"

İnlememi bastırıp, parlak bir gülümseme takınıyorum. "Willow'un hafta sonu ilk iş olarak saç örmeyi öğrenmek isteyeceğini sanmıyorum, Bug."

Ama Quill buna inanmıyor. "Ya Willow bir gün kendi saçını örmek isterse?"

Willow'a bakarak yardım bekliyorum, ama onun gerginliği bir anda yok oluyor. Tanıdığım Miss Pershing'e geri dönüyor, sırıtıyor ve gülmeme engel olmaya çalışıyor, kendi kızım tarafından köşeye sıkıştırılmamı izlemekten büyük keyif alıyor. "Saçımı örmeyi çok isterim."

Harika.

"Gidelim baba." Quill, sanki çocuk olan benmişim gibi dizime hafifçe vurarak, durumu tamamen tersine çeviriyor.

Kızım için küçük şeyler yapmayı seviyorum. Saçını örmek, o haftaki en sevdiği renkle tırnaklarını boyamak, internetten elbise almak... Bunların hepsi, en çılgın hayallerimde bile yapacağımı hiç düşünmediğim şeyler.

Ama Willow'un bu yönümü görmesi... sinir bozucu.

Sanki her zaman gizli tuttuğum bir parçam birdenbire ortaya çıkmış gibi hissediyorum ve bir kez daha, onun daha önce çalıştığımız diğer dadılar gibi olmayacağını anlıyorum. Aramızda, yarı hayranlık, yarı kızgınlık ile dolu, gerginlikle dolu, konuşulmamış bir geçmiş var ve bu duygulardan hangisinin galip gelip patlayacağını merak etmeye başlıyorum.

"İzlememin sakıncası var mı?" Willow'un sesi beni geri gerçekliğe çekiyor, sorusu merakla dolu.

Başka bir evrende, hızlı ve flörtöz bir cevap hazırlardım. "İzlemenizi hiç sorun etmiyorum" gibi yumuşak bir cevap. Belki de fikrimi belirtmek için benim imzamı taşıyan sırtışılarımdan birini ekledim. Ama bunun yerine, başımı eğip kendimi tutuyorum. "Benim için sorun yok."

Quill'in kafasına odaklanıyorum, Willow'un odanın diğer ucundaki koltukta oturmuş, öne eğilmiş, her hareketimi inceleyerek izlediğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

YouTuber, kızımın saçını ayırırken her adımda bana rehberlik ediyor. Altı ay sonra, saç örmenin, yemek pişirmek gibi, doğaçlama yapılabilecek bir şey olmadığını öğrendim. Eğer bunu denerseniz, sonuçlar pek de istenen gibi olmaz. Son saç telini de açtıktan sonra saçları bölümlere ayırmaya başlıyorum.

"Ne yaptığını açıklamayacak mısın?" Willow, gerçekten merakla soruyor.

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "İzleyebilirsin demiştim. Öğreteceğim demedim."

Dudakları seğirir, gözleri eğlenerek kırışır. "Açıklamazsan nasıl öğreneceğim?"

"Öğretici videoyu izle," derim, bu konuyu kapatmak umuduyla. Ama tabii ki öyle olmaz.

Willow sandalyesini yaklaştırır ve şimdi tam yanımda oturur, bu da üç kişilik bir saç örme partisine dönüşür.

Quill, her saniyesinden keyif aldığı belli olan bir şekilde, ona gülümser. "Videoyu baştan başlatacağım!"

Harika. Gözlerimi kapatıp odaklanmaya çalışıyorum, ama Willow'un şampuanının hafif kokusu burnuma geliyor. Aklımda anında bir renk beliriyor: mandalina. Ateşli bir narenciye kokusu, bal gibi düşüncelerime sızıyor.

Bal gibi. Saçlarını duruladığını, sabun köpüklerinin sırtından aşağı aktığını hayal ediyorum...

Gözlerimi açıp, tamamen uygunsuz olan bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyorum. Tamamen kendime gelemeden, Quill bacağıma dokunuyor.

"Baba, geride kalıyorsun."

"Oh, yani normalde her birkaç saniyede bir dalıp gitmiyor mu? Yaşlı olduğu için belki daha fazla zamana ihtiyacı vardır diye düşündüm." Willow gülmesini zor tutarken yüzü kızarır. Gözleri benimkilerle buluşmaz, sadece Quill'e odaklanır, Quill ise omuzları titreyerek güler.

"Baba, Willow sana yaşlı dedi." Quill bana sırtarak bakar.

"Duydum." Willow sonunda bana baktığında ona alaycı bir bakış attım, ama bu sadece gülümsemesini daha da genişletti.

Elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen, çok fazla hata yapıyorum. Beş dakikalık bir iş olması gereken şey uzayıp gidiyor, hatalar üst üste yığılıyor.

Sonunda örgüyü bitirip son tutamı sabitlerken, lastik kopuyor. Tabii ki kopacak. Kalkıp başka bir tane almaya fırsat bulamadan, Willow sandalyesinden atlıyor. "Ben hallederim. Neye ihtiyacın var?"

Tam bir felaket gibi görünüyor olmalıyım — ağızımda kırık saç tokası, ellerim kızımın saçlarına dolanmış. Ama Willow'un yüzü ciddi ve şu anda ifade ettiği şey gerçekten samimi.

"En üst çekmece." Komodini işaret ediyorum. "Yeşil saç tokası, lütfen." Hiç tereddüt etmeden çekmeceye yöneliyor.

Örgüyü sabitledikten sonra, Quill'in omzunun üzerinden geçirip onun kararını bekliyorum.

Bana dişlerini gösteren bir gülümsemeyle başını salladı. "Teşekkürler, baba."

Sonunda saç örme maratonu bitti ve ben hızlıca çıkmak üzereyken Quill, gözleri parlayarak Willow'a döndü. "Şimdi sıra sende."

"Ne?" Willow ve ben aynı anda aynı anda haykırıyoruz.

"Quill," derim ciddi baba sesimle, ona bir şeyi reddetmem gereken nadir durumlar için sakladığım sesimle. Ama kızım bana kararlı küçük yüzüyle bakar, geri adım atmayacağını söyleyen yüzüyle.

"Baba, Willow saçını beğenmediğini söyledi. Ve saçını örmeyi bilseydi, örerdı. Senin yardımına ihtıyacđ var. İsteyen herkese yardım etmemiz gerektiğini söylememiş miydin?"

Bu, ebeveynlik kitaplarında size uyarıda bulunulmayan kısımdır: iyi niyetli tavsiyelerinizin en beklenmedik şekillerde size geri tepebileceği.

"Eminim Willow'un cumartesi sabahı saçını ördürmekten daha iyi yapacak işleri vardır," diyorum, ses tonumla herkesin Fransız örgüsünü hafta sonunun en önemli olayı olarak görmediğini ima etmeye çalışıyorum.

Ama Quill pes etmiyor. Willow'a dönüp elini çekiyor. Kızıl saçlı misafirimden kibarca reddetmesini bekliyorum. Bunun yerine, tam önüme çöküp, tereddütlü bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bana bakarak beni şaşırtıyor.

"Daha önce hiç örgü yaptırmamıştım." Sesi beklediğimden daha yumuşaktı. "Annem saçlarını hep kısa tutardı, benimkileri de öyle, ben kendim halledebilecek yaşa gelene kadar."

Gözlerinde bir şey parıldadı, kırılğan bir şey. Sanki örgülerden daha fazlasını kaçırmış gibi.

"Emin misin?" Elim, topuzunu tutan tokayı tutuyor, kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atıyor.

Sadece saçđ, Ray. Sadece saç. Tamamen masum. Kafamda bu sözleri tekrarlıyorum, ama Willow başını sallayıp klipsi bıraktığım anda, kırmızı dalgaları aramızda erimiş ateşten bir perde gibi dökölüyor, ışıhta sıcak ve parlak.

Portakal kokusu o kadar yoğun ki gözlerimi kapatıp derin bir nefes almak zorunda kalıyorum. Harika. Artık portakallardan resmen nefret ediyorum. "Vay canına, ne kadar yumuşak," Quill benim düşüncemi tekrarlıyor ve bana tarak uzatıyor.

ve sanki bu bizim her zamanki cumartesi rutinimizmiş gibi gülümsüyor.

Bu arada Willow videoyu geri sarıyor. Odaklanmaya çalışıyorum ama kalbim o kadar hızlı atıyor ki sanki çocuk kuaföründe maraton koşuyormuşum gibi hissediyorum. Belki de Büyükbaba Will'in kardiyoloğundan randevu almalıyım, çünkü bugün kalbimde kesinlikle bir sorun var.

Willow Pershing evime girdiğinden beri bir sorun var.

Saçları parmaklarımın arasında ipek gibi. Yemin ederim bunu bilerek uzatmıyorum, ama bugün örgü yapmayı bir türlü beceremiyorum. Saçlarını bölümlere ayırıyorum, her zamankinden daha yavaş hareket ediyorum, saçları kaybetmemek için.

"Willow, benimkiyle aynı saç tokası ister misin?" Quill seçtiği yeşil tokayı kaldırıyor ve Willow'un yüzünü göremiyorum ama konuşurken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Tabii ki. Seninle aynı şeyleri yapmayı çok seviyorum, Quill." Parmaklarını küçük bir kuş gibi çırpıyor ve spa gününde kızımın ojesiyle aynı renkte olduğunu tekrar fark ediyorum.

Onları birlikte izlemek tatlı bir işkence gibi. Quill hayatıma girdiğinden beri, her gün onun anne babasını özlemediğinden emin olmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Şimdi, Willow'un burada olduğu birkaç saat içinde, yapamadığım çok şey olduğunu fark ediyorum.

Quill'in elinden kravatı alıp Willow'un örgüsünü bağladığım anda, Quill ellerini çırpıyor.

"Bitti! Şimdi acıktım." Çok hızlı işaret diliyle konuşup roket gibi odadan fırlayarak Willow'u ve beni yalnız bırakıyor.

"Etkilendim." Willow örgüsünü daha iyi görebilmek için hafifçe dönüyor. "Raymond Teager'ın örgü ustası olacağını hiç düşünmemiştim."

"Evet, bazı şeyler gizli kalması daha iyidir." Ona ciddi bir bakışla bakıyorum.

"Sırrın bende güvende, patron." Gülümser ve bana alaycı bir selam verir, sonra makyaj aynasında örgüsünü incelemeye geri döner.

Komodinden küçük bir ayna alıp arkasına geçiyorum, böylece daha iyi görebilsin. Yansımada gözlerimiz buluşuyor ve şaşkınlıkla yüzündeki ifade yumuşuyor.

"Bu işte gerçekten çok iyisin," diyor, sesinde göğsümü sıkıştıran bir tür samimiyet var.

Kendimi gülümserken buluyorum. "Teşekkürler. Senin övgülerini kabul ederim, saç şekillendirme becerilerimle ilgili olsa bile."

Willow kıkırdıyor, bu sesi hemen tekrar duymak istiyorum. O buraya geldiğinden beri kısa sürede bir şey fark ettim, Willow'un mutlu olduğu zamanları seviyorum.

Willow'u seviyorum. Hayal kırıklığına uğramış ya da mesafeli olduğundan çok daha iyi.

"Kahvaltı hazır olmalı. Quill'in seni de yanında götürmemesine şaşırdım," diyerek kapıya doğru yöneliyorum.

"Raymond?"

Dün gece pergolada olduğu gibi, dudaklarından çıkan adım beni durdurur ve dönüp bakarım. "Evet, Willow?"

Gülümsemesinde şimdi farklı bir şey var — daha yumuşak, daha açık. "Demek istediğim, baba işlerinde gerçekten çok iyisin."

Aramızdaki hava değişir. Şakacı sohbet yerini daha ağır, daha anlamlı bir şeye bırakır. Birisi, senin her zaman şüphe duyduğun bir konuda seni övdüğünde, bu farklı bir etki yaratır. Ve bunu, dünyamı alt üst eden Willow'dan duyduğumda, bu etki daha da derin olur.

"Teşekkürler," diyorum sessizce. "Elimden geleni yapıyorum."

EYES ON FIREFLY

WILLOW

"Vay canına. Kim öldü?" Sunum öncesi endişesi beni kemirirken, ben nefes almaya çalışırken Nana odama dalar. Bugün, Elixir Estates hissedarlarının karşısına çıkıp, neden benim düğün tesisime yatırım yapmaları gerektiğini anlatacağım gün.

"Bir kez olsun kapıyı çalabilir misin?" Arkanı dönmeye bile zahmet etmiyorum.

"Görmediğim şey yok, Lolo. Sen bebekken yirmi dört saat bebek bezi deıştiryordum."

"Nana, tüm büyükanne ve büyükbabalar bunu yapar. Sadece torunlarını her gördüklerinde çış sayısını gündeme getirmezler."

"O zaman Bayan Birch ile tanışmamışsın belli ki. O yaşlı cadalozun torununu kirli bezlerle eve gönderdiğini biliyor musun?"

Ne oldu az önce? Hayatımın en önemli sunumu için tam bir panik atak geçirmeye ramak kalmıştı, şimdi ise bebek bezi korku hikayelerini dinlemek zorunda kaldım.

Kapı hafifçe çalındı, ama cevap veremeden Nana bağırdı: "Gir içeri Steph! Lolo giyinik. Zaten senden tasarımcı tulumu giymiş olarak çıkmadı ki."

Fırçamı komodinin üzerine sertçe bırakıyorum, sinirden değil, Nana'nın girdiğı her yeri sanki evrenin kraliçesiymiş gibi ele geçirebilmesine hayranlıktan. Burası benim odam, benim dairem, ama beni misafir gibi hissettiren o. Açıkçası, sadece bugünlük olsa da, o özgüveni ödünç almak isterdim, özellikle de kendimi zar zor tanıyabildiğim için.

"Çok güzelsin, Lolo." Annem odaya girerken yumuşak sesi düşüncelerimi keser.

Onun bakışlarına karşılık vermiyorum. Veremem. Kurumsal takım elbiselerle dolu bir odaya girmeden önce kendime güven kalemi örmeye çalışırken bunu yapamam. Şu anda kendimi sorgulamaya gücüm yetmez.

"Evet, İngiltere Kraliçesi ile ikindi çayı içmeye gidiyorsa," diye Nana araya giriyor.

"Beyaz sana yakışıyor tatlım. Neredeyse gelin gibi görünüyorsun," diye ekliyor annem, Nana'nın yorumunu görmezden gelerek.

Dövmelerimin üzerini bir kat daha kapatıcı sürerim. "Anne, bir iş toplantısına gidiyorum. Lütfen gelinliklerden bahsetme, yoksa kusabilirim."

Bir sessizlik olur ve onlara bakmasam bile, Nana ve annemin sessizce bakıştıklarını, sanki telepatik olarak konuşuyorlarmış gibi, anlarım. Eskiden bunun anne-kız arasında bir şey olduğunu düşünürdüm, ama çocukken ne kadar uğraşırsam uğraşayım, annemle bunu hiç başaramadım.

"Gerçekten nasılsın Willow?" Annem yumuşak bir sesle sordu ve geçen yıl ondan ödünç aldığım ve geri vermeyi unuttuğum inci küpeleri bana uzattı. "Artık hanımefendiye pek uğramadığın için, hayatında neler olup bittiğini artık bilmediğimi hissediyorum."

Beyaz mücevherlere odaklanarak, parlaklıklarının annemin sorusunun ağırlığından dikkatimi dağıtmasına izin veriyorum. "Hala hafta sonları oradayım, en çok misafirimizin olduğu zamanlarda. Her şey yolunda."

Örgü seansımızdan sonra Raymond, Quill'in hayatının tüm küçük ayrıntılarını anlatan bir e-posta gönderdi. Son birkaç gün beklediğimden daha sorunsuz geçti ve her ilerlemeyle birlikte dadılık becerilerime olan güvenim arttı. Gerçek şu ki, o benim sıradan işler için bana ihtiyaç duymuyor — bunun için bir kadrosu var ve kızına ne kadar ilgili olduğunu da unutmayalım. Asıl istediği şey, Quill'in hayata ve insanlara daha açık olması.

Bu sunum planlandığı gibi giderse, onunla yapmak istediğim bir sürü şey var. Onun rahat hissetmesi, yeni arkadaşlar edinmesi ve hayatın tadını çıkarması için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Cherrywood bunun için gerçekten en iyi yerlerden biri.

"Han için endişelenmiyorum Lolo. Senin için endişeleniyorum." Annemin sözleri beni geri gerçekliğe döndürüyor.

"Endişelenecek bir şey yok." Onu başımdan savarım. "Büyükbabamın arazisini geri almaya odaklandım."

"Bunu yapmak için kimliğini değiştirmene mi gerekiyor?" Nana araya girer, kaşlarını kaldırarak artık

şifon elbisenin kolları. Genelde göstermeyi sevdiğim tüm dövmelemlerim kapatıcı ile gizlenmiş durumda.

"Bu, ilk dövmemi yaptırdığımda aklını kaçıran kadın mı söylüyor?"

"Tabii ki öyle! Ben deneyimleme fırsatı bulamadan sen havalı bir şey yaptın. Ama şimdi ödeşdik." Gururla kolundaki, neredeyse görünmeyen küçük siyah noktayı gösteriyor — tabii buna dövme denebilirse.

Onu dükkana götürmem için bana yalvardığını hatırlayarak gülümsememi tutamıyorum. Ama iğne cildine değdiği anda, sanki bir banshee rolü için seçmelere katılmış gibi çığlık attı — ve o rolü de kapardı, çünkü o kadın gerçekten çok iyi ağlayabiliyor. Şimdi, dövmesi bitmiş gibi ortalıkta dolaşüyor ve dövmeciyi neredeyse ölümüne korkuttuğunu rahatlıkla unutuyor.

"Bu bir iş sunumu, Nana." Diye iç çekerek ayağa kalkıp topuklu ayakkabılarımı giydim. "Belli bir... kıyafet kuralı var." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, kendimi ihanet etmiş gibi hissettim. İnsanlar sırf uyum sağlamak için kimliklerini değiştirmek zorunda olmamalı, değil mi?

Ama düşüncelerim daha da karmaşıklaşmadan, Nana sözümü keser. "Hmm, bunda tek bir iyi yan görüyorum. Belki yakışıklı bir iş adamı o beyaz elbiseye bayılır ve bam! Sen tek kelime bile etmeden evlenme teklif eder."

"Cidden mi? Bu aralar ne içiyorsun sen?"

Nana kıkırdar. "Hiçbir şey içmiyorum! Televizyondan. En iyi aşk hikayeleri, en beklemediğin anda olur."

Annem omuz silkiyor ve yumuşak bir gülümsemeyle, "Bazen haklıdır. Hayallerindeki erkeğin ne zaman kapını çalacağını asla bilemezsin," diyor.

"Neyse ki ben taş gibi uyuyorum. Rüya yok, aşk hikayesi yok," diye espri yapıyorum, çantamı alıp her ikisine de yanağından hızlıca bir öpücük kondurup kaçıyorum.

Onları seviyorum, ama aşk hikayeleri ve beyaz atlı prensleri de işin içine katmadan zaten yeterince derdim var. Odaklanmam lazım. Bu toplantı benim için her şey demek ve sınırlarımın ya da onların romantik hayallerinin beni oyundan düşürmesine izin veremem.

* * *

Elixir Estates'in otoparkına girerken kalbim davul gibi atıyor ve avuçlarım terliyor. Derin bir nefes alıp, midemi düğümleyen sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum.

Başarabilirsin, Wills. Hazırlıklısın.

Ve gerçekten öyleyim. Raymond'un halkla ilişkiler ekibiyle birlikte bu sunumu o kadar iyice cilaladık ki, La Bella Vita'da ona gösterdiğim sunumla neredeyse hiç benzemiyor. Bugün, büyükbabamın toprağına duyduğum duygular ya da nostaljiyle ilgili değil. Bugün tamamen işime odaklandım, içimdeki Raymond Teager'ı ortaya çıkardım — soğukkanlı, duygusuz.

Parmaklarım dalgın dalgın kalbimin üzerindeki söğüt dövmesine dokunuyor ve telefonum çaldığında neredeyse zıplayacağım.

Artık o kadar da aptal olmayan Raymond Teager: Umarım arabanda oturup, hayatını zorlaştırdığım tüm zamanlar için intikam planları yapmıyordur. Bugün, bu ikimize de zarar verecektir.

Dudaklarım gülümsüyor ve farkında olmadan tuttuğum nefesim kaçıyor. Aniden, gerginliğim azalıyor.

Ben: Güven oyu için teşekkürler. Peki tam olarak nereye kaçacağım, misafir odana mı?

Ben: Bana bu kadar az güveniyorsan, hissedarları benim karlı bir iş yürütebileceğime nasıl ikna etmeyi planlıyorsun?

karlı bir iş yürütebileceğime nasıl ikna edeceksin?

Artık o kadar da ahmak olmayan Raymond Teager: Merak etme. Gerektiğinde rol yapabilirim.

Ben: Elbette yapabilirsin.

Ondan gelen birkaç mesajla, kendimi daha çok kendim gibi hissediyorum. Raymond'da bir şey, onun açık sözlülüğü, alaycı tavırları, beni kendime getiriyor. Sanki şu anda tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibi.

Bu ne kadar saçma? Aylardır hayatımı alt üst eden bu adam, bir şekilde beni... yetenekli hissettiren garip bir yeteneğe sahip.

Artık o kadar da aptal olmayan Raymond Teager: Yukarı gelmeden önce, nefretini kontrol altında tutmanı öneririm.

Ben: Ne dersen o, ortak.

Artık o kadar da aptal olmayan Raymond Teager: Mükemmel. Şimdi gel, Firefly.

Ben: Firefly mi? Bu muhtemelen bana verilen en kötü takma ad.

Aslında değil. "Babası olmayan kız" hala listenin başında.

Artık o kadar da ahmak olmayan Raymond Teager: Ne diyebilirim ki? Sen sinirlendiğinde...

Ve orada duruyor! Bu sinir bozucu adam *orada* duruyor. Ellerimi havaya kaldırmak ya da belki de telefonumu kafasına fırlatmak istiyorum.

Ben: O cümleyi bitirecek misin, yoksa yukarı gelip fiziksel olarak senden almam mı gerekecek?

Artık o kadar da aptal olmayan Raymond Teager: Üzgünüm, biri ofisime girdi ve ben de çok erken gönder tuşuna bastım.

Mesajı tekrar okudum çünkü... çok... insani geldi.

Her şeyi, etrafındaki havayı bile kontrol altında tutan bu adam ne zaman hata yapan ve hatalarını kabul eden birine dönüştü? Ama son birkaç gündür onun evinde kalmak, tanıdığımı sandığım ama aslında hiç tanımadığım bir insanın katmanlarını birer birer soyamak gibiydi.

Artık o kadar da aptal olmayan Raymond Teager: Sinirlendiğinde küçük bir bomba gibi görünüyorsun diyecektim. Ama şimdi aklında ne tür fiziksel yöntemler olduğunu merak ediyorum.

Ve işte böylece, onu kafamda canlandırabiliyorum: kollarını kavuşturmuş, bir kaşını kaldırmış, yüzünde o sinir bozucu sırıtişla. İstmeden gülümsemem genişliyor.

Ben: Sözlerimi kirletme, Teager.

Artık o kadar da ahmak olmayan Raymond Teager: Böyle bir şeyi nasıl yapabilirim ki? Şimdi buraya gel, Firefly.

Ben: Benim otoparkta oturduğumu nereden bildin?

Raymond Teager: Gözüm üzerinde, bebeğim.

Artık o kadar da ahmak olmayan Raymond Teager: Gözüm üzerinde, bebeğim.

Kalbim hızla atmaya başladı. Lanet olsun. Bu yorum ürpertici —hatta sapıkça—gelmeli, ama hain beynim bunu neredeyse samimi bir şeye dönüştürüyor.

Ağzımı elimle kapatıyorum, gülüşümün giderek artmasını saklamaya çalışıyorum.

Kahretsin! Seni aptal Willow.

Bu sadece Raymond'un Raymond olması — çekici, pürüzsüz, kurnaz. Ama onun, beni tehdit etmekten başka her yolu deneyerek arazimi almaya çalışan adam olduğunu bir an bile unutamıyorum. Bugün aynı takımda olmamız, onun birdenbire en iyi arkadaşım olduğu anlamına gelmez.

Kibar davranıyor, hatta dostça, ama hepsi bu kadar.

Kafa karıştırıcı duyguların fırtınasını üzerimden atarak, Elodie'den ödünç aldığım deri laptop çantasını alıp içeri giriyorum. Her zamanki bohem desenli kanvas çantam, karşı karşıya kalacağım üst sınıf, profesyonel kalabalığa pek uymayacaktır.

Resepsiyondaki kadın bana zarif bir gülümsemeyle selam veriyor. "Bayan Pershing, adınız burada yazıyor. Lütfen sol asansöre binip 'R' düğmesine basın. Orası Bay Teager'ın özel asansörü. Erişiminizi onaylayacağım."

"Oh, Köpekbalığı'nın kendi özel asansörü var."

Tabii ki, resepsiyonistim şakamı komik bulmamış gibi görünüyor. Asansör kapıları kapandığında, aynalı duvarlarda kendimi iyice bir kez daha kontrol ediyorum. Tanrı koruyucu kremleri korusun. Muhtemelen yıllık kotamı dövmelemin her santimini kapatmak için kullandım.

Kapılar, kütüphaneye girmiş gibi hissettiren, şık ve ferah bir lobide açılıyor. İlerlemek üzereyim ki, onun sesi tüm mekanda yankılanıyor.

"Nereye gittiğınızı sanıyorsunuz, Bayan Pershing?"

Dudaklarım neredeyse istemsizce kıvrılır. Bu adamın sesinde beni rahatsız eden ne var?

Dönüp, her zamanki sırtışını beklerken, o sırtış kaybolur. İfadesi çok hızlı değişir; gözleri yoğun bir şekilde parlar, yüzeyin altında karanlık bir ateş titrer.

Kızgın görünüyor. Bana mı?

SENDEN HOŞLANIYORUM, GERİLİN

WILLO

Raymond'un bakışları yüzümden boynuma, sonra kollarıma kayıyor ve cildimin her santimetresini aşırı derecede fark etmeme yetecek kadar uzun süre orada kalıyor. Sahip olduğum en profesyonel kıyafeti seçtim, ama bana bakışından, sanki patates çuvalıyla gelmişim gibi.

"Ne?" Sinirlenmemi engelleyemeden ağzımdan kaçıyor. "Hiçbir şey. Gidelim. Toplantı başlamak üzere."

İlerleme kaydettiğimizi, artık sürekli birbirimizin boğazına sarılmadığımızı düşünüyordum, ama şimdi...

Park yerinden ofisine yürürken ne oldu böyle?

Onu uzun lobide takip ediyorum, o lacivert takım elbisenin içinde ne kadar sinir bozucu derecede mükemmel görüldüğünü görmezden gelmeye çalışıyorum. Takım elbise mükemmel bir şekilde dikilmiş, çok yakından bakmadıkça fark edilmeyecek kadar ince çizgilerle. Ne yazık ki ben çok yakındayım. Saati ışığı yansıtıyor, gömleğinin pastel mavi manşetlerine karşı gümüş rengi hızlıca parlıyor.

Adam giyinmeyi biliyor, bunu kabul etmeliyim.

Şık siyah bir kapının önünde duruyoruz ve Raymond dönüp bana hızlıca bir bakış atıyor. "İyi şanslar."

Karnımdaki kelebekler tam anlamıyla akbabalara dönüşüyor. Bu elbiseyle, bu durumun içinde, burada çok yersizim. Gözlerimi indiriyorum, ama zihnim uçup gitmeden önce, Raymond'un elleri omuzlarıma sıkıca konuyor ve dikkatimi tekrar yukarı çekiyor.

"Dinle, Willow." Sesi alçak, kararlı ve emredici. "Oradaki adamlar mı? Onlar sana ait olmadığını hissettirme konusunda profesyoneller. Ama o odadaki hiç kimse burayı senden daha iyi bilmiyor ya da düğün mekanını senden daha çok umursamıyor. Tek bir kişi bile. Onların

senin şüphe, tereddüt veya gerginlik belirtisi görmelerine izin verme. O odaya sanki o odanın sahibiymişsin gibi gir. Çünkü Firefly, sen sahibisin."

Titrek bir nefes alıp, onun sarsılmaz özgüveninden birazını kendime aktarmaya çalışıyorum. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

O, kulağıma nefesinin sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın bir şekilde eğildi. "Sen kazandın. Benimle birlikte. İlk tanıştığımız andan itibaren, o araziyi mücadele etmeden bırakmayacağını biliyordum. Hiçbir anlaşmayı bu kadar zor kapatmamıştım. Ve bugün bir şey kanıtladıysa, o da senin kazandığın. Şimdi, bunu bitirelim."

Kalbim göğsümde çarpıyor, bunun nedeni sinirlenmem değil, parmağının yanağıma hafifçe dokunması.

"Başarabilirsin, Firefly. İçgüdülerine güven. Seni hiç yanıltmadı."

Donup kalıyorum, onun bu saçma lakabı kullanması ve vücudumun onun dokunuşuna verdiği tepki yüzünden beynim kısa devre yapıyor.

Neredeyse nefesim kesiliyor. "Az önce ne yaptın?"

"Dikkatini dağdıttım." Beni hem sinirlendiren hem de tedirgin eden o sinir bozucu, kendini beğenmiş sırıtişıyla gülümsüyor, göğsümdeki çarpıntı patlamak üzere.

"Beni *daha da* gerginleştirerek mi?" Sesim utanç verici bir şekilde tiz çıkıyor.

"Bana yakın olmak sizi tedirgin mi ediyor, Bayan Pershing?" Kaşları kalkar ve ben birdenbire huysuz bir çocuk gibi ayağına basma isteği duyarım — ve öyle yaparım.

"Bana şirinlik yapma, Teager."

O, kıkırdamadan önce zar zor bir "*umph*" sesi çıkarır, sesi alçak ve kendi iyiliği için fazlasıyla çekicidir. "Ah, işte benim kızım. Şimdi, hadi bu işi halledelim. Sadece içgüdülerini takip et."

Ama sorun da bu zaten — içgüdülerim bu günün her şeyinin... ters gittiğini haykırıyor. Ben buraya ait değilim, en azından bu şekilde değil.

Odaya giriyoruz ve ilk fark ettiğim şey, aynı siyah takım elbiselerden oluşan bir deniz. Farklı renkli kravatlar olmasaydı, hepsinin aynı mağazadan alışveriş yaptığını söyleyebilirdim. Oda kolonya ve testosteron kokuyor.

Raymond'un kuzeni Archer herkesi tanıtmaya başlar, ama isimleri kafamda pek yer etmez. Midemde bir gerginlik hissediyorum, sanki nefes almayı unutmuşum gibi.

"Ve bu da Willow Pershing," diyor Archer, beni işaret ederek. "Whispering Willow'un sahibi, bugün tartıştığımız mülkün hemen yanında bulunan aile işletmesi bir pansiyon. Elixir Estates, Bayan Pershing ile ortaklık kurarak eyaletteki en büyük düğün mekanını inşa ediyor — rahat, rustik, ama lüks."

"Düğün tesisi mi?" diye bir takım elbiseli adam Archer'ın cümlesini bitirmesine izin vermeden sözünü keser. "Asıl plan lüks bir otel değil miydi, Raymond?"

"Biliyorum Jack, ama inan bana, bu değişiklik buna degecek."

"Neden değişiklik yapıldı? Orijinal fikirde bir sorun mu vardı?"

Bu kadar erken soru gelmesini beklemiyordum ve bu beni dengesizleştirdi. Bu arada Raymond yanımda duruyor ve hiç rahatsız görünmüyor.

"Jack, Willow'un açıklamasına izin versek nasıl olur?" Raymond sakın bir şekilde konuşurken, ben de soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum.

"Ama ben bunu anlamıyorum," Jack, Raymond'u görmezden gelerek ısrar ediyor. "Bayan Pershing'in buradaki rolü nedir?"

"Willow projeyi yönetecek," Raymond sakın ve soğukkanlı bir sesle cevaplar. "Ben daha çok sessiz bir ortak olacağım, gerektiğinde devreye gireceğim. Beyler, size masadaki planları gösterme şansını verin."

Boğazımı temizleyip öne çıkıyorum. İlk slayt ekrana yansıyor: Elixir Estates'in tasarım ekibiyle sayısız saatler harcayarak mükemmelleştirdiğim düğün mekanının ayrıntılı bir görüntüsü. Bunun böyle gösterilmesi, şüphe denizinde bir can simidi gibi geliyor.

"Peki..." diye başlıyorum, sonra zihnimde kendime kızıyorum.

Kendime güven kendinden emin, Willow. Hayır daha so's ya da um'lar, Raymond'un

Raymond'un halkla ilişkiler müdürünün sesi zihnimde yankılanıyor.

"Planımız, Cherrywood'un eşsiz cazibesini koruyan ve aynı zamanda..."

"Bayan Pershing, ne ilginizi ilginiz bu bu araziyle Jack sözümü keser.

"Büyükbabamdan miras kaldı," derim, sesimi sabitleyerek.

"Ah, anlıyorum," diye mırıldanır, ekranında yazan şey benim sunumumdan daha önemliymiş gibi, telefonuna hızla yazarken neredeyse başını kaldırmaz.

Kalbim çarparken duraksıyorum, kaldığım yerden devam etmek için çabalıyorum. "Ünlüler Cherrywood'a düğün için geldiklerinde, muhtemelen aradıkları şey..." Boğazım kurur, yutkunurum. "Yani, *kesinlikle* gösterişli bir şey aramıyorlar. Küçük kasabanın cazibesini istiyorlar ve biz de onlara bunu vermeye çalışıyoruz..." Dururum, yine kendimi yakalarım. "Yani, onlara bunu vereceğiz."

Bunu söylediğim anda içimden bir ürperti geçer. Her şey yanlış geliyor — çok laf kalabalığı, çok belirsiz, sanki kendimle çelişiyormuşum gibi. Sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum ama statik elektrik gibi bana yapışıyorlar. Ellerim terli ve başladığımdan beri tek bir kişiyle bile göz teması kurmadım. Bunun yerine, odanın uzak köşesindeki bir saksı bitkisine bakıp duruyorum — en azından o beni yargılamıyor gibi görünüyor.

Sonunda masadaki adamlara gizlice bir bakış attığımda, tek gördüğüm boş ve sıkılmış bakışları ve onları kaybettiğimi anlıyorum. Midem düğümleniyor ve boğazımda tanıdık bir sıkışma hissi geri geliyor, yutkunmam zorlaşıyor.

Ama kendimi bu çukurun daha da derinliklerine gömmem için, Raymond öne çıktı. "Kısa bir ara verelim mi? Cakes for All'dan ünlü latte'leriyle birlikte bir ikram hazırlattım," diye duyurdu.

Aniden, coşkunun cenazesi gibi hissettiren oda aydınlanır. Takım elbiseler hareketlenir, sohbetler hızlanır ve herkes dışarı çıkarken enerji gerginlikten rahatlığa geçer.

Son çıkan Archer, kapıda durur, kaşlarını kaldırır ve bu planlanmamış ara karşısında benim hissettiğim kadar şaşkın görünür. Raymond ile bana bakarak, havada sessiz bir soru asılı kalır, sonra dışarı çıkar.

Sadece ikimiz kaldığımızda, Raymond kapıyı kapatır ve tıklama sesi artık sessiz olan odada yankılanır. Sunumu mahvettiğim için bana sert sözler söyleyeceğini düşünerek kendimi hazırlarım, ama o sadece orada durur, kapıya yaslanarak beni izler. Sessizliği sinir bozucudur, sabit bakışları cildimi diken diken edecek kadar ağırdır.

"Ne?" Kollarımı kavuşturup, omurgamdan yukarı doğru yayılan tedirginliği atmaya çalışıyorum.

"İşte orada."

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyorum, tamamen kafam karışmış bir halde.

"O ateş, Willow. Bu topraklar tehlikeye girdiğinde her zaman ortaya çıkan kıvılcım. Onu yaptığımız her lanet toplantıya getirdin. Ama bugün, en önemli anda, bir duvar çiçeği gibi arka plana çekiliyorsun. Aylardır mücadele ettiğim Willow nerede?"

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, içimde öfke kabarıyor. "Şu anda ciddi misin?" Sözler ağzımdan durduramayacağım kadar hızlı dökülüyor.

Ama tabii ki, sanki benim yetişmemi bekliyormuş gibi, sadece kaşlarını kaldırıyor.

"Günlerce, halkla ilişkiler ekibinin, bu insanları etkilemek istiyorsam her şeyi değiştirmemi söylediğini dinledim: sözlerimi, tarzımı, hatta kişiliğimi. Ve bugün burada, kendimi tanıyamadığım birine benzeyen kıyafetler giymiş, kendimi rezil etmemeye çalışıyorum. Ve şimdi bana neden farklı olduğumu mu soruyorsun?" İçimde biriktirdiğim duygular dışarı dökülüyor ve dehşetle, saklayamadığım endişe ve hayal kırıklığıyla sesim çatlıyor.

Raymond ilk başta cevap vermez; sadece o sinir bozucu, okunması imkansız ifadeyle beni izler. Sonra, birdenbire başını geriye atar, elini saçlarına geçirir ve genellikle sıkı bir şekilde kontrol altında tuttuğu mükemmel saçlarını dağıtır. Bunu yaparken ne kadar yakışıklı görüldüğünü sevmiyorum.

Yaklaşır, gözleri benimkilere kilitlenir ve bakışlarındaki yoğunluk kalbimi deli gibi çarptırır. O gece pergola altında bana attığı bakışla aynıdır, tam olarak ne olduğunu tarif edemediğim bir şeyle doludur.

"Neden bana söylemedin?"

"Neyi söyleyeyim?" diye terslerim, sesimdeki alaycı ton, bana doğru attığı her adımda hızlanan nabzımı gizleyemiyor.

"Böyle hissettiğini." Tam önümde duruyor, o kadar yakın ki, ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. "Bilseydim, tüm bu saçmalıklara son verirdim. Senin kim olduğunu değiştirmelerini istemedim, Willow. Sadece yönetim kurulu üyelerine seni tanıtmalarını istedim.

seni bilgilendirmelerini istedim. Sen çok zekisin ve bu projeyi yürütmek için fazlasıyla yeteneklisin. Sana inanmasaydım bu ortaklığı teklif etmezdim."

Sözleri mideme yumruk gibi indi ve ona inanmalı mıyım yoksa ağlamalı mıyım bilemedim. "Sunumun geri kalanını tamamen mahvetmemem için mi böyle söylüyorsun?"

Raymond'un dudakları, beni rahatsız edecek kadar samimi bir gülümsemeye kıvrıldı. Bana daha da yaklaştı, başparmağı bileğimin içini okşadı, koluma bir sıcaklık dalgası yayıldı ve birdenbire onun her santimini fark ettim.

"Hayır, hiç de değil. Quill üzerine yemin ederim," diyor yumuşak bir sesle. Tamamen şaşkın bir şekilde ona bakıyorum.

Az önce benim için kızına yemin mi etti?

Beynim, gözlerindeki samimiyet ve dokunuşundaki sıcaklık karşısında şaşkına döner.

"Onlar dışarıda yemeklerini yiyip dururken, sana yönetim kurulunun geri kalanı hakkında bilgi vereyim." Raymond'un sesi yumuşaktır, sanki tüm bu durumu düzgünce halletmiş gibi. "Ve unutma, bunu onların değil, kendi tarzında oynayacaksın."

Yüzünü incelerken, esprinin sonunu beklerim, ama o çok ciddidir. Alay yok, şüphe yok. Sadece "*sana inanıyorum*" diyen bir bakış.

"Gerçekten de... kendimce yapmam gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye soruyorum, tereddüt ederek.

"Babam işteki ilk günümde bana bir şey söylemişti. 'Ne yaparsan yap, büyük ya da küçük, tüm kalbiyle yap. Şüphe, hayallerin katilidir.' Ve sana söylüyorum Willow, şüphe yok, sadece kalp var."

Kaşlarımı kaldırıyorum, hala bana moral vermeye çalışan kişinin o *olduğu* gerçeğinden şaşkınım. "Biliyor musun, La Bella Vita'da ilk tanıştığımızda, bu iş için fazla duygusal ve fazla kalpli olduğumu söylemiştin."

Beklediğim suçlu ifade yerine, Raymond'un gülümsemesi daha da genişliyor. Tipik.

"Willow," diyor, ses tonu yumuşayarak elini uzatıp yüzümdeki bir saç telini çekiyor. Bugün, her zamanki gibi, genellikle topuz yaptığım kıvrık saçlarımı düzleştirmişim. "O zamanlar fikrimi değiştirebilecek tek bir şey bile söylemedin. Ben orada

Pershing arazisini bırakmak asla gündemimde olmadı."

Ağzım kurur.

Bir dakika... ne? Yani bunca zaman, tüm o toplantılar, tüm o gidip gelmeler... benim teklifimi hiç dikkate almayı düşünmemiş miydi? O zaman neden oradaydı?

"Şimdi bunu düşünerek zaman kaybetme," diyor, saatine bakarak. "Son birkaç gün içinde sana aşıladıkları her şeyi unut. Sadece şunu hatırla: bu senin büyükbabanın arazisi. Bu düğün mekanı sadece senin değil, ortak bir rüya. Sen ve ailen bu vizyonu birlikte inşa ettiniz."

Kalbim çarpıyor çünkü bir hafta öncesine kadar aptal diye adlandırdığım bu adam, ilk sunumumun ilk slaydındaki kelimeleri aynen tekrarlıyor.

"Sen... beni sakinleştirmeye çalışıyorsun, ama benim sözlerimi tekrarlamak beni daha da gergin yapıyor!"

O, alçak ve sıcak bir kahkaha atıyor. "Gergin olmak iyidir. Birkaç dakika önceki karton kesik halindense, gergin halini tercih ederim. Bana karşı biriktirdiğin tüm o öfkeyi bana yönelt." Elini hala bileğimi tutarken biraz bastırıyor. "Yönetim kurulu üyelerine benim yüzümün olduğu maskeler taktıramam, ama sen hayal gücünü kullanabilirsin, Firefly."

Firefly. Daha önce attığı bu takma ad şimdi bir can simidi gibi geliyor.

Ben burun kıvrıyorum — tam anlamıyla, hanımefendiye yakışmayacak şekilde — ve birdenbire kendimi biraz daha az berbat hissediyorum.

"Onları biraz daha dışarıda tutacağım. Nefes alman için sana bir dakika vereceğim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, muhtemelen onun fark ettiğinden daha fazla ciddiğim.

"İş ortağım için en azından bunu yapabilirim." Eli bileğimden kayar ve o ayrılırken geride bir sıcaklık bırakır.

Ama aşıya baktığımda, cildimdeki bulaşmış kapatıcıyı fark ediyorum, büyükbabam öldükten sonra yaptırdığım küçük kırık kalp dövmesini ortaya çıkarıyor. Kalbin yarısı küçük siyah bir bulut baloncuğunun içinde yüzüyor — en sevdiklerimden biri, ama her zaman bileziklerimin altında gizli kalıyor.

Tüm dövmeleğimden, özellikle bugün en önemli olanı, bunu mı ortaya çıkarmak zorundaydı?

Başımı kaldırdığımda, Raymond kapıda durmuş, tam da ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu biliyormuş gibi beni izliyor. Ve o anda, her şeyi görüyormuş gibi bana bakışıyla, hissediyorum. Göğsümde garip bir sıkışma.

Yavaşça, sessizce bir farkındalık içime yerleşiyor. Artık Raymond Teager'dan nefret etmiyorum.

Hatta onu biraz sevmiş bile
olabilirim. Ve daha sadece üç gün
oldu.
Kahretsin!

CİNAYETÇİ NİŞANLIM

RAYMOND

Willow sunumunu bitirince, oda ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor. Göğsüm bir mengeneye sıkışmış gibi, her saniye daha da sıkışıyor. Mark alkışlamaya başladığında, kendimi kaybetmek üzereyim.

Tanrıya şükür.

Mark'a güvenebileceğimi biliyordum. O, duygularını öldürmeden bu alanda bir şekilde başarıya ulaşmış nadir işadamlarından biri.

Alkışlar yavaş başlar ama sonra hızlanır, odaya yayılır ve omuzlarımdaki gerginliği giderir.

Mark öne eğildi, gözleri parlıyordu. "Bayan Pershing, kahve molasında ne olduysa, bunun için minnettarım. Aksi takdirde, bu topraklarla olan bağınızı, sizin ve büyükbabanızın paylaştığı hayali duymuş olmazdık. Ve daha da önemlisi, çok iyi bir yatırımı kaçırmış olurduk."

Willow'un yüzü, tüm odayı aydınlatacak bir gülümsemeyle parlar ve ben gözlerimi ondan ayıramam. Uzun, uykusuz bir gecenin ardından güneşin doğuşunu izlemek gibidir.

Mark bana kaşlarını kaldırarak, yüzünde o bilmiş sırıtışla bakıyor. "Raymond'a neden 'Köpekbalığı' dediklerini biliyor musun, o bu lakabı hiç sevmese de?" Odaya göz gezdiriyor ve ben ne diyeceğini tam olarak biliyorum. "Çünkü o, ister insan ister proje olsun, en iyisini bulma konusunda keskin bir gözü var. Ve seninle, Bayan Pershing, her ikisinde de büyük ikramiyeyi vurdu."

Midem altüst oldu, ama bu başarılı bir toplantıdan sonra hissettiğim olağan adrenalin patlaması değildi. Bu farklı, çok kişisel bir duyguydu.

"Bu tür sunumları her zaman sevmişimdir," diye devam eder, sesi düşünceli. "Ham duygular, işin arkasındaki tutku... Bir girişimin başarılı olmasını sağlayan budur. Kalp ve azim."

Bakışları Willow ile benim aramda gidip geliyor ve gülümsemesi genişliyor, beni yeni bir tür tedirginlikle dolduruyor. Ne söylemek üzere?

"Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim, Raymond," diyor, neredeyse gülerek. "Ama görünüşe göre kendine mükemmel bir iş ortağı bulmuşsun. İkinizin durdurulamaz olacağını görebiliyorum."

İşte bu yüzden farklı hissediyorum. Çünkü farklı. Daha önce de ortaklıklar kurdum, ama onların benim gözümdeki gibi görülüp görülmediklerini hiç bu kadar önemsemedim. Artık mesele sadece hissedarlar değil. Mesele *Willow*.

Jack araya girerek o anı keser. "Dur biraz, Mark. Onların düğününü planlamaya veya Willow'u Raymond'un evine taşınmaya başlamadan önce..."

Kalbim hızla çarpmaya başlar, ama ifademi değişmez tutarım. "...Hala bir sorum var," diye bitirir.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Devam et, Jack."

Sandalyesine yaslanır. "Bayan Pershing, satması için ikna etmeye çalıştığın aynı arazi sahibi değil miydi? Şimdi, lüks bir otel inşa etmek yerine, onunla güçlerini birleştirip bir düğün mekanı mı yaratıyorsun? Neden bu ani değişiklik?"

"İş dünyasında planlar daha iyiye doğru gelişir, Jack. Bunu sen de iyi bilirsin," diye soğukkanlılıkla cevap veriyorum. "İlk kazma vurulana kadar, en mantıklı olanı inşa etmek için esnekliğimiz var — otel, düğün salonu, hatta lanet bir manastır bile, yeter ki kârlı olsun. Güven bana, hesapları yaptım."

Jack'in yüzü ifadesiz kalır. "Ama neden bu kadar radikal bir değişiklik? Neden orijinal plana sadık kalmıyorsun? Bayan Pershing'in yöneteceği büyük bir otel, herkes için kazançlı bir seçenek gibi görünüyor."

Çenem gerilir ve sözler durdurmadan ya da yeniden ifade etmeden ağzımdan çıkar. "Çünkü bu düğün mekanı Willow için önemli. Bu, büyükbabasının hayali."

Bunu söylediğim anda, bir hata yaptığımı anlıyorum.

Jack sonunda sanki bunu bekliyormuş gibi sırtıyor. "Benim anlamadığım da bu." Sesinde kendini beğenmişlik var. "Neden umursuyoruz ki? Alınmayın Bayan Pershing, ama işler duygularla yürümüyor. Raymond hiçbir zaman kişisel duygularına göre karar vermez."

Kendi büyükbabası olsaydı, belki durum farklı olurdu. Ama Elixir Estates neden Bayan Pershing'in ailesini önemsiyor?"

Odadaki gerginlik boğucu, herkesin bakışları üzerimde, benim veremeyeceğim bir açıklama bekliyorlar. Willow'un bir şekilde önemli hale geldiğini, sadece kızım için değil, yavaş yavaş benim için de önemli hale geldiğini burada herkese itiraf etmeyeceğim elbette.

Kahretsin, bunu nasıl öngöremedim? Günlerce Willow'u her soruya hazırlıklı olması için zorladım, ama şimdi tamamen hazırlıksız yakalandım.

Mantıklı bir cevap bulmaya çalışırken, Archer odanın diğer ucundan boğazını temizledi. "Çünkü... Willow'un büyükbabası bizim büyükbabamız olmasa da, o hala aileden biri. Raymond ve Willow... nişanlılar."

"Ne?"

"Ne?"

Aynı kelimenin bu kadar çok varyasyonunun aynı anda bir odada yankılandığını hiç duymamıştım ve bunlardan biri de benimkiydi. Gözlerim Archer'a kilitlendi ve bakışlar öldürebilseydi, o şimdi yanan bir kül yığını olacaktı.

"Bu doğru mu, Raymond?" Mark ayağa kalkıp bana doğru ilerlerken, sesi kaostan içinden keskin bir şekilde duyulur.

İçgüdülerim bunu inkar etmemi söylüyor. Yalan söylemekten nefret ederim ve tam da bunu yapmak üzereyken Archer – lanet olsun ona – yanıma yaklaşıp, sanki her şey planın bir parçasıymış gibi omzuma elini koyuyor.

"Tabii ki doğru," diyor Archer sinir bozucu bir sakinlikle. "Raymond'un ne kadar mahrem bir insan olduğunu bilirsin. Kişisel hayatını paylaşmayı hiç sevmez."

Aniden, finansal yatırımla ilgili bir toplantı olması gereken şey, doğaçlama bir tebrik partisine dönüşüyor. Tebrikler başlıyor ve ben orada durup, bir yük treninin çarptığı gibi hissedebiliyorum. Kaosun ortasında, gözlerim Willow'unkilerle buluşuyor. Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Ona hafifçe başımı sallayarak, bir şekilde "*Ben hallederim. Bir çaresine bakarız*" mesajını iletmeyi umuyorum. Ama ortalığı temizlemeye bile başlamadan

Mark önümde belirir.

"Raymond, uygun bir şekilde tanıştırmalıydın, ama bu da olur." Sırtıma bir şaplak atar. "Sen ve Willow, yatırım için resmi olarak onayımı aldınız." Sonra, hala sandalyesine yapışmış tek kişi olan Jack'e döner. "Peki ya sen, Jack? Sen de var mısın?"

Jack yavaşça ayağa kalkar ve kendi idamına giden birinin tüm coşkusuyla yanımıza gelir. Sözleri kibardır, ama ses tonunda bir keskinlik vardır. "Tebrikler. İtiraf etmeliyim ki, bugün böyle bir şey beklemiyordum. Umarım evliliğiniz bu girişim kadar başarılı olur. Ben varım."

Willow'a uzattığı el sıkışma daha çok bir test gibi gelir ve düşünmeden kolumu onun omuzlarına dolayarak onu yanıma çekerim. Bu planlı bir hareket değildir, sadece içgüdüselidir.

Jack'in kaşı yukarı kalkar ve Willow şaşkınlıkla bana bakar, ama neyse ki oyuna katılır ve o göz kamaştırıcı gülümsemesini yüzünde tutar.

İşte böylece, resimdeki mükemmel çift gibi duruyoruz ve sadece işimiz için değil, sözde nişanımız için de tebrikleri kabul ediyoruz.

Herkes sonunda ayrıldığında, ben hızla dönerim ve sanki aklımı okumuş gibi Archer cam masanın diğer ucuna koşar ve aramızdaki mesafeyi olabildiğince açar. Sanki bu onu gerçekten koruyacakmış gibi.

"Beni öldürmek istediğini anlıyorum, ama önce beni dinle," diyor hızlıca.

Gözlerimi kısarak, onun boynunu kırmanın bir düzine yolunu planlamaya başlıyorum. "Az önce ne yaptın sen? Yalan söylemekten nefret ettiğimi biliyorsun."

"Biliyorum, biliyorum. Ama gerçek bugün bizi kurtarmazdı." Sanki bu onu bir şekilde aklayacakmış gibi ellerini havaya kaldırıyor.

"Yani senin çözümün benim *için* yalan söylemek miydi?" diye bağırırım.

"Quill hakkındaki gerçeği söylemekle onu sır olarak saklamak arasında kalmış halde orada durmanı izlemekten daha iyiydi. İkiniz hazır olmadan onun varlığını açıklamaya zorlanmanı istemedim."

Sıkılmış yumruklarım biraz gevşer. Buna nasıl kızgın kalabilirim ki?

Sinirli bir şekilde saçımı tarıyorum. "Ama bu da daha iyi değil. Bir yalan asla orada bitmez. Kötü bir alışkanlık gibidir. Bu yalanı sürdürmek için daha kaç yalan söylememiz gerekeceğini bile bilmiyoruz." Kafamı sallayıp Willow'a dönüyorum. "Şimdi sıra sende. Boks eldivenine ihtiyacın varsa, ofisimde bir çift var."

Ama Willow, umduğum gibi Archer'a saldırmak yerine, bir ayağından diğerine garip bir şekilde ağırlığını kaydırır. "Archer bunu Quill için yaptı."

"Ama başka bir yolu olmalıydı. Bu sahte nişan en kötüsü..."

"İnan bana, seninle nişanlandığım için ben de en az senin kadar hayal kırıklığına uğradım," Willow beni ciddi bir ifadeyle keser.

Kendimi tutamıyorum, şaşkın bir kahkaha kaçıyor ağızımdan.

Archer masanın diğer ucundan kıkırdar. "Neden bu kadar heyecanlandığını anlamıyorum. Bu mükemmel bir durum. İkiniz de birbirinizden nefret ediyorsunuz, yani duygusal bağlar ya da o tür saçmalıklar için bir risk yok. Tabii..." Alnını düşünür gibi parmağıyla dokunur. "Uykunuzda birbirinizi öldürebilirsiniz. O yüzden lütfen bunu önlemeye çalışın."

"Güven oyu için teşekkürler kardeşim," diye mırıldanıyorum, ona kaşlarımı kaldırarak.

O, hiç pişmanlık duymadan sırtıyor. "Rica ederim. Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Sırada, tüm uzuvların sağlam bir şekilde buradan çıkman var," diye homurdanırım. "Willow ve ben, senin yarattığın bu karmaşayı nasıl düzelteceğimizi bulmamız gerekiyor."

Archer kapıya doğru giderken ıslık çalar. "Aileye hoş geldin, Wills. Yeni bir baldızım olacağı için sabırsızlanıyorum!"

Ona bir şey fırlatmadan, çoktan gitmiş.

"Hay aksi," diye mırıldanır Willow, bir sandalyeye çökerek. "Bu gün hiç yaşanmamış gibi davranabilir miyim?" Geriye yaslanır, başını tavana doğru eğerek, açıkça yorgun düşmüş. Kaosun ortasında bile, mükemmel görünüyor.

Aslında fazla mükemmel.

Gerçek Willow gibi hissettirmeyen türden bir mükemmellik.

Gerçek Willow, saçlarını örmemi istemek için iki kez düşünmeyen kişidir. Cumartesi sabahı çizgi filmlerindeki karakterler gibi evimde köpeğini kovalayan kişidir. Ben ofisimde kapıyı aralık bırakıp Quill'in sesini duymayı umarken, akşamları kızıma kitap okumayı seven kişidir — ama o hala yürek parçalayıcı bir sessizlik içindedir.

Ve benim içime işleyen, dağınık saçları ve pişmanlık duymayan gülümsemesi olan Willow'dur. Bakışlarım elbisesinin kayık yakasına, makyajın altında gizlenmiş dövmelere kayıyor. Sanki benim her zaman çekici bulduğum yanlarını silip süpürmüş gibi.

"Ne yapıyorsun, benim sahte nişanlı olarak uygun olup olmadığımı mı değerlendiriyorsun?" diye alaycı bir şekilde soruyor, bakışlarımı yakalayınca.

Kendime gelip gözlerine bakıyorum. "Bu oyuna katılmak için biraz fazla hevesli görünüyorsun."

Ve birdenbire, gözlerinde yeniden ateş parladı. "Unuttuysan hatırlatayım, bu benim fikrim değildi. Senin zeki kuzenin bu bombayı patlattı ve şimdi bu durumdan kurtulamıyoruz."

Derin bir nefes alıp, yanındaki sandalyeye çöktüm. "Öyleyiz. Peki, şimdi ne yapacağız?"

Bir an sessiz kalır ve onu suçlayamam. Bir haftadan kısa bir sürede, iş kadınıdan dadiya, oradan da sahte nişanlıya dönüşmüştür. Bu lanet olası bir işkence olmalı. Sonra beni şaşırtır.

"Quill ne olacak?"

Kalbim durur. Onun endişesi bu mu? Kızım mı? Bu kadın daha mükemmel olabilir mi?

Boğazım düğümlenir ve cevap veririm, "Onun bu karmaşaya bulaşmasını istemiyorum."

Willow başını sallar. "Katılıyorum."

"İyi," derim, en azından bu konuda aynı fikirde olduğumuz için rahatlamışımdır. "Peki ya ailen?"

"Olmaz," diye bağırır Willow, sanki bu düşüncenin zihninde canlandırdığı görüntüyü silmeye çalışır gibi gözlerini ovuşturur. "Annemle büyükannemi tanımak istemezsin. Düğünlere takıntılılar. Bu konuyu duyarlarsa, seni kaçırıp 'evet' diyene kadar rehin tutarlar."

Beklediğimden daha hafif bir sesle gülüyorum. "Anladım. Endişelenmemiz gereken başka biri var mı?"

"Arkadaşlarım," diye itiraf eder. "Onlara yalan söyleyemem. Bu kadar önemli bir konuda olmaz."

"Kuzenlerim de aynı. Rowan bunu bilmiyorsa çok şaşıırım. Archer ona her şeyi anlatır."

"Vay canına," diye mırıldanır Willow. "Onların kız arkadaşlarından biri olmadığım için mutluyum." Gülümserim. "Eminim *bazı* sınırları vardır."

"Bu... rahatlatıcı." Sonra birdenbire Willow elini uzatır. "Yani, bunu yapıyoruz?"

Uzatılan eli beni La Bella Vita'da ilk tanıştığımız güne geri götürdü, bana ortaklık teklif ettiği güne. Ama şimdi, işler ikimizin de hayal edebileceğinden çok daha fazla değişti. Artık sadece iş ortakları değiliz, sahte nişanlıyız.

"Bu sefer telefonla konuşmak için uzaklaşırsan, bu eli kafana geçiririm."

Gülerek avucumu avucuna kaydırıyorum. "Mümkün değil, Firefly. Nişanlımın beni öldürdüğü için hapse girmesini istemem."

Sonsuza Kadar

WILLOW

"Neredeyse geldi!" Violet neredeyse şarkı söyler gibi, telefonunu yastığın üzerine bırakır. Gözleri, bizim basit ve sakın kızlar gecesi için daha büyük bir şey planladığını gösteren bir şekilde parıldıyor. Büyükannesinden miras kalan evin verandası, her zaman hatırladığım kadar rahat ve zamansız görünüyor.

"Vi, bu gece tam olarak kimi davet ettin?" Ona bir bakış attım. "Sadece dördümüz olacağımızı sanıyordum." Arkadaşlarıma, Raymond Teager'ın evinde dadı olarak çalışmadığımı, hayır, görünüşe göre artık onun *nişanlısı* olduğumu da söylemeye niyetliydim. Bu kelimenin gerçekliği beni vurduğunda midem düğümlendi.

"Sakin ol, Wills. Nori uzun süre kalmayacak ve inan bana, daha sonra hepimiz bana teşekkür edeceksiniz." Violet heyecanla ayağa fırladı.

Vi gerçekten patlayacakmış gibi görüldüğü için bu Nori denen kişinin kim olduğunu sormak için ağzımı açtım, ama Elodie benden önce davrandı.

"Nori tam olarak kim?" El, bir çatal dolusu makarnayı ağzına atmadan önce sorar.

"O bir tarot kartı okuyucusu. Cherrywood son zamanlarda ölü gibi sessiz. Haber yapmaya değer heyecan verici hiçbir şey olmuyor. Bu yüzden, üniversitedeki yeni alternatif tıp kursunun açılışını haber yapmak için gönderildim. Çoğu insan bunun bilimsel olmayan, saçma sapan bir şey olduğunu düşündüğü için, baş profesör tüm 'şifacıları' davet etmek gibi *harika* bir fikir buldu. Kimya laboratuvarının hemen yanında bir tarot standı olduğunu hayal edin." Vi, parmaklarını dramatik bir şekilde sallayarak kıkırdar. "Nori ile orada tanıştım. O muhteşem birisi. Onu seveceksin."

Elodie yemeğini boğazına takar ve o ve Daisy bana bakarak, sanki sessizce "*Uzun bir geceye hazır ol*" der gibi bakarlar.

"Bu iş için özel olarak seçildin mi, Vi?" Cevabı bilmeme rağmen, onun ağzından duymak istediğim için başımı eğiyorum.

Violet gözlerini devirir. "Belki, ama şaka benim editörümün aleyhine, çünkü ben çok eğlendim."

Tabii ki eğlendi. Bunun suçlusu büyükbabası. Karısı ve kızının, *sihirli dokunuşları* olan bir kadınlar ailesinden geldiğine dair hikayeler anlatırdı. Büyükbaba Morales ya büyürken çok fazla televizyon izlemiş ya da en çok satan yazar olma şansını kaçırmıştı, çünkü kimse onun gibi duygusal bir arka plan hikayesi yazamazdı. Vi'nin anne babasını ve onun henüz iki yaşındayken bir trafik kazasında ölmeden önce yaşadıkları aşk dolu hayatı anımsarken, duygusal ve hüzünlü bir şekilde anlatırdı.

Bir araba kapının yanına yanaşır, lastiklerin çakıl taşları üzerinde çıkardığı hafif bir gıcırta duyulur ve Violet ellerini çırpar, gözleri parlar. "Bana bu konuda açık fikirli olacağına söz ver."

"Vi, bizi içine çektiğin çılgın şeylerde ne zaman açık fikirli olmadık ki?" Kaşlarını kaldırarak ona bakarım ve o gülümser.

"Tutmadınız. Ama benim fikirlerimin işe yaramadığını söyleme." Gözlerinde yaramazlık parıldayarak sırtıttı. "Yoksa senin için yaptığımız kötü çocuk arındırma ritüelini unuttun mu, Daze?"

Daisy gülümser, elleri şişmiş karnının üzerinde dolaşır. "Binlerce kez söylediğim gibi, çok teşekkür ederim, Vi. Ritüel biraz fazla işe yaramış olabilir."

Daisy üçüncü üç aylık döneme girdiğinden beri, kocası Charles koruyuculuk kavramını yepyeni bir boyuta taşıdı. Açıkçası, kızlar gecesi için onu gözünün önünden ayırmasına şaşırdım.

Daisy yüzlerimizdeki ifadeyi fark etmiş olmalı ki içini çekiyor. "Hepinizin ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. Alex'e Charles'ı yemeğe çıkarmak için yalvarmak zorunda kaldım ve o da ancak güvenlik ekibinin dışarıda ambulansla hazır beklemesi şartıyla kabul etti." Gözlerini deviriyor ama küçük gülümsemesi onu ele veriyor. Aşırıya kaçsa da, onun aşırı koruyuculuğuna sıırılsıklam aşık.

Charles, kuzeni gibi olağanüstü bir baba olacak, her gün daha fazla tanıdığım adam. Raymond.

Düşüncelerim ona kayıyor — bu benim için yeni bir şey değil. Ama şimdi, saçını sinir bozucu derecede mükemmel tutan şampuanının bitmesini

bitmesini ummuyorum ya da kendi cilalı ayakkabılarına takılıp düşmesini hayal etmiyorum.

Hayır, Raymond tehlikeli bir şekilde kişisel bir şekilde resmen rüyalarım girmiş durumda.

Quill'in odasının önünde yüzüstü düşmekten beni kurtardığı gibi, ya da ellerinin sıcak ve güçlü hissettirdiği gibi, sanki üzerimde hala hissedebileceğime yemin edebileceğim bir iz bırakmış gibi. Beynim, o ellerin kollarımı yukarı doğru kaydırdığını, omuzlarımı okşadığını, sırtımı aşağı doğru kaydırdığını hayal ederek özgürlüklerini kullanıyor ve beni...

"Merhaba!" Tanımadığım, aşırı neşeli bir ses beni, uygunsuz bir alana kayan düşüncelerimden kurtarıyor.

Nori, ferforje kapıdan geçer ve verandada Violet'in yanında durur. Eğer daha iyi bilmesem, üniversite çalışma grubu için not bırakmaya geldiğini düşünürdüm. Soluk kot pantolonu ve üzerinde "Harmony" yazan sade beyaz tişörtüyle, psişikten çok, birinci sınıf şiir dersine hazırlanıyor gibi görünüyor. Violet ise, burada bir dükkan açabilir. Omuzlarına dökülen mor saçları, kulak memelerinden sallanan bohem tüy küpeleri ve uçuşan çiçekli elbisesiyle, adeta mistik bir hava yayıyor.

"Nori, arkadaşlarımla tanış." Violet bizi tanıştıtırırken gülümsüyor. "Ve bu kadar kısa sürede geldiğin için tekrar teşekkürler."

Nori omuz silkiyor, saatin bu saatine göre fazla enerjik gözleri parlıyor. "Şanslısın. Bugün bir rezervasyonum vardı ama son anda iptal ettiler. Anlaşılan, kocası tarot standının iş yemeği partisi için 'uygun' olmadığını düşünmüş." Nori'nin gözleri verandayı dolaşır ve sonunda paket servis kutularımızın yığıldığı masaya takılır. "Buraya kurmamızın sakıncası var mı? Dışarıda, doğaya yakın bir yerde fal bakmayı çok seviyorum."

Violet başını sallar ve birkaç dakika içinde paket servis kutularını ve boş içecekleri kaldırırız. Nori masayı yeşil ipek bir örtüyle kaplar, renkli kristalleri masanın kenarında parıldar. Kart destesini zarif, tecrübeli bir hareketle yayar.

"Kim ilk olarak cesaret edebilir?" Nori, yaz akşamları kadar sakin ve soğukkanlı bir şekilde, minder üzerinde bağdaş kurmuş olarak bize bakıyor.

Hemen korkarak, görünmez bir duvarın arkasına saklanmaya çalışırım. Eğer söylediği kadar iyiye, bu oyundan çıkmayı tercih ederim. Bir medyumun, hayatımın 180 derece değiştiğini bana hatırlatmasını istemiyorum.

"Daisy, önce sen." Violet kendini ev sahibi ilan eder. "Alfabetik sırayla gidebiliriz."

"Kesinlikle mantıklı," diye ekliyorum, mantıklı gelmese bile. Ama okulda bu mazereti birçok kez kullandım. *W* harfiyle başlayan bir ismin tek bir avantajı var.

Daisy omuz silkiyor ve Nori'nin karşısındaki yere geçiyor.

"Sonunda bebeğin erkek mi kız mı olduğunu öğrenebileceğiz!" Violet dik oturur. "Daisy'nin hayatında öğrenilmesi gereken başka bir şey olduğunu sanmıyorum."

"İmkânı yok." Nori gülerek başını sallar. "Ayrıca, sıra sana gelene kadar soru soramazsın."

"Aslında, benim bir endişem var." Daisy hepimizi şaşırtır, çünkü hayatı en düzenli olan kişi odur. "Babamla ilgili... ve sağlığıyla."

Kahretsin! Sözlerinin ağırlığı verandaya çöker.

Nori, Daisy'nin Alzheimer hastası babasından bahsettiğini anladığını ima ederek başını sallar. "Sorunu düşün ve ruhani rehberlerinden cevap için yardım iste."

Nori, çekilen kartı incelerken yüzünde hafif bir gülümseme belirir. "Baban daha uzun yıllar seninle olacak. Zor anlar olacak, ama birlikte, sen, o ve aileniz çok güzel anılar biriktireceksiniz."

Daisy, Nori'nin ellerini sıkıca tutar. "Teşekkür ederim. Duymam gereken tek şey buydu."

Aniden, umut etrafımızı doldurur, sanki yoluna çıkan her şeyi kaldıran bir dalga gibi. İnsanların ne kadar dayanıklı olabildikleri, biraz umutları olduğunda neler başarabildikleri şaşırtıcıdır. Dayanılmaz olanı, kısa bir süreliğine de olsa, taşıyabileceğiniz bir şeye dönüştürür.

Elodie, Nori'nin karşısına oturduğunda, misafirimiz bir kez daha tarot kartlarını masanın üzerine yayar.

"Aklında belirli bir soru var mı?" Nori'nin sesi sıcak ve davetkârdır.

"Pek sayılmaz," diyor Elodie, garajı temizlerken göstereceği kadar düz bir coşkuyla.

"Hiç sorun değil. Ruhani rehberlerinin şu anki hayatın ve gelecek hakkında ne söylediklerini göreceğim." Nori, bu tür tepkilere alışkınmış gibi, hiç etkilenmez.

El bir kart seçer ve onu masanın üzerine yüzü yukarı bakacak şekilde yerleştirir. Tarot bilgim sıfır olmasına rağmen, karmaşık ve renkli tasarımlar ilgimi çekerek öne doğru eğilirim.

"Sen sanatçı mısın?" diye soruyor Nori, ama Elodie cevap veremeden Violet kıkırdıyor.

"El bir anti-sanatçıdır. Okulda onun tüm sanat ödevlerini ben yapardım ve ben renklerle aram *hiç iyi değildir*," diye ekliyor Violet gülerek.

Nori hiç tereddüt etmeden gülümser. "Hayır, ressam gibi bir sanatçı demek istemiyorum. Daha çok bir sanatçı gibi demek istiyorum. Bu kart bana Dreamcatcher için okuduğum bir anı hatırlatıyor.

Dreamcatcher mı? *The Dreamcatcher* gibi mi? Birçok Grammy ödülü kazanmış ünlü balad şarkıcısı mı? Dünya çapında biletleri tükenen konserler veren? Kalpleri kırıp aynı anda onarabilecek bir sesi olan?

Daisy ile şaşkın bakışlar alışverişinde bulunuruz. Violet, Nori gibi bağlantıları olan birini nereden buldu acaba?

"Bu kart, her seferinde kendim için çekmek isteyeceğim kart," diye devam ediyor Nori. "Yetenek, şöhret ve zenginlikten bahsediyor. Hem de bolca."

El sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdanır. Bir yabancı, bir kart üzerindeki sanat eseriyle banka hesabımı inceleyorsa ben de rahatsız olurum. "Şey, sahip olduğum her şey için gerçekten minnettarım," diye mırıldanır. "Ama yakın zamanda beni alışveriş çılgınlığı yaparken göremeyeceksin."

Nori gerçekten şaşkın görünüyor, El'i incelerken kaşları neredeyse saç çizgisine değecek kadar yukarı kalkmış. "Şarkı söylemeye veya oyunculuğa gizli bir tutkunuz yok mu?"

Elodie neredeyse özür diler gibi başını sallıyor. "Sanırım yanlış kartı seçmiş olabilirim."

Muhtemelen haklıdır. El, klasik bir komşu kızıdır —birisi ona çarptığında özür dileyen ve restorandan ayrılmadan önce garsona yüzlerce kez teşekkür eden türden. Onun sahnede durduğu düşüncesi hayal bile edilemez. O daha çok arka planda kaybolan türden biri, odadaki en normal, en ayakları yere basan kişi olmaktan tamamen memnun.

Ama Nori vazgeçmiyor. "Eğer böyle bir fırsat karşına çıkarsa, lütfen değerlendir. Bu çok büyük, hayatını değiştirecek bir şey olacak."

"Sıra sende Willow," diyor Violet, omzuma hafifçe vurarak.

"Alfabetik sırayla gideceğimizi sanıyordum." Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

O.

"Ama sen burada oturuyorsun." Kaşlarını kaldırarak, adeta benden bu durumdan kurtulmam için meydan okurcasına.

Tamam. Bunu yapabilirim. Her neyse, El'in okumasından sonra, Nori'nin yeteneğine olan inancım pek de yüksek değil. Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü ihtiyacım olan son şey, her şeyi bilen bir yabancının içimi görmesidir.

Nori'nin bakışları keskin ve sarsılmaz bir şekilde üzerimde. "Son zamanlarda hayatında büyük bir değişiklik oldu."

Sözleri havada asılı kalır ve ben omuz silkerim, sanki bu değişiklik Whispering Willow'da kullandığım çamaşır deterjanını değiştirmekmiş gibi, Raymond Teager ile nişanlıymış gibi davranmak değil.

"Peki nasıl? İyi mi, kötü mü?" diye soruyorum, sözleri olabildiğince rahat bir şekilde söylemeye çalışarak.

"İnanılmaz, Willow! Geleceğinin gidişatı değişti ve hayatına giren bu insanlar, seni hep rahatsız eden boşluğu dolduracaklar. Geçmişteki kayıpların, ayrılmak zorunda kaldığın insanların verdiği acı... sonunda iyileşecek. Bu yeni bağlar sonsuza kadar sürecek."

Vay canına. Nori'nin Elodie'nin hayatını mahvetmekten, benim hayatımı bu kadar kendinden emin bir şekilde okumaya geçmesine inanamıyorum. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, Nori'nin bakışları Elodie'ye kayıyor, yüzünde neredeyse özür diler bir ifade var. "Yemin ederim, bu daha önce hiç olmamıştı." Sonra dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Lütfen bana yine yoldan sapmadığımı söyle."

"Hayır, sen... yanlış değilsin. Sadece bu değişikliği nasıl yorumlayacağımı henüz bilmiyorum," diye itiraf ediyorum yavaşça, arkadaşlarım bana

. Onlar aşırı sadıklar, bu yüzden seyirciler varken şimdi meraklı ve şüpheli bakışlarla beni sorgulamayacaklarını biliyorum.

"Endişelenecek bir şey yok," diyor Nori, elime hafifçe vurarak beni sakinleştiriyor ve Violet'e dönüyor. "Tamam, ev sahibi, sıra sende."

Ve spot ışığı değişir.

"Sonunda! Gelecek yıla kadar bekleyeceğimi sanıyordum." Violet, az önce boşalttığı yere neredeyse zıplayarak oturdu.

"Bu kadar heyecanlıysan önce sen gidebilirdin," diye Daisy kanepenin köşesinden alaycı bir şekilde söylüyor.

"Olmaz. Bu büyük final. Artık Nori acele etmek zorunda değil." Violet gülümseyerek yerine oturur. "İstediğin kadar zaman al, Nori. Tam bir analiz istiyorum, Violet'in geleceğine dair eksiksiz bir rapor."

"Bu coşkuyu seviyorum." Nori gülerek başını sallar, Violet bir kart çeker ve onu sanki hayallerindeki hayata giden biletmiş gibi özenle masaya koyar.

"Her şeyi bilmek istiyorum, Nori," diye tekrarlar Vi. "Kaç çocuğum olacak, ne zaman evleneceğim." Violet'in gözleri parıldar.

Ama Nori'nin gülümsemesinin titrediğini, alnının hafifçe kırıştığını fark ettim. Bu, geleceğini okuyacak birinden görmek isteyeceğin bir ifade değil.

Midemde bir karıncalanma hissediyorum. "Uh... her şey yolunda mı?" "Bu..." diye başlar Nori.

Violet araya girer, dramatik yeteneğini tam olarak sergiler. "Aman Tanrım. Kötü, değil mi? Bekar olarak öleceğim. Bir düzine kedi alsam iyi olur."

"Hayır, öyle değil," der Nori çabucak, Violet'in çılgınlıklarını durdurur. "Ben aşk görüyorum—büyük, destansı, hayatta bir kez karşılaşabileceğin türden bir aşk. Ama dikkatli olmalısın Violet, çünkü oraya ulaşmadan önce derin bir dönüşümden geçmen gerekecek. Sanki tüm kimliğini unutacak ve yeni bir sen olacaksın."

"Gerçekten mi?" Violet'in gülümsemesi kaybolur, ama sadece bir santim kadar. "Şey... bu biraz kötü. Ben kendimi olduğum gibi seviyorum."

Ve bunu içtenlikle söylüyor. Vi, kusurlarıyla birlikte kendini gerçekten seven nadir insanlardan biri. Onu asla aynanın önünde, özelliklerinden herhangi biri

daha zayıf, daha tombul veya daha köşeli olsaydı ya da hayatı biraz farklı olsaydı ne olurdu diye merak ederken bulamazsınız. Bu oldukça etkileyici.

Violet bize bakar, sonra tekrar Nori'ye döner ve yine o meşhur gülümsemesini gösterir. "Ama 'hayatımın aşkı' dedin, değil mi? Bana onun hakkında biraz daha bilgi verebilir misin? Nasıl biri olacak? Aman Tanrım, köpek yavrusu değil, değil mi?"

Vi'nin nasıl bu kadar olumlu olabildiğini bilmiyorum, ama böyle bir insan tesadüfen olunmaz. Böylesine masum ve pozitif bir kalp geliştirmek için hayatın zorluklarını defalarca yaşamak gerekir.

Nori gülüyor. "Kesinlikle bir köpek yavrusu değil ve seni her zaman hak ettiğin şekilde sevecek, Violet. Bu... büyülü olacak. Ama..." Tereddüt ediyor. "O aşkı bulmak için neredeyse kendini kaybetmen gerekecek."

Hepimiz bir saniye nefesimizi tutarız, onun için umut ve endişenin tuhaf bir karışımını hissederiz. Ama Vi çığlık atar, masanın üzerine eğilir ve Nori'yi hızlıca kucaklar.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Sadece Violet, çalkantılı bir geleceği alıp zihninde masalsı bir sona dönüştürebilirdi. Ve dürüst olmak gerekirse, onu bunun için sevmemek elde değil.

NORI AYRILDIĞINDA, Violet merakla parıldıyor. "Peki, onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Daisy omuz silkiyor ve yarı yürekli bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Yani, babam hakkında söylediklerine inanmak istiyorum, ama El'in okumasından sonra, buna çok fazla önem vermiyorum."

"Sizi bilmem ama ben bu yeni 'versiyonum'u gerçekten sabırsızlıkla bekliyorum." Violet, Nori'nin az önce boşalttığı yere çöküyor.

Başımı eğiyorum. "Bu gizemli, hayatını değiştirecek aşkı bulmak için cehennemi yaşamam gerekeceğini söylediği kısmı unuttun mu?"

"Acı yoksa kazanç da yok, bebeğim. Ruh ikizimle tanışmak için kendimi tamamen kaybetmem gerekiyorsa, öyle olsun. Ama sakın beni unutmayın, tamam mı?"

Elodie burnunu çekerek Vi'yi omzuyla dörter. "Seni unutmak mı? Denesek bile bizi avlayacağını düşünüyorum."

"Tabii ki yapardım," diye Violet gülerek karşılık verdi.

Arkadaşlarım tartışmaya devam ederken, ben yanaklarımın içini ısıtarak kendi haberimi nasıl vereceğimi düşünmeye çalışıyorum. Zaten yeterince zor olacaktı, ama şimdi Nori'nin "büyük hayat değişikliği" kehaneti ile, daha yola çıkmadan raydan çıkmış gibiyim.

"Wills." Violet'in sesi düşüncelerimi böldü. "Nori o büyük değişiklikten neyi kastetti?"

Kafamı sallayıp, ses tonumu doğal tutmaya çalışıyorum. "Bir şey oldu, ama... onun söylediği kadar önemli bir şey değil."

Daisy bana şüpheli bir bakış attı. "Ne oldu?"

Korkup vazgeçmek için kendime bir saniye bile zaman tanımıyorum. "Raymond Teager'ın evinde kalıyorum. Quill'in dadısı olarak."

Üçünün birden çıkardığı "Ne?" sesi camları kıracak kadar yüksek, ama ben devam ediyorum.

"Dahası var." Yüzlerindeki şok biraz fazla olduğu için gözlerimi kaçırıyorum. "Bugün, onun sahte nişanlısı olmayı kabul ettim."

Daisy nefesini tutar. "Vay canına!"

"Ciddi misin sen?" Violet neredeyse yerinden fırladı.

"Raymond'un durumu beni endişelendiriyor," diyor Elodie sessizce ve hepimiz şaşkınlıkla ona bakıyoruz. Omuzlarını silkiyor. "Sen ve Raymond aynı posta kodunda olduğunuzda, sanki büyük bir patlamaya doğru geri sayım başlıyor gibi hissediyorum."

"Ama bu nasıl oldu? Charles neden bana söylemedi?" Daisy, olayı anlamaya çalışırken kaşlarını çatıyor.

"Planlanmış bir şey değildi, Daze. Düğün mekanı için fikrimi anlatmaya çalışıyordum, sonra birdenbire... nişanım için tebrikler almaya başladım." Fırtınalı geçen haftanın her ayrıntısını anlatırken, yüzlerinin şoktan tamamen şaşkınlığa dönüşmesini izliyorum.

Violet'in ağzı açık kalır. "O kadar şaşırdım ki, bize söylemek için beklediğin için kızamıyorum bile!"

"Ben... hala inanamıyorum," diye mırıldanır Daisy. "Elixir'de çalıştığım süre boyunca, Raymond'un iş hayatında tek bir kuralı bile çiğnediğini hiç duymadım. Tek bir tane bile."

"Quill için yapıyor," diyorum sessizce.

Daisy bana içimi delen bir bakış attı. "Hepsi bu kadar olduğundan emin misin?"

"Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi olduğunu söylerler," diye mırıldanır Elodie, sesi tamamen ciddidir ve aniden, üçü de sanki bu şimdiye kadar yaptığımız en önemli konuşma gibi bana bakmaya başlar.

"Evet," diye Violet de başını sallayarak ekliyor. "Ve o çizgi çok çabuk bulanıklaşabilir."

Tüylerim diken diken oldu, ama bunun nedeni kesinlikle hava sıcaklığı değil. Elbette, artık Raymond'dan nefret etmiyorum, ama ondan nefret etmemek, ona aşık olmakla aynı şey değil.

"O halde, bu durumda, o çizgi kalıcı bir kalemle çizilmiş. Raymond'a karşı hiçbir şey hissetmiyorum."

Bu doğru. Raymond söz konusu olduğunda, içim boş. Boşluk. Duygularım yok. Ben...

"*Elite Gazette'nin* kapağındaki Raymond mu?" Violet telefonunu bana doğru eğerek, mükemmel dikilmiş bir takım elbise giymiş, her zamanki kravatının yerine koyu renk bir fular takmış Raymond'un siyah-beyaz fotoğrafını gösteriyor. Ve nedense, kalbim bu anı seçerek ritmini bozuyor.

"Açıkça söyle, bu adama karşı hiçbir şey hissetmiyor musun?" Daisy kaşlarını kaldırarak beni dikkatle izliyor.

Yüzümdeki kızarıklığı gizlemeye çalışarak başımı sallıyorum. Bu adamı çekici bulmamak için kör olmak lazım. Evet. Aynen öyle. Sadece çekicilik. Basit, temel bir çekicilik. Nokta.

DAHA BÜYÜK KAYBEDEN

WILLOW

Pergola'ya doğru yürürken, kolumun altında bir kitap tutarken tüm dikkatim telefonumda. Muhtemelen bu yüzden yalnız olmadığımı hemen fark etmiyorum. İlk önce tütünün hafif, dumanlı kokusu burnuma geliyor ve beni ekranımı kaydırmaktan alıkoyuyor. Kafamı kaldırıp bakıyorum ve adımlarım sendeliyor.

Raymond kanepede uzanmış, normalde omuzlarına dikilmiş gibi görünen takım elbisesinin ceketini yanındaki yastığın üzerine atmış. Gri yeleşinin altındaki gömleğinin en üst düğmesi açık ve bacakları sehpaye uzatılmış. Bu adamı hiç bu kadar dağınık görmemiştim.

Başı geriye doğru eğilmiş, film afişlerinin dışında var olması mümkün olmayan keskin çene hatları ortaya çıkmış.

Parmakları arasında bir puro sallanıyor, ucundaki soluk turuncu ışık yüz hatlarına hafif bir ışık saçıyor. Lüks saatlerin reklamından ya da belki bir Bond filminden çıkmış gibi görünüyor. Ortam durumu daha da kötüleştiriyor ya da daha da iyileştiriyor, nasıl baktığınıza bağlı olarak. Raymond, mürekkep gibi karanlık gece gökyüzünün önünde, pergola üzerinde çaprazlamasına uzanan peri ışıklarının yumuşak parıltısıyla aydınlatılıyor. Sıcak, titreyen renk tonu, yüzünün sert hatlarıyla kontrast oluşturarak onu aptalca yakışıklı gösteriyor — o kadar yakışıklı ki, gözlerinizin size oyun oynadığını sorgulamanıza neden oluyor.

Kitabımı daha sıkı tutuyorum, başparmağım dalgın dalgın sayfaların kenarlarını okşuyor. Violet's'teki akşam yemeği beynimi karıştırmış olmalı, çünkü parmaklarım telefonumu alıp fotoğraf çekmek için kaşınıyor. Bu, modellerin saatlerce yaratmaya çalıştıkları fotoğraflardan biri olabilir — zahmetsizce samimi.

Onu izlerken kalbim her zamanki gibi haince atıyor. O fazla. Fazla yakışıklı. Fazla sakin. Her şey fazla. Yine de gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Birkaç saniye sonra, nihayet dikkatlice bir adım geri çekildim, onun yaşadığı anı bölmeden ortadan kaybolmayı umarak.

Ancak incelik, özellikle bu adam söz konusu olduğunda, hiçbir zaman benim güçlü yanımla olmamıştır. Çakıl taşları üzerinde ayağımın çıkardığı yumuşak ses beni ele veriyor. Kahretsin!

Başı bana doğru dönüyor ve beni gizlice izlerken yakalıyor.

Ama Raymond, çoğu insanın nadir görülen kişisel bir anında yakalandığında yaptığı gibi, şaşkınlıkla dik oturmaz ya da durumu yumuşatmaya çalışmaz.

Hayır, sadece orada kalır, arkasına yaslanır ve bakışlarını benimkilere kilitler. Bu, rahatsız edici olmayacak kadar kısa, ama onun beni izlediğimi bildiğini ve bunun bir tür sessiz intikam olduğunu hissettirecek kadar uzun, sarsılmaz bir bakış.

"Üzgünüm, burada kimse olduğunu fark etmedim," diyorum çabucak, giderek artan sessizliği garip bir duruma dönüşmeden doldurmaya çalışarak.

Cevap vermek için acele etmiyor. Bunun yerine, sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi yavaşça gözlerini kırıyor ve sonra o lanet olası sırtış ortaya çıkıyor, ağzının bir tarafını yukarı çekiyor ve nabzımı garip bir şekilde hızlandırıyor.

"Görünüşe göre yine aynı gayrimenkulün peşindeyiz, Bayan Pershing."

Bu adam.

"Sizi rahatsız etmek istemedim." Zaten yarı dönmüş ve kaçmaya hazırlarken, sesi beni durdurur.

"Senin kadar rahatsız olduğumu sanmıyorum, Willow."

Ayaklarım yarı yolda donar ve ona dönerek yüzünüze bakarım. Ses tonunda bir şey var - alaycı değil, keskin değil, ama ağır ve gerçek hissettiren bir şey.

Aniden farkına vardım. Bu hafta hayatı tamamen değişen tek kişi ben değildim. Raymond beni hissedarlarına bir iş teklifi sunmaya davet ettiğinde, muhtemelen o toplantıdan hem bir yatırım hem de sahte bir nişanlıyla ayrılacağını beklemiyordu.

Ve şimdi bunu atlatabilmemizin tek yolu, her zaman yaptığımız şeyi yapmak, yani kendimiz olmaktan çekinmemek. Bu sefer aynı tarafta olsak bile.

"Arkadaşlarınla geçirdiğin akşam nasıldı?" diye soruyor bir süre sonra, ben onun karşısındaki kanepeye yerleşip şalımı sıkıca çekerek.

etrafımda, neredeyse üst bedenimi bir burrito gibi sarıyor.

Bir an durup, gözlerine doğrudan baktım. "İlginç."

Beklendiği gibi, ağzının köşesi hafif bir gülümsemeye dönüştü. "Görünüşe göre 'ilginç' bugünün kelimesi."

"Kesinlikle öyle. Bu arada, tarot kartlarına inanır mısınız?" Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım.

Raymond'un cevabı gecikmez, tereddüt etmez ve beklediğim gibi başını sallar. "Hiç de değil. Kehanetlere inanmam. İstediyin şeyin peşinden gitmeye ve onu elde edene kadar durmamaya inanırım."

Kadınısı olmayan ve tamamen filtrelenmemiş bir şekilde burnumu çektim. "Bu tam bir erkek sözü."

Gülümsemesi derinleşir. "Klişeler her zaman kötü değildir, Firefly."

Bir an donakalırım. O takma adın geçici olduğunu sanıyordum, ama onun dilinden sanki oraya aitmiş gibi dökülüyor. Klişelerden uzak bir adamın sesinden bunu duymaya hiç alışamayacağım galiba. O, kibirli bir iş adamı, ama aynı zamanda harika bir baba. Bu iki yönü birbiriyle uyuşmamalı, ama nedense onda uyuşuyor.

Ve şimdi, merak etmeden duramıyorum... nasıl bir nişanlı olurdu acaba?

"Ama neden birdenbire tarotla ilgilenmeye başladın?" diye ısrarla sordu ve beni düşüncelerimden kopardı.

"Violet bu akşam birini davet etti."

"Peki ne dediler?" Sesi sakindi, ama gözleri keskin, her kelimeyi inceleyecekmiş gibi yüzüme odaklanmıştı.

Kahretsin. Evet, ben açıkça kendini garip konuşma çukurlarına sokmaktan zevk alan kızım. Şimdi, Nori'nin, sahte nişanlım Raymond Teager'ın bir şekilde kalbimdeki yalnızlık boşluğunu dolduracağını iddia ettiğini ona söylememin imkanı yok.

Bu onun sözleri, benim değil.

"Birçok şey söyledi," diye geçiştiriyorum. "Bazıları doğru. Bazıları, şey, eh." Belirsiz bir hareket yapıyorum.

"Eh?" diye tekrarlar ve ses tonunda bir şey var - belki de eğlence - bu da yanaklarımı kızartıyor. Bundan çok fazla zevk alıyor. "Peki sana sahte nişanlım olmayı kabul etmenin

nişanlım olmayı kabul etmenin hayatının en büyük hatası olduğunu söyledi mi?" Sözleri bana tokat gibi çarptı.

O böyle mi görüyor?

Reddedilmek, nasıl süslesen de acı verir, özellikle de başından beri istemediğin bir şey içinse. Onun küçük anlaşmamızdan heyecanlanmasını beklemiyordum, ama bunu en büyük hata olarak nitelendirdiğini duymak, hazırlıklı olmadığım bir şekilde canımı yaktı.

"Bugünü böyle mi görüyorsun?" Göğsümdeki çatlağın sözlerime yansımaması için tüm irademi kullanmam gerekiyor. "Hayatının en büyük hatalarından biri mi?"

Kaşları çatıldı ve gerçekten şaşırmış görünüyordu. Daha dik oturdu ve daha önce burada olmadığına emin olduğum bir küllükte purosunu söndürdü. Elini yüzüne götürdü, söylemek üzere olduğu şeyin ağırlığı aramızdaki boşluğu doldurdu.

"Hata," diye başladı, sesi sertleşmişti, "seni o toplantıya getirmenin ne anlama geleceğini fark edememektir. Sunumu yapmanı istediğimde, bunun nedeni yönetim kurulunun benim gördüklerimi görmesini istememdir. Tutkunu, vizyonunu, bu hayali gerçekleştirme şeklini. Bu projede senden daha iyi iş çıkarabilecek kimse yok, ben bile. Beklediğim gibi, sunumu mükemmel yaptın. Ama sonrasında olanlardan seni korumayarak hata yaptım. Bu benim hatam, Willow."

Onun sesindeki samimi dürüstlük ve yüzünün her çizgisinde kazınmış içtenlik beni şaşırttı. Göğsüm sıkıştı, sözlerinin ağırlığı içime işledi. "Ben küçük bir kız değilim, Raymond," dedim sessizce.

Yeşil gözleri benimkilere bakıyor, hiç sarsılmadan. "Öyle olduğunu hiç söylemedim. Ama bu işte birlikteyiz. Sen benim ortağımın ve seni korumak benim görevim."

"Seni kim koruyor?" Sözler ağzımdan zar zor duyulacak şekilde çıkar, ama aramızdaki havada asılı kalır.

O öne eğilir, sesi neredeyse şefkatli bir tona düşer. "Umarım sen korursun. Ortaklar böyle yapar, değil mi?"

"Ortak" kelimesi, sanki ruhuma kazımaya çalışır gibi, bu anlaşmada eşit olduğumuzu hatırlatmak için aklımda kalıyor, ama buna inanmakta zorlanıyorum.

"Teklifini kabul ettiğimden beri, tüm bunlar, şu anda olan her şeyin sadece şans olduğu hissinden kurtulamıyorum. Sanki kader, hayatımda bocaladığımı görüp, büyükbabamın hayalini tek başıma gerçekleştiremeyecek kadar beceriksiz olduğumu fark etmiş gibi. Şimdi de benim için ağır işi üstleniyor ve ben... bilirsin... bir ezikim." Yanaklarım pergolayı aydınlatacak kadar kızardı. Kafamı o kadar eğdim ki, yerin altına gömülebilirdim.

Bir zamanlar ölümcül düşmanım olarak gördüğüm adama en büyük güvensizliğimi itiraf edeceğimi kim düşünürdü? Hayatın gerçekten de çarpık bir mizah anlayışı var.

Raymond ayağa kalkarken kumaşın hafifçe kaymasını ve sandalyenin yumuşak gıcırdamasını duyuyorum, ama onun gülünç derecede cilalı Tom Ford loaferları tam önüme konana kadar başımı kaldırmaya cesaret edemiyorum.

"Willow." Sesi alçak, hiç duymadığım kadar yumuşak. Her kelimesini duymak için eğilmenizi sağlayan türden bir ses tonu. Hemen başka bir şey söylemiyor, sadece başımı kaldırmamı bekler gibi orada duruyor. Sonunda başımı kaldırdığımda, yüzündeki ifade beni şaşırttı. Gülümsüyordu, ama alıştığım keskin, kendinden emin gülümseme değildi. Bu... farklıydı. Nazikti. Belki biraz da kararsızdı. Bu beni dengesizleştirdi.

"Bu gece bu evde bir kaybeden varsa, o kesinlikle sen değilsin. Sen, hayatını askıya alman ve bildiğin her şeyi kökünden sökmen gerekeceğini bilerek, bir hayali kovalayacak kadar cesur birisin. Bu cesaret ister, Firefly. Ama ben?" O, gülmeden güldü. "Ben, kendi kızının bile onunla konuşmadığı bir adamım. Ve ona karşı başarısız olduğumu kabul etmek yerine, bir yabancıyı evime davet ettim - bir kale gibi koruduğum bir yere - çünkü senin aracılığıyla Quill'imi duyabileceğimi umacak kadar çaresizim." Sözleri, ham ve filtrelenmemiş bir yumruk gibi karnıma çarptı.

Aniden, Raymond Teager'ı sevmemek için sahip olduğum tüm nedenler... önemsiz, değersiz göründü. Çünkü şimdi burada oturmuş, hiç beklemediğim bir şekilde kendini ortaya koyan bu adama bakarken, ona karşı bir anda pek çok duygu hissediyorum.

Sesindeki sertlik kalbimi çarpıtıyor ve bakışlarımı onun yüzünden ayırmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Yüz hatları

daha önce onda hiç görmediğim duygularla dolu: kırılganlık, dürüstlük, hatta belki bir parça pişmanlık.

"Ama sadece bu değil." Sesi daha da yumuşuyor, sanki zırhının son katmanını da çıkarıyormuş gibi. "Evlilik benim için hiç düşünmediğim bir şey olmasına rağmen, bu sahte nişana razı oldum. Yani, bu gece bir kaybeden varsa, o kişiye bakıyorsunuz."

Nefesim kesildi. Raymond Teager, o kadar kontrol sahibi bir adam ki, sanki dünyanın dönüşünü o belirliyormuş gibi, bu kadar... çıplak ve savunmasız olabilir mi? Onu zihnimde ayrıntılı bir şekilde yıkmak için ne kadar zaman harcadıysam da, hazırlıklı olmadığım bir şeyin farkına varıyorum. Onun bu halinden, kendini beğenmiş, dayanılmaz yanını tercih ederim — bu çok gerçekçi.

Durumu daha güvenli bir noktaya çekmek için çaresizce, küllüğe doğru elimi uzatıyorum. "Orada bir şey mi vardı?" diye soruyorum, sesim hafif, rahat, ikimizi de duygusal bataklıktan çıkarmak için bir can simidi gibi.

Dudakları seğirir, sanki hazırlıksız yakalanmış gibi, ama aynı zamanda bu değişiklikten biraz da rahatlamış gibi. "Arada bir olur," diye itiraf eder, sesi sessizdir. "Genelde sigara içmem, ama bazı günler..."

"Açıklaman gerek yok," diye araya giriyorum. "Burası senin evin, Raymond. Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Yine de, bana hiç kimsenin vermediği kadar çok şey verdiğini düşünmeden edemiyorum.

"Şimdilik senin de evin," diye cevapladı, sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

"Teşekkür ederim... bunu söylediğin için."

"Ciddiyim," diye ekledi, sesi sabitti. "Burada misafir gibi hissetmeni istemiyorum. Bu düzenlemeyle zaten beklediğimden fazlasını aldım. Seni daha rahat hissettirmek için yapabileceğim bir şey varsa, bana söyle."

Bu evde bu sözleri ilk kez duymuyorum. Büyükbaba Will ilk günden beri sonsuz bir misafirperverlik gösteriyor. Ama bunu Raymond'dan duymak? Etkisi farklı.

"Bana tatlı tatlı davranma, Teager," diyorum, kaşımı kaldırarak. "Yoksa unuttun mu? Seni hayatımın hikayesinde bir kötü adam olarak görüyorum."

O gülümser, sıcak sesi üzerime istemediğim ama birdenbire istediğim bir battaniye gibi yayılır. "Öyleyse, bakalım bu, geçmişteki tüm kötü adamlıklarımın telafisi olabilir mi? Senin için bir şeyim var."

Kol dayanağına asılı ceketine uzanır. Eli cebin içinde kaybolur ve tekrar ortaya çıktığında, küçük mavi kadife bir kutu tutmaktadır. Kutuyu masanın üzerinden bana doğru kaydırır.

"Bu da ne, Raymond?" Sesim, şok ve inanamama arasında bir yerde, fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyor.

"Bu bir bomba değil, Willow." Geriye yaslanır, yüzündeki ifade okunamaz. "Her zaman takmak zorunda değilsin," diye açıklar, sesi sakın ama ölçülü, sanki kafasında bir senaryo üzerinde çalışıyormuş gibi. "Ama proje güncellemeleri için yönetim kuruluyla görüşeceksin ve nişanlığımın yüzüğü kuyumcуда olduğu için takamadığına dair bir yalan daha eklemek istemem. Yani..." Gözleri benimkilere kilitlenir ve bekler.

Zihinsel jimnastik yapmaktan kafam çatlayacakmış gibi hissediyorum.

Bana nişan yüzüğü teklif ediyor, böylece yalan söylememize gerek kalmayacak!

Bu da neyin nesi?

Donup kalıyorum, ellerim hareket etmiyor, o da iç çekip devam ediyor. "Beğenmezsen, değiştirebilirim. Hart Jewelers'ın sahibine nişanlığımın değiştirmek isteyebileceğini söyledim."

Nişanlığım.

Bu kelimeyi çok doğal bir şekilde söylüyor, sanki kelime dağarcığının doğal bir parçasıymış gibi. Bu arada, boğazıma yabancı bir cisim takılmış gibi hissediyorum.

"Sen... sen mi aldın?" diye soruyorum.

O, okunaksız bir ifadeyle başını sallar ve ben başka ne söyleyeceğimi bilemem. Kutuyu uzanırken ellerim titrer — yüzüğü istediğim için değil, titiz kontrolü ve hassasiyetiyle Raymond Teager'ın nişanlısı için ne tür bir yüzük seçeceğini merak etmekten kendimi alamadığım için.

Beni değil, sahte olanı. Ama gerçek olanı. Bir gün gerçekten sevebileceği kadını.

Kutuyu açtım ve dünya bir anlığına başımı döndürdü.

İçinde, tüy gibi yapraklı bir altın bantla çevrili, armut biçimli yosun ye ili bir safir yatıyor. Bu, bir kuyumcunun vitrinden çıkardığı sıradan bir yüzük değil.

Hayır, bu yüzük düşünceli olduğunu haykırıyor.

Raymond bunu sadece satın almamış, seçmiş gibi. Benim için, Quill için, kendimizi attığımız bu çılgın düzenleme için.

"Dönme dolap gecesi, Quill doğanın en iyi terapi olduğunu söylemişti," dedi. "Sanırım en sevdiği insanı alıntılıyordu."

Parmaklarım y z    ok ayarak, bandındaki karmaşık detayları izledi. " ok güzel, Raymond. Ben... Ne diyece imi bilemiyorum."

"Be endi ine sevindim." Bir an tereddüt ettikten sonra ekledi, "Denemek ister misin? B y kl   n  kontrol etmek için?"

Kalbim hızla çarptı ama y z    parma ıma geçirdim. Tam oturdu. —biraz sıkı ama... iyi hissettiriyor. "Sorun yok. Belki biraz sıkı ama her gün takaca ım da değil."

Bu sözler, onun için değil, daha çok kendim için d k l yor. Çünkü bu y z   , bu eve, bu adama alı mamın bir seçeneği yok. Başka birinin bana bakması ve küçük ayrıntıları d   nmesinin ne kadar iyi hissettirdi ini görmezden gelmeye zorluyorum kendimi.

Uyan, Willow. Bu yüzük bir kutuda durmalı, sanki oraya aitmi  gibi parma ında ya amamalı.

"İyi." Raymond derin bir nefes alır, sanki bu konuşma benim için olduğu kadar onun için de sinir bozucuymuş gibi.

Y z    tekrar bakıyorum, mücevher yumuşak ışığı yakalıyor. "Bana yüzük aldığını hala inanamıyorum," diye fısıldıyorum, daha çok kendime.

"Sana söyledim, Willow." Yavaş ve rahat bir gülümseme, bana olan etkisinin farkında olmadan kullandığı bir silah. "Senin d   nd   n kadar kötü biri değilim."

Bunun  zerine eve doğru döner ve beni, bir şekilde değişen ili kimizin ve duygularımızın sahnesi haline gelen bu sessiz, lo  pergolada bırakır.

O da bunu hissediyor mu?

Sanki sessiz sorumu duyabiliyormuş gibi, Raymond omzunun üzerinden bakıp yeşil gözleriyle benimkilere bakıyor. "İyi geceler, Ate b    ."

Kalbim, normalden daha yüksek sesle çarpmaya başlar. Ve bir kez olsun, bu anın sürmesine izin veririm, bu adamın neden olduğu kaosu hissetmeye izin veririm. Belirsizliğin sessiz vızıltısı, artan kafa karışıklığı, o yakınımdayken nabzımın hızlanması.

Arkadaşlarımda aşk ve nefret arasındaki ince çizgi hakkındaki sözleri kafamda yankılanıyor ve içimdeki küçük, hain bir parça, sadece bir saniye için, bu çizginin tehlikeli bir şekilde bulanıklaştığını kabul ediyor.

Kahretsin! Mahvoldum.

NİŞANLIM VE BEN HABER OLDUK

WILLOW

Bir yastık alıp başımı onunla örtüyorum, kapımın çalınmasını engellemeye çalışıyorum.

"Anne, beş dakika daha," diye inlerim, sesim kumaşın etkisiyle boğuk çıkar. Dün gece uykuyla aram pek iyi değildi ve ancak şafak vakti uykuya dalabildim.

"Willow."

Sesin anneminkine ait olmadığını anlamam bir saniye sürer. Derin, yumuşak ve çok yakındır. Sisli beynim bir anda bağlantıyı kurar: uykusuzluğumun sorumlusu tam üstümde durmaktadır, kapıyı çaldığı ses komodinin üzerinde biraz fazla yakındır.

"Acil olmasaydı, Firefly, yemin ederim, seni uyandırmaya cesaret edemezdim," diyor yumuşak bir sesle ve sözleri, varlığından haberdar olmadığım her sinirime dokunuyor.

Bir an için, uyuyormuş gibi davranmayı düşünüyorum. Raymond, dinlemediğimi düşünse ne derdi? Ama beynimin aptalca meraklı kısmı, mantıklı kısmı tarafından tokatlanıp susturulur.

Raymond Teager, taşındığımdan beri bilinçaltımı ele geçirmiş durumda ve dün gece rüyalarım cehennemden çıkmış bir romantik komedi montajı gibiydi. Bu sonsuza kadar sürecektir diye fısıldarken, şu anda güvenli bir şekilde komodinin üzerinde duran o gülünç derecede mükemmel yüzüğü

—şu anda güvenli bir şekilde komodinin üzerinde duruyor— parmağıma takarken, gökyüzünde havai fişekler patlıyordu.

Lanet olsun Nori. Ve aşırı aktif hayal gücüm için de iki kat lanet olsun.

Olmam gereken mantıklı bir yetişkin gibi, sersemlemiş ama dik bir şekilde oturuyorum. "Her şey yolunda mı? Quill?" Gözlerim etrafta dolaşıyor, onu bulmayı umuyorum, ama sadece biz varız.

"Quill iyi. Henüz erken."

Yine de, adam gün için giyinmiş durumda, sanki GQ dergisinden çıkmış gibi görünüyor. Bu arada, ben elektrik çarpmış

Garfield taklidi gibi görünüyordum, kırmızı saçlarım ise kendi hava durumu uyarısını hak edecek kadar karışık bir felaketti. Bir saç lastiği alıp saçlarımı biraz düzene soktum, sonra kendime bir baktım.

Suluk bordo tişörtüm o kadar eski ki etiketi neredeyse silinmiş, ince bir battaniyenin altında saklanan vücudum da pek onurumu koruyamıyor. Onu etkilemek umurumda değil. Kesinlikle umurumda değil. Ama o evinde *Vogue* fotoğraf çekimi yapıyormuş gibi dolaşırken, ben de bir serseri gibi görünmemek hoş olurdu.

"Al." Raymond, daha önce fark etmediğim bir fincan kahveyi uzattı. "Yulaf sütü ve hindistancevizi şekeri, tam istediğin gibi."

Bir dakika. Raymond kahvemi nasıl içtiğimi biliyor mu?

Kalbim yeni bir rekor kırmaya çalışır gibi hızla atmaya başlar. Bu gerçek olamaz. Bu, panik içinde uyandığım hiper gerçekçi rüyalardan biri olmalı. Gözlerimi sıkıca kapatır, üçe kadar sayar ve tekrar açarım. Ama o hala orada duruyor, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi fincanı uzatıyor. Ve aniden, aklıma gelir.

Bunu benim nişanlım olduğu için mi yapıyor? Hay aksi.

Kendine gel, Willow.

O senin sahte nişanlın. SAHTE.

Ama... Nori'nin dün geceki sözleri sessiz bir kilisede çalan gong gibi kafamda yankılandı. Bu sonsuza kadar sürecektir.

Sonsuza kadar. Sonsuza kadar.

Oh, kafeinin aşkına. *Kes sesini, beyin.*

"Tamam, bu benim egom için pek iyi değil," diyor Raymond, dikkatimi tekrar kendisine çekerek. Gözleri, battaniyeye ölümcül bir şekilde tutunduğum, sanki bir can simidiymiş gibi beyazlaşan parmak eklemlerime kayıyor. "Sabah ilk iş olarak yüzümü görmek bu kadar stresli olacağını fark etmemiştim."

Keşke gerçeği bilseydi - sabahın ilk iş olarak onun gülünç derecede yakışıklı yüzünü görmek beynimi kısa devre yaptırıyor. Ama tabii ki bunu itiraf edemem.

"Bence egon gayet iyi," diye mırıldanıyorum ve sonunda kahveyi kabul ediyorum, çünkü onu israf etmenin dünyanın bir yerinde ölümle cezalandırılabilir bir suç olduğundan eminim.

Kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışırken, Raymond sanki bu tamamen normalmiş gibi, makyaj masasından tabureyi alıp oturur. Ama normal değil. Bütün bu sahne – benim odamda olması, bana kahve getirmesi,

illerini sayabilecek kadar yakın oturması - tehlikeli derecede samimi. Ve zavallı, hiçbir Şeyden habersiz kalbim buna hiç hazır değil.

"N-ne yapıyorsun?" diye soruyorum, sesim istemeden keskinleşiyor, sanki kendi evine izinsiz girmiş gibi onu suçluyormuŐum gibi.

Dudakları, beni deli eden o karakteristik eğriliğe büründü. Ama artık bunun sadece doğal gülümsemesi olduğunu biliyorum. Ve lanet olsun, bu gülümseme kalbimi yerinden çıkarmak üzere. Sonra, benim çok geçerli soruma cevap vermek yerine, "Kahve nasıl?" diye sordu.

"Sen mi yaptın?" Sesim istediğimden daha yüksek çıkıyor.

Evet derse, gerçekten aęlayabilirim. Tatlı, dűŐünceli Raymond, sabah dokuzdan önce baŐa çıkabileceęim bir Őey deęil.

"Rahatla," diye cevaplar, başını yavaşça sallayarak. "Ev personeline yaptırdım. Ama annem her zaman güne tatlı bir Şeyle baŐlananın iyi olduğunu söylerdi." Yüzü hafifçe kararır. "Ve sana vereceğim haber kesinlikle tatlı değil."

Kahveyi büyük bir yudumla içip kendimi hazırlarım. "Söyle. Hazırım."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. "Kötü haberleri duymak için bu kadar hevesli birini hiç görmedim."

Onun bilmediği Şey, Şu anda midemde kargaŐaya neden olan kelebeklerin hücumuyla uğraŐmaktansa, onun vereceği haberi duymayı tercih ettiğimdir.

Raymond iPad'ini kucağıma koyar, eli bacağımdaki battaniyeyi hafifçe okŐayarak dűŐüncelerimi rüzgârda savrulan yapraklar gibi dağıtır. O ekrana iŐaret edene kadar olan biteni anlamak için çok dikkatim dağılmıştır.

Aman Tanrım!

Midem bulanır ve az önce yudumladığım kahve, uğursuz bir Şekilde gürültü çıkarır. Raymond, kahveyi kendime ve onun değerli cihazına dökmeden önce, sakın bir Şekilde elimden fincanı alır.

"Bu ne?" Sesim titriyor, çünkü tabloid gazetesinin manŐetinde, benim ve Raymond'un photoshoplanmış korkunç fotoğrafımızın üzerine yazılmış, iğrenç kalın harflerle "CHERRYWOOD'UN YENİ İLİŞKİSİ" yazıyor.

Fotoğraf bile *iyi* değil! Alnım ve burnum buruşuk, bir elimle yüzümü koruyarak güneşe karşı gözlerimi kısıyorum. Raymond ise lanet olası bir kapak modeli gibi görünüyor. Birbirimize hiç uymuyoruz, çok kusurluyuz.

"Rowan makalenin kaldırılması için çalışıyor," diyor Raymond, dudakları sert bir çizgiye dönüşüyor. "Ama senin tarafında kimlerin görmüş olabileceğini söyleyemem."

Telefonumu elime aldığımda panik başlıyor. Kırk altı mesaj. Elli yedi arama. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

"Bu nasıl oldu?" Kaosun içinden geçerken sesim titriyor.

"Dün gece kasabada bir ziyafet vardı. Birçok hissedarımız oradaydı. Görünüşe göre, ihtiyatlılık menüde yoktu." Raymond nefesini verir, o güzel çenesi biraz gerilir, ben ise herkesin görebileceği bir gazetede olduğum gerçeğini hala kabullenmeye çalışıyorum.

"Durum ne kadar kötü?" Kaşlarını kaldırarak telefonuma işaret ediyor.

"Korkunç," diye mırıldanıyorum, ki bu yetersiz bir ifade gibi geliyor. Nana, annem, arkadaşlarım, Whispering Willow'daki çalışanlar ve hatta eski yatırımcım Joanne'den mesajlar aldım.

En güvenli bölge olan Violet'in mesajına doğru kaydırıyorum.

Violet: Bu nişan meselesinin büyük bir sır olduğunu sanıyordum! Yerel haberlere çıkacağını söyleseydin, daha iyi bir fotoğraf seçebilirdim.

Diğer mesajlara bakmak için cesaretimi toplayamadan, telefonum titredi. Ekranda Nana'nın adı belirdi ve telefon elimden kayarak kucağıma düştü.

"Nana arıyor," diye boğuk bir sesle söylerim, sanki patlayacakmış gibi ekrana bakarak. "Beni öldürecek."

Raymond kaşlarını kaldırır, eğlence keskin hatlarını bir an için yumuşatır. "Seni dramatik bir tip olarak tanımlamamıştım."

"Onun neler yapabileceğini bilmiyorsun," diye terslerim ve yataktan kalkarım. "Senin evin onun için tam olarak yasak bölge sayılmaz. Belki de... giderim."

kasaba. Sadece bir süreliğine." Odada volta atıyorum, battaniye arkamda trajik bir pelerin gibi sürükleniyor.

Raymond'un da çok yerinde bir şekilde belirttiği gibi, muhtemelen *dramatik* davranıyorum, ama Nana söz konusu olduğunda, sinirlendiğinde ne kadar ileri gidebileceğini hiç bilmiyorum. Şimdiye kadar kimse bunu denemeye cesaret edemedi...

Ama kafamda Cherrywood'dan kaçmak için yarı bitmiş planlarla fırlayıp gitmeden önce, Raymond kolumu yakaladı. Çekişi acımasız ve kuvvetliydi, ben de çok hızlı döndüm. Bir sonraki hatırladığım şey, ona sertçe çarptığımdı.

Ellerim göğsüne yayılır, ceketinin içinden gelen sağlam sıcaklığı hissediyorum. Kolonyasının hafif kokusu beni dondurur.

—sedir ağacı ve lavanta—duyularımı dolduruyor. Erkekçe bir koku—Raymond'dan beklenecek tam da bu. Dudaklarım boğazının çukuruna konuyor ve günlerce onun sakallarının hayali karıncalanmasını hissedeceğimi biliyorum.

Kollarını belime doluyor, sıkı ama kısıtlayıcı değil, ve farkında olmadan özlediğim bir güvenlik hissi beni sarıyor. Bu his o kadar yabancı ki, neredeyse beni mahvediyor.

"Senin kimseden korktuğunu hayal edemiyorum, Firefly," diye fısıldıyor, nefesi kulağımda sıcak.

Bir titreme beni sarar, kalbimin çılgın atışlarını tamamen ele verir. Bu çok fazla. Her şey. Sesi, kokusu, beni dünyadan korumaya çalışır gibi sarması.

"Şaşırsın," diyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek.

Telefonum tekrar titrer, büyüü bozar ve beni gerçeğe geri getirir. Raymond beni yavaşça bırakır, elleri üzerinde kalır ve dizlerim titrer.

"Koşma, tamam mı?" diyor, yeşil gözleri benimkilere kilitlenmiş halde.

Başka bir şey yapamadan başımı sallıyorum. Geri adım atıyor ve farkında olmadan kendimi sardığım güvenlik kozasını da beraberinde götürüyor.

Hâlâ çalan telefonumu elinde tutuyor, Nana'nın adı neon bir uyarı gibi yanıp sönüyor. İçgüdüsel olarak ellerimi arkama saklayıp başımı sallıyorum. Raymond, ani geri çekilmeme kaşlarını kaldırıyor. Evet, istediği kadar şaşırsın, o telefona dokunmayacağım. İç çekip hoparlörü açıyor, mikrofonu iterek...

yüzüme doğru. Dudaklarımı daha sıkı kapatıyorum, Nana'nın öfkesi geçene kadar dayanmaya kararlıyım.

"Willow Billow Pershing!"

Kahretsin. İkinci adım. Lanet olası ikinci adım. Refleks olarak gözlerimi kapattım. Neden o kelimeyi kullanmak zorundaydı ki?

Kimsenin onu kullanmaması konusunda bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum. Asla. Büyükbabam bana bu aptalca ismi verirken, bunun eğlenceli olacağını düşünmüştü, bir gün bunun alay konusu olacağını ve benim ondan nefret edeceğimi bilmiyordu.

"Nişanlandın! Bana danışmadan nişanlandın mı? Büyükkannenin hala hayatta olduğunu unuttun mu?"

Bir gözümü açıp Raymond'a bakıyorum. İfadesi paha biçilemez — gözleri fal taşı gibi açılmış ve şaşkın. *Aile dramasına hoş geldiniz, Bay Teager.*

Ona keskin bir bakış attıktan sonra kendime şöyle dedim: "*Derin nefes al, Wills. Başarabilirsin.*"

"Merhaba, büyükanne," diye başlıyorum, sesim titriyor. "Whispering Willow'un haberlerde olduğunu gördün mü? Heyecan verici, değil mi?"

Raymond bile konuşmayı başka yöne çekme çabamı küçümser.

"Bana akıllı davranmaya çalışma, Lolo. Şu anda *çok* üzgünüm. Bu adam kim? Onu seviyor musun? Sen..."

"Nana, daha yeni uyandım. Birkaç dakika sonra konuşabilir miyiz?" "Willow..."

"Üzgünüm, Nana. Sonra konuşuruz." Ve hayatım buna bağılıymış gibi kırmızı düğmeye basıyorum.

Ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyor. Bir an için ikimiz de kıpırdamıyoruz, sonra Raymond sanki sonsuza kadar nefesini tutmuş gibi uzun ve derin bir nefes veriyor.

"Üzgünüm," diyorum. "Ama ona ya da anneme gerçeği söyleyemem.

Bunu yapmama asla izin vermezler."

"Kahretsin," diye mırıldanır, ensesini tutar ve başını geriye atar. "Onlara yalan söylemek zorunda kalmamızdan nefret ediyorum."

"Peki ya senin ailen? Ailen ne olacak?"

Fırtınalı gözleri benimkilerle buluşur ve onda da benim hissettiğim aynı kargaşayı görürüm. "Telefonum şu anda seninkine çok benziyor. Annem, babam, amcalarım, teyzelerimden mesajlar geliyor. Bütün aile grubu sohbeti yanıp sönüyor."

saçlarını tarar, yüzünün her çizgisinde hayal kırıklığı belirir. "Ama cevap vermeden önce seninle konuşmak istedim. Bu durumu nasıl halledeceğiz?"

"Biz" dedi.

"Bana mı soruyorsun?" Sinirli bir şekilde gömleğimin kenarını o kadar çok buruyorum ki, yırtılabilir.

"Bu bizimle ilgili, değil mi?"

Yutkunuyorum. "Gerçeği söyleyemem, Raymond. Ne Nana'ya, ne de anneme. Onlar hala evliliğin sadece aşk için olması gerektiğine inanıyorlar."

"Ve yanılmıyorlar, Willow." Sesi yumuşar. "En iyi ilişkiler aşk üzerine kurulur. Seni seven, sana saygı duyan ve senin için önemli olan her şeyi değer veren biriyle birlikte olmayı hak ediyorsun."

"Peki ya sen?" Sesim alçalır. "Sen öyle birini buldun mu?"
buldun mu?"

Quill'in annesi hakkında hiç konuşmamıştık. Böyle tatlı bir kız yaratmak için bir tür ilişki yaşamış olmalı.

"Hayattan ne istediğimi hep biliyordum ve romantik bir ilişki benim için hiç önemli olmadı. Artık Quill hayatımda olduğu için, onu mutlu etmek benim için tek önemli şey."

Daha fazla soru sormadan, telefonum tekrar çaldı ve ekranda Nana'nın adı belirdi. Ona zayıf bir omuz silkmeye ekranı gösterdim ve hoparlörü açtım.

"Sakin bana tekrar kapatma, Lolo!"

"Nana, ben banyodaydım. Sana yeni uyandığımı söyledim."

O beni hiçe sayarak devam etti. "Yani doğru mu? Nişanlandın mı? Kim o? Neden..."

"Nana, kalp krizi geçirmeden önce sakinleş!" diye bağıriyorum, artık gerçekten endişelenmiş durumdayım.

"Bu sabah zaten bir tane geçirdim! Senin haberini nasıl öğrendim biliyor musun? Poker kulübümdeki sırık gibi Bayan Cade gruptaki *herkese* mesaj attı! Tabii ki hepsi beni tebrik ediyordu ve ben nedenini hiç anlamıyordum."

Hay aksi. Nana, poker kulübündeki konumuna *çok* değer veriyor. "Annem nerede?" diye soruyorum, destek umuduyla.

"O burada. Dinliyor," diye bağıırır Nana.

"Anne?"

"Willow, iyi misin?" En azından annem Nana gibi sinirlenmiyor, ama yine de sesinde endişe duyuluyor. "Dairene gittik, ama orada değildin. Neredesin tatlım?"

"İyiym anne. Söz veriyorum. Lütfen sakın ol."

"Sakin ol! *Yine* bize sakın olmamızı söylüyor," diye araya giriyor Nana, ama onun patlamasına kızamıyorum.

"Anne, en azından bize ne olduğunu anlatması için ona bir şans ver," diyor annem ve suçluluk duygusu yeniden içimi kaplıyor. O, benim gerçeği söylememi umarken, ben zihnimde yalanlar uyduruyorum.

"Lolo'nun hayatını mahvetmesine izin vermeyeceğim, Steph." Nana'nın sözleri hızlıdır ve aniden neden her zamankinden daha çılgın davrandığını anlarım. Tarihin tekerrür ettiğini düşünüyor.

Raymond yanımda gergin ama sessizce kıpırdanıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve bana kısa bir baş sallama yapıyor.

"Adı Raymond Teager," diyorum, sesimi sabit tutarak. "O iyi bir adam, Nana. O..."

Annem keskin bir nefes alır. "Teager mı? Gio ile çalışan adam mı?"

Raymond içinden hafifçe küfür eder, ama ben devam ederim. "Gio ile çalışıyordu, ama artık çalışmıyor. Büyükbabamın hayaline, bizim hayaline yatırım yapmak istiyor." Telefonu daha sıkı tutarım.

"Onu seviyor musun?" diye sorar annem, temkinli ama suçlayıcı bir tavırla değil.

"Evet." Raymond'un gözlerine bakarım ve bunu başka türlü söylemenin bir yolu olmadığı için devam ederim. "O da benden hoşlanıyor."

"Seviyor mu, aşık mı?" Nana meydan okur. "Biz... o noktaya geliyoruz."

"Önce aşık olursun, sonra evlenirsin. Tam tersi olmaz, Lolo." Annemin sesi yumuşaktır, ama onaylamadığını ima eden tonunu kaçırmam.

"Bu etiketler insanlar tarafından uydurulmuş, anne. Onun hakkında ne hissettiğimi ve onun benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum." Kimse beni kesmeden önce ekliyorum: "Bana çok güzel bir yüzük verdi. Doğayı sevdiğimi bildiği için yeşil safir taşlı. Beni ve kızı Quill'i simgeleyen tüylü yaprak desenli bir bandı var." Onlara gerçeği söylediğimi bilmek kalbimi biraz rahatlatıyor. "Ben sevmedim..."

Başlangıçta onu yeterince tanımadığım için ona karşı mesafeliydim. Ama şimdi onun ne kadar harika bir adam ve baba olduğunu görüyorum. Ve eğer bu seni rahatlatacaksa, kızı beni bir prenses gibi seviyor.

"Kızı mı var?" Annemin sesi biraz yükselir.

Raymond yanımda gerginleşir, ama bu sefer endişelenmiyorum. Nana çılgın olabilir ve annem endişeli olabilir, ama bir çocuk hakkında, özellikle de beni seven bir çocuk hakkında asla kötü düşünemezler.

"Evet, öyle. O dünyadaki en tatlı çocuk."

"Peki," Nana bir süre durduktan sonra, "o zaman onlarla tanışmalıyız. Bu akşam üçünüz de yemeğe gelin." Hay aksi. "Nana..."

"Mazeret yok, Willow. O kadar iyi biriye ve sen ona o kadar aşırısan, biz de mutlu oluruz. Ama bunu kendimiz görmemiz lazım. Sen, o ve kızı, bu akşam. Yemek saat yedide."

Telefonu kapatır ve ben mide ağrısı çekerek telefona bakarım.

Raymond alçak bir ısıklık çalar. "Daha kötüsü de olabilirdi."

Ona inanamadan döndüm. "Aynı görüşmede miydin? Bu akşam Şükran Günü hindisi gibi kızartılacaksın."

NİŞAN MI, GİZLİ KÜLT MÜ?

WILLOW

Odanın içinde bir ileri bir geri yürüyerek, Nana'nın bu akşam kaçınması gereken her şeyi zihnimde sıralıyorum. Listenin başında: Büyükbaba ile öze/ konuşmalar yok. Raymond'un bizim çılgın üç kadın olduğumuzu düşünmesini hiç istemem. Bir de Quill var. Tatlı, değerli Quill. Nana'nın öfkesinin onun önünde ortaya çıkması fikri beni fiziksel olarak ürpertiyor. Bir çözüm bulmak için çabalarken parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum bu akşam yemeğini tam bir felaketten nasıl kurtarabileceğimi bulmaya çalışıyorum. "Tamam, planımız şöyle," diyorum, adımımı durdurarak. "Biz

Quill'in son dakika okul işi olduğunu söyle. Kolay bir bahane. Anlaştık mı?" Elimi sıkmak için uzattım, ama Raymond elime bakakaldı. Yine mi! Cidden, bu adamın el sıkışmayla ne alıp veremediği var?

Sonra, sanki aklımı okuyormuş gibi, ağzının köşesi o sinir bozucu yarı gülümsemeyle yukarı kıvrılır. Sonunda elini uzatır. Ama elimi sıkmak yerine... tutar.

"Quill'in zaten aşırı koruyucu bir ebeveyni var, Willow. Bir tane daha gerek yok."

Gözlerim şokla genişleyerek onun gözlerine kilitlenir. Yüzündeki ifade benimkini yansıtıyor, sanki kendi ağzından çıkanlara *kendisi de* şaşırmış gibi. Geri adım atmasını, açıklama yapmasını beklerim. Ama yapmaz. Bunun yerine, tamamen başka bir şeyle eğilir.

"Terapisti, benim istediğim olsaydı Quill'in o dönme dolaba asla binmeyeceğini söyledi. O zaman seninle konuşmazdı. O anı çok düşündüm. Belki de onun sessizliği benim korkumun bir yansımasıdır."

Parmakları benimkini sıkıca kavırıyor, hareket o kadar ince ki, bunun farkında olup olmadığını bile emin değilim. Ve sayısız kez olduğu gibi, "Köpekbalığı" lakabıyla tanınan ama kızı söz konusu olduğunda tanınmayacak kadar yumuşayan bu adam karşısında yine hayranlık duyuyorum.

"Onu artık engellemeyeceğim," diyor, sesi artık daha sessiz. "Zaten savaş alanına girmiyor ki."

Sadece senin aileni ziyaret edecek ve biz de onunla birlikte olacağız." Yine aynı şey. Biz.

Ama Raymond'un anlamadığı şey, Nana'nın bir ordu generalini bile utandırabileceği. Bunun barışçıl bir ziyaret olacağını düşünüyorsa, başka bir şey bekliyor onu.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, alnımı ovuşturarak. "İkinizi de korumam lazım. Tamam." Kaçınılmaz sona teslim olarak, keskin bir nefes veriyorum. "Bir şeyi bilmelisin. Evet, o benim büyükannem ve onu çok seviyorum, ama büyük olasılıkla başka bir gezegenden gelmiş olabilir."

Raymond gülümser, derin sesi bir an için gerginliğimi unutturacak şekilde titreşir. "Not aldım."

* * *

"WILLOW, burada sonsuza kadar duramayız." Raymond, bu öğleden sonra sihirli bir şekilde ortaya çıkan ev yapımı kurabiye kutusunu dengeleyerek kapiya doğru başını sallar. Nereden geldiğini sorduğumda, annesinin benim ailemi ziyaret edeceğini duyar duymaz gönderdiğini söyledi.

Son zamanlarda çok sık yaptığı o tuhaf, takılma hareketini kalbim yine yapmaya başlar. Çünkü... çok tehlikeli bir alana giriyoruz.

Quill'e bakıyorum. Küçük kelekler işlemeli pembe elbisesiyle küçük bir peri gibi görünüyor, onu neredeyse yutacak kadar büyük bir buket çiçek tutuyor. Bu arada ben de tam bir koruma moduna geçtim, Nana'nın bu ikisine atabileceği her türlü sözlü saldırıdan onları korumaya hazırım.

"Annem kesinlikle evlatlık olabilir," diyorum milyonuncu kez, şu anda o kadar rahat ki sanki bambaşka bir adam gibi görünen Raymond'a dönerek.

"Anladım Willow. Şimdi komşuların, anneni ve büyükanneni kaçıran bir aile olduğumuzu düşünerek polisi aramadan önce gidelim."

Aile. Bu kelime, istediğimden daha fazla etkiliyor beni, göğsüme diken gibi saplanıyor. Anlamaya çalışmadan, kapı açılıyor.

"Birinin sesini duydum galiba. Burada ne yapıyorsun Lolo?" Annem kapıyı sonuna kadar açarak bizi baştan aşağı süzer.

"Kapıyı çalmak üzereydim. Anahtarımı unutmuşum," yalan söylüyorum, çünkü anahtarın çantamda güvende olduğunu itiraf edemem, çünkü oyalanmakla meşguldüm.

"Hadi, hepiniz girin," diyor annem, bize yer açmak için kenara çekiliyor.

içeri girmemize izin vermek için kenara çekilir

Çantamı askıya asarken, onun bakışlarının kaydığını hissediyorum.

artık bana değil, Raymond'a odaklanmış durumda. Ve o bakışı tanıyorum — "O kızım için yeterince iyi mi?" bakışı. Onun ne sonuca vardığını bilmiyorum ve terlemeye başlamadan önce Raymond bir adım öne çıkıyor.

"Merhaba, Bayan Pershing," diyor Raymond ve elini uzatıyor. Tabii ki annemin kızlık soyadını kullandığını biliyor. Burası Cherrywood ve Raymond Teager bilgi saklayıcıdır.

"Merhaba," diye cevaplar, kibar bir gülümsemeyle elini sıkar. "Evimize hoş geldiniz. Ben Stephanie. Bana Steph diyebilirsiniz. Umarım bu sizin için çok son dakika olmamıştır."

"Hiç de değil. Şaşırtıcı bir şekilde, ikimizin de takvimi boştu," diyor Raymond nazikçe.

"Peki bu güzel küçük kız kim?" Annem öne eğilir, Raymond'a karşı önceki tereddütleri, dikkati Quill'e kayarken tamamen ortadan kalkar. Gülümsemesi o kadar samimi ki, beni rahatlatır. Biraz.

"Anne, bu Quill, Raymond'un kızı."

"Merhaba tatlım," diyor annem, hafifçe çömelerek. "Umarım cupcake severdin, çünkü senin için pembe olanlardan pişirdim."

Sessizlik bir an fazla uzar ve sonra Quill *bana* bakar. Kalbim deli gibi atıyor olsa da, ona en güven verici gülümsememi gösteririm.

Sonunda anneme dönerek, "Pembe cupcakeleri seviyorum" diye işaret diliyle söyler.

Annemin gülümsemesi bir an için sönükleşir, ama bu benim koruma içgüdülerimin devreye girmesi için yeterlidir. Baba-kız ikilisini arabaya geri götürmeye hazırım. Ama sonra annemin ifadesi yumuşar ve sıcak ve samimi bir hal alır. Gözleri biraz parıldayarak şöyle der: "Bunu yaptığın için çok mutluyum tatlım. Onlardan çok yaptım. Şimdi içeri gel,

Willow'un büyükannesine bu güzel çiçekleri götürelim. Seni görmek için sabırsızlanıyor."

Bunun üzerine, Quill'in elini tutar ve sanki birbirlerini uzun zamandır tanıyorlarmış gibi onu içeriye götürür.

"İşte geldiniz. Sizi beklerken açlıktan öleceğiz sandım," diyor büyükanne, kanepenin en sevdiği yerine oturarak dramatik bir şekilde.

"Raymond, bu benim annem, Willow'un ninesi." Annem, çoğu gün benim en büyük gücümün kaynağına doğru işaret eder. Ama bugün, tüm stresimin tek sorumlusu odur.

"Ve sen," Nana, çenesini haşmetli bir şekilde kaldırarak, "bana evin büyük hanımı diyebilirsin. En azından, benim torunum olmaya layık olup olmadığına karar verene kadar..."

"Nana, seninle yalnız konuşabilir miyim?" Cümlesini bitirmeden sözünü kestim.

Gözleri kısılır, bana odaklanır ve sonra Quill'e geçer. Birdenbire bir anahtar çevrilir ve Nana, bir erkek grubu konserindeki genç kızlar gibi birdenbire parlar.

"Sen ne kadar tatlı bir çocuksun!" diye haykırdı, sesi bir anda sorgulayıcıdan şeker gibi tatlıya dönüştü. Dramatik bir nefes alarak göğsünü tuttu. "Aman Tanrım! Şimdi fark ettim ki, artık bir büyük büyükanneyim!" Melodramatik bir bayılma numarası yaparak kendini kanepeye attı ve alkış beklermiş gibi tek gözüyle dışarıya baktı.

"Nana!" diye fısıldırım. Quill'i bu işin dışında tutmak için çok uğraştım. Bakışlarım, şok ve hafif bir dehşet karışımı bir ifadeyle bakan Raymond'a kayar. Bu kadar stresli olmasaydım, neredeyse komik gelirdi.

"Anne..." Bizi kurtarabilecek tek kişiye yalvarırım. O benim sessiz SOS'umu anlar ve araya girer.

"Quill, cupcake'leri süslememe yardım eder misin? Onları yemeden önce son adım bu." Annemin sesi sıcak ve davetkâr, gülümsemesi samimi.

Quill, Raymond'a ve sonra bana bakar, sessizce izin ister. Kalbim sıkışır. Nasıl oldu da bu minik insan bana güvenmek için bakan biri oldum?

Bu kadar kısa sürede ne kadar yol kat ettik ve daha ne kadar yolumuz var.

Raymond'a bakıyorum, her zamanki tereddütünü bekliyorum, ama o bunun yerine hafifçe başını sallıyor ve rahat bir gülümsemeye "Sorun yok, Bug. Bayan Pershing'le git" diyor nazikçe.

Annem onu içeriye götürürken, bir an için beni şaşırtan şiddetli bir koruma duygusu hissediyorum. Raymond'un ilk gün Quill'i benimle dönme dolapta gördüğünde gösterdiği tepkiyi ilk kez tam olarak anlıyorum. Quill benim kızım olmasa da ve annemin çocuklarla ne kadar iyi olduğunu bilsem de, o gözden kaybolduğunda göğsümde hissettiğim bu gerginliği görmezden gelemiyorum.

"O neydi öyle?" Nana'nın sesi o anı keser ve beni geri getirir.

"Quill'e... bizim hakkımızda bir şey söylemedik," diye itiraf ediyorum.

"Çoğu insan nişan partisi verir, ama siz ikiniz sanki gizli bir tarikata katılmış gibi davranıyorsunuz. Neden?"

"Sana bu baskıyı yaşattığım için üzgünüm..." Raymond öne çıkarak söze başlar, ama Nana trafik polisi gibi elini kaldırarak onu durdurur.

"Neden kendini düzgün bir şekilde tanıtarak başlamıyorsun? Çünkü son duyduğumda, sen benim kocamın arazisini çalmaya çalışan adamdın."

Raymond'un sözünün kesilmesine alışkın olmadığını bildiğim için biraz utanıyorum, ama asıl nedeni Nana'nın daha yeni başladığını bilmem.

"Adım Raymond Teager," diyor yumuşak bir sesle. "Evet, kocanızın mülküne ilgi duydum. Gerçekten olağanüstü bir arazi."

Nana kaşlarını kaldırır, hızlıca vereceği cevap hazırdır. "Bunu çok iyi biliyorum."

Raymond hiç irkilmiyor. Aksine, dudakları küçük, samimi bir gülümsemeye bükülüyor. "Başlangıçta dar görüşlüydüm. Ama Willow ile konuştukça, sadece kocanızın hayaline değil, torununuzun hayaline de inanmaya başladım."

"Yani, ikisine de ulaşmak için onunla nişanlandın," diye Nana hiç duraksamadan karşılık verdi.

"Nana!" diye inleyerek ellerimi havaya kaldırdım. "Ben de buradayım."

"Öyle olmadığını hiç söylemedim. Ama onun niyetini bilmek istiyorum."

"Niyetleri mi?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. "18. yüzyılda mı yaşıyoruz? Hayat arkadaşımı seçebilecek kadar akli başında biriyim."

"En zeki insanlar bile hata yapar, Lolo. Hayatta, önce atlayıp sonra düşüneceğin birkaç şey vardır."

Yaklaşan ayak sesleri, annem ve Quill'in döndüğünü haber veriyor ve ben hemen Nana'ya dönüyorum. "Raymond'u başka bir zaman sorgulayabilirsin, ama lütfen Quill'in önünde hiçbir şey söyleme. O çok tatlı bir kız."

Nana başını eğdi. "Onunla mı evlendin, yoksa kızıyla mı? Çünkü onu daha çok önemsiyor gibisin."

"Onun en çekici özelliği bu," diye Raymond yumuşak bir sesle araya girer, tam da annem ve Quill odaya geri girerken.

Başımı ona doğru çeviririm, ama o çoktan annemin üzerine fazla pembe krema koyduğu bir tabak dolusu kekleri koyduğu masaya doğru yürümeye başlamıştır.

DİK KILLI SAKAL

RAYMOND

"Ee, bu gece nasıldı?" Willow'un sesi Quill'in odasından geliyor, yumuşak ama endişeyle karışık, parmaklarım hala klavyede. Ne yazıyorsam, bir anda önemi kalmaz.

Willow Pershing beni yine şaşırttı. O akşam sanki başka bir evrene adım atmış gibiydim. Her şey Willow'un aşırı koruyuculuğuyla başladı, sanki kendini Quill'in değil, bir şekilde benim de korumam ilan etmiş gibiydi. Sonra büyükannesi geldi. O kadın ateşli, keskin zekalı ve hiç çekinmeden konuşan biriydi. Willow'un zekasını ve cesaretini kimden miras aldığını anlamak uzun sürmedi.

Bu gece Willow'u izlemek hem sevimli hem de son derece komikti. Sanki çocukluğunun geçtiği evde değil de yabancı, düşmanca bir bölgedeymiş gibi, tüm gece boyunca çok gergindi. Sonunda bizi oradan aceleyle çıkardığı şekli ise tam bir klasikti. Akşamı atlatmaya o kadar odaklanmamış olsaydım, onunla bu konuda dalga geçebilirdim.

Sesi yine düşüncelerimi böldü. "Evet, o benim büyüdüğüm ev."

Sesindeki endişe artık yok, yerine daha sakin bir ses tonu gelmiş. Quill, Willow'un korktuğu kadar sarsılmış olamaz.

"Evet, bir dahaki sefere Kaptan Lick'i kesinlikle yanımızda götürebiliriz."

Ağzımın köşeleri gülümsemeye başladı. Willow'un sesi o kadar düz, o kadar peskindi ki, neredeyse gülünçtü. Kesinlikle yakın zamanda büyükannesinin evine geri dönmeyecekti, özellikle de kızım da yanındayken. Tüm portföyümü buna yatırırdım.

"Şimdi yatağına gir, Quillbug."

Bir duraklama oluyor ve Quill'in bir şey daha sorduğunu hayal edebiliyorum.

"Gerçekten mi? Bu kitaplara olan takıntın çılgınlık sınırına yaklaşıyor," diyor Willow, ses tonunda alaycı bir öfke var. "Aynı akşam içinde iki kez dinleyecek kadar yorgun olacağını düşünmüştüm."

aynı akşam iki kez dinlemek için çok yorgun olacağını düşünmüştüm."

Gözlerimi kapatıp o sahneyi hayal ettim. Willow'un orada durduğunu, ellerini beline koyduğunu, sadece onun yapabileceği şekilde kızına gözlerini devirdiğini neredeyse görebiliyordum.

"Sana deli dediğimde hoşuna gitmiyor mu? Çok yazık," diye devam ediyor ve sesinde gülümseme duyabiliyorum. "Ama aynı akşam benden ve babandan aynı sayfaları okumamızı istediğinde, bu sıfatı hak ediyorsun, benim aptal Teager hanımcığım."

Ve sonra, altı uzun ay boyunca duymayı beklediğim ses geliyor: kızım kıkırdıyor. O kadar yumuşak, o kadar hafif bir ses ki, kalbim bir an duruyor. Ve sanki evren halüsinasyon görmediğimden emin olmamı istiyormuş gibi, sesin ardından kelimeler geliyor.

Gerçek kelimeler. İşaretler değil. Jestler değil.

"Bana aptal dedin, Willow." Quill'in sesi tatlı ve saf, sanki tüm meleklerin senfonisi bir araya gelmiş gibi.

Sandalyemden o kadar hızlı kalkarım ki dizimi masaya çarparım. Bacağımda şiddetli bir ağrı hissederim ama neredeyse fark etmem. Ağzımdan çıkmak üzere olan küfürü yutar ve iki büyük adımla ofisimi geçerim. Bir saniye sonra, Quill'in odasının önünde durmuş nefesimi tutuyorum.

"Ve sen benim en sevimli ama en takıntılı, aptal sürpriz paketim."

Kapının dar aralığından Willow'un Quill'in saçlarını nazıkçe karıştırmasını izliyorum. Kızım burnunu kırıştırıyor ve dilini çıkarıyor.

"Ben aptal değilim." Yine onun sesi. Kızımın sesi.

Bu ses nefesimi keser. Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, bayılacağım gibi hissediyorum. Bacaklarım titriyor ve düşüp bu kırılgan, mükemmel anı mahvetmemek için çaresizce duvara elimi vurarak dengemi sağlıyorum. Ama sandığım kadar gizli davranamıyorum. Odaya tekrar baktığımda, Willow kapı aralığından bana doğru bakıyor. Ela gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir an için her şey durmuş gibi geliyor: zaman, ses, mekan.

Suçluluk duygusu beni çok etkiliyor. Kulak misafiri olmamalıyım ve gerçekte de olmak istemiyorum. *İstediğim* şey oraya girip Quill'in söylediği her şeyi duymak, her hecesini oksijen gibi içime çekmek. Ama gerçeklik bu değil. Henüz değil.

İçeri girdiğim anda büyüünün bozulacağını biliyorum. O geri çekilecek, aylardır hayatımızı kaplayan sessizliğe geri dönecek.

Bu riski alamam. Bu gece olmaz.

Bir gün, bu evin duvarlarının onun kahkahalarıyla yankılanmasını, sesinin melodisini hatırlamasını istiyorum. Kendini o kadar güvende ve özgür hissetmesini istiyorum ki, sırlarını, korkularını ve sevinçlerini paylaşmaktan asla çekinmesin.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Willow hafifçe hareket ederek Quill'in doğal bir şekilde kapıya ve bana sırtını dönmesini sağlar. Willow, Quill'in komodinden saç fırçasını alır. "Her gün aynı hikayenin iki versiyonunu duyduğuna göre, hangisini daha çok seviyorsun? Benimkini mi, babaninkini mi?"

Soru, söylenmemiş bir ağırlıkla gelir ve ben onun ne yaptığını anında anlarım. Willow evimize ilk geldiği gece Quill'e aynı şeyi sormuştum. Benim niyetim tamamen bencilce olsa da, Willow'un benim iyiliğim için sorduğunu biliyorum.

Quill yine kıkırdar ve kalbim durur. "İkisini de seviyorum," der.

"Tabii ki," diyor Willow, Quill'in saçlarını nazikçe okşayarak. "Herkesi parmağında oynatıyorsun. Söylesene, babanla en çok ne yapmayı seviyorsun? Okumak dışında tabii."

Quill hiç tereddüt etmeden cevap veriyor. "Saçımı örmesini seviyorum. İnternette kıyafet alışverişi yapmayı seviyorum. Okurken odamda uykuya dalmasını da seviyorum. Çok sıcacık ve büyük bir ayı gibi horluyor. Ah, bir de yanaklarıma öpücükler kondurup, çenesindeki sakalları yüzümü gıdıklarken de çok seviyorum."

Elim içgüdüsel olarak çenemi okşadı, saat beşteki gölgem hâlâ duruyordu ve yüzümde aptalca bir gülümseme yayıldı. Çocuğum sakalımı mı seviyor? Bu... beklenmedik bir şey.

"Willow, babamın çenesindeki kılları nasıl buluyorsun?" diye soruyor Quill. "O gün seni yakaladığında yüzünü gıdıkladı mı?"

Willow'un yanakları pembe bir renge büründü. Başını eğdi, dudakları sanki bir gülümsemeyi bastırmaya çalışır gibi seğirdi. O "İyiydi" diye mırıldanırken benim gülümsemem daha da büyüdü.

Ama Quill henüz bitirmemiştir. "Babam saçını ördüğünde hoşuna gidiyor mu?"

"Evet, o da güzel," diye cevaplar Willow çabucak.

Yüksek sesle gülmek için alt dudağıı ısıyorum. Küçük böceğim Willow Pershing'i telaşlandırmayı başardı — bu çok nadir görülen bir manzara. Elim cebime kayar ve telefonuma dokunur. Quill'in sözlerini kaydetmek, binlerce kez tekrar dinleyebilmek için kayıt düğmesine basma isteği çok güçlüdür. Ama sonra kendimi durdururum. Kayıt istemiyorum. Bunu istiyorum. Her gün. Onun sözlerinin, düşüncelerinin, kahkahalarının bu evi doldurmasını istiyorum.

"Tamam, bu gecelik bu kadar soru yeter," diyor Willow, fırçayı bir kenara bırakırken yumuşak ama kararlı bir ses tonuyla. "Yatma zamanı, Quillbug. Saat geç oldu, bu gece sadece bir sayfa okuyacağım."

Willow'un sesi hikaye anlatma ritmine girer ve her zamanki gibi tüm farklı karakterleri canlandırır.

Willow kitabı her zamankinden erken kapattığında, Quill'in dudakları aşağı doğru kıvrılır. "Ama babam daha gelmedi bile."

O tek kelime, "baba", beni olması gerekenden daha fazla etkiler. Anlamaya çalıştıkça kollarımda tüylerim diken diken olur.

"Eminim yakında gelir." Willow'un gözleri gölgelerin içinde benimkilerle buluşur.

Beşe kadar sayarım, kendimi o ana odaklarım, sonra omuzlarımı silkerim. Ellerimi ceplerime sokarak kapının etrafında dolanır ve çerçeveye rahatça yaslanırım, tam olarak hissetmediğim bir özgüven sergilerim.

"Bebeğim yatmadan önce hikaye dinlemeye hazır mı, yoksa çoktan yorgun düştü mü?"

Quill bu sefer sessizce kıkırdadı, omuzlarını hafifçe salladı. Göğsüm sıkıştı, hayal kırıklığı hissi içimi kapladı. Ama bunu bir kenara itip, yerleşmeden kilitledim. Bugün bir ilerleme, bir adım ileriye doğru atılmıştı. Hazır olduğunda, o da oraya varacaktır.

Willow ayağa kalkar ve kitabı komodinin üzerine geri koyar. "Şimdi senin görevin onun gerçekten uyuduğundan emin olmak. Yarın okula geç kalmasını istemeyiz. Bu arada, Kaptan Lick'in onu Büyükbaba Will ile birlikte bıraktığım için beni affedip affetmediğini gidip kontrol edeceğim."

Ona iki parmak selamı veriyorum. "Peki, efendim."

Yanımdan geçerken gözlerimiz kısa bir süre buluştu ve duygularımı ondan saklamaya bile çalışmadım. Sonra Quill'in yanındaki yerine oturdum.

"Tamam, Bug. Willow'u duydun. Bu gece uyku modunu hızlıca etkinleştirmeliyiz."

Umut, hiç pes etmeyen bir şeydir. Quill hazır olduğunda benimle konuşacağını kendime kaç kez hatırlatsam da, o anın bu gece olmasını dilemekten kendimi alamıyorum. Ama ben okurken, göz kapakları ağırlaşıyor ve nefesi yavaşlıyor. Tek kelime etmeden uykuya dalıyor. Yine de, minik vücudunu battaniyeyle örterken ve alnını öperken, uzun zamandır hissetmediğim bir şey hissediyorum: dünyanın en iyi terapistlerinin ofislerinde bulduğum her şeyden daha güçlü, sessiz bir iyimserlik.

Quill'in odasından çıktığımda, yatak odama gitmiyorum. Bunun yerine, ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor ve beni koridordan diğer kanada götürüyor. Odasının kapısı aralık ve o, makyaj masasının önünde duruyor. İçeri girdiğimde Willow aynada yansımamı görüyor. Göz teması kurmadan saç fırçasını yere bırakıyor.

Kendimi sorgulamaya fırsat bulamadan, arkasına geçip onu kollarıma alıyorum. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Boğazımdaki düğümü görmezden gelmek imkansız ve bir kez olsun onu yutmaya çalışmıyorum bile. Onunla değil. Bu gece değil.

"Raymond." Adım, şaşkınlıkla dolu dudaklarından dökülüyor. Ela gözleri aynada benimkilerle buluşuyor, ama ben bırakmıyorum. Elleri benim ellerimin üzerine konuyor, yumuşak ama sağlam, parmakları sanki içimde çalkalanan duygu dalgasını anlıyormuşçasına nazikçe sıkıyor. "Sesi çok güzel," diyor Willow, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.

"Kesinlikle öyle."

Bundan sonra başka söze gerek yok. Onu kucaklayıp, kalp atışlarım yavaşlamaya başlarken, onun düzenli nefes alıp verişinin ritmine kendimi bırakıyorum. Onun varlığı, duygularımın fırtınasında bir çapa gibi hissettiriyor. Sonunda gözlerimi açtığımda, onun gözlerinin hâlâ bana dikili olduğunu görüyorum. Kollarım onu sarmış durumda, avuçlarımın altında bordo tişörtünün yıpranmış kumaşı yumuşak. Gece şortu uyluklarının ortasında bitiyor ve

uzun bacakları ortaya çıkıyor, koyu renkli asma dövmeleeri sanat eseri gibi bacaklarını sarıyor.

Şu anda Willow buraya aitmiş gibi görünüyor. Benim evime. Kollarımın arasına. Bu düşünce beni korkutmalı, ama korkutmuyor. Hiç bile.

Düşünmeden başımı omzuna yaslayıp, oradaki kumaşa bir öpücük konduruyorum. Basit, içgüdüsel bir hareket, minnettarlık ve adlandırılamayan bir duygu göğsümde kabarıyor, nefes almamı zorlaştırıyor. "Teşekkürler."

Nefesi kesiliyor, kollarımı daha sıkı kavlıyor ve sesi yumuşak, titrek çıkıyor. "Bana teşekkür etmene gerek yok, Raymond. Ben bu yüzden buradayım."

Haklı. Onu bu eve, hayatımıza, açık ve mantıklı bir amaçla getirdim. Ama bu amaç, o kadar karmaşık, o kadar girift, gerçek duygularla dolu bir şeye dönüştü ki, artık geçici bir düzenleme gibi gelmiyor.

Onun kokusu — hafif tatlı bir narenciye kokusu — ciğerlerimi dolduruyor. Rahatlatıcı, baş döndürücü ve onunla geçirdiğim her saniye daha da vazgeçilmez hale geliyor. Ama sonsuza kadar burada kalıp onu sanki benimmiş gibi kucaklayamam.

O benim değil. Her ne kadar tüm benliğim öyle olmasını istese de.

Yine de o uzaklaşmadan önce, çenemi eğip, sakallarımın pürüzlülüğünün yanağına değmesini sağlıyorum. Vücudu hareketsiz kalıyor, hafif bir titreme geçiyor.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldar, sesi alçak ve tereddütlüdür. "Quill, babasının dokunuşunu nasıl bulduğunu tekrar sorarsa diye..." sakal. Dürüst bir cevap vermeni istiyorum."

Dudakları hafif bir gülümsemeye bükülür. "Uh-huh, hatırlattığın için teşekkürler. İyi hissediyorum."

O uzaklaşıp yerini geri alırken, gülümsememi saklamaya çalışmıyorum. "Yarın tıraş bıçağımı daha yakından geçirmeli miyim?"

"Raymond Teager grooming bakım tavsiye alıyor benden Böyle bir günün geleceğini hiç düşünmemiştim."

"Raymond Teager, siz ortaya çıktığınızdan beri birçok şeyi farklı yapıyor, Bayan Willow Billow Pershing."

Kaşlarını kaldırarak, ikinci adını atlamadığımı fark edince biraz şaşırıyor. Bir gün ona bunun ardındaki gerçek hikayeyi sormam gerekecek.

"Bu günlerde deliren tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel," diye mırıldanıyor, bir saniye aşağıya bakıp telefonunu alıyor.

İfadesi değişiyor ve konuyu değiştirmek üzere olduğunu anlıyorum. Willow ekrana işaret ederken, dikkatimin dağılmasından memnunum.

"Sana başka bir şey sormak istiyordum. Quill'in odası için mini bir müzik seti alabilir miyim?"

Şaşkın ve meraklı bir şekilde gözlerimi kırıştıtırırım. "Müzik seti mi?"

"Kitapları sevdiği için, belki müzik de onu heyecanlandıran başka bir şey olabilir diye düşündüm. Küçük olduğunu biliyorum, ama senin böceğin her zaman çocuk gibi davranmıyor."

Bir kahkaha kaçıyor ağzımdan. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum." Elimini yüzüme götürüp düşünmeye başlıyorum. Harika bir fikir. Quill'in terapisti, onun dünyasına yeni şeyler katmamı teşvik ediyordu ve bu fikir tam da buna uyuyor. "Harika. İstersen, tüm evi ses sistemi ile donatabilirim..."

"Hayır!" Willow, trafiği durduruyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Onu teknolojiyle aşırı yüklemek istemiyorum." Sonra, tepkisinin nasıl algılanabileceğini fark etmiş gibi, ellerini arkasına sakladı ve sesi yumuşadı. "Üzgünüm. Onun senin kızın olduğunu biliyorum..."

Bu sefer, sözünü bitirmesine izin vermedim. Ellerini tuttum ve nazikçe öne doğru çektim, bırakmadım. "Yapın. Onun bunu seveceğini şimdiden söyleyebilirim."

Willow'un gülümsemesi genişler, tüm yüzünü aydınlatır. "Ben de öyle düşünüyorum."

* * *

En son pop şarkısının ^{notaları} koridorda yankılanıyor. Çok yüksek sesli değil, ama evimde duyduğum en yüksek sesli müzik. İki gün. Willow'un Quill'e müzik setini vermesinden bu yana iki gün geçti. Onları sık sık bir araya toplanmış, ara ara müzik dinlerken yakaladım, ama bugün Quill'in odasına baktığımda donakaldım.

Orada, odasının ortasında duruyor, yanında Captain Lick, sanki dünyadaki en mutlu yaratılmış gibi kuyruğunu sallıyor. Quill'in kalçaları müziğin ritmine hiç uymayan bir şekilde sallanıyor, gülümsemesi o kadar büyük ki bütün kasabayı aydınlatabilir. Ellerinde iki renkli kalem, sanki hayali bir grubun mini davulcusuymuş gibi havada ritim tutuyor. O kadar mutlu ki, bu mutluluk göğsüme bir yumruk gibi çarpıyor.

Ama sonra kızımın bakışları benimkilere kilitlenir. Yanakları parlak pembeye döner ve başını eğerek aniden utangaçlaşır. Ben içeri doğru adım attıkça bu sihirli an birdenbire sona erer.

"Neden durdun?" diye nazikçe soruyorum.

Yüzünü elleriyle kapatıyor, parmaklarının arasından bana bakıyor. Bir an geçiyor, sonra ellerini çekip işaret diliyle "Aptal görünüyorum" diyor.

Kızım kendini aptal mı diyor? Olmaz öyle şey. "Öyle değilsin." Onun seviyesine çöküyorum. "Mutlu görünüyorsun. İnsanlar mutlu olduklarında dans ederler. Bunda utanılacak bir şey yok."

Quill başını eğip, ciddi bir tartışmayı tartar gibi düşünür. Sonra meraklı bir bakışla karşılık verir: "Ama sen öyle değilsin."

Dudaklarım seğirir. "Bu doğru değil. Sen beni hiç dans ederken görmedin."

Kaşları yukarı fırlar, neredeyse saç çizgisinde kaybolur. "Baba, sen dans edebiliyor musun?"

"Şey..." Ayağa kalkıp ona elimi uzattım. "Hadi öğrenelim."

Kolumu omuzlarına doladım, minik elini elimde tuttum ve hareket etmeye başladım. Quill'i odada döndürürken, çocuklukta aldığım tüm balo salonu dans derslerinin birdenbire değiştiğini hissettim. İlk şoku saf neşeye dönüştü ve gülümsedi.

Onu döndürdüğümde nefes nefese kalıyor, küçük ayakları sadece çocukların yapabileceği şekilde sevimli bir şekilde tökezliyor. Onu dramatik bir şekilde eğdiğimde, azı dişlerini görebileceğim kadar büyük bir gülümsemeyle gülümsüyor. Onu tekrar yukarı çektiğimde dili dışarı çıkıyor, ama çenem yanağına değmeden ve yüzü Noel sabahı gibi parlamadan önce.

Benim sakallarımı sevdiğini söylemişti ve ben de yüzündeki o mutluluğu korumak için her şeyi yapardım. Aptalca şeyler. Küçük şeyler.

İkimiz de birbirimize gülümserken, Quill'in bakışları kapıya kayıyor. Gülümsemesi bir şekilde daha da büyüyor. Dönüp onun bakışlarını takip ediyorum ve Willow kapı çerçevesine yaslanmış duruyor. Yüzü her şeyi anlatıyor: şaşkınlık, gurur, eğlence.

"Vay canına, Quillbug. Babanın bu kadar havalı hareketler yapabildiğini kim bilebilirdi?"

Willow'un alaycı sözleri beni etkiler ve bir anlığına utançtan yüzüm kızarır, ama bu his çabucak geçer.

Dilimi yanağıma sokup, ona en kendini beğenmiş gülümsememi gösteririm. "Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim." Abartılı bir reveransla, iyi ölçü için bir reverans daha yaparım ve odayı aydınlatan bir kahkaha koparırım.

Quill ayakları üzerinde zıplıyor, saç örgüleri sallanıyor. Heyecanla işaret diliyle "Sıra sende, Willow!" diyor.

Tabii ki. Benim küçük böceğim Willow'un her zaman aramızda olmasını sağlıyor. Dürüst olmak gerekirse, artık sadece Quill ve ben değil, üçümüzün olduğu bu anları iple çekmeye başladım.

Ama Willow başını sallar ve ellerini alaycı bir şekilde havaya kaldırarak teslim olduğunu gösterir. Ama bu işten kurtulamaz. Beni hazırlıksız yakaladı ve şimdi ödeşme zamanı. Tek bir adımla aramızdaki mesafeyi kapatır ve kaçamadan uzattığı elini yakalarım.

"Bu evde geri adım atmak yasaktır, Bayan Pershing. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısınız. Değil mi, Bug?" Willow'u nazıkçe odanın ortasına doğru çekerim.

Quill, resmi bir hakem gibi otoriter bir şekilde başını sallar, elleri benim sözlerimi taklit eder. Gözleri parıldayarak işaret diliyle "Geri dönüş yok, Willow!" der.

Willow son bir kez daha dener. "Raymond..."

Ama ona başka bir şey söyleme şansı vermiyorum. Bu gece değil. Onun burada benimle ve Quill'le birlikte olması bu kadar doğal, bu kadar doğru hissettirirken olmaz. Onun bu odaya, bu ana, hayatlarımıza ne kadar uyumlu olduğunu düşünmekten başka bir şey düşünmek istemiyorum.

Elimi beline kaydırıyorum, hareketlerim yavaş, kasıtlı, ona çekilme fırsatı veriyorum. Ama çekilmiyor. Bunun yerine, bana yarı şok, yarı eğlenerek bakıyor ve bu da benim ihtiyacım olan tüm cesaretlendirme.

Onu klasik balo salonu tutuşuna yönlendiriyorum ve Willow, sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmışız gibi, hiç zorlanmadan beni takip ediyor.

"Ne sürpriz ama," diye mırıldanıyorum, kusursuz adımlarına kaşlarımı kaldırarak. Ama neden şaşırıyorum ki? Willow Pershing ilk günden beri tüm beklentileri alt üst etti ve defalarca, benim hiç beklemediğim biri olduğunu kanıtladı.

Dudakları seğirir ve gözlerini devirir. "Bu kadar şaşkın görünme, Teager. Düşünlere ev sahipliği yapan bir pansiyon işletiyorum. Salon dansını bilmemek suç olurdu."

Gülümserim ve onu pembe elbisesini dalgalandıracak şekilde döndürürüm. Quill ve Willow'un elbiselerinin renklerini uyumlu hale getirmeye başladıklarını fark ettiğim ilk sefer değil bu. Göğsüm sıkışır. Bu düşünceye dalmadan önce, Quill ellerini çırparak dikkatimi tekrar kendisine çeker.

"Baba, daldır!" diye heyecanla işaret ediyor.

"Ne?" Willow kaşlarını çatarak şaşkınlık içinde bakar, ama ben açıklamaya gerek duymadan öne eğilip onu aşağıya doğru eğiyorum. Ela gözleri fal taşı gibi açılır ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi ön kollarımı sıkıca tutar. "Raymond!" diye ciyaklar.

Ama o yeniden dengede durmadan önce, Quill'e yaptığım gibi sakallarımla yanağını okşarım. Şakacı, masum bir hareket... ta ki o an gelene kadar.

Quill kıkırdar.

Sessiz, omuzlarını sarsan türden değil, gerçek, duyulabilir, yumuşak, güzel bir kıkırdama.

Kızıma doğru başımı çevirirken, kollarım Willow'u içgüdüsel olarak sıkıca sarar. Orada durur, az önce yarattığı büyük değişimin farkında olmadan, "Harika, baba" diye işaret eder.

Nefesim kesilir. Ne yaptığının farkında bile değildir.

Gözlerimi, geniş bir gülümsemeyle, gözleri buğulu Willow'a çeviriyorum. Eli yükseliyor, göğsüme dokunuyor ve aynı duyguyla titreyen sesiyle fısıldıyor. "Evet, harika, baba. Gerçekten harika."

Bir an için, her şey kaybolur. Sadece üçümüz vardır: ben, benim küçük böceğim ve yavaş ama emin adımlarla hayatımızın kalıcı bir parçası haline gelen kadın.

GÖMLEKSİZ ÖĞRETMEN

WILLOW

Elixir Estates'in tasarım ekibinden gelen e-postayı kaydırıyorum, iç mekanlar için düzen önerileriyle dolu ekleri tıklayarak açıyorum. Her görüntü göğsümü sıkıştırıyor. Büyükbabamın hayali, parlak maketlerde, neredeyse dokunabileceğim kadar yakınımda. Bunun bu kadar... kolay olacağını hiç düşünmemiştim.

Ama sonra, saat gibi, suçluluk duygusu içime sızıyor ve bu anlaşılmadan Raymond'a verdiğimden daha fazlasını aldığımı fısıldıyor. Bu düşünce ağır geliyor, ama başımı sallayarak bunun kök salmasına izin vermiyorum. Raymond'la bir anlaşma yaptım - evet, ama onunla ve Quill'le geçirdiğim her an, hiç beklemediğim bir şekilde gerçek geliyor ve kalbimi adlandıramadığım duygularla dolduruyor. Ama kalbim anlam veremediğim duygularla dolsa da, bir şeyi biliyorum: Quill için en iyi bakıcı, en güvenilir dadı ve en sadık arkadaş olacağım. Bu, kabul ettiğim iş ve bunu kusursuz bir şekilde yapacağım.

Telefonumun titreyen sesi beni dönen düşüncelerimden koparıyor. Aşağıya bakıyorum ve tabii ki arayan Raymond.

Raymond: Sana söylemem gereken önemli bir şey var.

Merhaba yok. Selam yok. Her zamanki gibi doğrudan konuya giriyor.

Bir zamanlar, onun açık sözlülüğünü sinir bozucu bulurdum, ama şimdi, onun en çok hayran olduğum özelliklerinden biri bu. Abartı yok, sahtecilik yok, sadece dürüst, özür dilemeyen Raymond Teager var. Bir erkekte aranacak her şeye sahip — benim erkeğimde aranacak her şeye. Bu düşünce birdenbire aklıma geliyor, sanki bir dalga gibi beni vuruyor.

Sakin ol, Wills.

Raymond: Haftaya Quill'in doğum günü. Küçük böceğimiz yedi yaşına girecek.

"Bizim" kelimesine gözlerimi kırpiyorum. Kelime havada asılı kalıyor, sıcak bir kucaklama gibi kalbimi sarıyor.

Raymond: Bu, benim evimde geçireceği ilk doğum günü olacak.

Aman Tanrım. Şu anda neler hissediyor olabileceğini düşünmek bile göğsümü sıkıştırıyor. Fazla düşünmeden parmaklarım ekranın üzerinde uçuyor.

Ben: İhtiyacın olan her konuda sana yardım edebilirim.

Raymond: Yardım etmelisin. Sensiz bunu yapamam, Firefly.

Ve birdenbire, dudaklarım en saçma, kontrol edilemez bir gülümsemeye büründü. Bu adam ve onun lanet olası takma adı. Bana Firefly dediği her seferinde, midem dünyanın en tehlikeli roller coaster'ında gibi dönüyor.

Ben: Aklında ne var?

Ekrana bakarak, yazılan mesajların baloncuklarının belirmesini izliyorum. Ve kalıyor. Her zamankinden çok daha uzun süre. Kafasında dönen tüm fikirleri hayal ederken kalbim hızla atmaya başlıyor. Merakımdan patlayacak gibi hissettiğim anda, cevabı geliyor.

Raymond: Çocuklar için kostüm giyip hikayeleri canlandıran bir grup sanatçı buldum. Onları Little Women'ı sahnelemeleri için ayarlamayı düşünüyordum. Ne dersin?

Telefonu daha sıkı tutuyorum.

Ben: Vay canına, Ray. Bu harika.

Mesajı gönderdikten sonra ne yaptığımı fark ettim. Raymond'un ailesinin ona taktığı takma ad, farkına bile varmadan ağzımdan çıkıverdi. Bir saniye panikleyerek ekrana baktım. Ama Raymond hiç şaşırmadı.

Raymond: Beğendiğine çok sevindim. Şu ana kadar aklıma gelen tek şey bu ve daha yapılacak çok şey olduğunu biliyorum. Bu akşam bir parti organizatörü arayacağım.

.

Ben: Parti planlayıcısı mı? Kesinlikle hayır. Whispering Willow'da etkinlik düzenleyerek geçimimi sağladığımı unuttun mu?

Raymond: Biliyorum. Ama Quill ile bu günü stres yapmadan keyifle geçirmeni istiyorum.

Tanrım, bu adam beni öldürecek.

Ben: Keyfini çıkaracağım. Parti düzenlemek benim işim. Beni mutlu eden şey. Ve küçük sürpriz paketim için, en iyi parti olmasını sağlayacağım.

Raymond: Emin misin?

Ben: Tabii ki. Dekorasyon, davetiyeler ve yemekleri hallederim.

Kafamda çılgın bir fikir oluşmaya başlar ve Tanrıya şükür Raymond bana bir hafta önceden haber vermiştir, çünkü bunun için tüm zamana ihtiyacım olacak.

* * *

Tezgahta yarattığım felakete BAKIYORUM ve beni bu noktaya getiren anı sorguluyorum. Ne tür bir hayalperestlik beni bunun iyi bir fikir olduğuna inandırdı? Fırın intikam almadan donmuş pizzayı bile ısıtamıyorum. Sanki geçmiş yaşamımızdan çözülmemiş bir husumetimiz varmış gibi.

Gözlerim telefonumdaki resme kayıyor. Pasta, pastel sarı bir taban üzerine parlak sarı ayçiçekleri yerleştirilmiş, etrafı elle çizilmiş açık yeşil yapraklar ve kontrast oluşturmak için küçük beyaz kır çiçekleri ile süslenmiş. Özellikle pastanın kenarına konmuş minik şeker arı ile, daha çok bir mutluluk buketi gibi görünüyor. En basit tasarımlardan biri değil, ama Quill için mükemmel. Onun büyük günü için ona içten bir şey vermek istiyorum, onu gülümsetecek bir şey. Boğazım düğümleniyor, içime sızan aptalca, beklenmedik duygusal yumruyla mücadele ediyorum.

Neden gözyaşlarına boğulmak üzereyim ki? Ona ev yapımı pasta sözü vermedim ki. Neyse ki, beynimin küçük bir kısmı bu kadar yüksek hedefler koymamam gerektiğini biliyordu.

Kek tabanını alıp tezgaha vuruyorum. O kadar sert ki, hokey diski olarak kullanılabilir. Tekrar yere koyduğumda, ağır bir sesle yere çarpıyor ve başarısızlığını bana haykırıyor sanki.

Kendime acımdan o kadar dalmışım ki, sesi bana ulaşana kadar mutfağa girdiğini bile duymuyorum. "Willow?"

Dönüp baktığımda kalbim sadece bir vuruş atlamakla kalmadı, göğsümden fırladı. Raymond Teager orada duruyordu. Eşofman altı giymişti.

Düzeltilme: *sadece eşofman altı.*

Onu her zaman mükemmel bir şekilde düğmeli, özel dikim takım elbiseler içinde görmeye alışkınım. Onu çıplak göğüslü görmedim, çıplak ayakla görmedim bile. Ama işte burada, heykelsi kasları ve erkeksi mükemmelliğiyle, sanki lüks bir spor salonunun reklamından çıkmış gibi.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Belki de rüya görüyorum. Evet, bu her şeyi açıklıyor. *Çok* canlı, *çok* detaylı bir rüya.

"Ne oluyor?" Sesi şimdi daha yakın ve gözlerimi açtığımda, onu sarkıt lambaların yumuşak ışığı altında dururken buluyorum.

Soruyu duyuyorum. Dudaklarının hareket ettiğini görüyorum. Ama beynim bir döngüde takılıp kalmış, onun her santimini katalogluyor. Nefes kesici, adil olmayan bir güzelliğe sahip. Sanki bir sanatçı onu yaratmak için zaman ayırmış, her ayrıntıyı tam olarak doğru yapmak için tüm becerisini ve dikkatini ortaya koymuş gibi.

Raymond sanki kafamdaki kargaşayı biliyormuş gibi, sesi sisin içinden çıkıyor. Bu sefer adımı söylediğinde, sesi alçak ve kararlı, derin tınısı sahip olduğum her sinir ucuna yerleşiyor.

"Willow."

Gözlerim onun yüzüne kayıyor ve dudaklarında yavaş, tembel bir gülümseme görüyorum. "Gece yarısı geçtiğini biliyor musun?" diye soruyor, arkamda mutfak tezgahında yarattığım felaket alanına hızlıca bir bakış atıyor.

Cevap vermiyorum. Aslında, cevap *veremiyorum*.

Eğer bu anda Raymond bana adımı sorsa, cevap vermekte zorlanabilirim. *Uzun* zamandır hiçbir şey yaşamamış bir kız için bu fazla erkeksi bir davranış.

Kendimi başka yere bakmaya, nefes almaya, yetişkin bir kadın olduğumu ve ilk kez karın kasları gören hormonları coşmuş bir ergen olmadığımı hatırlamaya zorluyorum.

"Quill'in doğum günü için deneme pastası yapmaya çalışıyordum," diye sonunda söylemeyi başardım, ama sesim biraz fazla hızlı çıktı. "Ve bunun deneme pastası olduğuna şükretmelisin, çünkü bu gerçek pasta olsaydı, kazara zehirleme suçlamasıyla karşı karşıya kalırdık."

Dudakları seğirdi ve bir adım daha yaklaştı, sedir ağacı ve lavanta kokusu beni sardı, her yeri doldurdu.

"Asıl sorun ne, Firefly?" Sesi alçaldı, yumuşadı ve sonra nazikçe çenemi kaldırarak gözlerime bakmamı sağladı.

Söylemek istediğim çok şey var.

Gömlüksüz olman.

Bu kadar yakın durman.

Bu günlerde tüm rahatsız edici düşüncelerimin başrol oyuncusu olman.

Ama elbette bunların hiçbirisi ortaya çıkamaz, bu yüzden gerçeği kabul ediyorum. "Pişirmeyi bilmiyorum." Sözler titrek ve ham bir şekilde ağızımdan dökülüyor. Gömlüksüz olan o, ama nedense burada tamamen çıplak hisseden benim.

Raymond bir adım daha öne çıkarak tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Vücudu, bana doğru eğilirken beni tezgaha sıkıştırıyor ve en ufak bir temas bile kalbimin hızla atmasına neden oluyor.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldarım.

Ağızım kulağına çok yakın ama o durmuyor. Aksine, daha da eğiliyor, çenesini hafifçe omzuma dayıyor. Nefesim kesiliyor ve gözlerim içgüdüsel olarak kapanıyor, ellerim sanki bu beni bir şekilde sakinleştirecekmiş gibi yanlarımda yumruk haline geliyor. Sonra duyuyorum — kek tabanının kaldırılmasının yumuşak sesini.

"Dokunma!" Onu itiyorum, ellerim göğsüne tam olarak konuyor. Bir hata. Büyük, devasa bir hata.

O kıpırdamıyor, ellerim de öyle.

Tanrım. O çok sağlam. Tamamen kas. Sanki biri onu taştan oyup çıkarmış gibi.

"Sadece neyin yanlış gittiğini anlamaya çalışıyorum," diye mırıldanır.

Bir an sonra, o doğrulur ve ben ellerimi yanmış gibi bırakırım. Çünkü Raymond'a bu şekilde dokunmak son derece uygunsuzdur.

"Çok az kabartma tozu kullanmışsın," diyor, sanki bu herkesin bildiği bir şey gibi.

Gözlerimi kırıştırırım. "Ne zaman... ne zaman pasta ustası oldun?"

Gülümsemesi sinir bozucu derecede kendini beğenmiş. "Ülkedeki en büyük pasta zincirinin sahibi olan kadının oğluyum, bu yüzden bir iki şey bilirim."

Tabii. Elbette. Neden bu bağlantıyı kurmadım ki?

Midem düğümlenir. "Annen Quill'in partisi için pasta getirecek, değil mi?"

Ne düşünüyordun sen, Wills?

Hope Teager her çocuğun doğum gününü rüya gibi bir güne dönüştürürken, ben bu iğrenç şeyi, koruyucu giysi giyilmeden dokunulmaması gereken bir şey gibi servis edeceğimi düşünüyordum.

Raymond başını sallar ve yüzündeki ifade yumuşar. "Öyleydi. Artık değil."

"Raymond," diye nefes nefese, göğsümde panik hissederek. "Ben yapamam..."

"Şşş." Parmağını hafifçe dudaklarıma bastırarak, tek bir dokunuşla beni susturur. "Böceğimize en güzel doğum günü pastasını yapacağız."

Ben bir argüman oluşturmadan ya da kaçmadan önce, Raymond beni döndürür ve tekrar kendisiyle tezgah arasında sıkıştırır. Hareketleri kararlı ama garip bir şekilde naziktir ve aniden sırtımda onun geniş göğsünü hissedirim.

"Ne oluyor?" Sesim yarı ciyaklama, yarı dehşet dolu bir fısıltı gibi çıkıyor.

"Duymadın mı?" Sesi neredeyse alaycıydı. "Bir adama balık verirsen, bir gün yemek yer. Ama ona balık tutmayı öğretirsen..." Gerisini söylemeden bana yaklaşır, çenesi yine dünyanın en doğal şeyiymiş gibi omzuma yerleşir.

Ve belki de beni en çok şok eden şey, Raymond'un bu şekilde hissetmeye başlamasıdır — doğal.

"Herhangi bir tarif mi izliyorsun?" Raymond'un sesi kulağımda, alçak ve derin bir şekilde uğulduyor.

Elimi kaldırıp tezgâhın üzerindeki telefonumu işaret ediyorum.

Sonraki bir saat boyunca, yanımdan ayrılmıyor — hayır, yanımdan değil, arkamdan ayrılmıyor. Mutfaktaki her hareketim, her mutfak aletine veya kaseye uzanmam, belime sıkıca tutunan elleriyle yönlendiriliyor, sanki kek pişiren bir kukla gibi.

Sonunda krema mikserde parlak ve mükemmel bir hale geldiğinde, parmağını kaseye daldırıp soluk sarı renkli kremadan bir kaşık dolusu alır. Ne olduğunu anlayamadan, onu dudaklarıma götürür.

"Tadına bak," diyor, sözleri cildime dokunuyor ve bunu görmezden gelmem imkansız.

Bu bir istek değil, kadifeyle sarılmış bir emirdir, sesi elektrik gibi içimi kaplar. Onu sadece duymuyorum, hissediyorum. Her hece omurgamda bir farkındalık dalgası yaratır, sinir uçlarıımı havai fişek gibi aydınlatır.

Dudaklarıımı aralayıp parmağını ağızıma alıyorum. Gözlerim kapanıyor.

Şekerlemenin tatlılığına, kremanın ipeksi dokusuna odaklanmaya çalışıyorum. Tüm vücudumun aniden alev almaya başlamasından dikkatimi başka yöne çekecek herhangi bir şeye.

Bu ne tür bir büyücülük?

Erkek arkadaşlarım oldu. Ciddi bir ilişki aramadığım için geçici ilişkilerdi. Yatakta gayet iyi, hatta harika deneyimlerdi. Ama hiçbir şey, hiçbir şey beni bu kadar mahvolmuş hissettirmemişti.

Durduramadan sessiz, nefes nefese bir inilti kaçıyor ve o anda tüm atmosfer değişiyor. İşte o zaman hissediyorum. Onu.

Sert, çok sert ve büyük. Anatomik olarak şok edici derecede büyük.

Kontrol edilemez ve her şeyi tüketen bir titreme beni sarar.

"Siktir." Bu kelime onun ağzından düşük bir homurtuyla çıkar ve o hareket ederek alt vücutlarımız arasında mesafe yaratır.

Ama hasar çoktan verilmişti. Vücudunun kazara bir baskısı ile Raymond Teager'ın sadece yıkıcı derecede yakışıklı olmadığını tamamen fark ettim. Bu adam tam anlamıyla *kaslıydı*.

Bir an için, mutfak bizim düzensiz nefeslerimiz dışında sessizdir. Başım onun çıplak göğsüne yaslanır ve tezgahın kenarını o kadar sıkı tutarım ki parmak eklemlerim ağrır. Şu anda en sevdiğim lolipop olmayan eli belimi sıkıca kavrar ve sanki mutfak zemininde bir su birikintisine dönüşmek üzere olduğumu biliyormuş gibi beni sabit tutar. Artık temiz olan parmak, hafif ve utanç verici bir sesle ağızımdan çıkar ve garip bir şekilde buruşuk görünür.

Az önce ben...

Tanrım. Onun parmağını *o kadar* uzun süre emmiş miydim? O anda utançtan neredeyse ölecektim.

"Bu..." diye başlıyorum, ama sesim o kadar kısık ki, neredeyse bir ciyıklama gibi. Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Bu iyi." Artık ne dediğimi bile bilmiyorum.

Krema mı? O mu? Parmağının ağızımda sanki onu emmek için doğmuşum gibi hissettirdiği his mi? Yukarıdakilerin hepsi mi?

Raymond kıpırdamıyor. Arkamda sabit ve hareketsiz bir şekilde duruyor. Göğsü ağır ağır inip kalkıyor, sanki sessizce sertleşmesini *yatıştırmaya* çalışıyormuş gibi. Neden bilmiyorum, ama sanırım penisine böyle sesleniyor olmalı.

Ve dürüst olmak gerekirse? O adama, ya da genel olarak erkeklere acıyorum. Onların... *duygularını* saklayamamak berbat bir şey olmalı.

Dolgulu sütyenlerin icat edildiği için var olan tüm tanrılara sessizce teşekkür ediyorum. Ve bir mucize eseri, bu gece bir tane giydiğim için. Çünkü giymeseydim, meme uçlarım sertlik açısından Raymond'un ereksiyonuna ciddi bir rakip olurdu.

Bir an tereddüt ettikten sonra, krema torbasını eline aldı. Hareket ederken, penisi birkaç kez daha kıcıma sürtündü. Her kazara temasın ardından, düşük sesle mırıldandığı bir küfür geliyor. Yine de torbayı, beni biraz kışkıandıran bir özgüvenle kullanmayı başarıyor. Ben buzlanmanın yarısını dökmüş ya da nozulu mutfağın öbür ucuna fırlatmış olurdum, o ise fotoğrafta gördüğü tasarımı yeniden yaratırken, elleri sabit, tecrübeli bir rahatlıkla çalışıyor. Hatta daha da iyisini yapıyor.

Sarı ayçiçeğinin yanına son yeşil yaprağı sıkarken, bakmadan edemiyorum. Pasta muhteşem ve bir an için

dünya tek bir şeye daralır: pastanın mükemmelliği karşısında göğsümde hissettiğim heyecan. Quill buna bayılacak.

Düşünmeden, dönüp Raymond'a sarıldım. Evine girdiğim günden beri bir dizi sürprizden başka bir şey olmayan bu adam, umutsuz felaketi sihre dönüştürmeyi başardı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanarak ona sıkıca sarıldım. "Çok teşekkür ederim. Başardın."

"Başardık, Firefly. Böceğimiz için. Babasının evinde, kendi evinde geçireceği ilk doğum günü için." Konuşurken sesi alçalır ve kollarını bana daha da sıkı sarar, beni sadece kucaklamasından çok daha sıcak bir şeyle sarar.

Sözleri boğazımı düğümler. Bu sadece bir pasta meselesi değil. Bu, sevgi, umut ve Quill için kurduğu hayatla ilgili. Ve bu gece, sadece bir adamı kucaklamıyorum sanki. Bu ana döktüğü her duyguyu kucaklıyorum. Hepsi orada — ham, söylenmemiş, ama çok derinden hissedilen.

Sessizlik içinde birbirimize sarılmış halde öylece kalırız. Konuşmaya gerek yoktur, çünkü konuşmaya gerek yoktur. Onun söylemediği duyguları tüm odayı dolduracak kadar büyüktür ve ben kendimi bu duygulara kaptırırım. Sonunda Raymond geri çekilir, ancak elleri gereğinden biraz daha uzun süre belimde kalır. Bakışları pastaya düşer ve başını ona doğru eğerek yumuşar.

"Peki, bu bir denemeydi, şimdi ne yapmak istersin?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, pratik moduna geri dönmek için bir saniyeye ihtiyacım var. "Emin değilim. Belki huzurevine ya da çocuk hastanesine götürürüm. Quill'in büyük gününden önce görmesini istemiyorum."

"İyi düşündün." Buzdolabına doğru yürür ve pastayı dikkatlice içine koyar. "Sen karar verene kadar onu burada saklayalım."

Onun etkisinden kurtulmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Odama geri dönerken adımlarım titriyor ve yatağıma girip sütyenimi çıkarıyorum, sonra üzerime battaniyeyi çekiyorum. Gözlerim kapanıyor ve son birkaç saati bir film şeridi gibi tekrar tekrar izliyorum, ama bu sefer ben bir seyirciyim.

Uzaktan, Ray'in yüzündeki her duygu dalgalanmasını hayal ediyorum, ben orada dururken, onun esaretinde sıkışıp kalmış olarak. Ellerimi

Çünkü Raymond Teager'ın tüm o dudak  uklatan ihtişamını düşünmek bile, şimdiye kadar yaşadığım en güçlü  n sevişme.

Yaklaşıyorum, çok yaklaşıyorum, ama büyük O cevap vermiyor. Birkaç kez sinir bozucu bir şekilde başarısız olduktan sonra, öfkeyle inleyip başımı yastığa vuruyorum.

"Bu gece senin gecen değil, Wills," diye tavana mırıldanıyorum.

Kahretsin. Bu günlerde hiçbir şey kolay olmuyor. Orgazm da, huzur da.

Uyku da.

Hayal kırıklığı yüzeye çıkıyor ve telefonumu alıp kızlarla grup sohbetini açıyorum çünkü birinin bu sefaletten kurtulmama yardım etmesi gerekiyor.

Ben: O duvara tırmanırken, lanet olası vücudun atlamayı

reddederse ne yaparsın?

Violet'in cevabı neredeyse anında gelir. Tabii ki, o kendini olağanüstü bir gece kuşu ilan etmiştir.

Violet: Orgazmdan mı bahsediyoruz yoksa kriz geçiren birinden mi? İkincisiyse, nerede olduğunu söyle.

İstemedен gülümserim ve cevap vermek için yanıma dönerim.

Ben: Merak etme, yatakta güvenli bir şekilde

yatıyorum. Ne yazık ki, bu orgazmlarla

ilgili.

G nder tuşuna bastım ve daha fazla yazmak üzereydim ki ekranımın üst kısmında başka bir bildirim belirdi.

Raymond.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, mesajı açmak için acele etmeden önce telefonu göğsüme d ş r yorum.

Raymond: Sakıncası yoksa, yarınki pasta için bir fikrim var.

Ben: Tabii ki.

Raymond: İyi geceler, Firefly.

Hâlâ aşk acısı çeken bir genç gibi onun mesajına bakarken Violet'in mesajı araya girer.

Violet: Duvarı kendin atlamana gerek yok. Seni itecek birine ihtiyacın var.

Evet, bunu beynime söyle, Vi. Çünkü onun istediği tek kişi tamamen yasak bölge. Ben sadece geçici ilişkiler yaşarım ve Raymond'un yüzünde, kişisel hayatı söz konusu olduğunda ciddiyet yazıyor.

Ben: Aslında ihtiyacım olan şey çok iyi bir vibratör.

Uzun zamandır düzgün bir orgazm yaşamadım,

vücudum kendi başına orgazm olmayı unuttu.

Biraz fazla güçle gönder tuşuna bastım, sadece içimi dökmenin bile hayal kırıklığı azaltacağını umarak. Bunun yerine, rahatsız edici bir şekilde tanıdık gelmeye başlayan bu yabancı yatakta yatıyorum, kalbim çarpıyor, vücudum huzursuz.

Ama saniyeler radyo sessizliğine dönüşünce, tekrar telefonumu elime alıyorum. Neden cevap vermedi? Violet, bu saçma saatte bile olsa, hiçbir konuşmayı yarım bırakmaz. Gözlerim ekrana değdiği anda, kanım donuyor ve cihaz elimden düşüyor.

Hayır. Tanrım, hayır.

O mesajı Violet'e göndermedim.

Lanet olası Raymond Teager'a gönderdim.

Ekrana bakıp zamanın geri dönmesini diliyorum, ama durum ortada. Okundu bilgisi, evrene utançımı ilan eden bir neon tabela gibi bana bakıyor. Evdeki tüm battaniyelerin altına saklanmak üzereyim ki, kapım çalınıyor.

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!

Orgazm kuraklığımla ilgili mesajımı okumuş ve ne yapmaya karar vermiş? Şahsen takip etmeye mi?

Panik içinde donup kalıyorum, kıpırdamıyorum. Tek bir kasım bile. Tam bir opossum gibiyim, kapı yavaşça açılırken ölü numarası yapıyorum.

Bir Söğüt Fahişesi

RAYMOND

T Gecenin bana her zaman sihirli gelen bir yanı var.

Babamla ilk kez böyle bir gecede tanıştım — karanlık, sonsuz, bilinmeyenlerle dolu bir gecede. Kızım ilk kez minik kollarını boynuma dolayıp canını dişine takarak sarıldığında da aynı ay vardı. Bir de Willow var — bu inatçı, sinir bozucu kadın, sanki hep burada olması gerekiyormuş gibi hayatıma girip çıkıyor.

En yoğun anlarımız, fısıldanan itiraflarımız, çalınan bakışlarımız, pergolada karanlığın örtüsü altında ortaya çıktı. Şimdi yine buradayım, bir ayağım onun yatak odasında, sanki benden saklanıyormuş gibi gök mavisi yorganının altına girmesini izliyorum.

Susamış uyanmıştım, ama su yerine, çok daha tehlikeli bir şey duydum: mutfaktan gelen yumuşak ayak sesleri. Mülkümün çevresine yerleştirilmiş sayısız sensör ve güvenlik görevlisinden herhangi bir güvenlik alarmı gelmemişti.

İçeri girdiğimde ne beklediğimi bilmiyorum, ama kesinlikle onu beklemiyordum — mutfağımın ortasında durmuş, gerçek bir pasta değil de, daha çok başarısız bir bilim deneyi gibi görünen bir şey pişirmeye çalışıyordu.

Annem kalp krizi geçirirdi.

Ortalık muhteşem bir dağınıklıktı. Ama beni durduran, onun yüzündeki ifadeydi. Quill için, kızım için uğraşıyordu. Willow'un telefonunda açtığı resim — parlak sarı ayçiçekleri, bal arıları, soluk sarı bir kek tabanı — benim böceğimi andırıyordu.

Bu resim beni derinden etkiledi.

Ona yardım etmek içgüdüsel bir şeydi. Tezgahın önünde onu yakalarken çalışırken birlikte birlikte bir bir başka biri Aramızdaki

Aramızdaki çekim gücünü hafife almıştım. Bu kadar yakın durabileceğimi, onu koklayabileceğimi ve ona dokunmayabileceğimi yanlış değerlendirmiştım.

Çok yanılmışım.

Tüm zamanımı kendime işkence ederek geçirdim. Ellerim hamur ve krema ile meşguldü, dudaklarım ise onun yanağına, omzuna zar zor değiyor, cildinde sadece *hayalet* gibi dolaşıyordu. Ve nedense, bu onu lanet tezgaha yapıştırıp ikimiz de kendi isimlerimizi unutana kadar öpmekten daha kötüydü. O kadar tahrik olmuşum ki, sikimle çivi çıkabilirdim.

Bunu saklamanın bir yolu yoktu. Saklamak da istemiyordum.

Ama her güzel şeyin sonu olduğu gibi, gecenin de bir sonu vardı. Willow mutfaktan çıktığında kararlılığım sonuna kadar sınandı. Uyuyamayacağımı biliyordum. Vücudum çok gergindi, beynim onunla ilgili düşüncelerle doluydu — kokusu, kahkahası, bana hem sorunu hem de çözümümüymüşüm gibi bakışı.

Onu düşünerek mastürbasyon yapmak mı, yoksa onu unutmak için bir paket sigara içmek mi daha az kötü olur diye düşünürken, ondan bir mesaj geldi.

Tek bir hata. Tek bir güzel, mükemmel ve felaketle sonuçlanan hata.

Şimdi, burada, onun battaniyesinin altına saklanmasını izliyorum, sanki zaten yanmakta olan ateşe benzin dökmemiş gibi davranıyor.

"Ne kadar sürecek?" diye mırıldanıyorum.

Yorgan hareket ediyor. Parmakları battaniyenin kenarını sıkıca kavriyor.

"Ne kadar oldu, Willow?" diye tekrar soruyorum, makyaj taburesini yatağının yanına *gürültüyle* çekip, sanki dünyadaki tüm zaman benimmiş gibi oturuyorum.

Bunun için, onun için tüm zamanım var.

Yorganın altından başını çıkarır, karanlıkta ela gözleri benimkilere kilitlenir. "Burada ne yapıyorsun?" Sesi sessizdir, neredeyse fısıltı gibidir.

Gülümserim, bacaklarımı uzatıp rahat bir pozisyon alırım. "Bana orgazm olamadığından şikayet *eden* bir mesaj attın ve vibratör almak istediğini söyledin. Böyle bir yardım çağrısını görmezden gelirsem ne tür bir erkek olurum?"

O birden dikleşir. "Aman Tanrım, bu sana söylenmedi!"

Başımı eğip, ona en iyi "*buna bir saniye bile inanmıyorum*" sırtışıımı gösteririm. Aslında, bunun benim için olmadığını *biliyorum*. Küçük sorununu arkadaşlarına mesaj atmak istemiş olmalı.

"Öyle değil miydi? Belki de içten içe ne yaptığını çok iyi biliyordun ve tam da bunu bekliyordun: benim odana gelmemi."

Dudakları tartışacakmış gibi açılır, ama sonra gözlerini kapatır, yutar, kendini toplar ve omuzlarını dikleştirir. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Kendini sakinleştiriyor ve hazırlanıyor çünkü Willow Pershing bana yenilmeyi kabul etmez.

Gözleri nihayet açıldığında, ateşi geri gelmişti, ama ben onun aklına gelen herhangi bir cevap vermesi için fırsat vermedim. Bu gece, gerçek Willow'u görmek istiyorum. Geceleri uzun sohbetlerimiz sırasında tanıştığım Willow'u. Güçlü bir görünüm sergilese de içten içe kırılğan olan Willow'u.

Öne eğilip, şampuanının meyveli, narenciye kokusunu alabilecek kadar yaklaşıyorum. Gözleri benimkilere kayıyor ve bir an için birbirimize bakıyoruz.

"Sana göndermek istememiştin." Sesi titriyor ve beni derinden etkiliyor.

"Ama gönderdin ve şimdi ben de almamış gibi davranmak istemiyorum."

"Ray... Ben... Ben ciddi bir ilişki aramıyorum." Gözleri yüzümde kalıyor ve söylemediği sözleri yüksek sesle ve net bir şekilde duyuluyor. Eminim ki, o ciddi bir ilişki aramıyor olsa da, benim ilişkiler ve kişisel hayatım konusunda son derece ciddi biri olduğumu artık biliyordur. Yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum, ama dikkatlice ekliyor: "Ben... Ciddi bir ilişki kuramam. Ben öyle biri değilim."

"Willow, beni diz çökmüş, elinde bir yüzük tutarken görüyor musun?"

Sözlere rağmen, aklım hemen kuyumcu ile sadece onun için tasarladığım yüzüğe gidiyor. Elimle çenesini tutarken düşüncelerimde dolaşıyorum. Başparmağım, muhtemelen bilinçsizce bir saniye önce yaladığı, dolgun ve ıslak alt dudağına kayıyor. Bu, aklımı kaçırıp dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırmam için *neredeyse* yeterli,

ama bu Willow — tek gecelik bir ilişki istemediğim tek kadın.

"Dikkatlice dinleyin, Bayan Pershing." Başparmağım hala emilmeyi bekleyen dudağını okşarken, gözlerimi onun gözlerine dikiyorum. "Seçim senin. Gitmemi söylersen, giderim. Ama kalmamı istersen, sana bir erkekle vibratör arasındaki farkı gösterecek bir gece yaşatırım." Her kelimemi yavaş ve dikkatli söylüyorum, Willow'un gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Ee, ne olacak?"

Nefesi kesilir. "Ama ben ciddi ilişkiler yaşamam..."

"Tek kelimelik bir cevap, Willow. Kal ya da git." Sesim gergin çıkıyor.

Bana bakmaya devam edince, öne eğildim, dudaklarım onunkilerden bir nefes uzaklıkta, başparmağım hala ağzında. "Ciddi bir ilişki yaşamıyorsun. İlk seferinde duydum. Şimdi lanet soruma cevap ver. Seni burada bırakıp bütün gece çarşaplarda kıvrınmana izin mi vereyim, yoksa bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu mu göstereyim?"

Titrer.

Ona bir kalp atışı kadar zaman veriyorum. Gitmemi söylemesi için bir an. Bunun yerine, "Gitme" diye fısıldıyor.

"İyi cevap." Dudaklarım kıvrılır ve yüzüm daha da eğilir. Kafasını kaldırıp bana doğru eğildiğinde, vücudumda adrenalin patlaması hissederim. Ama Willow hızlı bir seks değildir. O, tadını çıkarmak için var olan biridir ve ben de tam olarak bunu yaparım.

Dudaklarını öpmek yerine, dudaklarımla ağzının köşesini okşuyorum.

Şu anda, eskiden baş düşmanım olan bu kadın, en sevdiğim ıslak rüyamın gerçeğe dönüşmüş hali gibi. Zorlamıyorum, sadece burnumu yanaklarında, çenesinde gezdiriyorum, ellerimle ise yorganı aşağı çekiyorum.

O yumuşak, uysal, sanki trans halinde. Ellerini ellerimde tutuyorum ve parmaklarımı onun parmaklarının arasına kaydırıyorum. Nefesi kesiliyor ve dudaklarım onun tenine her dokunduğunda, her saniye bir nefes alıyor. Parmaklarımız okşamaya, birbirine dolanmaya, şehvetli bir dansla ellerimizin arkasına kaymaya devam ediyor ve dudaklarımı kulağının kabuğuna yaklaşıtıyorum. "İslandın mı?"

Donup kalıyor, ama ben onu daha sıkı tutuyorum.

"Düşünme Willow. Bu gece sadece hisler önemli. Anladın mı?"

Gözlerine bakıyorum ve kısa bir tereddüt anı yaşıyor, sonra başını sallıyor.

Tanrıya şükür.

"Sana dokunmadan bile kokunu alabiliyorum. Erkeklerle vibratör arasındaki fark budur. Bana güveniyor musun?"

Bu sefer hemen başını sallar ve bu, kalbimdeki boşluğu sıcaklıkla doldurur. Elini, ince, soluk bordo tişörtle örtülü karnının üzerine koyarım.

"Kendine dokun."

"Ray, ben..."

"Şşş. Sadece dediğimi yap." Elim, onun elini kapattı ve ellerimizi pamuklu şortunun elastik bel bandının altına sokup aşağıya doğru indirdim. Parmaklarını, pamuklu külotunun üzerinden nazikçe cinsel organını okşamaları için yönlendirdim. Nefesi kesildi ve gözlerim yüzünden ayrılmadı.

Willow Pershing, azgın ve tahrik olduğunda bir hayaldir.

Parmaklarıyla acele etmeye başlar, ama ben tutuşumu sıkılaştırırım.

"Acele etme. Hazırlık aşaması da eğlencenin yarısıdır." Yavaş oyunu oynamaya devam ediyorum. Burnumla yüzünü okşuyorum, ona doğrudan dokunmadan cinsel organını okşuyorum.

Birkaç dakika sonra, o nefes nefese kalıyor ve ben de ondan çok geride değilim. Hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Sinir bozucu, ama bu kadın söz konusu olduğunda her şey sinir bozucu.

Dudaklarım nihayet dudaklarına değdiğinde, aramızda yumuşak ya da tatlı hiçbir şey yok. Geçtiğimiz aylarda biriken sinir bozukluğu nihayet bir rahatlama buluyor. Onu istiyorum ve o aksini iddia etse bile, ağzının benimkine teslim olmasıyla, bu anda Willow da beni istiyor.

Dudakları narin, yumuşak ve dili... Lanet olsun, dili. Benimkine değdiği anda ıslak ve istekli, ve benim iradem çatlamaya başlıyor.

Duygularım duygular çok çok çok duygular
duygular çok yüksek, ve her şey çok fazla mükemmel.

Artık hazırlık aşamasını geçtik. Ona doğru itiyorum, ondan daha fazlasını alıyorum, tadını olabildiğince çalmak için uğraşıyorum. Onun parmaklarının üstündeki parmaklarım

birlikte hareket ediyorlar - acımasızca, evet, ama tamamen senkronize. Sanki ellerimiz ortak bir sistemin iki parçasıymış gibi. Serbest eli ön koluma kayıyor ve tırnaklarını derime sürüyor.

"Ray," diye inliyor bana. "Çabuk. Lütfen."

Fantezilerinizin odağı haline gelen kadın tarafından istenmek, arzulamak harika bir duygu.

"Şimdi sana dokunacağım."

Elini çekiyor ve bu benim için yeterli bir onay. Bir saniye içinde şortunu ve külotunu aşağı indiriyorum ve parmaklarım, uyarılma ile nemlenmiş kadife gibi pürüzsüz cildine ilk kez dokunuyorum.

O çok güzel ve şaşırtıcı derecede istekli.

Başı yastığa yaslanarak ince boynunu ortaya çıkarıyor ve ben de bu fırsatı değerlendirerek boynunu yalayıp derisini ısıyorum.

"Evet," diye fısıldıyor. "Daha fazla, Ray."

Ağzımla derisini emiyorum, köprücük kemiğini yalıyorum, dilimle orada derisiyle birleşen dövme çizgilerini takip ediyorum.

"Gerçeği öğrenmek karşılığında istediğini vereceğim." Çenesine doğru öpüyorum, sonra kulak memesini ısıyorum. "Neden söğüt ağacı dövmesi yaptırdın?" Tekrar aşağıya, köprücük kemiğine doğru ilerliyorum, tişörtünün yakasını, bu eve geldiği ilk geceden beri aklımdan çıkmayan dövmeyi ortaya çıkarmak için yeterince aşağı çekiyorum.

Beni duyup duymadığını bilmiyorum, çünkü Willow hızlı bir ritimle parmaklarıma cinsel organını sürüyor ve amının da geri kalanı kadar tatlı olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Cevap ver Willow, yoksa duracağım," diyorum, ama durmak aklımın ucundan bile geçmiyor. Tekrar dudaklarını öpüyorum, öpücüğümle ondan tatlı inlemeler koparıyorum, dilimi tekrar durmadan ağzında gezdirince öpücüğüm daha da derinleşiyor.

Ben açgözlüyüm, sahipleniciyim, onun arzusu içinde yanıyorum. Ama sadece bu gece için değil. Willow Pershing'i anlaştığımızdan çok daha uzun süre istiyorum. Zihnim arzular ve gerçeklik arasındaki savaşta kaybolmadan önce, ondan bir santim uzaklaşıyorum, parmaklarımı bile durduruyorum.

"Cevap ver yoksa dururum."

Gözleri benimkilerle buluştu, şehvet perdesi bir saniye için indi. Gecenin sonunu getireceğinden endişelendim, ama o bir kez daha beni şaşırttı.

Willow bakışlarını indirir ve fısıldar, "Whispering Willow'un sadece bir iş olmadığını hatırlatmak için. Bu benim sorumluluğum. Büyükbabamın ve büyükannemin mirası."

Artık onu iyi okuyabiliyorum. Bu yüzden bana tam olarak yalan söylememiş olabileceğini biliyorum, ama cevabında gerçeğin büyük bir kısmını atlamış.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum yine de. Ortamı eski haline döndürmek için, onu sertçe öpüyorum. Onu yataktan kaldırıyorum ve bacakları kalçalarımın dolanıyor. "Bu gecelik bu kadar konuşma yeter."

"Bunu söyleyen adam..." Onun sözleri boğazında kalır, ben onun dudaklarını dudaklarımla kapattığımda ve tişörtünü başından çıkardığımda. Ellerim karnını, göğüs kafesini ve göğüslerinin alt kısmını okşadıktan sonra, başparmaklarımla ucuyla meme uçlarını okşarım.

"Hmm," diye inledi, ben onun kalçalarını avuçlayıp bacaklarını belimden çözdüğümde.

Willow bana karşı kıvranıyor, herhangi bir sürtünme arıyor, ama ben kaya gibi sert sikimi ondan uzak tutuyorum.

"Raymond," diye sızlanır, ama elim aşağıya doğru kayıp karnını okşadığında, parmaklarımla cinsel organının kıvrımlarının arasına sokup hafifçe dokunduğumda sızlanmayı keser.

"Tahmin etmiştim, Bayan Pershing. Dünyanın en iyi amcığına sahipsin."

Sanki pozisyon değiştirmek, savunmasız Willow'u kaçırmış gibi. "Bir erkek fahişe olduğunu kabul ediyor musun, Bay Teager?" Sesini kısarak ön kollarımı kavrar.

"Birkaç aydır sadece bir WW olduğumu itiraf ediyorum. Willow fahişesi." Kahkahalar patladı.

Çıplak kıkırına bir tokat atıyorum. "Bu çok doğru. Şu anda tek düşünebildiğim, ne kadar ıslak olduğun, parmaklarımla altında ne kadar iyi hissettiğin." Vurgulamak için, iki parmağımı içine sokuyorum. "Sonunda sana oral seks yaptığımda ne kadar iyi tadı olacağını."

Ne kadar sıkı hissettireceksin benim sikimi sararken."

Willow inleyerek kalçalarını benimkilere doğru sallıyor.

"Bu seni yalamam için izin mi, Bayan Pershing?" Boynuna hırıltıyla fısıldarım, sonra onu kaldırıp komodinin üzerine yerleştirir ve önünde dizlerimin üzerine çökerim.

Willow'un cinsel organına ilk kez ağzımı koyduğumda, bu beni sarhoş etti. Dilimi daldırdım ve ani bir hareketle içine girdim. O çığlık attı ve saçımı tuttu.

"Dilimi sik, Firefly. Sertçe sik."

Kalçaları sallanıyor ve başparmağım klitorisinde yavaş ama kararlı daireler çizdiğinde yüksek sesle inliyor. Serbest elimle kalçalarını sıkıyorum, ne kadar hızlı ve sert olmasını istediğimi kontrol ediyorum.

Willow'un dilimin etrafında kasılması, uyluklarının titremesi, kaslarının dalgalı bir orgazmıla sarsılması çok uzun sürmedi.

"Ray. Tanrım. Siktir. Ray."

"Evet, bebeğim." Parmağımı ıslak, ağlayan cinsel organına sokuyorum. "Parmağımla seni sikerken benim adımı söylemeni istiyorum."

"Ray, lanet olsun. Ben çoktan boşaldım! Ne yapıyorsun sen?"

"Orgazm kuraklığından şikayet ediyordun. Tek bir orgazmıla seni bırakacağımı mı sandın? Seninle işim henüz bitmedi Willow."

Sözümün eri olarak, Willow'a bir saat boyunca benim lanet olası adımı söyletirim. Yakın zamanda arkadaşlarına şikayet etmeyeceği kesin.

* * *

"RAY, NEDEN...?" Willow, kıyafetlerini düzelttikten sonra onu nihayet yatağa yatırırken fısıldadı.

"Bu gece mesele ben değildim." Gözlerimi ona çevirip, alnında ve dudaklarının üzerinde parlayan birkaç ter damlasının bulunduğu güzel yüzüne bakıyorum. "Benim orgazm kıtlığım seninki kadar uzun sürmedi."

Umarım ona, seks hayatımın eksikliğini kamuoyuna açıkça göstermiyor olsam da, rastgele kadınlarla yatmadığım da açıktır.

kadınlarla da yatmadığımı anladığını umuyorum. Gözleri benden ayrılmıyor, sanki daha fazla konuşmamı bekliyor gibi, ben de konuyu değiştiriyorum.

"Yarın pastayı yanımda götürsem olur mu?" diye soruyorum, yatağının kenarına oturarak. Sesim rahat geliyor, ama parmaklarım sanki mesajı almamış gibi uyluğuma vuruyor.

"İşe mi?" Kaşlarını kaldırıyor, saçları yastığa alev gibi yayılıyor.

Kafamı sallıyorum, birkaç dakika önce dilimin merhametine kalmış, sanki onun vücudunu yıllardır tanıyormuşum gibi alay edip dokunduğum bu kadının yanında aniden garip bir heyecan hissediyorum.

"Hayır," diyorum, doğru kelimeleri bulmak için duraksayarak. "Ayda bir kez, Alex ve ben yerel erkek çocuk yurdunu ziyaret ediyoruz. Çocuklara spor, okul ödevleri ve ihtiyaçları olan her konuda yardım ediyoruz. Pasta götürürsem mutlu olacaklarını düşündüm." Hafif bir üslup kullanmaya çalışıyorum, ama sözlerim istediğim gibi anlaşılmıyor.

Willow oturur ve başlığa yaslanır, yüzünde şaşkınlık ve inanamama arasında bir ifade vardır. "Sen ve Alex, rastgele çocuklara spor ve okul ödevlerinde mi yardım ediyorsunuz?"

"Evet." Omuz silkiyorum, sesindeki inanmazlığı fark etmemiş gibi davranıyorum. "Bunun nesi şaşırtıcı?"

"Gayrimenkul ve otel devi Raymond Teager ile ülkenin en zengin işadamlarından biri olan Alexander Teager'ın boş zamanlarını çocuklara mentorluk yaparak geçirmeleri neden şaşırtıcı olmasın ki?"

"İnsanlar her zaman hayır işleri yaparlar, Willow." Ses tonumu sabit tutuyorum, ama hayır işi kelimesi yanlış ve boş geliyor.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana bakışları beni hem açığa çıkmış hem de görülmüş hissettiriyor. "Hayırseverlik çek yazmak ya da bir öğretmene sponsor olmaktır. Senin yaptığın şey kişisel. Ben o kadar naif değilim, Raymond."

Elimi yüzüme sürüyorum, onun ısrarından nefret ettiğim için değil —tam tersi. Hayatımın bu kısmını onunla paylaşmak istediğimi fark ediyorum. Kahretsin, onunla her şeyi paylaşmak istiyorum. Ama karmaşık geçmişime dalmak yerine, mizahı tercih ediyorum. "Bunu zorlamak istediğinden emin misin? Dilimde hala tadını hissediyorum ve bu konuşma bunu mahvetmeye çok yakın."

Yatağın başucundaki lambanın yumuşak ışığı altında yanakları kızarıyor. Cildindeki hafif ter parlaklığı onu ışıldayan biri gibi gösteriyor, saçları dağınık, karşı konulmaz bukleler halinde alnına yapışmış. "Bilmek istiyorum," diyor, sesi şimdi daha sessiz. "Ama sadece paylaşmak istersen."

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerimin üzerine dayadım. "Alex ve ben, kimse seni umursamıyorken birinin seni önemsemesinin nasıl bir his olduğunu biliriz. Kan bağı olmasa bile, koşulsuz olarak kabul edilip sevilmek."

Willow'un kaşları çatılır, yüzünde şaşkınlık belirir. "Ben... anlamıyorum Ray."

Alarm saatine bakarak, bu konuşmayı şimdi yapmanın doğru olup olmadığını düşünürüm. "Bunu şimdi konuşmak istediğinden emin misin? Yeterince uyumazsan başın ağrıyarak uyanırsın."

"Şimdi durursan," diye cevapladı kararlı bir şekilde, "bütün gece kafamda senin gizemli sözlerini tekrar tekrar düşünerek geçireceğim."

Nefesimi verip saçlarımı elime aldım. "Alex, Zander amca ve Rose teyze tarafından evlat edinildi."

O başını sallar. "Chloe kızlar gecesinde bir kez bahsetmişti."

Bu mantıklı. Chloe, bu gerçeği asla unutmayacak tek kişidir. gerçeği asla unutmayacak tek kişidir.

"Ama bunun seninle ne ilgisi var?" Willow sorar, kaşlarını tekrar çatarak sorar.

"Ben babamın biyolojik oğlu değilim," diye itiraf ettim, sesim alçaldı. "Annem onunla evlendiğinde ben altı yaşındaydım."

Ağzı açık kalır. "Ne? Kimse bunu bilmiyor mu?"

"Çünkü babam kişisel hayatını gizli tutmakta çok başarılıdır," diyorum kuru bir kahkaha atarak. "Onun için ve ailemiz için bu önemli değil. Ama benim için? Ben bunu unutamıyorum. O hayatıma girmiş olmasaydı, hayatım tamamen farklı olabilirdi."

Willow, benimle ilgili oluşturduğu imajı bu yeni gerçeğe uzlaştırmaya çalışır gibi bana bakıyor. "Ama sen ve baban... birbirinize çok benziyorsunuz."

Dudaklarım hafifçe kıvrılıyor. "Bu benzerlik tamamen tesadüf. Ama bu, aramızdaki bağı güçlendiren şeylerden biri. Kimsenin beklemediği bir şekilde birbirimize bağlandık."

Dudakları bir şey söylemek ister gibi açılır, ama hiçbir kelime çıkmaz. Ve bir an için, odadaki tek ses gecenin yumuşak uğultusudur.

"Hayatımdan bu kadar bahsetmek yeter." Elimini uzatıp saçlarını yüzünden geri çekiyorum. "Şimdi biraz uyu, Firefly."

Yastıklara yaslanıp, yüzünde hala sessiz bir şaşkınlık ifadesiyle otururken, bir an için bu kadına her şeyi anlatmanın nasıl bir şey olabileceğini düşündüm, ailemle paylaşamadığım şeyleri de dahil.

SICAK BİR DİKKAT DAĞITICI

RAYMOND

"Ee, bugün ne yapıyorsun?" Alex, benim spor ayakkabımı kendi ayakkabısıyla d rt erek beni d    ncelerimden kopardı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorarak, ellerimle beton bankın üzerine yaslanarak konuyu saptırıyorum. Gözlerim, Willow ve benim yaptığımız pastayı kesen personelden biri varken, içki masasının etrafında toplanan erkek grubuna sabitlenmiş durumda.

Bir saniye gözlerimi kapatıyorum ve o yine karşımda. Willow. O kadın zihnimde kalıcı bir yer edindi ve d n geceden sonra, başka türlü olmasını isteyeceğimi sanmıyorum.

"Kendine bir bak," diyor Alex, omzumu iterek. "Hiçbir sebep yokken deli gibi gülümsüyorsun. Ve bugün sahadaki muhteşem performansını da unutmayalım. Çocuklar bile senin acınası denemelerine g lmemeye çalışıyordu. Bunların hepsi seksi dadı-sahte ni anlı yüzünden mi, yoksa başka bir şey mi var?"

Seksi. Evet, çok seksi. Ama bu kelime onun sadece yüzeyini anlatıyor. Çarpıcı, evet. Muhteşem, kesinlikle. Güçlü, ateşli ve bir şekilde aynı anda yumuşak. Bir de kalbi var.

Hayatını kurtarmak için bile pasta yapamayacağını çok iyi bilmesine rağmen, kızım için ev yapımı pasta yapmayı d   nd ğ ne hala inanamıyorum.

"Ray," Alex beni d    ncelerimden koparıyor. "Hâlâ  yle sırtıyorsun ve bu beni korkutmaya ba ladı."

"O çekici olabilir, ama senin de dediğın gibi, o dadı ve sahte ni anlım. Zaten çok karmaşık ve geçici bir durum." Rahat davranmaya çalışıyorum, bu d    nceyle göğsümün sıkı masını görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Uzun sürmeyecek." Alex, d    ncelerimin nereye gittiğini tam olarak biliyormu  gibi kaşlarını kaldırdı. "Proje bittiğinde, bu oyun sona erecek ve sen gerçek bir şey ba latabileceksin."

Sözleri sırtımdan aşağı buz gibi su dökülmüş gibi. Evet, onun gitmesi gerekiyor. Aslında, La Bella Vita'daki bu ortaklığın bitiş tarihini öneren bendim, ama  imdi, Willow'un olmadığı bir ev hayalim...

Willow'un olmadığı bir ev hayalim nefesimi kesiyor. Quill'in odasından gelen kahkahalarını artık duyamayacağım. Pergolada onu hazırlıksız yakaladığım gizli anlar olmayacak. Mutfakta nefes nefese kalana kadar onu kızdırmayacağım ya da yatak odasında kendini kaybetmesine neden olmayacağım.

Ve lanet olsun, tüm bunları tekrar istiyorum. Her birini.

Ama o da mı istiyor? Yoksa gerçekten gidecek mi? Eşyalarını toplayıp Quill'in hayatından çıkacak mı? Benim hayatımdan çıkacak mı? Willow'un olmadığı bir evi hayal etmek neredeyse imkansız görünüyor.

"Kes şunu." Alex aniden ayağa kalkar, spor ayakkabıları betona sürtünür ve tam önüme geçer, çocukları ve pastayı görmemi engeller.

"Neyi keseyim?" diye soruyorum, hafifçe öne eğilerek, onun lazer gibi bakışlarından kaçmaya çalışıyorum.

"Kalın kafanda dolaşan tüm o olumsuz düşünceleri," diyor, hayali bulutları kovuyormuş gibi eliyle bir hareket yapıyor. "Kazanmakta olduğunu fark etmeyen biri gibi davranıyorsun. Önemli olan, onun seni mutlu etmesi."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırıp, kendimi savunmak için alaycı bir tavır takındım. "Onun... ya da her neyse, bu şeyin dikkatimi dağıttığını sanıyordum."

Alex'in dudakları bilmiş bir sırıtişla kıvrılır. "Tabii ki, şu anda dikkatin çok dağınık, ama sen de mutlusun, Quill de öyle. Öyleyse sorun ne?"

Uzun bir nefes vererek hayal kırıklığımı dışarı atmaya çalışıyorum, ama sonunda yine içime çekiyorum. "Sorun şu ki, Willow benim istediğim şeyi istemiyor. Yani evimden çıktığında, hayatımızdan da çıkmış olabilir."

Alex'in alını kırışır. Bana attığı şok olmuş bakış o kadar dramatiktir ki, içimden sinirli bir inilti çıkar.

"Tanrım, şu anki yüz ifaden egomu çok iyi besliyor."

Boğazını temizlemeden önce alaycı bir şekilde güldü. "Senin kadınlar için ilahi bir av ya da hediye olduğunu düşündüğüm için şaşırmadım. Sadece Willow'un senden hoşlandığını sanıyordum."

"Belki de öyledir," diye itiraf ettim, itirafım içimden çıkıp geldi. "Ama benim istediğim şekilde değil. Ben geçici ilişkiler yaşamam ve nedense

Willow Pershing ciddi ilişkilerden korkuyor."

Yüzünde anlayış belirir ve genelde keskin olan hatları yumuşar. "Vay canına," der, sanki bir gizemi çözmüş gibi başını sallar. "Onun hakkında böyle hissettiğini bilmiyordum."

"İnan bana, bu benim için de bir keşif," diye itiraf ettim, elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Quill hayatıma girdiğinden beri, evimize başka birini daha alacağımı hiç düşünmemiştim. Ama... Willow uyuyor. Evime, hayatıma uyuyor, sanki sonunda mutlu olmak için ihtiyacımız olan tek şey oymuş gibi. Tamamlanmak için. O, lanet olası bulmacanın son parçası gibi."

Sözler, barajın yıkılması gibi içimden dökülüyor, ham ve filtrelenmemiş. Alex'e baktığımda, şok ve inanamama arasında bir yerde olan ifadesi, utançtan ölmesem neredeyse komik olurdu. Kendimi kendini beğenmiş bir espriye, bir tür alaycı sataşmaya hazırlıyorum, ama hiçbir şey gelmiyor. Bunun yerine, boğazını temizliyor, yüzü alışılmadık bir şekilde ciddi.

"Eğer sen, Quill ve Willow birbirinize bu kadar uygunsanız ve onu engelleyen tek şey onun korkusuysa, bunu değiştirmek için gerçekten hiçbir şey yapmayacak mısınız?" Her şeyi basit kelimelerle ifade ediyor. Ama Willow'a bunu anlamasını sağlamak hiç de kolay olmayacak.

"Ne yapacağım bilmiyorum. Kızların peşinden koşma konusunda deneyimim yok."

"Tamam, o zaman sana çok iyi bildiğin bir şey sorayım. Pershing arazisinde ne oldu, Ray? Kuzeni herhangi bir sorun yaratmıyor gibi görünüyor. Aslında, o adam sanki... ortadan kaybolmuş gibi."

Evet, şaşırmadım. Kuzenlerimden birinin bu konuyu açmasını bekliyordum. Soruyu geçiştirmek anlamsız. Alex isterse gerçeği öğrenemez değil ya. Sonuçta resmi evraklar ve satış sözleşmesi var.

"Araziyi ondan satın aldım."

"Ve sen deneyimin olmadığını söylüyordun." Kendini beğenmiş sırıtışı her şeyi anlatıyor ve ben, birden fazla konuştuğumu hissederek gözlerimi kaçırıyorum.

"Romantizmden vazgeçmiş biri için, pek çok istenmeyen tavsiye veriyorsun."

Alex hiç irkilmiyor, ama dudakları her zamanki gibi ince bir çizgiye dönüşüyor, tıpkı aşk hayatı konusu açıldığında olduğu gibi.

"Chloe'nin Paris Moda Haftası'nda Vincent Belmont ile görüldüğünü duydum," diyorum, kendi küçük tuzağımla durumu yokluyorum.

Çenesi o kadar sıkı kapanır ki, dişlerinin kırılacağını sanırım. Ama bunun onun için yeni bir haber olmadığını biliyorum. Asla yüksek sesle itiraf etmez, ama hepimiz Chloe'yi kendi güvenlik ekibiyle koruduğunu biliyoruz.

Sakin ve soğukkanlı tavırlarına rağmen, Alexander Teager'ın kişisel kriptoniiti Chloe Hawthorne'dur.

"İkinizin mutlu olması dışında kimsenin başka bir şeyi umursamadığını biliyorsun," diye ısrar ediyorum. "Tanrı aşkına, siz kan bağıyla akraba değilsiniz ve o..."

"O benim kuzenim, annemin kız kardeşi," diye keser Alex, sesi keskin bir bıçak gibidir. Yumruklarını yanlarında sıkar, tüm vücudu kaskatı kesilir. "Senin ya da başkalarının benim bu aileye doğmamış olmam hakkında ne düşündüğü umurumda değil. Rosemary Teager benim annem. Nokta."

O öfkeyle uzaklaşmak üzereyken, ben onun kolunu sıkıca tuttum, göğsüm öfkeyle sıkışmıştı. "Hey, bu da neydi böyle? Bu ailede, özellikle de benim, senin buraya ait olmadığını düşünen biri olduğunu mu sanıyorsun?"

Beni itti, ama gözlerindeki pişmanlık belirtisi hayal kırıklığını yumuşattı.

"Sadece onu koruduğunu düşünürken incinmeni istemiyorum. Chloe seni seviyor. Hepimiz bunu biliyoruz. O kız ne olacağı belli olmayan biri ve sınırlarının nerede olduğunu kimse bilmiyor."

"Chloe ve sınırlarından daha önemli şeyler var," diye tersler.

"Gerçekten mi?" diye sorguluyorum, sözleri sinirlerimi bozuyor. Ben burada ona içimi döküyorum, ama bu pislik ikimize de yalan söylüyor. "O zaman Quill'in doğum gününe Vincent'la birlikte gelmesine bir şey demezsin herhalde."

Başını bana doğru o kadar hızlı çeviriyor ki, kaslarını incitmediğine şaşırıyorum. "Kimi getiriyor?"

Kaşlarımı kaldırıyorum, yüzüm masum bir ifadeyle. "Ne? Güvenlik ekibin Chloe'nin gelecek hafta Cherrywood'a geleceğini söylemedi mi?"

Alex cevap vermez. Topuklarını döndürür ve kararlı bir şekilde uzaklaşır, sırtı gergin.

* * *

BİRKAÇ DAKİKA SONRA, çocuklara veda ettikten sonra, otoparkta duran arabama doğru yöneldim. Alex'i Porsche'sine yaslanmış, sanki bir şey arıyormuş gibi telefonunda bir şeyler kaydırırken gördüm. Elimi kaldırıp ona rahatça el salladım. Yarım ağızla selam vermek için başını kaldırdıktan sonra tekrar ekranına daldı.

Kendi iyiliği için, umarım inatçı kuzenim kafasını sıkıştığı yerden çıkar ve geri kalanımızın zaten bildiği şeyi fark eder.

—Onun mutluluğu Chloe, Chloe'nin mutluluğu ise o. Alex bunu kabul etmek için çok inatçı ya da korkak olsa da, tüm aile bunu biliyor.

Arabama binip telefonumu alıyorum ve Büyükbaba Will'e mesaj yazmaya başlıyorum.

Ben: *Evde her şey yolunda mı?*

Hemen gönder tuşuna basmıyorum çünkü asıl sormak istediğim şey, Willow'un kızımı her geçen gün nasıl daha güçlü hale getirdiği. Kızlarımın, evrendeki en tembel köpek olan Captain Lick'e bir numara öğretirken eğlenip eğlenmediklerini ve başarısız olup olmadıklarını sormak istiyorum.

Başparmağım bir süre daha tuşun üzerinde durduktan sonra, güvenli yolu seçip gönder tuşuna bastım.

Cevap anında gelir.

Büyükbaba Will: *Buradaki herkes mükemmel.*

Bir fotoğraf gönderilir. Willow ve Quill, sabah ışığının güzel yüzlerini aydınlattığı verandanın merdivenlerini tırmanmaktadır. Willow, bir kolunda Captain Lick'i, diğer kolunda küçük bir hasır sepeti tutmaktadır.

Bahçede kahvaltı pikniği planlamışlar ve aniden, her şeyi iptal edip orada olmak istediğimi hissediyorum. Sadece Quill'den yeni bir kelime öğrenmek için değil, böyle anların tadını çıkarmak için — küçük, mutlu hayat parçaları, gerçekte olduklarından daha büyük hissettiriyorlar.

Resmi yakınlaştırıyorum, Willow'un pudra mavisi bluzunun Quill'in pijamalarıyla nasıl uyumlu olduğunu inceliyorum. Ve bugün, Captain Lick bile boynuna uyumlu bir fular takmış, eminim Quill'in ısrarı yüzünden

İsrarı yüzünden. Göğsüm sıkışıyor ve minnettarlık ile özlem arasında bir yerde duygularım birbirine karışıyor.

Fotoğrafa tekrar bakıyorum, sonra Willow'un kollarındaki tembel köpeğe, ve bir fikir bir ampul gibi parlıyor. Kuzenlerime hızlıca bir mesaj atıp planımı anlatıyorum. Pencereden tekrar dışarı baktığımda, Alex hala orada duruyor, omuzları gerginlikle kasılmış, sanki onu kırmış gibi telefonuna bakıyor.

Göğsümde bir şeyler kıpırdanıyor — empati ya da belki anlayış.

Yanlış kızı sevmek. İkimiz de bunu mu yapıyoruz? Yoksa korku mu? Yaralanma korkusu mu? Bir şeyi o kadar çok istemek ki, bu imkansız gibi gelmek mi?

imkansız hissetmekten mi?

Alex'e cesaretini toplayıp, korkusunun onu engellemesine izin vermemesini söylüyorum. Belki de kendi tavsiyemi uygulamaya başlamanın zamanı gelmiştir. Belki de Willow'un bunu anlamasını beklemek yerine, ona bunun ne olabileceğini göstermenin zamanı gelmiştir.

Telefonumu yolcu koltuğuna atmak üzereyken, bir bildirim geldi. Alex'in cevabı ilk gelen mesajdı.

Alex: Eve gidip üstümü değiştireceğim, sonra nalbur dükkanında buluşuruz.

Rowan, Archer ve Charles'tan onay mesajları arka arkaya gelir.

Plan hazır olduğunda, Büyükbaba Will'e son bir mesaj göndererek, arkadaşlar için akşam yemeği ve içecekleri ayarlamasını rica ettim. Daisy için elma şarabı ve Willow için en sevdiği şaraptan bir şişe. Willow Pershing'i etkilemek istiyorsam, bunu onun hak ettiği şekilde yapmalıyım. Tamamen Raymond Zach Teager tarzında.

YÜRÜYEN KALP KRİZİ

WILLOW

Dışarıdan gelen yüksek sesle başımı kaldırıyorum, o kadar hızlı uyanıyorum ki, sertleşmiş boynumda bir ağrı hissediyorum.

"Ah," diye inleyerek ağrıyı ovuşturdum. Görünüşe göre, dizüstü bilgisayarımın hemen önünde, başımı masaya koymuş uyuyakalmışım. Ekranda hâlâ Elixir Estates'in planlama müdürünün yeni düşün mekanı için isim önerileri istediği e-posta görünüyordu. Beyin fırtınası yapmak için gözlerimi kapatmıştım ama bir şekilde uykuya dalmışım.

Ama kimse beni suçlayabilir mi? Dün gecedен sonra, zar zor işlev görebiliyorum.

Bunu hangi kelime tarif edebilir ki? Çılgın? Vahşi? İnanılmaz? Evet, üçünü de kullanalım.

Tanrım, Raymond Teager. O adam. Dün gecenin her saniyesi, bitmek bilmeyen bir film şeridi gibi zihnimde tekrar tekrar oynuyor.

Raymond, pasta üzerinde çalışırken aklımı başımdan aldı.

Raymond beni bu odadaki makyaj masasına yapıştırdı ve tüm sinir sistemimi yeniden programlayan bir öpücükle nefesimi kesti.

Raymond beni yatağa attı ve hayatımın en akıl almaz orgazmını yaşattı.

Sonra, sanki bu yetmezmiş gibi, Raymond o büyük, beklenmedik itirafıyla.

Whiplash bile bunu tarif edemez. Onu anladığımı her düşündüğümde, hiç beklemediğim yeni bir yönünü ortaya çıkarıyor. Bu hem sinir bozucu hem de baş döndürücü. Ve bununla da bitmedi.

Bu sabah mutfakta, Quill ve benim için piknik sepetini hazırlıyordum, her şey normal ve masumdu, ama sonra o içeri girdi. Atletik şort giymişti, tanrı aşkına, üstüne de göğsüne o kadar sıkı oturan bir tişört giymişti ki

göğsüne o kadar sıkı oturmuştu ki, sanki kumaş onu sığdırmak için fazla mesai yapıyormuş gibiydi.

Lanet olsun o bacaklara. Baldırları o kadar kalın ve belirgindi ki, sanki NFL için antrenman yapan birine aitmiş gibi görünüyordlardı. Beynim hemen önceki gece beni mutfak tezgahına yapıştırıp, beni bir pislik yığınının çevirdiği anılarını canlandırdı.

Raymond buzdolabından bir şişe su alırken, benim ellerim taze peynir paketinin üzerinde donmuştu. Sonra çıkmadan önce bir beyzbol şapkası taktı, bana el salladı ve dışarı çıktı. İçimde biriken tüm duygularla yanıp kül olacağımı sandım. Kalp atışlarımın normale dönmesi için soğuk bir bardak suyu yanaklarıma bastırmak zorunda kaldım. Spor modellerine ilgi duyduğumu bile bilmiyordum.

Düzeltilme: Raymond Teager'a karşı *büyük, aptalca bir ilgim* var. Özel dikim takım elbise giymiş, tişörsüz eşofman altı giymiş ya da spor kıyafeti giymiş olması fark etmez. O yürüyen bir kalp krizi ve ben de onun gönüllü kurbanıyım.

Ama bu küçük itiraf kimseye, özellikle de bana bir fayda sağlamaz.

Dün gece ona ciddi bir ilişki istemediğimi söyledim ve o da geçici bir ilişki istediğini söylemedi. Bu yüzden onu sürekli düşünmeyi bırakmam lazım.

Penceremin dışından gelen yüksek sesli gürültü beni bir kez daha uyandırdı. Dizüstü bilgisayarını kapatıp sandalyeden fırladım ve doğruca pencereye gittim.

Kafamı dışarı çıkardığımda, gördüğüm manzara karşısında beynim kısa devre yaptı. Raymond ve kuzenleri, pergolaya çıkan merdivenlerin hemen dışında kendi DIY donanım mağazalarını açmaya karar vermişlerdi. Her yerde odunlar vardı — istiflenmiş, dağılmış, ne ararsanız — ve havada elektrikli testereler ve matkaplar vızıldıyordu. Raymond da dahil olmak üzere hepsi, sanki seksi tamirci takvimi için seçmelere katılıyorlarmış gibi alet kemeri takıyorlardı.

Bu da ne böyle?

Bu sözleri haykırmadan ya da rüya görmediğimden emin olmak için kendimi çimdiklemeden önce, kapı çalınır.

"Wills?"

Pastel yeşil hamile elbisesi içinde parıldayan Daisy'yi bulmak için dönüp baktığımda, yavaş ve dikkatli adımlarla odama giriyordu. Hızla pencereyi kapatarak dışarıda olup biten çılgınlığı görmemek için kendimi korudum. "Dışarıda neler oluyor?"

Daisy, sadece hamile bir kadının yapabileceği bir zarafetle yatağıma oturur. Gülmemeye çalışarak sırtıyor. "Ray herkesi davet etmiş. Anlaşılan, evin etrafına birkaç rampa takması gerekiyormuş."

"Rampalar mı?" diye tekrar ediyorum, tamamen kafam karışmış bir halde.

Gülümsemesi daha da genişledi ve her zamanki gibi yerde uzanmış, horlayarak uyuyan Kaptan Lick'i işaret etti. Tembel köpek, Daisy içeri girdiğinde bile kıpırdamadı. Açıkçası, köpeklerin bir sendikası olsaydı, muhtemelen itibarlarını lekelediği için onu oylarla kovarlardı.

"Ray, Charles ve diğerlerine Captain Lick'in merdivenlerde sorun yaşadığını söyledi," diye açıklıyor, sanki bu normal bir şeymiş gibi.

"O... o ne yaptı?" diye kekeliyorum.

"Ne kadar tatlı, değil mi?" Daisy başını eğdi, yüzünde aşırı derecede kendini beğenmiş bir ifade vardı. "Bunu bilmediğini hissetmiştim. Çünkü biri senin için bir şey yapsa, sadece teşekkür etmekle kalmaz, öfke nöbeti geçirirdin."

Kollarımı kavuşturup ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "*Bu ne* ne demek oluyor?"

"Sadece söylüyorum." Omuzlarını silkiyor, gözleri yaramazlıkla parıldıyor. "Sen çok kendine güvenen bir kadınsın."

Kaşları, dün geceki mesajıma atıfta bulunduğunu haykıran bir şekilde kıpır kıpır ediyor — *tek başıma oraya gitmememle* ilgili olan mesaj. Ama şaka ona geri döndü, çünkü bu "kendi kendine yeten" kadın dün gece kesinlikle biraz yardım aldı ve hala bunun etkisinden kurtulamadı. Bir cevap bulamadan önce, koridorda minik ayakların yumuşak tıkırtılarını duyuyorum.

Birkaç saniye sonra, Quill odaya girer, yüzü ıslıl ıslıl parlar ve dev bir plastik balık oyuncağını havaya kaldırır.

Onu böyle görmek — neşeli, kaygısız ve tam da yaşına uygun — göğsümde bir şeyler hissettiriyor. Hafif, sıcak, dolu.

Daisy kollarını genişçe açar ve Quill kollarına atlar. "Çocuğumun da senin kadar sevimli olmasını istiyorum, Bug," der ve onu nazikçe sıkar.

Quill küçük eliyle ağzını kapatır, Daisy'nin kollarından kurtulup bana yaklaşırken sessiz bir kahkaha ile titrer.

"Havuzda gidebilir miyiz?" diye işaret eder ve balık oyuncağını hayali dalgalarda yüzüyormuş gibi havada sallamaya başlar.

"Şu anda havuzda yüzmek isterdim. Ayaklarımı rahatlatacak her şey olur," der Daisy, karnını okşayarak. "Ama ne yazık ki mayomu getirmedim."

"Mayon birkaç dakika içinde burada olacak, sevgili karım," der kapıdan gelen derin ses.

Üçümüz birden sıçrayıp dönünce, Charles çerçeveye rahatça yaslanmış, telefonunu cebine koyarken görüyoruz. O kadar geniş bir gülümseme takınmış ki, gerçek olup olmadığını iki kez kontrol etmek zorunda kalıyorum. Birkaç ay öncesine kadar, bu adamın gülümsemek için yeterli yüz kaslarına sahip olduğunu düşünmüyordum, ama şimdi sanki romantik bir komedi filmi seçmelerine katılmış gibi davranıyor.

"Nereden geldin?" diye soruyorum, kaşımı kaldırarak.

"Sana da merhaba Willow," diyor, abartılı bir çekicilikle odaya girerken. "Soruna cevap vermek gerekirse, ben her zaman karımın olduğu yerdeyim."

Gülmemeye çalışıyor gibi görünen Daisy'ye bakıyorum. "Oldukça çekici hale gelmedi mi?" diye mırıldanıyorum, başımı ona doğru eğerek.

Omuz silkiyor, kocasının dönüşümünden açıkça keyif alıyor.

Charles, Quill'i kucağına alır. "Beni suçlayabilir misin? Baba olmak üzereyim," der, sesi yumuşar. Quill'e gülümseyerek bakar. "Ve sen, Quillbug, büyük bir kuzen olmak üzere sin. Hazır mısın?"

Quill ciddiyetle başını sallar, küçük yüzünde kararlılık vardır ve kalbim o kadar sıkışır ki acır. Yeni rolünde inanılmaz olacağını zaten biliyorum. Nazik, şefkatli ve koruyucu. Bir kuzenin ihtiyaç duyabileceği her şey olacaktır.

Ama acı tatlı bir hatırlatma, yüzüme soğuk bir tokat gibi çarpar. Bunu görecektir kadar burada olmayacağım.

Düğün malikanesindeki çalışmalar hızlanıyor ve saatin her tik takı, Raymond ve Quill ile geçirdiğim zamanın sonuna bir adım daha yaklaşmak anlamına geliyor. Bu düşünce kök salmadan onu kafamdan uzaklaştırıyorum.

"O zaman yüzmeye gidiyoruz," diyorum Quill'e. "Git giyin."

Onun minik elini elimde tutarak onu kapıya doğru götürdüm. Ama omzumun üzerinden baktığımda, Charles'ın eğilip Daisy'nin alnına öpücük kondurduğunu gördüm. Basit ve tatlı bir hareketti, ama beynim bana ihanet etti ve beni bir anda dün geceye geri götürdü.

Güçlü eller. Sahiplenici dokunuş. Sıcaklık...

Quill elini benimkinden çekerek beni gerçeğe geri döndürdü. Aşağı baktım ve onun küçük parmaklarını çok sıkı sıkıyım fark edince dehşete kapıldım.

Tek babası olan patronun ve sahte nişanlının kızının yanında ona şehvet duyduğun için cehenneme gideceksin.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ve onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. "Bug, çok üzgünüm. Ben... sadece... bir şey düşünüyordum."

"İyi misin?" diye işaret ediyor.

Hızla başımı sallıyorum, utançımı gizlemek için boğazımı temizliyorum. "Evet. Gidelim."

Çıkmadan önce, omzumun üzerinden Charles ve Daisy'ye keskin bir bakış atıyorum. "Ve siz ikiniz, lütfen odamda pislik yapmayın. Çamaşır suyu azalıyor."

Daisy kahkahaya boğulur, karnını tutarak başını sallar. "Merak etme, o kadar doyumsuz değiliz Willow."

Ama Charles kollarını kavuşturur, yüzünde hiçbir ifade yokken şöyle der: "Biri kesinlikle öyle. Ama ben karıma çok düşkünüm, başkasının yatak odasında bir şey yapamam."

"Tanrım, bunu duymamış olmayı dilerdim," diye inleyerek Quill ile birlikte odadan çıkıyorum.

* * *

Gözlerim Quill'e kilitletlenir, havuzun sığ kısmında su sıçratır, parlak kol kollukları onu suda tutarken, minik bacaklarını kıpırdatır. Arada sırada, matkabin vızıltısı veya testerenin ritmik uğultusu dikkatimi eve çeker, ama erkekler buradan görünmezler.

Hala inanamıyorum. Kaptan Lick için bir rampa yapıyorlar. Raymond'un yaşlı köpeğimin merdivenleri çıkmakta zorlandığını fark ettiğini bile bilmiyordum.

"Ne düşünüyorsun?" Daisy havuzun diğer ucundan yavaşça sordu.

Söz verdiği gibi, Charles onun mayolarını rekor sürede teslim ettirdi —ya da daha doğrusu, her biri bir öncekinden daha sevimli pastel renkli hamile bikinilerinden oluşan bir koleksiyon.

Omuz silkiyorum ve ona yarı doğru bir cevap veriyorum. "Düğün mekanını düşünüyorum." Gerçekte, Raymond zihnimin her köşesini kaplamış durumda ve başka hiçbir şeye yer kalmıyor.

Daisy anında neşelenir, su etrafında dalgalanırken ona yaklaşır. "Vay canına! Bunun senin için ne kadar heyecan verici olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Öyle," diye itiraf ettim, "ama aynı zamanda biraz da ürkütücü. Hâlâ mülk için bir isim bulmam gerekiyor."

Gözleri parlar ve neredeyse olduğu yerde zıplamaya başlar. "Ne düşünüyorsun? Büyükannen ve büyükbabanın B&B'ye senin adını vermiş olmasını çok seviyorum. Çok kişisel bir şey."

Dudaklarım hafifçe gülümser. "Evet, ben de öyle düşünüyorum. Başka bir adı olsaydı da aynı şekilde seveceğimden eminim, ama benim adımla taşıdığını bilmek, o kapıdan her girdiğimde kendimi ikinci evimdeymiş gibi hissetmemi sağlıyor."

Daisy elimi okşar, yüzünde sıcak bir ifade vardır. "Senin adına çok mutluyum Wills. Bunun için çok uzun süre bekledin ve şimdi sonunda gerçekleşiyor." Sonra yüzündeki ifade değişir, merakla kaşlarını çatır. "Bu arada, kuzenin seninle tekrar iletişime geçti mi?"

Kafamı sallıyorum, midem ağrıyor. Ben de aynı şeyi merak ediyorum. Gio veya avukatından haber almalı çok uzun zaman oldu. Aylarca bana karşı dişini tırnağına takarak mücadele etti, ama şimdi proje başladıktan sonra sanki ortadan kayboldu.

"Bu garip, değil mi?" Daisy, boş maden suyu bardağını hafifçe vurarak düşüncelere dalar. Uzaklara bakarken alını kırışır ve zihninde bir şeyler döndüğünü görebilirim. Sonra gözleri aniden büyür, yüzünde bir anlık bir aydınlanma belirir, ama hemen kendini toparlar ve paylaşmaya çekiniyormuş gibi başka yere bakar.

"Ne?" diye soruyorum, sesim temkinli.

"Sadece... düşünüyordum. Acaba o... ölmüş olabilir mi?"

Başımı eğip, sözlerini düşünürüm. "Neden benimle bu kadar uzun süre savaştıktan sonra aniden ortadan kaybolsun ki? Özellikle de büyükbabamın arazisi üzerindeki hakkı benimkinden daha güçlüyken."

Cevap vermeden önce alt dudağını ısırır. "Belki de gerçekten istediği şeyi elde etmiştir."

Sesi dikkatli, ama sözleri beni tedirgin ediyor.

Ne demek istiyor?

Daha fazla sorgulamadan önce, Quill bize doğru sallanarak gelir. "Yorgunum," der işaret diliyle, parlak mavi ve yeşil bikinisinden su damlarken büyük balık oyuncağını sıkıca tutar.

"O zaman seni buradan çıkaralım." Önce ben havuzdan çıkıyorum, Quill ve Daisy'ye yardım ederken ıslak güvertede terliklerim şapır şapır ses çıkarıyor. Bir havlu alıp Quill'in ıslak saçlarını nazikçe kuruluyorum. Onu bıraktığımda, kitabıyla birlikte bir şezlonga yerleşiyor. Benim küçük inek kızım.

"Atıştırmalık ister misin, Bug?" diye soruyorum, kendimi kurulamak için bir havlu alıyorum. Atıştırmalık zamanı yaklaşıyor.

Kafasını sallar ve "Sadece susadım" işareti yapar.

"Ben de," diye inliyor Daisy, en yakın şezlonga nazikçe oturuyor.

"Tamam, içecek bir şeyler getireyim." Pamuklu önlüğümü giyip eve doğru yöneldim. Arka kapıyı ittiğimde gıcırdadı.

İçeri girdiğimde mutfak sessizdir, bu olağandışı bir durum değildir, çünkü personel akşamları geç saatlerde akşam yemeğini hazırlamak için gelir. Ama sessizlik düşüncelerime çok fazla yer bırakıyor. Daisy'nin sözleri zihnimde yankılanıyor.

Gio gerçekten gitti mi? Eğer öyleyse, neden, özellikle de kazanırken?

Zihnimde hesap yaparken, tezgahtan tahta bir tepsi alıp bardakları dizmeye başlıyorum. Buzdolabına baktığımda, Daisy için maden suyu hemen gözüme çarpıyor, ama Quill'in en sevdiği meyve suyu ortada yok. Büyükbaba Will asla bitmesine izin vermezdi. Buralarda bir yerde olmalı. Öne eğilip ekmek sepetinin arkasına bakarken, arkamda birinin olduğunu hissediyorum.

Dikleşip omzumun üzerinden bakıyorum ve işte orada, Raymond. Birkaç metre ötede, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki bütün evde bakmaya değer tek şey benmişim gibi beni izliyor.

Suluk renkli kot pantolon ve siyah tişört giyiyor. Yirmi dört saat içinde, bu adamın üniforma gibi giydiği takım elbiselerden tamamen vazgeçip, gündelik kıyafetleri haute couture gibi göstermeye başladığına inanamıyorum.

Raymond, kıcıma bakmadığını saklamaya bile çalışmadan, açıkça bana bakıyor.

"Ne?" diye ters bir sesle soruyorum, tamamen dikleşip buzdolabını kapatıyorum.

Omuzlarını silkiyor, dudakları tembel bir gülümsemeye bükülüyor. "Hiçbir şey. Sadece manzarayı seyrediyorum."

Ağzım açık kalır. "Ne oluyor, Teager?"

Onun bu halini sindiremeden, aramızdaki mesafeyi kapatıp, spor ayakkabılarının uçları benim parmak arası terliklerime değecek kadar yaklaşır. Elini kaldırır ve ben kendimi hazırlarım, ama tek yaptığı nemli saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına koymaktır.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyorum, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

"Sence ne yapıyorum?" Kendine güveni sinir bozucu.

Açık mutfak kapısına bakmıyor, birinin içeri girebileceğini düşünmüyor, ya da bunun tek gecelik bir şey olduğu konusunda yaptığımız anlaşmayı umursamıyor gibi görünüyor.

"Raymond," diye nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum çünkü ona bakmak tehlikeli geliyor, ateşle oynamak ve yanmayı umursamamak gibi. "Dün gece *konuştuk*."

"Hatırlıyorum," diye mırıldanıyor, sıcak nefesi kulağıma değiyor, sedir ağacı ve lavanta kokulu kolonyası her düşüncemi işgal ediyor.

"Ve sen kabul ettin," diye fısıldıyorum, arkamdaki tezgahı sıkıca tutarak. "Hayır. Dinledim." Sesi sinir bozucu derecede yavaş, her hece bir alaycı.

Ne. Oluyor. Lan?

"Havuz suyu gibi kokuyorsun." Yüzü yaklaşıyor, burnu boynumun kenarını zar zor sıyrıyor. En ufak bir temas ve ben titreyerek dağılıyorum.

"Ben..." diye başlıyorum, ama boğazım pamukla doldurulmuş gibi hissediyorum. Kelimeler dilimde sürtünüyor. "Ben... ciddi ilişkiler yaşamam, Raymond," diye fısıldıyorum, kontrol edebileceğim tek gerçeğe tutunarak.

"Öyle demiştin," diye cevaplar, sanki sınırlarımı kesin bir şekilde belirtmek yerine ona en sevdiğim rengi söylemişim gibi hafif bir tonla.

Onun etkisine daha fazla kapılmadan önce, onu geri itip, onun ulaşamayacağı bir mesafeye çekiliyorum. "Ve sen benim blöf yaptığımı düşünüyorsun."

"Hayır." Başını sallar, gülümsemesi samimi ve çıldırtıcıdır. "Hiç blöf yaptığını düşünmüyorum. Bence yüzde yüz ciddisin."

"Öyleyim," diyorum, yalan gibi gelen sözlerle güç katarak. "Kimsenin incinmesini istemiyorum, ne benim, ne senin, özellikle de Quill'in."

"Ve bunun olacağından *emin* misin?" Yüzündeki ifade, kararlılığımı sarsacak kadar yumuşadı.

O daha fazla ısrar etmeden, aklıma gelen ilk şeyle konuyu saptırıyorum. "Eve gelmeden önce striptiz kulübüne uğradın mı?"

Alçak ve günahkar bir kahkaha atarak, duman gibi etrafımı sardı. "Oh, bebeğim, erkeklerin striptiz kulübünden sonra böyle davrandığını düşünüyorsan, kaynağını yeniden gözden geçirmen gerek."

Bu düşünceyle burnumu kırıştırdım. "Erkeğim striptiz kulübüne giderse, eve hiç gelmesin daha iyi."

Raymond hayali bir deftere bir şeyler yazıyormuş gibi yapar. "Not edildi: striptiz kulüpleri yok."

"Raymond!"

"Wills." Takma adı dilinden o kadar rahat çıkıyor ki, gözlerimi kırpyorum. O gülüyor. "Seni deli gibi öpüp, yıldızları görece kadar orgazm olmanı sağlayabilirim, ama sana takma adınla hitap etmek çizgiyi aşmak mı oluyor?"

Çenem o kadar hızlı düşüyor ki, yere çarpmadığına şaşırıyorum. "S-sen..." Tamamen şaşkın bir halde kekeleyorum ve bugün bu adamla tartışmayı kazanmanın imkansız olduğunu bildiğim için, yapabileceğim tek şeyi yapıyorum: Konuyu değiştiriyorum. "Gio'ya ne oldu?" Sesim sakın, ama içim hiç de öyle değil.

Raymond'un ifadesi hemen değişmez. "Artık sorun olmayacak."

Midem sıkışır. "Bu ne anlama geliyor?"

"Artık Cherrywood'da değil, evine döndü demek."

"Ve artık araziyle ilgilenmiyor mu?" Göğsümdeki batma hissi beni uyarmaya çalışsa da, ısrar ediyorum.

Raymond yavaşça ve kararlı bir şekilde başını sallar. Gözlerinde keskin bir bakış vardır, sanki sessizce bir sonraki soruma çok dikkat etmemi istiyor gibidir. Çünkü bu adam yalan söylemez ve gerçeği duymaya hazır olduğumdan emin olmak ister.

"Ve geri dönüp arazinin veya düğün malikanesinin mülkiyetini talep etmeyecek mi?" Sesim titriyor. Kahretsin.

Bu sefer daha kararlı bir şekilde başını sallar. "Arazi senin, Willow, düğün malikanesi de öyle."

Gözlerimi kırpıştırarak sözlerini anlamaya çalışıyorum, ama kalbim çoktan güm güm atmaya başlamış. "Onların olduğunu sanıyordum."

Gülümsemesi tembel ama sıcaktı, sanki onu memnun eden bir şey söylemişim gibi. "Bu hoşuma gitti."

Ona bakıyorum, sessizce daha fazlasını, mantıklı bir açıklama bekliyorum. Ama o başka bir şey söylemiyor. Bunun yerine, Raymond buzdolabına doğru dönüyor, hareketleri telaşsız, ve sanki başından beri orada duruyormuş gibi Quill'in meyve suyu kutusunu çıkarıyor. Onu su bardaklarının yanındaki tepsiye özenle koyuyor ve bana uzatıyor.

"Sanırım dışarıda seni bekliyorlar."

Ama hareket edemiyorum. Ayaklarım fayanslara yapışmış gibi ve tepsiyi o kadar sıkı tutuyorum ki parmak eklemlerim ağrıyor. Sorularımın ağırlığı çok fazla. Tepsiye bakıyorum, sonra tekrar ona bakıyorum. "Raymond, Gio..."

Sözümü bitirmeme izin vermiyor. "Willow, arazi hak sahibine ait. Eğer gerçekten bu konuyu konuşmak istiyorsan, bunu bu akşam yaparız."

Hakkı olan sahibi. Bu sözler ağır ve tuhaf bir şekilde içime işliyor.

Raymond cevap vermekten kaçınmıyor, Wills. Beklemene izin istiyor ve belki de kimse tarafından kesilme ihtimali olmayan bir zamanda konuşmak daha iyi olur.

Ona değil, daha çok kendime doğru başımı sallayarak, ayaklarımın hareket etmesini sağlıyorum. Kapıya doğru ilerliyorum ama durup son bir kez geriye dönüyorum. "Mutfağa ne için geldin?"

Hemen cevap vermez. Bunun yerine, bir adım öne çıkar ve aramızdaki mesafeyi bir anda kapatır. Eğilmeden önce, eliyle tepsinin kenarına dokunarak onu sabitler. Sıcak ve kasıtlı bir hareketle, sakalları yanağıma sürtünür.

"Bunun için," diye mırıldanır, sesi alçak ve serttir.

Aman Tanrım.

BİR KALP VE BOYALI İZ

WILLOW

Herkes gittikten sonra ev sakin bir sessizliğe bürünür. Quill ve ben koridorda yürüyüş yaparken, Kaptan Lick de gece tuvaletini yapmak için hazır bir şekilde arkamızdan gelir. Yeni rampanın kurulduğu merdivenlere ulaştığımızda Raymond'u görürüz. Ellerini beline koymuş, sanki dünyanın en büyük gizemini çözüyormuş gibi kaşlarını çatmış bir şekilde durmaktadır.

"Eserini hayranlıkla mı izliyorsun, Teager?" diye alay ediyorum, kapı eşiğine yaslanarak.

Raymond başını kaldırır, bakışları Quill'den Kaptan Lick'e geçer ve sonra bana sabitlenir. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir ve gözleri, sanki hepimizin burada olması onun için en değerli şeymiş gibi parlar.

"Bence bir şey eksik. Ama madem hepiniz buradasınız, neden bir deneme yapmıyoruz?" Rampanın kenarına yürür ve köpeğimi çağırır. Captain Lick, yeni yağlanmış rampaya meraklı bir bakışla bakar, kulakları seğirir, ama sonra, sanki bir köpek gösterisindeymiş gibi, Ray'in yanına yürür.

Quill ellerini çırpır ve ben gülümsememi durduramam.

"Deneme başarılı," diyor Raymond, Kaptan Lick'i kollarının arasına alıp, tereddüt etmeden köpeğimin kafasına bir öpücük konduruyor.

Daha önce çeneme sakallarını sürttüğü görüntüsü, istemeden aklıma gelir ve midemi bulandırır. Bu görüntüyü bir kenara iterim — yine. Bu, son günlerde tam zamanlı bir iş haline gelmeye başladı.

Raymond, Captain Lick'i yere indirdiğinde, köpeğim bu evdeki yeni rutini artık tamamen öğrenmiş olarak çimlere doğru koşar. Bu sırada Raymond, daha önce fark etmediğim bir boya tenekesi yığınının doğru büyük adımlarla yürür.

"Sizler tüm nalbur dükkanını mı satın aldınız?" diye soruyorum, kollarımı kavuşturarak.

Gülümser ve saçlarını, onu çocuksu ve tamamen dayanılmaz kılan bir şekilde karıştırır. "Sanırım biraz abarttık." Bir set boya fırçası ve bir kutu beyaz boya ile geri döner, rampaya diz çöker, elinde kalemle.

"Ne yapıyorsun baba?" Quill işaret diliyle sorar, merakı benimkiyle aynıdır.

Raymond ona göz kırptı — göz kırptı, tanrı aşkına. Yumurtalıklarım neredeyse patlayacak gibi oldu.

"Sadece görünümü tamamlıyorum." Fırçayı boyaya batırmadan önce rampaya kalemle iki küçük çizgi çizer ve birkaç dakika içinde iki minik pençe izi canlanır. Son olarak, izlerin etrafına düzgün ve özenli harflerle Captain Lick yazar.

"Artık bu rampanın sahibi belli oldu."

"Baba, bana da bir tane yap!" Quill, fırçayı daha yere koyamadan kaparak haykırır.

Raymond gülerek başını sallar. "Hayır, Bug. Senin için doğru şekilde yapacağız." Bir an ortadan kaybolur, sonra açık yeşil bir boya kutusu ile geri döner. Boyayı bir tepsiye döktükten sonra, Quill'i belinden kaldırır. "Terliklerini çıkar, Bug."

Quill sırtarak terliklerini çıkarır ve terlikler yumuşak bir sesle taş zemine düşer. Raymond onu tepsiye indirir ve minik ayakları parlak renge batar. Boyanın güvenliğini sorgulamam bile. Raymond, kesinlikle emin olmadıkça kızını boyaya yaklaştırmaz. Onu tekrar kaldırdığında, boyayla kaplı ayakları rampaya basar. İki küçük iz, canlı ve kesinlikle ona ait.

"Nasıl, Bug?" Raymond onu nazıkçe yere indirirken sorar.

"Bayıldım, baba!" Quill topuklarında zıplar.

Raymond daha küçük bir fırça alıp, bir ayak izinin yanına dikkatlice Quill Teager, diğerinin yanına da Bug yazarken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Kalbim aynı anda hem acıyor hem de kabarıyor.

"Willow, sıra sende," diyor Quill, küçük parmakları kararlılıkla hareket ediyor.

"Ne?" diye haykırıyorum, kelime ağzımdan yüksek bir dalıştan koordinasyonsuz bir sıçrama gibi dökülüyor.

Ben mi? Raymond Teager'ın evinde izimi mi bırakayım? Asla olmaz.

Kasıtlı olarak bir adım geri çekilirim, vurgulamak için başımı sallarım. Tamamen kaçamadan, Raymond'un eli benimkini bulur, tutuşu güçlü ve sabittir. Beni kendine doğru çeker, yüzünde eğlenceli bir ifade vardır.

"Ayakkabılarını çıkar, Willow."

Ona dik dik baktım, yüzümde meydan okuma açıkça okunuyordu. O çıldırmış olabilir, ama ben hala onun yapmaya çalıştığı şeyin BÜYÜK bir hata olduğunu anlayacak kadar beyin hücresi kalmıştım.

Raymond alçak bir kahkaha atar ve sahte bir öfkeyle Quill'e döner. "Willow'umuz çok inatçı, Bug. Onunla ne yapacağız?"

Bizim Willow'umuz mu?

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve umarım yüzüm onun sözlerinin yol açtığı kaosu ele vermez.

"Hiçbir şey. Yapman gereken hiçbir şey yok." Sesim keskin çıkıyor, ama adam bana karşı bağışıkmiş gibi gülümsüyor.

Ayağını ezmekle ilgili sessiz tehdidimi yerine getirmeden önce, Quill gömleğimi çeker. "Eğlenceli olacak Willow. Ayakların benimkilerin hemen yanında olacak. Sonsuza kadar."

Ve bir anda, içimdeki mücadele gücü tükenir. O yüze nasıl hayır denebilir ki?

"Peki," diyorum, Raymond'a daralmış gözlerimle bakarak. "Ama bunu sadece Quill için yapacağım."

O, eğri büğrü ve çocuksu bir gülümsemeyle, bir an için o kadar genç görünüyor ki, göğsüm ağrıyor. "Yine de sana teşekkür ederim," diyor, sanki ciddi bir yemin ediyormuş gibi elini kalbinin üzerine koyarak.

Pes etmiş bir iç çekişle ayakkabılarımı çıkarırım. Ama ayaklarım boya tepsisine girmeden önce, Raymond beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi yerden kaldırır.

"Hey!" diye bağırırım, kollarımı sallayarak. "Beni kişisel oyuncağınmışım gibi davranmayı kes!"

Dudakları kulağıma yaklaşır, sesi o kadar alçaktır ki vücudumdaki her sinir gerilir. "Seni kişisel oyuncağım gibi davranmaya daha başlamadım bile, bebeğim."

Beynim kısa devre yapıyor. Aklıma gelebilecek tüm esprili cevaplar bir anda uçup gidiyor.

Beni tepsiye indiriyor, soğuk boya ayak parmaklarımın arasında sıcıyor. Sonra, Quill'e yaptığı gibi, Raymond boyalı ayaklarımı rampaya bastırıyor ve Quill'in ayaklarının etrafında parlak yeşil izler bırakıyor.

Beni yere indirir ve bana bir şişe isopropil alkol ve temiz bir bez verir. "Ben burada işimi bitirirken siz ikiniz temizlenin."

Quill'in elini tutup bahçe bankına doğru yürümeye başlıyorum, ama verandanın her yerine yeşil ayak izleri bıraktığımızı fark ediyorum.

"Raymond," diye arkamdan sesleniyorum. "Evet, Wills?"

Onun dudaklarından çıkan takma adımın sıcak ve güven verici sesini görmezden geliyorum. "Peki ya bunlar?" Yaptığımız dağınıklığı işaret ediyorum.

Yeşil kaosa bir göz atar ve sanki dünyanın en güzel hediyesini almış gibi yüzünde bir gülümseme yayılır. "Bence bunlar harika bir bonus."

"Sen imkansızsın," diye mırıldanıyorum, başımı sallayarak.

Temiz ve boyasız olarak rampaya döndüğümüzde, Raymond merdivenlerde oturmuş, ayaklarını bir bezle siliyor.

Şaşkınlıkla rampaya bakıyorum. Ve o anda görüyorum.

Raymond'un izleri benimkilerin etrafını çevreliyor, sanki onu koruyormuşuz gibi Quill'in minik izlerini ortada sarıyor. Ama nefesimi kesen ayrıntı, Quill'in izlerinin arasına çizilmiş minik kalp. Ve onun kurduğu bu hayatın bir parçası olmak istemem ne kadar korkutucu. Pençe izleri, boya lekeleri ve her şeyiyle.

Kafamı sallayarak zihnimi toparlıyorum.

Raymond ayak izlerine birine Raymond Teager, diğerine tırnak içinde Ray yazmış. Benimkine ise birine Wills, diğerine Willow yazmış. Eksik olan tek şey soyadım.

"Unuttuysan hatırlatayım, ben Pershing'im," diyorum, sinirli ve telaşlı hissetmek arasında bir denge kurmaya çalışarak.

Ayakta duruyor, üzerimde yükseliyor. "Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmadım, Wills." Sesi alçak, sert ve doğrudan göğsüme çarpıyor. "Belki de bazı şeylerin olduğu gibi olmasını sevmiyordumdur."

Ve işte böylece, Raymond Teager beni tamamen mahvetti. Quill'in önünde diz çökmeden önce, onun gizemli sözlerini anlamam için bana bir saniye bile zaman tanımadı.

"Yakında doğum günün yaklaşıyor," diye başlıyor, sözleri göğsümü ağrıtabilecek kadar nazik. "Sormak istedim... Babandan ne hediye istediğini düşündün mü, Bug?"

Kulaklarım hemen dikildi. Onun büyük günü için harika sürprizler planlamış olsak da, o küçük kafasında neler döndüğünü merak ediyorum.

Quill'in yüzü, sanki bu fikri bir süredir düşünüyormuş gibi aydınlanır. Elbette düşünmüştür. Bu baba-kız ikilisi son zamanlarda sürprizlerle doludur.

"Babacığım, dönme dolaba binebilir miyim?" diye işaret ediyor. Büyük gözleri umutla parıltıyor ve ben kahkahalara boğuluyorum.

"Aman Tanrım, Quill. Seni sinsili küçük tavşan. Babana tamamen köşeye sıkıştırdın!"

Ray gülümsüyor, elini saçlarında gezdiriyor, eğri büğrü gülümsemesi onu kendi iyiliği için fazla çekici gösteriyor. "Kesinlikle öyle yaptım," diyor, bana ve Quill'e bakarak. "Tamam, dönme dolaba gidebilirsin. Ama yarın değil. Ne zaman gidebileceğini sana haber veririm."

"Tamam," diye işaret eder ve tereddüt etmeden küçük kollarını babasının boynuna atar.

Dünya değişir.

Quill ona spontan bir şekilde sevgisini gösterdiğinde, Raymond'un ifadesi ciddileşir. Gözleri bir saniye için kapanır, sanki bu anı tüm gücüyle tutmaya çalışır, onu içine çeker ve güvenli bir yere saklar. Bu bakış her zaman içimde derin bir şeyleri altüst eder.

Kız sonunda geri çekildiğinde, Raymond bir saniye aşağıya bakar ve kendini toplar. Sonra sesi sabitlenir ve tanıdığım sakin, pratik babaya geri döner.

"Şimdi, ben burayı temizlerken sen yatmaya hazırlan."

Quill'in partisi için hazırladığım davetiyelerin taslaklarını elimde, pergolaya doğru yürüyorum. Günlerdir üzerinde çalıştığım baskıları Raymond'un görüşünü almak için getirdim — en azından kendime böyle söylüyorum. Son zamanlarda, tehlikeli bir konuya sapmak zorunda kalırsam, konuşmayı başka bir yöne çekmek için zararsız ve tarafsız bir yedek konuya ihtiyacım olduğunu hissediyorum. Raymond'un kolaylıkla yönlendirdiği, benim ise çırpındığım türden konular.

Şalımı omuzlarıma daha sıkı sararak, serin gece havasını içime çekiyorum. Hava temiz ve ferah, daha önce boyanmış olan yerlerden gelen hafif bir boya kokusu var.

"Ne güzel bir gece, değil mi?"

Sesi beni irkiltti, gözlerimi açtığımda Raymond elinde tepsiyle orada duruyordu. Daha önce gördüğüm tepsi. Ama bu sefer tepside iki fincan vardı ve bunların onun meşhur sıcak kakaosuyla dolu olduğunu biliyordum.

Bana bir fincan uzatıyor ve karşımda oturan koltuğa oturuyor. Boğazımı temizliyorum, bu gece onun beni dengesizleştirmesine izin vermemeye kararlıyım. Zaten akıl sağlığımı zar zor koruyorum, bu yüzden konuşmayı güvenli bir alana çekiyorum.

"Quill'in dönme dolap isteğini kabul ettiğine inanamıyorum."

Yavaşça, dudaklarında yıkıcı bir gülümseme belirir ve omuzlarını silker. "Beni hazırlıksız yakaladı. Sanırım bunu senden öğreniyor."

"Benden mi?" diye ciyaklarım. "Kızına yanlış bir şey öğretmiyorum!"

"Öyle dediğimi hiç söylemedim, Wills," diye karşılık verir, sesinde nabzımı hızlandıran alaycı bir ton vardır. "Ama beni delirtmeyi öğreniyorsa, bence mükemmel bir öğretmeni var."

Kupa dudaklarıma ulaşmadan donar.

Çıldürtmek mı? *Onu* çıldürtmek mı? Hayatımı alt üst eden adamın ağzından çıkan bu sözler çok komik. Ama dilimi ısıriyorum. Onun beni kışkırtmasına izin vermeyeceğim. Bu gece olmaz.

Ondan öğrenmem gereken daha önemli şeyler var, Gio'ya ne olduğu gibi, bu öğleden sonra bana anlatacağına söz verdiği şeyler. Sessizlik çok uzadığında, sonunda pes ediyorum. "Gerçekten hiçbir şey söylemeyecek misin?"

Gülümsemesi yavaşça ve sinir bozucu bir şekilde genişliyor. "Şu anda söyleyebileceğim çok şey var. Daha açık olmalısın."

"Gio hakkında, lanet olsun."

Kupasını masaya koyar, çenesi bir anlığına gerilir. Onunla yeterince zaman geçirdim, bunun onun bir işaret olduğunu biliyorum — bu konunun gidişatından hoşlanmıyor. Çok yazık.

"Sana onun artık sorun olmadığını söyledim," diyor Raymond sakın bir sesle. "Ve sence bu açıklama yeterli mi?" diye ısrar ediyorum,

"Sen bizim ortak olduğumuzu söyledin. Ortaklar birbirlerinden sır saklamaz, Raymond."

Sesi yumuşak ama ağır bir iç çekişle, sanki dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi, ama ben pes etmeyeceğim. "Arazisini Gio'dan satın aldım."

Nefesim kesildi. "Senden mi *aldın*?"

"Mahkemede senin olduğunu kanıtlamak imkansız olurdu. Kuzenin ilk kez bana geldiğinde, hukuk ekibim her şeyi didik didik inceledi. Üzgünüm Willow, ama büyükbaban arkasında bir karmaşa bıraktı."

Gözlerimi kapatıyorum, sözlerinin ağırlığı göğsüme çöküyor. "Demek artık yeni sahibi sensin."

"Hayır." Sesi yumuşar ve beni kendine çeker. "Sen sahibisin." Gözlerimi açıp onun gözlerine bakarım.

"Ne?"

"Büyükbaban senin almanı istedi. Artık senin adına kayıtlı. Tüm evraklar tamamlandı. Artık kimse onu senden alamaz."

"Bu araziyi *benim* adıma mı satın aldın?" Sesim inanamama duygusuyla yükselir. "Bana bunu söylemeyi düşünüyor muydun?"

"Evet." Kaygısızca gülümsedi. "Eninde sonunda."

"Raymond, bu komik değil." Bunun anlamını kavradığımda kalbim hızla çarpmaya başladı. O arazinin değerini biliyorum. Daha önce de bu konuda bana yaklaşan insanlar olmuştu. "Hiç fikrin var mı..."

"Sana daha önce de söyledim, Wills," diye sözümü kesti, "Ben hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam. Birlikte bir şey inşa ediyoruz. Bunu şansa bırakmamın

bunu şansa bırakmamın imkanı yoktu."

Sözleri aramızda asılı kalır ve ben cevap vermekte zorlanırım. Sonunda, "Ne zaman satın aldın?" diye sorarım.

O hiç tereddüt etmedi. "Quill'in dadısı olmayı kabul ettiğin gün."

Nefesim kesildi. "O zamandan beri arazi benim mi?"

Sakin bir şekilde başını salladı. "Evrak işleri zaman aldı, ama evet, o günden beri Gio'nun değil."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu adam, bu sinir bozucu, imkansız, inanılmaz adam, beni tamamen nefes nefese bırakan şeyler yapmaya devam ediyor.

Kupamı masanın üzerine koyup ayağa kalkıyorum, bacaklarım titriyor ve aramıza mesafe koyuyorum. Dengemi sağlamak için pergolanın tahta kirişlerinden birine tutunurken adımlarım sendeliyor. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Arkamda onun yaklaştığını hissediyorum, varlığı hem sakinleştirici hem de ezici.

"Üzgün müsün?"

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, gözyaşlarımdan akmaması için kendimi zorluyorum. Böyle hissetmek saçma ama duygularım yine de yüzeye çıkıyor. "Üzgün değilim," diyorum, sesim titriyor. "Sadece... alışkın değilim..." Cümlemin geri kalanı boğazımda kalıyor, çözemediğim duyguların düğümüne takılıyor.

"Neye alışkın değilsin, Firefly?" Sesi yumuşak ve ikna edici bir hal alır. Raymond beni kendine doğru çevirir, eliyle çenemi yukarı kaldırır, böylece onun bakışlarından kaçamam.

Sanki bu tek başına çarpan kalbimi sakinleştirebilecekmiş gibi derin bir nefes alıyorum. "İnsanların benim yerime işleri halletmesine alışkın değilim." Sesim hafifçe titrer. "Büyükbabam öldükten sonra, annem ve büyükbabam derin bir kederin içine düştüler. Bunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum," diye eklerim çabucak. "O herkesin dayanağıydı. Ama birinin öne çıkması gerekiyordu. Whispering Willow onun mirasıydı ve ben onun yıkılmasına izin veremezdim."

Uzun zamandır içimde biriken duygular bir çığ gibi dökülmeye başlar. "Böylece, her gün, o işi yürütmekle ilgili her şeyi, her bir şeyi öğrendim. Çalışanları tanıdım, onlara ailem gibi davrandım. Ve şimdi, ilk kez, fiziksel olarak orada değilim." Aklımı kaçırmamak için hala saat başı güncellemeler aldığımı ona söylemiyorum.

"Peki ya baban?" Raymond'un sorusu, nadiren değindiğim bir konuyu gündeme getiriyor.

Refleks olarak yumruklarımı sıkıyorum. Elbette fark ediyor. Elleriyle nazikçe ellerimi kapıyor, parmaklarımı açıp kendi parmaklarını aralarına sokarak beni sakinleştiriyor.

"Anlat bana," diye yumuşak bir sesle ısrar ediyor.

Titreyerek nefes veriyorum. "Beş yaşındayken, Nana ve Gramps annemi ve beni yanlarına almaya karar verdiler. Annem, saklayamayacak kadar kötüleşene kadar sessizce... bazı şeyleri... katlanıyordu. Onlar onu kurtardılar." Sözlerim ham, nadiren ziyaret ettiğim bir yerden çıkıyor.

Elimi daha sıkı tutuyor, bu baskı sessiz bir dayanışma göstergesi. Sessizliği için, bana hayatıma devam etmemi ya da daha kötüsü olabileceği için şanslı olduğumuzu söylemediği için minnettarım.

"Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?" Raymond'un sesi bir oktav düşer, her kelime ölümcül bir ağırlık taşır.

Onun parmaklarına karşı bastırıyorum, hem onu hem de kendimi sakinleştiriyorum. "Birkaç yıl önce öldü. Annem bir telefon aldı, biri benim saygılarımı sunmak isteyeceğimi düşünmüş. Hayır, gitmedim," diye ekliyorum, o sormadan önce. "O gün deliye dönüp ziyaret etmeye karar versem, Nana bunu engellemek için beni sandalyeye zincirle bağlardı."

Dudakları seğirir ve göğsümdeki gerginlik azalmaya başlar. "Nana'nı seviyorum."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırdım, onların tek karşılaşmalarında büyükannemin pek *sevimli* olmadığını hatırlayarak. Onu eksantrik ya da biraz fazla bulsa da umurumda olmazdı.

O gülümser. "Bana Gigi'yi, annemin annesini hatırlatıyor. Gigi ateşli bir kadındı — filtre yok, sabır yok, ama tamamen yürekten. Hayatımın ilk birkaç yılında sadece ben, Gigi ve annem vardık. En güzel anılarımdan bazıları onunla ilgili."

Dudaklarımı ısıriyorum, aklımın bir köşesinde dolaşan soruyu sormalı mıyım diye düşünürken. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Kuru, gergin dudaklarımı dilimle ıslatıyorum ve Raymond'un bakışları beni takip ediyor.

"Zaten sorabileceğini biliyorsun." Elleri hâlâ benim ellerimi tutuyor. "Bu... kişisel bir şey." Sesim tereddütlü.

Ağzı yarı gülümsemeye bükülür. "Bu günlerde gittiğimiz yön bu gibi görünüyor."

Gerginliğime rağmen küçük bir kahkaha atıyorum. "Merak ediyorum... Biyolojik baban hakkında bir şey biliyor musun?" Düşünmeden önce sözleri ağızımdan kaçırıyorum.

Gülümsemesi kaybolur ve elleri benim ellerimi sıkıca kavrar. Geri adım atmaya, sorduğumu unutmasını söylemeye hazırlanırken, Raymond boğazını temizler. "Çocukken babama bir kez sormuştum. Bana, önemli olan her açıdan onun oğlu olduğumu söyledi ve bu, ihtiyacım olan tek cevaptı. Sonra bana, daha fazlasını asla aramayacağıma dair söz verirdi."

"Ve sen... dinledin mi?" İnanamadan kaşlarımı kaldırıyorum.

Raymond tereddüt etmeden başını sallar. "O adam için her şeyi yaparım Willow. Zaten ihtiyacım olmayan bir şeyi vermek küçük bir bedeldi. Beni bir şeyden koruduğunu biliyorum ve o şey ne olursa olsun, önemi yok. Babam hayatımıza girip bizi bir aile haline getirene kadar annemin hayatında bir erkek olduğunu hiç görmemiştim ya da duymamıştım. Onu sadece saygı duymuyorum. Onu seviyorum. Onsuz bu kişi olamayacağımı itiraf etmekten utanmıyorum."

Ellerini bırakıp kollarımı beline doladım ve yüzümü göğsüne gömdüm. "Nasıl böyle olabiliyorsun?" diye mırıldandım, sözlerim ona karşı boğuk çıkıyordu.

Göğsü sessiz bir kahkaha ile titrer. "Umarım bunu iyi anlamda söylüyorsunuzdur."

Ona bakmak için geri çekildim. "Yani, bazen çok duygusal ve sevecen olabiliyorsun. Ama dışarıda" —başımı hafifçe yana çevirip Teager evinin balonunun dışını işaret ettim—"adını ve 'aşk' kelimesini aynı cümlede kullanmak suç gibi geliyor."

Raymond, gözleri parlayarak, kötü bir nefes alma numarası yaptı. "Vay canına. İş adamı olarak bu kadar kötü olduğumu fark etmemiştim."

Gözlerimi devirdim. "Ofisine ayna göndermemi ister misin?"

O, sıcak ve zengin bir sesle güler, sonra yüz hatları yumuşar ve bana hafif bir gülümsemeyle bakar. "İş hayatında zayıflık gösterirsen, insanlar seni canlı canlı yerler. Bu yüzden uzun

hiçbir şeyi hafife almamaya karar verdim. Ne yaparsam yapayım, elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Açıkça söylemiyor, ama anlıyorum.

Aramızda ne olursa olsun, geçici olsa da, sahte olsa da, Raymond Teager elinden gelenin en iyisini yapacak. Ve bunun onun en tehlikeli yanı olabileceğini anlıyorum.

"Aileniz *bunu* biliyor mu?" Aramızdaki boşluğu, ya da boşluğun yokluğunu işaret ediyorum.

"Bunu mu?" Raymond kaşlarını kaldırdı, sanki gülümsemeyi engellemek için dişlerini alt dudağına batırdı.

Elimin altında ne kadar sert ve sağlam olduğunu umursamadan göğsüne vuruyorum. Kafamın içindeki bir ses, ona dokunmanın biraz *fazla* doğal gelmeye başladığını söylüyor. Geri çekilmeye başlıyorum, ama mesafe yaratamadan kolları belimi sıkıca sarıyor ve beni yerinde tutuyor.

Bir an için gözlerimi kapatıp, onun kollarının güvenliğini hissetmeye izin veriyorum. Bir saniye için, gece gökyüzünün örtüsü altında, gardımı indiriyorum. Aptalca, ama ilgi görmek, istenmek iyi geliyor. Gözlerimi açtığımda, kendimi konuşmaya zorluyorum.

"Sahte çift olayı. *Biz*." Sesim istediğimden daha yumuşak çıkıyor ve tabii ki adam daha da geniş bir gülümsemeye karşılık veriyor.

"Ah, o biz."

Ve onun ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Dünyaya gösterdiğimiz biz var — nişanlı çift olarak bir gösteri sergileyen biz — ve sonra da *bu biz* var — dağınık, gergin bir şeyin tuttuğu biz, sanki bir çıkıntıya adım atmış gibi, onun beni yakalayacak mı yoksa düşecek miyim diye merak eden biz.

"Annem seninle tanışmak için can atıyor," diyor, sanki hava durumunu yorumlar gibi, gayet rahat bir şekilde. "Seninle tanışman için her türlü tehditte bulundu."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Ciddi misin?"

"Tabii ki, Wills. Ben onun tek sevgili oğluyum. Gerçekten nişanlımla tanışmak istemeyeceğini mi düşünüyorsun?" Sırıltısı şeytani bir hal alıyor. "Ona, benim iznim olmadan gelirse, senin muhtemelen kaçıp gideceğini ve Quill'in yıkılacağını söyledim."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Aman Tanrım. Sen çok manipülatif bir adamsın."

O hiç aldırış etmiyor. "Savunmam gerekirse, yalan söylemedim. Annem nişan duyurusunun ertesi günü

sen kaçırdın."

Kollarımı kavuşturuyorum, muhtemelen haklı olduğunu bilmekten nefret ediyorum. "Peki. Belki kaçırdım."

"*Belki* falan yok. Kesinlikle kaçırdın. Ama yarın annem ziyarete gelse sorun olur mu?"

"Yarın mı?" Bu düşünce boğazımı düğümler. Ama düşüncelerim çok fazla derinleşmeden, Raymond cebinden telefonunu çıkarır, ekrana birkaç kez dokunur ve sonra bana göstermek için uzatır.

Annesinden gelen bir dizi mesaj. Günde en az iki tane.

Anne: Bugün onunla tanışabilir miyim?

Anne: Yarın nasıl? Seni seviyorum tatlım.

Anne: Hâlâ müstakbel gelinimi görmek için bekliyorum.

Kaydırıp kaydırıyorum, her mesajda ağzım daha da açık kalıyor. "Buna inanamıyorum."

"O çok ısrarcı," diyor Raymond, benim tepkimden açıkça eğlenerek.

Kafamı sallıyorum, bunu kafamda oturtmaya çalışıyorum. Hope Teager, internette gördüğüm, masalsı tasarımlı pastaları zahmetsizce hazırlayan kadın, *benimle* tanışmak istiyor. Midem endişeden kıpır kıpır. "Ya beni sevmezse?"

Raymond eğildi, yüzündeki ifade yumuşadı. "O seni zaten *seviyor*. Sen, torununun sesini bulmasına yardım eden kadınsın, bunu başka kimse yapamadı. Onun için sen adeta Wonder Woman'sın. Sadece kementin yok."

Suçluluk duygusu ağır ve amansız bir şekilde üzerime çöküyor. Quill beni seçtiği için seviliyorum. Yaptığım olağanüstü bir şey yüzünden değil.

"İnanamıyorum," diye fısıldarım, daha çok kendime.

"Yarına hayır diyebilirsin," diyor Raymond nazikçe. "Ama o, ailemin geri kalanıyla birlikte Quill'in doğum günü partisinde olacak. Ve sana hatırlatmalıyım ki, onlar... çok kalabalıklar — amcalar, teyzeler, büyükbabalar. Ama hepsi Quill'i çok seviyorlar."

İstmeden gülümsüyorum. "Ve eminim ki bizim böcek de bu ekstra ilgiyi çok seviyordur."

Bu farkındalık, Raymond'un yüzünde belirlediği anda beni de vurur. Gülümsemesi inanılmaz derecede genişler ve sanki sessiz bir zafer kazanmış gibi beni daha sıkı sarar.

"Sonunda söyledin." Sesi yumuşak ve saygılı. "Onu bizim dedi." *bizim dedin.* Bunu duymak için çok uzun zamandır bekliyordum."

Ben bir cevap düşünmeden, başını eğip burnunu burnuma sürter. Bu temas nefesimi keser. Bakışları benimkilere kilitlenir, gözlerinde sıcaklık ve daha derin bir şey parlar, sonra bakışları dudaklarıma iner. Dilim içgüdüsel olarak dudaklarını yaladığında, o inler, sesi içimi titretir ve vücudumdaki her siniri ateşler.

"Evet mi hayır mı karar ver, Willow," diye fısıldadı, sesi duygudan boğuktu, tıpkı odamdaki o geceki gibi. "Ama evet dersen, kızımı bizim kızımız olarak adlandırdığında kalbimi ne kadar hızlı attırdığını sana göstereceğim. Bana ve Bug'a ait olmanın ne demek olduğunu sana göstereceğim."

Gözlerimi kapatıyorum, dün geceki dokunuşunun ve bana hissettirdiklerinin anıları göz kapaklarımda arkasında parıldıyor. Gözlerimi tekrar açtığımda, onun yoğun bakışlarıyla karşı karşıya geliyorum.

"Cevap vermeden önce, şunu hatırlamanı istiyorum..."

"Söylediğin tek bir kelimeyi bile unutmadım, bebeğim." Sesi geceyi kesiyor, kararlı ve emin. "Sen ciddi davranmazsın. Anlıyorum. Şimdi söyle bana, hayır mı, evet mi?" Önceki gece olduğu gibi, yine bana iki seçenek sunuyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Hayır demiyorum."

ONUN KİRLİ KIZI

WILLOW

Elimi tutan Raymond beni odama doğru götürüyor. İki adım attıktan sonra dönüp beni kapıya yaslıyor. Tek ışık, daha önce açık bıraktığım loş, yumuşak, ruhani gece lambası.

Dudakları yumuşakça benim dudaklarıma değiyor ve her defasında bu beni biraz şaşırtıyor. İş hayatında bu kadar agresif olan biri için, bu konuda inanılmaz sabırlı.

Anlar geçer ve öpücüğü daha tutkulu, daha acil hale gelir, sanki izin istermiş gibi. Dudaklarımı ayırdığımda, beni daha derin öper, dili yavaşça benimkine dokunur, baştan çıkarıcı, dairesel hareketlerle okşar.

Hiç böyle bir öpücük
hissetmiş miydim? Hayır. Hiç
de bile. Benim için asla.

"Evimi ne kadar mutlu ettiğini biliyor musun, Wills?" diyor ağzıma dokunarak, sonra yanaklarımı öpüyor. Sözleri, dokunuşları kadar duygusal. Arzu, istek ve duyguları yansıtıyor.

Kalbim endişeyle bir an çarpıyor, bu evden ayrıldıktan sonra kendimi nasıl kurtaracağımı merak ediyorum, ama sanki Ray tüm düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, dikkatimi başka yöne çekiyor.

"Geçen gece odandan çıktığımda ne kadar zorlandığımı biliyor musun? Tek bir dokunuş ve tadının hatırası yetti, o kadar sert boşaldım ki bayılacağım sandım."

Vay canına! Şimdi tek düşünebildiğim Raymond'un kendini okşadığı. Tüm vücudum çekingen bir arzu ile titriyor ve ellerim onun belini sıkıca kavırıyor.

"Bunu düşünüyorsun, değil mi?" diye fısıldıyor. "Benim kirli
kızı

m." Bunu seviyorum. Onun kirli kızı
olmak. Sadece bu gece için.

Tişörtümün kenarını kavradı. "Bir dahaki sefere
yavaş olacağıma yemin ettim." Sütunu yalıyor.

boynumdan. "Saatlerce seni öper ve seni ne kadar istediğimi gösterirdim." Kulak mememi ısıyor. "Ama yapamam. Üzgünüm, Wills."

Bu, tişörtümü başımdan çekip sütyenimi kenara itmeden önce aldığım tek uyarıydı. Aç ve acımasız ağzı neredeyse göğüslerime saldırıyor ve meme uçlarımı yalıyor.

"Bu çok daha ateşli," diye mırıldandım, destek almak için omuzlarını tutarak, sağlam kapağıya karşı kıvrınarak.

Ray, sütyenimi açıp bir kenara atarken memnuniyetle mırıldanır. Hiç vakit kaybetmeden dizlerinin üzerine çöker ve kot pantolonumu açar, sonra onu ayak bileklerime kadar indirip bacaklarımdan çıkarır. Hala odanın ortasında neredeyse çıplak durmanın hissine alışmaya çalışıyorum. Soğuk hava tenime değince vücudum titriyor ve meme uçlarım daha da sertleşiyor.

Raymond ellerini ayak bileklerimden uyluklarıma doğru kaydırır, başparmaklarını pamuklu külotuma takar ve onu aşağıya doğru kaydırarak çıkarır.

Kahretsin!

O bir bacağımı kaldırdığında yumuşak bir çığlık attım ve omuzlarına daha sıkı sarıldım. Ayak bileğimi öptü, sonra dilini baldırlarıma, dizlerimin arkasına ve iç uyluklarıma kadar sürükledi. Ama pelvisime ulaştığında, elleri kalçalarımın üzerinde dururken, dili kıvrımlarımın içinde kayboldu ve ben inledim.

Bacağımı omzuna doğru bükerek daha fazla erişim sağlar, dili derine iner, parmakları beni onun için açar.

Bana oral seks yapmayı seviyor gibi görünüyor, sanki kendi zevki değil de benim zevkim için yapıyormuş gibi. Dili yukarı doğru kayıyor, klitorisimi dudakları arasında tutsak ediyor ve aynı anda parmağını ıslak, sırlıklam cinsel organıma kaydırıyor. Bacağım bükülüyor ve düşünmeden bir avuç saçını tutuyorum.

Çok yaklaştım.

Dokunuşlarının, hareketlerinin yoğunluğu çok fazla. Kalçam istem dışı olarak öne doğru, yüzüne, ağzına doğru, bana hissettirdiği her şeyi daha fazla hissetmek için yaklaşıyor.

Kendi sesimi tanıyamıyorum, bir hıçkırıkla "Tanrım, Ray" diye mırıldanıyorum.

Ama o uçurumdan atlayamadan, ağzını ve parmağını çekiyor ve ben kendimi terk edilmiş hissediyorum.

Titrek klitorisim onun dilini bekliyor, ama Ray bunun yerine karnımın alt kısmını öpüyor.

Ellerim hala saçlarında, onu bekleyen cinsel organıma doğru itmeye çalışıyorum, dokunulmak, o kadar yakın olan doru a ulaşmak için can atıyorum. Ama Ray bunun yerine kalçamı ısırıyor ve sıcak, büyük avuçları g   slerimi kavrayıp yo uruyor. Pelvisime, hala omzuna dolanmı  olan uylu uma ıslak öpücükler ya dırmaya devam ediyor. Sonunda ağzını tekrar sıcak merkezime getiriyor.

Klitorisimi yalıyor ve bir kez nazikçe öpüyor, sonra sertçe ağzına alıyor ve yavaşça iki parmağını vajinama sokuyor. Bir kez daha zirveye yakla ıyorum, ama doru a ula amadan, o geri çekiliyor. Yine.

"Ray. Lanet olsun. Hayır."

Ben neredeyse inerken, o aniden ayağa kalkıyor. Nefesi dudaklarıma sıcak geliyor ve bu sefer beni  pt   nde ağzında *benim* tadı var.

Artık kendimi kaybetmiş durumdayım, onu ve ahşap kapıyı hissetmek için kendimi ona ve kapıya s rt yorum.

"    . Sana buraya ait olmanın, benim olmanın ne demek olduğunu g sterece imi söylemiştim, i te böyle hissedeceksin bebe im," diye homurdanıyor. "Seni  ıldırtaca ım, deliye  evirece im, ama aynı zamanda sana da bakaca ım. Her zaman, Wills. Her zaman arkanda olacağım. Bana her zaman güvenebilirsin."

Sözleri nefesimi kesiyor. Sanki en büyük korkumu biliyormu  gibi ve imdi kalbimi korumak için etrafına  rd   m tu laları birer birer yıkıyor.

"Ray... lütfen," diye yalvarıyorum, o beni ve kalbimi arzu ve duygularla  ıldırtırken.

"Ne istiyorsun, Firefly?"

Gözlerimi açıp, o g mle ini çıkarırken onun gözlerine bakıyorum. Tereddüt etmeden, geniş g  s n n kaslarını, omuzlarını ok uyorum, geçen gece onu gömleksiz gördükten sonra yapmak istediğim gibi.

"Seni istiyorum. Her  eyini. Artık  ekilme," diye fısıldıyorum. Bu sefer onu öpen benim, dilimle onun dilini ok uyorum.

Elleri kaburgalarımın üzerinde dolaşıp göğüslerime yerleşirken, parmakları meme uçlarımı okşarken inliyor.

"Sen her zaman sözlerinle beni çözmüşsün, Wills." Dağınık topuzumu yakalayıp başımı geriye doğru çekiyor ve açık boynumu yalıyor. Elleri, pantolonunu ve boxerını çıkarmak için yeterli süre kadar benden uzaklaşıyor.

Sert ve ağır bir şekilde penisi dışarı fırlar ve içgüdüsel olarak ona uzanıp okşarım. Raymond saf bir adamdır — güzel, erkeksi, her yönüyle güçlü.

"Çok iyi hissettiriyorsun, Firefly. Ama elinde ya da ağzında boşalmak istemiyorum. Bu gece, ikimiz de birlikte doruğa ulaşırken seni içimde hissetmek istiyorum."

Ellerim durur ve gözleri açılır.

"Ne oldu?" Ben çekilemeden, elimi kendi eliyle kapattı. "Willow, ne oldu?"

"Hiçbir şey." Omuz silkiyorum, bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Onu okşamaya çalışıyorum, dikkatini bu ateşli ana geri çekmeye çalışıyorum, ama bana olan tutuşu daha da sıkılaşıyor.

"Wills?"

"Hiç oral seks yapmadım. Hiç. Hepsi bu. Önemli bir şey değil."

Yüzünde şaşkınlık belirir, sonra yavaşça, bir kaşını kaldırarak sorar, "Hoşuna gitmiyor mu?"

"Hiç yapmadığım için nereden bileyim? Yemin ederim, kasıtlı olarak namuslu davranmaya çalışmadım, sadece hiç fırsatım olmadı." Boğazım düğümlenir. Uzaklaşmaya çalışırım, ama Raymond çenemi tutar ve bakışlarımı tekrar ona çevirir.

"Benim sikimi tutuyorsun, Wills. Bir gün sana sadece ağzınla bir erkeği ne kadar sahip olabileceğini gösterebileceğim için ne kadar mutlu olduğunu görmüyor musun? Şimdilik bacaklarını bana dolan, bebeğim."

Ve ben de öyle yapıyorum. Bacaklarımı beline doluyorum ve o, sikişinin ucunu yavaşça benim açıklığıma sürtüyor, sonra klitorisime değdiriyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorar Ray, vücudumu zahmetsizce hareket ettirerek dudaklarımın onun boynunu yukarı aşağı kaymasını sağlar.

"Çok iyi."

Bana bakarken sırıtıyor. "Bu sadece başlangıç, bebeğim."

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni yatağa taşıyor. Beni yatırmak yerine, sırtını başlığa dayayarak oturuyor

beni kucağına oturtana kadar beni kucağında tutuyor.

Aramıza bir prezervatif koyar. "Bugün bir paket aldım."

Raymond'un cüzdanında yedek prezervatif taşımadığı gerçeği beni mest ediyor.

Kendini koruyan Raymond, dudaklarıma fısıldıyor, "Penisimi tut ve yavaşça içime al, Wills."

Bunu yapıyorum ve kendimi nazikçe onun kalın penisine indiriyorum. Dudaklarım onun uzunluğu boyunca yayılırken nefesim kesiliyor. Pozisyon çok yoğun ve aşağı kaymaya başladığımda onun her parçasını hissediyorum. Henüz yarıya bile gelmemişim ki, o kollarını belime doluyor ve beni kaldırıyor, ama dışarı çıkacak kadar değil. O alaycı hareketi tekrarlıyor, içeri girip dışarı çıkıyor.

Cinsel organımın kasları onu daha fazla almak umuduyla sıkışıyor, ama bir kez daha, Raymond Teager kısıtlamanın bir örneği ve benim özenetimimin her zerresini test etmek için burada.

"Ray, seni tamamen istiyorum," diye fısıldıyorum ağzına.

Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama bu adam benim varlığından haberdar olmadığım bir yönümü ortaya çıkarma gücüne sahip. Seks sırasında taleplerde bulunan biri olacağımı hiç düşünmemiştim, ama şu anda yaptığım şey bu. Vücudum ve kalbim onu daha önce hiç kimseyi istemediğim bir şekilde istiyor.

O tamamen içime girene kadar kendimi ona doğru itiyorum.

"Siktir, çok doluyum," diye nefes nefeseyim. "Çok büyüksün."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Senden gelen iltifatları her zaman severim." Sonra ağzını ağızıma getiriyor. "Biraz zaman tanı, bebeğim. Bana alışacaksın," diyor öpüşmelerin arasında.

Bir süre sonra yavaşça hareket etmeye başlar. "Çok iyi hissettiriyorsun, Wills," diye fısıldar, kalçalarını nazikçe sallayarak kaslarım gevşemeye başlayana kadar bana zaman tanır.

O zaman dönüp beni sırt üstü yatırır. Bacaklarımı açar, aralarına diz çöker ve "Sen en güzel kadınsın," diye fısıldar.

Bir kez daha yumuşak ve yavaş bir şekilde içime giriyor, mükemmel bir itme ve çekme ritmini sürdürüyor ve ara sıra başparmağıyla klitorisimi okşuyor.

Güçlü kollarını, beni iki yanımdan saran bir kafes gibi okşuyorum, sonra ellerimi boynunun arkasına kilitliyorum. Raymond'un gözleri yanarken, bacaklarımı kaldırıyor, uyluklarımın arkası göğsüne bastırıyor.

"Ray..." İçime daha sert girerken, içimde olması harika bir his uyandırıyor. O rahatlama hissi bir kez daha karnımda birikiyor, aşağıya doğru yayılıyor ve ben sırtımı kamburlaştırıp kalçalarımı aşağı doğru iterek onun hareketlerine uyum sağlıyorum.

"Beni çılgına çeviriyorsun, Firefly." Sesi gergin, gözleri yoğun, beni izliyor ve sonra tekrar içeri giriyor.

Onun bakışlarını tutarken orgazmım içimi parçalıyor, titriyor, nefes nefese kalıyorum ve aynı anda Raymond içimde titriyor. Birlikte doruğa ulaşırken onun iniltisini izliyor ve duyuyorum.

Dudaklarımı bulur ve beni yumuşakça öper. "Bu muhteşemdi, Firefly."

PERİLERE DİLEK TUTMAK

WILLOW

Hope Teager'ın Raymond'un mutfağında süzülmesini izlemek, sevdiğiniz bir anıya ya da en sevdiğiniz masala adım atmak gibi gerçeküstü bir his veriyor. Ancak bu masalda, gençlik yıllarımda derslerini büyük bir ilgiyle izlediğim efsanevi fırıncının kılığında, iyilik perisi de yer alıyor.

"Arkadaşlarım ve ben, büyükannemlerin evinde videolarınızı arka arkaya izler ve tariflerinizi denerdik. Her şeyi çok kolaymış gibi gösterirdiniz, ama biz bu konuda kesinlikle berbatız." Ses tonumu rahat tutmaya çalışıyorum, ama hayranlık duygum tehlikeli bir şekilde yüzeye çıkmak üzere.

Hope'un gülümsemesi parlıyor ve yüz hatları yumuşuyor. "O eğitim videolarını hazırlamak çok eğlenceliydi. Açıkçası, yemek kitapları, kanal, hepsi Vienna'nın fikriydi. O, Rowan ve Archer'ın annesi ve her şeyi bir arada tutan yapıştırıcı. Böyle bir ortağın olması, sana inanan biri, işi bir macera gibi hissettiriyor." Bana bakarken gözleri kırışıyor. "Umarım sen ve Ray, yeni düğün malikanenizde kendi sihrinizi yaratırsınız."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bunu biliyor musun?"

Hope utangaç bir gülümsemeyle başını salladı. "Bir süredir biliyorum. Rowan ve Archer'a detayları anlatmaları için rüşvet vermiş olabilirim."

Onun itirafına gülümsemeden edemiyorum. "Şey, kendimi hiç bu kadar önemli hissetmemiştim."

"Güzel," diyor göz kırparak. "Beni otoriter, takipçi bir kayınvalide olarak görmenden çok daha iyi, çünkü sana söz veriyorum, ben iyiyim." Bana iki parmağını da yukarı kaldırıyor.

Biraz gülmemek imkansız. Ama sözleri içimde bir şeyler değiştiriyor, gerçek olanla olmayan arasındaki çizginin ne kadar kolay bulanıklaştığını hatırlatıyor. Ne kadar bana uygun bir hayata adım atmış gibi hissetsem de, ben sadece geçici bir rol oynuyorum.

"Oğlumu tanıdığımı sanırdım, ama son birkaç aydır beni şaşırtmaktan başka bir şey yapmadı," diye devam ediyor Hope, benim dönen düşüncelerimden habersiz, ve ben bu değişikliği memnuniyetle karşılıyorum.

Gözlerimi kırpıyorum, kalbim duruyor. "N-ne demek istiyorsun?"

"Öncelikle, onun bu kadar doğal bir baba olacağını ve bu role bu kadar çabuk adapte olacağını bilmiyordum. Quill'in buraya geldiği ilk gece, Raymond gece yarısı beni aradı. Quill kabus görmüştü ve Raymond çok çaresiz geliyordu. İçgüdülerim bana onun yanına koşmamı söylüyordu, ama sonra aklıma bir şey geldi. Eğer oraya gidersem, kendi başına yapabileceğine, Quill'in hak ettiği baba olabileceğine asla inanmayacaktı. Bu yüzden ona onu kucağına almasını, yanında olduğunu ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini söyledim. Ama o gece gözümü bile kırpmadım." Sesi hafifçe titriyor ve Captain Lick'e peynir vermek için çömeliyor. "Ertesi sabah geldiğimde, Quill onun kollarında uyuyordu. Yorgun görünüyordu, ama yüzünde bir huzur vardı. O zaman anladım ki, bir yolunu bulacaktı."

Uykusuz Raymond'un Quill'i kucağında tuttuğunu, zorlanarak ama kararlı bir şekilde hayal edince kalbim hızla atmaya başladı. "Quill hayatınıza girdiğinde herkes için çok zor olmuş olmalı. Sadece evrak işleri ve yasal işlemleri düşünmek bile zor."

Raymond ve ben Quill'in annesi hakkında hiç açıkça konuşmadık, ama kızlarımızın spa gününde, şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi gelen bir zamanda, Daisy bize Quill'in babasından başka kimsesi olmadığını söyledi.

Umut yükselir, ifadesi yumuşar. "Ray sana söylemedi mi?"

Kafamı sallarım, midem düğümlenir, umarım bu onun sorduğu her şeye cevap olur.

"Şaşırmadım," diyor nazikçe. "Ray bu konuyu konuşmaktan hoşlanmaz. Sosyal hizmet görevlisi Quill'i ofisine getirdiğinde, annesinin vasiyetini de yanında getirmişti. Vasiyette Quill'in büyükannesiyle büyükbabasının yanında yaşayacağı, ancak onlar hayatta olmazsa babasının yanında kalacağı yazıyordu. Ray tereddüt etmedi. Babalık testi yaptırmadı, soru sormadı. Onun için Quill kıızıydı. Konu kapanmıştı."

"Ben... bilmiyordum." Yutkunarak, olanları sindirmeye çalışıyorum.

Kızının iyiliği için her şeyi yapmaya hazır olan Ray var, onu korumak için kurtarma gerekmediğinde bile kasabanın ortasına helikopter getirmiş olan adam.

. Hayatındaki her türlü evrak işinin düzgün yürüdüğünden emin olmak için bir ordu dolusu çalışanı olan bir adam. Ve kanıtlara ihtiyaç duymayan, Quill'in kızı olduğundan emin olmak için DNA'yı umursamayan bir Ray var. O sadece... onun babası mıydı?

"Bu konuyu konuşmaktan hoşlanmaz ve Quill hayatımıza girdiğinde, böceğimizin bize ulaştığı için hepimiz çok mutluyduk," diye tekrarlar Hope, Raymond içeri girerken elimi okşayarak, Quill'in minik elini tutarken.

Onları izlerken kalbim sıkışıyor: kendine güvenen baba, mükemmel örgülü saçları olan kızı. Eşleşen yeşil gözleri dışında, birbirlerine hiç benzemiyorlar.

Ama Quill bana doğru koşarken bu düşünce kaybolur, Hope'un masaya koyduğu, parlak sarı krema ile ayçiçeği gibi süslenmiş çikolatalı kekleri görünce yüzü aydınlanır.

"Sana güvercin gönderecektim, Bug. Ne yapıyordun?" Hope, Quill'in tabağına bir kek koyarken alaycı bir şekilde sorar.

"Ciddi bir saç meselesi halletmemiz gerekiyordu, değil mi?" Raymond, gururlu bir gülümsemeyle Quill'i sandalyesine oturtur ve Quill kıkırdarak burnuna dokunur. Aralarında yayılan sevgiyi somut bir şey gibi hissediyorum. Quill, bu kadar sevgiyle çevrili olduğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyor mu acaba?

"Willow, latte'n hazır," diyor Hope, buharlı bir fincanı önüme koyarken. Bunun benim en sevdiğim matcha latte olduğunu görünce şok oluyorum, tam da onun pastane zinciri Cakes for All'dan her zaman sipariş ettiğim gibi.

Bu düşünceli davranış karşısında göğsüm sıkışır. Getirdiği cupcakelerin yanı sıra, en sevdiğim bal, ceviz, keçi peyniri ve üzümlü tereyağlı kruvasanlar da dahil olmak üzere birçok kahvaltılık lezzet hazırlamıştır. Ve birden fark ederim ki, sadece Quill değil, ben de geçici de olsa tüm bu sevginin ortasındayım.

Yemek yerken, Hope'un bakışları benimle Raymond arasında gidip geliyor. "Willow, oğluma bu soruyu sormaktan ve bir sonuca varamamaktan yoruldum, o yüzden sana soracağım. İkiniz bir tarih belirlediniz mi?"

Raymond, "Anne, bunun hala kamuoyuna açıklanmadığını biliyorsun" diye mırıldanırken, kahve neredeyse ağzımdan fışkırıyor. Sesi, bu konuşmadan bıkmış gibi sinirli. Kafasını hafifçe

Quill'e doğru hafifçe eğiyor, Quill ise sarı kremayı yalamaya tamamen dalmış durumda.

Ve bir an için, bu tatlı kızı farkında olmadan kalkan olarak kullandığım için suçluluk duyuyorum.

"Bir randevu her anlama gelebilir," diyor Hope masumca, Raymond'un uyarıcı bakışını tamamen görmezden gelerek.

Hâlâ kendime gelmeye çalışırken, ağzımı peçeteyle silerek, Raymond'un eli sırtıma konuyor.

"Kızlarımı korkutmayı bırak,
anne." Kızlarım mı?

Lanet olsun bu adama.

Ona sert bir bakış atıyorum, kalbim yine o sinir bozucu çarpıntıyı yapıyor. "Sen... sen beni korkutmayı bırak."

"Birlikte çok tatlı görünüyorsunuz," diyor Hope, bize gülümseyerek. "Ve baskı yapmıyorum, Willow. Sadece çok mutluyum. Çok, çok mutluyum." Quill'in alnına, sonra Raymond'un alnına öpücük konduruyor ve sonunda bana doğru yürüyor. Ellerimi kısa bir süre tutuyor, sesi yumuşak. "Seninle tanışmak çok güzel."

Ve işte böylece, bu ailenin sevgisinin tüm ağırlığını hissediyorum — ve bu aileye ait olmak istememin beni ne kadar korkuttuğunu fark ediyorum.

* * *

Quill'in odasına, elimde telefonla girerken, dudaklarımın kenarında beliren küçük gülümsemeyi engelleyemiyorum. "Bug, hazır mısın?"

Captain Lick'in yanındaki yerden başını kaldırıyor. "Bir yere mi gidiyoruz?" diye soruyor, sesi yumuşak ama net.

Yalnız kaldığımızda benimle konuşması hala beni hazırlıksız yakalıyor. Hayatındaki onca harika insan arasından neden beni seçtiğini anlamasam da, bunu asla hafife almadığım bir ayrıcalık olarak görüyorum.

Telefonumu kaldırıyorum, ekran hala mesajla aydınlanıyor. "Baban dönme dolaba gidebileceğimizi söylüyor."

Gözleri büyüdü, kaşları yukarı kalktı ve yüzünde parlak bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye onaylıyorum, hala kendi inanamama halimle boğuşuyorum. Raymond, aşırı koruyucu ve pratik olan Bay Raymond, onun ünlü "ölüm tuzağı" olarak adlandırdığı yere gitmesine izin verdi. Mesajına tekrar bakıyorum.

Raymond: Eğer ikiniz de hala ilgileniyorsanız, Quill'i dönme dolaba götürebilirsiniz. Hazır.

"Hazır" kısmı beni şaşırttı. Raymond'u tanıyorsam, muhtemelen abartılı ve dramatik bir şey. Ama yakında öğreneceğiz.

Neredeyse yarım saat sonra, kamyonetimi şehir merkezindeki açık otoparka park ettim. İlk günlerde Raymond, Quill için güvenlik önlemleri aldığını söylemişti. Ben bunu hiç anlamamıştım.

Cherrywood gibi bir kasabada neden birinin korumaya ihtiyacı olsun ki?

Burada işlenen tek suç, tatil sezonunda bazı dükkan sahiplerinin fiyatları çok fazla artırmasıdır. Yerel halk, o sezon hangi dükkanlardan uzak durması gerektiğini bilir. Ama Raymond'a, kızı için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmayı bırakmasını söylemeyecektim. Ayrıca, güvenlik görevlileri beni siyah bir SUV'da, koyu renkli kurşun geçirmez camlarla seyahat ettirmedikleri sürece sorun etmiyorum. Ve şaşırtıcı bir şekilde, dışarı çıktığımızda Quill'i kamyonetime almama izin verdi. Onları hiç görmemiş olsam da, korumalarının etrafta olduğunu biliyorum.

Cherrywood'un tanıdık uğultusu etrafımızda yankılanıyor ve ben Quill'i koltuğundan kaldırıp Kaptan Lick'in köpek çantasını alıyorum. Ana caddeye doğru ilerlerken eli benim elime kayıyor.

"Karnaval hala burada mı?" diye işaret diliyle soruyor, merakla başını eğerek. Hayır, sadece sınırlı bir süre için vardı.

Ve ne zamanlardı ama. Hayatım, hiç tahmin etmediğim şekillerde değişti, hepsi de şu anda yanımda zıplayan küçük kız sayesinde.

Arkadaşım Mauve, metal takı ve dövme stüdyosundan bize el sallıyor. Onun dükkanı her zaman en sevdiğim durak noktalarından biri olmuştur ve Quill'in vitrindeki bileziklere baktığını fark ediyorum. Hiçbir şey söylemiyor, ama onun için seçtiğim doğum günü hediyesini seveceğini biliyorum. Elini daha sıkı tutuyorum ve o da başını kaldırıyor.

"Ne?" diye işaret diliyle soruyor, başını bana doğru eğerek.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum ve hafifçe başımı sallıyorum.
"Sadece mutluyum."

"Ben de." O da benim gibi gülümsüyor ve el ele tutuşarak pazarda ilerliyoruz, sonra onu görüyorum.

Adımlarım sendeliyor, sözlerim staccato ritminde birbirine karışıyor.
"Ne oluyor?"

Dönme dolap önümüzde belirir, ama hatırladığım paslı, solmuş dönme dolap değildir. Kabinler parlak sarı renkte parıldıyor, her biri elle boyanmış gibi görünen ayçiçekleriyle süslenmiş. Bilet gişesi bile bir dönüşüm geçirmiş, parlak kırmızı boya ile yenilenmiş ve yanında *Rescue & Security (Kurtarma ve Güvenlik)* yazan yeni bir kutu duruyor.

Quill elimi çekerek, "Farklı görünüyor" diye işaret ediyor. Gülümsemesi büyüyor. "Bayıldım."

Tabii ki öyle. Ve bunun arkasında kimin olduğunu anlamak için iki kez düşünmeme gerek yok.

Raymond. Bu lanet adam!

Böyle bir şeyi nasıl başarabiliyor ki?

Sanki evren birdenbire tüm sorularımı cevaplamak istemiş gibi, DJ bilet gişesinden çıkıp gülümseyerek bize doğru yürüdü. "Raymond aradı, ikinizin yolda olduğunu söyledi."

Gözlerimi kırıpıyorum. "Raymond'ı tanıyor musun?"

Gülümsüyor. "Tanımak mı? Son üç günde o adamı, sana aylardır gördüğümünden daha fazla gördüm. Bu" — etrafımızı işaret ediyor, dönme dolabı, bilet gişesini ve kurtarma istasyonunu — "hepsi onun eseri. Tabii ki bunu kabul etmez. Ama Belediye Başkanı Coggeshall ile bir anlaşma yaptı."

Çenem düşer. "Dönme dolabı o mu yaptı?"

DJ gülererek başını sallar. "Hayır. Onun bu atraksiyona dokunmasına izin vermezdim, bu kasabanın cazibesinin bir parçası. Ama yenileme çalışmalarını destekledi ve bir kurtarma ekibi ekledi. Bilirsin, ne olur ne olmaz diye." DJ gözlerini devirir.

"Her ihtimale karşı," diye tekrarlarım, hala anlamaya çalışıyorum. Bir adamın böyle bir şeyi gerçekleştirmek için nasıl bu kadar zamanı, kaynağı ve etkisi olabilir?

DJ saatine bakar. "Gitsen iyi olur ve Willow, sağındaki üçüncü kabini al."

Quill beni adeta lunapark trenine doğru sürükler, heyecanı taşmaktadır. "Bu özel olan mı?" diye işaret diliyle sorar, girişe yaklaşırken.

"Evet, o..." Kabine adımıımızı attığımızda sözlerim kesilir.

İç mekan muhteşem. Duvarlar yumuşak pembe boyayla kaplı, koltuklar ise pastel yeşil döşemeyle kaplı. Rahat, davetkar, mükemmel. Ama nefesimi kesen, kabin duvarına güzel bir el yazısıyla yazılmış sözler.

En İyi Terapi.

"Sanırım başlamak üzere," Quill'in sesi beni geri gerçekliğe döndürür ve Raymond ile onun abartılı hareketlerini aklımdan çıkarmamı sağlar. En azından geçici olarak. Hemen harekete geçerim, kabin kapısını kilitler ve Kaptan Lick'in yerleştiğinden emin olurum. Tren hareket etmeye başladığında, kalbim göğsümde çılgınca atmaya başlar, görmezden gelinmesi imkansız kaotik bir ritimle.

Bu yolculuk, her zaman sakinlik kaynağım olan bu basit dönme dolap, bugün bir dizi duyguyu uyandırıyor. Makinenin her yavaş gıcırtısı, kendi hayatımın dengesizliğini simgeliyor gibi geliyor. En tepeye ulaşış kabin durduğunda, nefesimi tutuyorum.

Yanımda tamamen rahat bir şekilde oturan Quill'e bakıyorum. "Her şey yolunda mı?"

O, önümüzdeki manzaraya bakarak gülümser ve başını sallar. Onun izinden giderek, ben de dikkatimi manzaraya çeviririm. Gökyüzü, üzerimizde sonsuz bir şekilde uzanan, çarpıcı bir masmavi genişliktir. Cherrywood'u çevreleyen tepeler, sessiz nöbetçiler gibi dururlar; ağaçları, sonbaharın gelişini fısıldayan ateşli kırmızılar ve altın sarılarına dönüşmeye başlamıştır. Nefes kesici bir manzara, ama göğsüm hala sıkışık hissediyor.

"Bana ayçiçeğine dilek tutmayı öğretir misin?" diye soruyor Quill, sessizliği bozarak.

Dudaklarım hafifçe kıvrılıyor. Aynı soruyu evde de sormuştu ve ben de onu ve Kaptan Lick'i Büyükbaba Will'in mutfak bahçesine götürmüş, iki tane tam olgunlaşmış ayçiçeği koparmış ve yeni tohumlar ekmişim. Çantama uzanıp, iki çiçek sapını özenle sakladığım

Ziplock poşeti çıkardım. Bir tanesini elimde tuttum.

"Genelde gözlerimi kapatıp kalbimde sakladığım dileği söylerim, sonra da çiçeği oraya koyarım." Kabinin duvarındaki metal kancayı işaret ettim. "Eskiden perilerin geceleri burayı ziyaret edip onları aldıklarını düşünürdüm."

"Peki şimdi ne düşünüyorsun?"

Bakışlarım yanımdaki bu küçük kıza düşüyor. Çocukluk inançlarımdan biraz uzaklaşmış olabilirim, ama Quill hala küçük ve beni koruyan çok daha güçlü birinin var olduğuna inanmak bana her zaman güç vermiştir.

"Sanırım hala buna inanıyorum." Ona bir çiçek veriyorum ve minik parmakları sapını kavırıyor. Birkaç saniye çiçeğe bakıyor.

"Her şey yolunda mı, Quillbug?" diye nazikçe soruyorum.

"Yüksek sesle söylersem dileğim gerçekleşmez mi sence?" diye fısıldadı.

Duraksıyorum, endişeli yüzünü ve çiçeği hem kırılgan hem de güçlüymüş gibi tutuşunu izliyorum. "Bence," diye dikkatlice başlıyorum, "kalpten gelen her dilek yerine getirilir. Kendine saklaman ya da güvendiğin biriyle paylaşman fark etmez. Dilek dilemenin doğru ya da yanlış bir yolu yoktur, Quill. Önemli olan tek şey, ona inanman. Dilek dilemek, dua etmek gibidir."

Bana bakıyor, yeşil gözleri benimkileri arıyor ve umarım aradığını bulur. Bir saniye sonra, derin bir nefes alırken kirpikleri kapanıyor. Sarı çiçeğin yeşil sapını sıkıca tutuyor. Sözleri yavaş, ham ve filtrelenmemiş bir şekilde çıkıyor ve beni tam göğsümden vuruyor.

"Sevgili Dilek Perisi, lütfen hayatımdan başka kimseyi almayın. Şu anda çok mutluyum. Babamı kaybetmek istemiyorum. Willow'u kaybetmek istemiyorum. Büyükbaba Will'i kaybetmek istemiyorum. Kaptan Lick'i kaybetmek istemiyorum. Asla yaramaz bir kız olmayacağıma ve kötü sözler söylemeyeceğime söz veriyorum. Ama lütfen, lütfen kimseyi benden almayın. Ayrıca babamın evinde sonsuza kadar kalabilmeyi diliyorum. Orayı çok seviyorum ve babam verandaya benim adımı yazdı, artık o da benim sayılır."

Kabindeki hava değişiyor gibi, her kelimeyle daha da ağırlaşıyor. Onun dileği kalbimi sarıyor, nefes almam zorlaşana kadar sıkıştırıyor. Sevdiklerini kaybetmekten korkuyor ve ben bu korkuyu çok iyi anlıyorum.

Ben de bunu yaşadım. Hala yaşıyorum. Bu anda kendimi tamamen güçsüz hissediyorum. Kendim bile asla vazgeemediğim bir şeyden korkmamasını ona nasıl söyleyebilirim?

Onu kaybetmenin acısından kendimi korumak için hayatımda yeni ilişkilere izin vermediğim halde, ona sevdiği insanların onu terk etmeyeceğine nasıl söz verebilirim?

Korkularını bir çiçeğe anlatan bu cesur kk kızı izlerken, Quill'den korkularını bırakmasını istemeden önce, en azından ikiyüzlü gibi hissetmeyeceğim kadar uzun bir süre benim korkularımı bırakmam gerektiğini fark ediyorum.

En kötüsünden korkmadan, en azından bir anlık da olsa yaşamalıyım.

BUGÜNÜN PLANI: SEKS VE İÇKİ

WILLOW

Kaptan Lick'i çantasına koyup Quill'in emniyet kemerini takıyorum. Sürücü koltuğuna otururken telefonum yeni bir mesaj geldiğini bildiriyor.

Raymond: Quill'i bir saat daha uzak tutabilir misin? Hala işimiz bitmedi.

Hiç şaşırmadım. Quill'le evden çıktığımda, Raymond ve kuzenleri yarınki sürpriz doğum günü partisi için bahçeyi hazırlamak üzere eve geldiler. Onlara örnek resimler ve hazırladığım Pinterest panosunun bağlantısını mesajla göndermiştim. Zamanında bitireceklerini onaylasalar da, işlerinin zor olduğunu biliyordum.

Pencereden dışarı bakarak, kalabalık alışveriş caddesinde vakit geçirmeyi mi yoksa başka bir şey mi yapmayı mı tercih edeceğimi düşünüyorum. Ancak pazar insanlarla dolup taşıyor ve Quill ve Kaptan Lick ile bu kaostan içinde yolumu bulmak en son istediğim şey.

"Eve gitmiyor muyuz?" diye soruyor Quill, büyük yeşil gözlerini benimkilere dikerek.

"Biraz dolaşmaya ne dersin?" Arabayı tekrar sürmeye başlıyorum. Gözleri parlıyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Whispering Willow'a."

Kaşları kalkıyor ve yüzünde mutlu bir gülümseme beliriyor. "Bu senin adın!"

"Evet," diye onaylıyorum ve kasabanın dışına doğru sürerken gülümsüyorum. Yolculuk sırasında ona büyükannem ve büyükbabamdan ve onların pansiyonundan bahsediyorum. Heyecanı bulaşıcı ve Quill ile hayatımı paylaşmayı ne kadar sevdiğimi fark ediyorum.

Tahmin ettiğim gibi, kapıdan içeri girdiğimiz anda annem ve Nana üzerimize çullanıp Quill'e şefkat göstermeye başlarlar. İki kadın sanki benim varlığımı unutmuş gibidirler ve açıkçası bu benim için bir rahatlama. Eğer bu, "nişanım" hakkındaki soruları önlemek anlamına geliyorsa, ben de kabul ederim. Ama onlar, ev yapımı kurabiyelerle veya benim utanç verici çocukluğumla ilgili hikayelerle kızımı tamamen boğmadan önce

, Quill'in elini tutup onu gezdirmeye götürdüm.

Mülkün önüne geldiğimizde, Quill aniden durur ve geniş gözlerini taş duvarda gururla asılı duran yeşil ahşap tabelaya diker.

"Fısıldayan Söğüt" diye okur, küçük sesi yumuşak ama nettir. Kafasını eğerek, bir şeyleri anlamamış gibi görünür. "Sessiz Söğüt anlamına mı geliyor?"

Gülerek yanına çömeliyorum. "Öyle bir şey." Elini nazikçe çekiyorum. "Hadi gel. Sana göstereceğim başka bir şey var."

Yüksek yapraklı ağaçların sıralandığı toprak yolu takip ediyoruz. Bu yol, B&B'nin arka tarafını, henüz ismi belirlenmemiş düğün mekanımıza bağlıyor.

"Bu," diyorum, açıklığa çıktığımızda, "baban ve benim üzerinde çalıştığımız bir şey."

"Birlikte mi?" diye soruyor, neredeyse zıplayarak.

Artık Quill'in, onunla ve babasıyla birlikte olmamdan ne kadar hoşlandığını biliyorum.

"Birlikte," diyorum, göğsümdeki garip çarpıntıya rağmen sesim sabit.

İnşaat çalışmalarının tüm hızıyla devam ettiği binaya yaklaşıyoruz. Yüksek demir kapı yeni takılmış, ince adaçayı yeşili boyası yumuşak ve sıcak bir hava katıyor — çoğu malikanenin tercih ettiği sert siyah kapılardan çok farklı. Her iki yanında alçak taş duvarlar var, zamanla gür ve kalın bir şekilde büyüyecek sarmaşıklarla kaplı. Güller binanın dış cephesine tırmanıyor, yumuşak çiçekleri duvarları vahşi ve zarif bir karışımla çerçeveleyiyor.

Quill, "Burası çok güzel görünüyor" diye işaret ediyor ve dürüst olmak gerekirse, ben de aynı fikirdeyim.

Quill'in küçük elini sıkıca tutarak mülkün sınırındaki dereye ulaşana kadar mülkün arazisinde daha da ilerliyoruz. Onunla en sevdiğim yeri paylaşmak için sabırsızlanıyordum; büyükbabamla burayı hayal ederek sayısız saatler geçirdiğimiz, yavaş yavaş gerçeğe dönüşen yeri. Ama gözlerim açıklığa düştüğünde, dizlerim neredeyse titriyor.

Yıllar önce büyükbabamla birlikte diktiğimiz söğüt ağacının dallarına yepyeni bir salıncak asılı. Yaklaşırken nefesim kesildi, sırtlığın üzerindeki altın plaket gün batımının son ışınlarında parılıyordu.

"Mike Pershing'in sevgi dolu anısına."

Quill başını eğerek yüksek sesle okur: "M-I-K-E. Mike kim?"

"Büyükbabam," diyorum, boğazım düğümleniyor. Duygularım o kadar hızlı, o kadar şiddetli yükseliyor ki, durduramıyorum.

Raymond salıncağı buraya koyacağını nereden biliyordu? Sonra aklıma geldi. Sunum. Büyükbabamla benim tam bu noktada çekilmiş fotoğrafımız, La Bella Vita'da ona gösterdiğim slaytlardan biriydi.

"Salıncakta oturabilir miyiz?" diye sorar Quill, gözleri parlayarak. Onu kaldırıp yanına otururum. Zincirlerin yumuşak gıcırtısı hem yeni hem de nostaljik gelir.

"Beni bas" diyor, minik parmağı kol dayanağındaki düğmenin üzerinde duruyor. Düşünmeden, düğmeye basıyor ve ağaç canlanıyor.

Dalları arasında asılı duran minik peri ışıkları yanıp sönerek üzerimize sıcak bir ışık yayıyor.

"Vay canına," diye fısıldar Quill, sesi hayranlıkla doludur, ben ise bir cevap veremem.

Her zaman kayıp ve yalnızlıkla ilişkilendirdiğim ağaç şimdi... canlı hissediyor. Sıcak. Rahatlatıcı. Çocukluk hayallerinin yapıldığı şey. Gözyaşları, durdurmaya çalışsam da, istenmeden ve durdurulamaz bir şekilde görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Willow, üzgün müsün?" Quill'in küçük eli sırtımda dairesel hareketler yapıyor.

Yanaklarımı silerim ve zorla gülümserim, başımı sallarım. "Hayır, Bug. Ben sadece... duygusalım."

Kaşları endişeyle çatılıyor. "Seni mutlu etmek için bir şey yapabilir miyim?"

Onu kendime çekip sıkıca sarıldım. "Senin burada olman beni zaten mutlu ediyor. Ama büyükbabamı özlüyorum, keşke onu tanıyabilseydin."

Kalabalıktan beni seçen ve farkında olmadan hayatımı değiştiren kıza sarılmış olarak oturuyorum. Sonunda geri çekildiğimde

elbisede bıraktığım ıslak lekeleri fark ediyorum. "Elbiseni mahvettiğim için özür dilerim," diyorum, son gözyaşlarımla zayıf bir gülümsemeyle.

Quill başını sallar ve küçük elleriyle yanaklarımı okşar. "Elbisemi istediğin zaman giyebilirsin Willow. Sadece ağlamandan hoşlanmıyorum." Alnı kısa bir süre kırışır ve sonra, "Kurabiye ister misin? Babam üzüldüğümde hep bana kurabiye alır" der.

Raymond'dan bahsetmesi göğsümün derinliklerinde bir şeyleri harekete geçirir.

O çılgın, mükemmel adam, hayatımın her kırık parçasını alıp bir masala dönüştürmüştü, ben her adımda buna karşı direnmeme rağmen. Ama her masalın bir sonu vardır. Öyle değil mi?

Bu düşünceyi bir kenara bırakıp Quill'e dönüyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

O, yüzünde hala endişe izleri varken başını salladı.

"Neden benimle sadece kelimelerle konuşuyorsun?" Sesim titriyor, onu inciteceğimden korkuyorum.

Quill başını eğdi, omuzlarını hafifçe kaldırdı. Birkaç saniye düşündükten sonra, "Bilmiyorum. Seni dönme dolapta gördüğümde üzgün görünüyordun. Bana benziyordun," dedi.

Sessiz sözleri bana bir yük treni gibi çarptı. O günü çok net hatırlıyorum. Hayatımda hiçbir şey planlandığı gibi gitmiyordu. Evrenin bana güldüğüne inanmışım, çantamdan ayçiçeği tomurcuğunu çıkarmaya bile zahmet etmemişim. O zamanlar bilmiyordum, ama Doğa Ana bana altı yaşındaki bir mucize ve onun gülünç derecede sinir bozucu, yakışıklı babasını gönderiyordu.

Elimi onun elinin üzerine koydum. "O gün çok üzgündüm, Bug. Ve benimle konuştuğun için çok mutluyum. Çok güzel bir sesin var ve bir gün, seni seven insanlar onu duymak isteyecekler. Hazır olduğunda, baban da onu duymak isteyecek. Seni çok seviyor." Raymond'un yüzü zihnime dolduğunda sesim kısılır — Quill'e baktığında yüzünün aydınlanması. Onu o kadar şiddetle seviyor ki, bu neredeyse ezici bir his.

Quill'in çenesi titriyor, yeşil gözleri bana bakarken parıldıyor. "Onunla konuşmak istiyorum, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Göğsüm sıkışır.

İlk kez, ne kadar benzer olduğumuzu fark ettim. İkimiz de aşktan korkuyoruz. İkimiz de çekiniyoruz. İkimiz de ne istediğimizi nasıl söyleyeceğimizi bilmiyoruz.

"Bir yolunu bulursun. Doğru zaman geldiğinde, babanla konuşacağını biliyorum."

Bu sözleri söylerken, bu tatlı kıza karşı dürüst olmak, ona korkusuz olmanın nasıl bir şey olduğunu göstermek ve anlatmak için, en azından bir kez olsun kendi korkumu bir kenara bırakmam gerektiğini bir kez daha hissediyorum.

* * *

Raymond'un yatak odasının kapısının önünde DURUYORUM, ayaklarım birden mermer zemine yapışmış gibi. Ev sessiz. Herkes uyuyor. Quill yatağında yatıyor, Kaptan Lick muhtemelen rüyasında hayali tavşanları kovalıyor ve tüm ev personeli, Büyükbaba Will dahil, çoktan yatmış.

Yani, burada sadece ben duruyorum, kıpır kıpır ve tereddüt içinde. Derin bir nefes alıp kapıyı çalıyorum.

Bekledim... ve biraz daha bekledim, ama hiçbir şey olmadı. Kahretsin. Zaten uyumuş mu?

Tabii ki uyuyor. Adam vampir değil ki. Gölgede gizlenip, benim bile tam olarak ifade edemediğim bir seks çağrısı bekliyor değil ki.

Özbilinç, bir çığ gibi üzerime çöküyor. Otuz dakikamı kendimi gaza getirerek, saçmaladığımı hatırlatarak boşa harcadım. Ray, benim ciddi işlerle uğraşmadığımı biliyor, bu yüzden onun kapısının önünde gece yarısı bir davetsiz misafir gibi durmam, aşk için yalvarmak değil. Bu, korkutucu olsa bile yakınlık isteyebileceğimi kendime kanıtlamam.

Ama varoluşsal moral konuşmamla kendimi kaybederken, belki, sadece belki, Raymond Teager'ın makul bir saatte uykuya dalma cüretini göstermiş olabileceği hiç aklıma gelmedi.

Harika, Wills.

Tekrar kapıyı çaldım, ama o kadar zayıftı ki yarasalar ve köpekler bile duymazdı. Tam kaçmak için dönünce, kapı açıldı.

Raymond orada duruyor, sıırsıklam, beyaz bir havlu beline dolanmış, suyu göğsünden aşağı akıyor, sanki bir kolonya reklamından çıkmış gibi.

Nefesimi tutuyorum.

Saçları nemli, tutamlar alnına yapışmış ve tek hayal edebildiğim, duştan aceleyle çıktığı.

"Willow? Her şey yolunda mı?" Sesi kalın, endişeyle dolu. "Bug iyi mi?" Gözleri yüzümü tarıyor, kaşları çatılmış.

Bir dakikaya ihtiyacım var. Belki on dakikaya.

"Evet. Kahretsin. Üzgünüm." Kelimeler kuru boğazımdan dökölüyor. "Quill uyuyor. Az önce kontrol ettim."

Geniş omuzları gevşiyor, ama gözleri bana kilitli kalıyor, değerlendiriyor, hesaplıyor. Sonra, sanki kafamın içindeki tüm kaotik düşünceleri duyabiliyormuş gibi, dudakları yavaşça, bilgece bir gülümsemeye kıvrılıyor.

Gerilim değişiyor.

Raymond uzanır, kollarını kaldırıp kapı çerçevesine dayar ve Tanrım, yardım et, çünkü bu hareketiyle tüm kaslarını sergilemiş olur. Saçlarından su damlar, göğsünden aşağı, karın kaslarına doğru akar ve havlunun altında kaybolur.

O biliyor. Bana ne yaptığını çok iyi biliyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı, Firefly?" Sesi yumuşak, ikna edici, sanki neden burada olduğumu itiraf etmem için beni cesaretlendiriyor gibi.

Derin bir nefes alıyorum, oksijenle birlikte cesaret de soluyorum. "Sana bir şey söylemeye geldim."

Dudakları seğiriyor. "Neymiş o?"

Raymond'un kapısına gelmem için makul bir neden bulmaya çalışıyorum, çünkü cesaretim ve korkusuzluğum çoktan uçup gitmiş durumda. "Kek gayet iyi," diye mırıldanıyorum.

Quill'i yatırdıktan sonra, yarınki parti için ayçiçeği doğum günü pastasını pişirmek için saatlerce uğraştık. Ama bu, gece yarısı ortaya çıkıp, pastanın stabil olduğunu duyurmak için huzurunu bozmak, benim asıl planım değildi.

"Uh-huh." Başını eğdi. "Hepsi bu mu?"

Ayaklarım kayıyor, ellerim kıpır kıpır. Bu arada, sadece bir havluyla örtölü adam, sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi görünüyor.

Panik içinde, "Adımı sevmiyorum" diye patladım.

Gülümsemesi sönüyor.

Hızla ilerliyorum, çünkü şimdi durursam kaçacağım. "Bana Willow dövmesi hakkında soru sormuştun." Göğsümü işaret ediyorum. "Annemin neden bana kayıp ve yas sembolü olan bir ağacın adını verdiğini merak ederdim. Sanki kaderimde üzüntü varmış gibi hissederdim. Büyükbabam öldükten sonra her şeyden o kadar bıkmıştım ki, eğer kaderimde üzüntü varsa, en azından ona sahip olmaya karar verdim."

Raymond hiçbir şey söylemiyor. Sanki bir yapbozu birleştirir gibi beni izliyor.

Yutkunuyorum. "Sebep bu."

Başını sallar, sesi artık daha yumuşaktır.

"Teşekkür ederim." Gözlerimi kırıştıtırırım.

"Ne için?"

"Bana anlattığın için."

Bir saniye geçer. Onun başka bir şey söylemesini beklerim, ama o bunun yerine dönüp kapıyı kapatır.

Ne oldu böyle?

Kalbim deli gibi çarparak uzun süre ahşap panellere bakıyorum.

Buraya seks yapmak için geldiğim adama en derin duygusal yükümü mi döktüm?

Bu konuda çok kötüyüm.

Tekrar kapıyı çalmak ve geçici delilik iddiasında bulunmak üzereyim ki kapı tekrar açılır.

Ama bu sefer, üzerine tam oturan lacivert bir Armani takım elbise ve bembeyaz bir gömlek giymiş. Saçları hala ıslak, ama şimdi yarı çıplak ve tehlikeli görünmek yerine, milyon dolarlık bir anlaşma yapmak üzereymiş gibi görünüyor.

"Evet, hepsi bu kadar," diyor kulağına dayadığı telefondaki kişiye ve sonra telefonu kapatıyor.

"Ray..."

Ben başka bir şey söyleyemedim, bileğimi tutup beni koridora doğru çekiyor. "Bir yere gidiyoruz."

"Ne... nereye?" Hala hızlı gelişen olayları kafamda sindirmeye çalışırken tökezledim.

O hızını kesmez, arkasına bile bakmaz.

Seks konusunda neden bu kadar kötüyüm? Orgazm sıkıntısı çekmeme şaşmamalı.

"Raymond." Elimi onun elinden çekiyorum ve adımları duruyor.
"Seks için geldim, senin merhametin için değil."

Gözleri, onu derinden incitmişim gibi kararır. "Sen kimsenin acımasına ihtiyaç duymayan son kişinin Willow."

Boğazım düğümlenir.

Elimi sıkar ve tekrar yürümeye başlar. "Seks yapmaya karşı değilim, Firefly. Ama oraya varmadan önce bir içki içsen iyi olur bence."

Ağzım açılır, sonra kapanır ve tekrar açılır. "Ray..."

Elini sıkıca tutarak omurgamdan bir titreme geçmesi için yeterince sıkılaştırır. "Bu gecenin programını belirledik mi, yoksa içki ve seksten başka bir şey mi istiyorsun?"

Kafamı sallıyorum çünkü evet, içki, seks ve Raymond mükemmel geliyor. Beni garaja çekmesine izin veriyorum ama arabasına binmeden önce soruyorum: "Peki ya Quill?"

"Will dede yolda."

YUTMA, BEBEK

WILLOW

Raymond, Cherry Gölü kıyısındaki تنها bir yere park edip, giriş yasak tabelasını geçince, "Burası özel bir alan sanıyordum," diye mırıldandım.

"Öyle." Dudakları, kalbimin çarpmasına neden olan o kendinden emin sırıtışla kıvrılıyor. "Hawthorne ailesine ait. Charles'tan birkaç saatliğine ödünç aldım."

Etrafa bakıyorum, boş otoparkı, kıyıya sessizce vuran dalgaları, gökyüzünü kaplayan kalın yıldız örtüsünü gözlerimle tarıyorum. Burası şehrin gürültüsünden o kadar uzak, o kadar özel ki, sanki başka bir evrendeymiş gibi. Midemde garip bir heyecan hissediyorum.

"Bu taraftan." Karanlıkta birkaç adım ötesini işaret eder ve film setindeymiş gibi görünen bir çardakta dururuz. Raymond telefonunu çıkarır, bir düğmeye basar ve aniden mekan aydınlanır.

Yumuşak peri ışıkları yanıp söner, ahşap kirişleri ve korkulukları süsler. Ortada, kolçaklarına battaniye serilmiş, yumuşak siyah yastıklarla donatılmış bir bank vardır. Masada iki şişe ve iki bardak vardır.

Vay canına.

"Senin... tüm bunları yaptığını... inanamıyorum." Yutkunarak, göğsümdeki saçma sapan duygu dalgasını bastırmaya çalışıyorum. "Çok güzel, Ray."

O, sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor. "Beğendiğine sevindim. Hepsi son dakikada oldu."

Bu adam, beni durdurup nefes almamı ve bir kez olsun kendimi bırakmamı sağlayacak şeyi nasıl bu kadar iyi biliyor? Tahmin ettiğim gibi beni bir bara ya da otele götürebilirdi, ama beni doğaya, açık havaya çıkardı.

Yan yana bankta oturduk ve battaniyeyi kucağıma örttü, bu rahat ve doğal hareketi midemi

. Şarabın mantarını açıp bir kadeh doldurdu, sonra ikinci şişeye uzanmadan önce kadehi bana uzattı.

Gözlerim elma şarabına kaydı.

"Quill yüzünden gerçekten içki içmiyor musun?" Başını kaldırdı. "Şaşırdın mı?"

Bunu düşündüm ve sonra başımı salladım. "Pek değil. Bence Quill için her şeyi yaparsın."

"Hayatımda önemli olan insanlar için her şeyi yaparım, Firefly." Bakışları benimkinden ayrılmıyor, sanki sessizce bana da o insanlar arasında olduğumu söylüyor gibi.

Parmaklarım bardağı sıkıca kavradı.

Oraya gitme, Wills. Sen ciddi davranmazsın, unuttun mu?

Bir çıkış yolu arıyorum, ama özenle inşa ettiğim duvarları yıkamadan önce, masanın üzerindeki uzaktan kumandayı tıklatıyor. Bir projektör çalışmaya başlıyor ve açılır kapanır ekrana yumuşak bir ışık yayıyor.

Gözlerimi kırıştıtırırım. "Film mi izleyeceğiz?"

"Sıradan bir film değil." Gözleri kısa bir süre ekrana kayıyor, ama sonra tekrar bana dönerek, "Birçok kültürde söğüt ağaçlarının yeniden doğuş ve dirençliliği simgelediğini biliyor muydun? Zorluklara ve kayıplara göğüs germe ve yine de tüm kalbiyle sevmeye yeteneği ile ilişkilendirilir."

Göğsüm sıkışır ve aniden yutkunmak tam zamanlı bir iş gibi gelir.

İkimizin bardaklarını da kenara koyup bana doğru dönüyor. "İlk gece dövmeni gördüğümde, Kaptan Lick steroid almış bir taziye gibi peşinden koşmaya başlamadan hemen önce, anlamını araştırdım." Dudakları, sanki benim gibi o anı hatırlarmışçasına titriyor. "Adını kayıpla ilişkilendireceğini hiç düşünmemiştim. Sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin Willow. Kalp kırıklığından bir şey inşa ettin. Kızıma cesaret verdin. Sen yasın sembolü değilsin, hayatın sembolüsün."

Raymond'un yüzü gözlerimin önünde bulanıklaşıyor, sıcak gözyaşları gözlerimde birikiyor ve durduramadan yanaklarımdan süzülüyor.

"Şşş." Bana bir mendil uzattı, parmakları benimkine dokundu. "Bunu sana, inanana kadar istediğin kadar hatırlatacağım."

"

Ona bugün burada olabilir ama insanlar her zaman giderler diyemeden, beni kendine doğru çeker. Tereddüt etmeden, aramızda hiç boşluk kalmadan.

Ve ben de ona izin verdim, çünkü yorgundum. Bununla mücadele etmekten yorgundum, onun kollarının beni sardığı hissi ya da sedir ağacı ve lavanta kokusunun beni hiç istemediğim bir güvenlik ağı gibi sardığı hissi özlemediğimi göstermeye çalışmaktan yorgundum.

Sen ciddi davranmazsın, Wills.

Ama belki, sadece belki, Raymond Teager benim kendim için koyduğum tüm lanet kuralların istisnasıdır. Bu düşünce omurgamdan aşağı bir titreme geçirir ve o, içimde bir savaş verdiğimi biliyormuş gibi beni sıkıca sarar. Bu anda, anlaşılmamızın gerçekliğini ve onunla geçirdiğim zamanın yavaş yavaş sona erdiğini unutmak çok kolaydır. Ne zaman benim düşmanım olan adam benim dayanağım oldu?

Dur, Wills. Kendi iyiliğin için dur.

İçimdeki sesi uzun süre görmezden gelemem çünkü o tamamen haklı.

Yavaşça nefes alıp, başımı ekrana doğru eğiyorum. "Cidden *Pocahontas* mı izliyoruz?"

Dudakları saçlarıma değiyor. "Gerçekten çok iyi bir film."

Başımı geriye eğip gözlerimi kısıyorum. "Bana Willow Büyükanne'ye benzediğimi hatırlatmak için mi seçtin?"

Raymond gülüyor, derin, gürleyen sesi yanağımda titreşiyor. "Hayır, Bayan Pershing." Eğiliyor, dudakları kulağıma değiyor, sesi boğuk ve ateşli. "Bunu seçtim çünkü sana, asmalarında yeterince canlılık olduğunu hatırlatmak istedim."

"Dileklere inanır mısın? Sanki dışarıda bizi koruyan biri varmış gibi?" Sözlerim yavaş çıkıyor, çünkü dikkatim önümüzde oynayan film ile Raymond arasında bölünmüş durumda.

Elleri yavaşça, kasıtlı olarak kollarımda yukarı aşağı hareket ediyor, sürtünme kan dolaşımda sıcak küçük kıvılcımlar yaratıyor. Hipnotize edici. Rahatlatıcı. Tehlikeli.

Bir an sessiz kalıyor, çenesi başımın üstünde, göğsü sırtıma karşı sabit bir sıcaklık duvarı gibi. Sonunda başını sallıyor. "

. Mucizelerin gerçekleştiğine inanıyorum. Babamla tanışmam. Quill'in o dönme dolaba atlayıp seni bulması."

Kalbim yerinden çıkacak gibi. Bu adam daha mükemmel olabilir mi?

"Çocukken ben de inanırdım. Dürüst olmak gerekirse, bu Violet'in en yakın arkadaşlarımdan biri olmasının bir yan etkisi de olabilirdi." İçimde kabaran duyguları bastırmaya çalışarak titrek bir kahkaha attım. "Ama büyüdükçe, göremediğin bir şeye dilek tutma fikri bana... aptalca gelmeye başladı."

Parmakları aşağı kayarak kot pantolonumun kapladığı uyluklarımdan üzerinden geçti ve cildimde bir sıcaklık hissettim.

"Bizi daha güçlü kılan bir şey nasıl aptalca olabilir, Willow?

İster dua etmek, ister dilek tutmak, ister sadece mucizelere inanmak olsun."

Aynı anda hem şiirsel hem de dikkat dağıtıcı olabilmesi adil *değil*. Elleri yavaşça hareket ediyor, uyluklarımdaki desenleri izliyor, sonra daha yukarı kayıyor, parmak uçları kot pantolonumla üstümün yukarı kaymış olduğu yer arasındaki çıplak deriyi okşuyor. Hafif bir dokunuş, ama *çıldırıcı*.

"Ruh eşine inanır mısınız?" diye soruyor, sesi alçak ve kaba, sanki beni sınıyormuş gibi.

Nefes alamıyorum. Bu tehlikeli bir alan. Kaygan... Hayır, Raymond Teager ile istememem gereken bir şeye doğru tam bir heyelan. Ama onun ne düşündüğünü bilmek istiyorum.

"Herkesin tek bir kişiye ait olduğu gibi mi?" Sesim zar zor sabit.

"Uh-huh."

Yutkunuyorum, boğazım kurumuş. "*Sen* öyle mi düşünüyorsun?"

Bir duraklama oluyor. Sonra elleri hareketsiz kalıyor, avuç içleri belime yayılıyor, başparmakları kaburgalarıma hafifçe, neredeyse hissedilmeyecek kadar hafifçe dokunuyor. "Hayatta kanıtlayamadığımız şeyler vardır. Gerçek mi yoksa sadece hikaye mi olduğunu bilmediğimiz şeyler, ama yine de kalbimiz onlara inanmak istiyor. Ben de aynı şekilde, dışarıda sadece benim için yaratılmış biri olduğunu düşünmek istiyorum. Başka bir hayatta beni seven, bu hayatta beni seven ve bir sonraki hayatta da beni sevecek biri." Sesi daha da alçalıyor, omurgamda yankılanıyor. "Sen de bunu istemez miydin?"

Beklenmedik ve istenmeyen keskin bir özlem duygusu içimi delip geçer. Çünkü bu bir masal olsaydı, ruh ikizimin kim olmasını istediğimi çok iyi bilirdim.

Ama bu bir masal *değil*.

Raymond ve ben kader değil, tesadüf eseri karşılaştık. Yıldızlarda yazılmış bir şey değildi ve ben de öyle olduğuna inanacak kadar naif değilim.

Ben bir şey söylemeden, o nazikçe belimi sıktı.

"Kayan yıldız." Nefesi kulağımda sıcak. "Bir dilek tut, Firefly. Düşünme. Sadece dile."

Ve dilek tutabileceğim onca şeyin içinden, ruh eşleri gerçekten varsa... onun benim ruh eşim olmasını diliyorum.

"Ne dilediğimi bilmek ister misin?" Sesi cildime fısıldıyor ve sonra kolları sıkılaşıyor, büyük avuçları çıplak karnıma yerleşiyor.

Düşünemiyorum, nefes alamıyorum. "Raymond..."

"Keşke her yıl kızımın doğum gününde, onu yatırdıktan sonra ikimiz birlikte ona pasta yapabilsek," diyor, sesi kalın ve boğuk. "Ve bu yılın aksine, aslında benden sevişmek istediğin halde, pastayı kontrol ediyormuş gibi yapıp yatak odamın kapısına gelmek zorunda kalmazsın. Tekrar tekrar."

Sözleri karşısında tüm vücudum gerilir, ama o durmaz.

"Duşta olduğumda senin de benimle olmanı istiyorum," diye devam ediyor ve bunu bir söz gibi söylemesi içimi yakıyor. "Sana sertçe giriyorum, ertesi gün her şeyin ne kadar mükemmel olacağına dair tüm endişelerini unutturuyorum. Sonra seni yatak odamıza götürüp, adımı haykırıncaya kadar seni yiyip bitiriyorum. Seni kirletmeden önce sana tatlı bir aşk yapacağım."

Uyluklarımı birbirine bastırıyorum, karnımın altında bir sıcaklık hissediyorum.

"O zaman," diye kulağıma fısıldayarak, burnunu çenem boyunca gezdirerek, "Seni her yıl buraya, yıldızların altına getireceğim, burada bir kayan yıldızdan dilek tutacağız, sonra seni tekrar yavaşça ve derinden alacağım."

Göğsüm hızla inip kalkıyor, nefesim düzensiz. Sanki binlerce kelebek karnımda yuva yapmış ve onun sözleriyle kaçmak için kanat çırpıyor gibi hissediyorum.

Onun bu hali, çok az kişinin görebildiği hali, bu dünyaya ait değil. Bana bir tür prensi ya da Yunan savaşçısını hatırlatıyor, kadını için ölümüne savaştacak türden birini. Onu yatakta taparcasına sevecek ve o isterse hayatını onun ayaklarına serecek türden birini. Dünyaya karşı acımasız olabilir, ama aynı zamanda ruh eşlerine ve mucizelere inanan bir adam. Sadece *aşkı istemeyen*, aşk için *yaşayan* bir adam.

Peki *ben kimim*?

Gizlice masallara inanan ama inanmıyormuş gibi davranan kızım. Bir yıldızın üzerine, bu adamın ruh eşim olmasını dilediğim ve şimdi bunu itiraf etmekten *korktuğum* kızım.

Ama bu gece korkusuz olmakla ilgili değil mi, Wills?

"Eğer ruh ikizleri diye bir şey varsa, senin benim ruh ikizim olmanı isterim, Ray." Sözler dudaklarımdan, ham ve filtrelenmemiş bir şekilde dökülüyor, kalbim o kadar hızlı atıyor ki kendi sesimi bile zor duyuyorum. Hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim, sanki göğsümü açıp ona hala atan kalbimi vermişim gibi, onu ezmeyeceğine güvenerek.

Raymond tereddüt etmiyor.

Bir anda beni döndürdü ve birdenbire onun üzerine çöktüm. Elleri belime sıkıca tutundu, sanki kendini sabitlemek istercesine, sanki benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı varmış *gibi*. Ağzı benimkine çarpmadan bir saniye önce boğazından derin, gırtlaktan gelen bir inilti yükseldi.

Çaresizce. Vahşice. *Her şey*.

Elleri her yerimde, açgözlü ve acımasız, sanki önce benim hangi kısmıma dokunacağına karar veremiyormuş gibi, ve vücudum da aynı şekilde tepki veriyor, ona bastırıyor.

O kadar sert ki, pantolonunun içinden sertleşmiş penisi, ben hareket ettikçe altımda seğiriyor. İçimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor. Avuçlarımı göğsüne bastırıyorum, parmaklarımda altında sert kaslarını hissediyorum. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Ray ceketini çıkarır ve gömleğinin iki düğmesini açar. Titrek parmaklarla,

geri kalan düğmelere uzanıp tek tek açtım ve kumaşı sıyırdım. Çardaktaki peri ışıkları, karın kaslarının çıkıntıları ve göğsünün belirgin hatları üzerine yumuşak gölgeler düşürüyordu ve bir anlığına nefes almayı unuttum.

Yemin ederim, bu adam tanrılar tarafından yaratılmış.

"Şimdi sıra bende," diye mırıldanıyor, parmakları gömleğimin kenarını bulurken sesi kalın ve alaycı. Onu durdurmuyorum, çünkü yıldızların yağdığı bu büyülü gecede, bu çekiciliğin tüm gücüne tanık olmak istiyorum.

Kumaşı yukarı doğru çekiyor. Soğuk hava çıplak tenime dokunduğunda, uyluklarımı sıkıyorum ve keskin bir zevk dalgası içimi kaplıyor.

Onun üstünde olan ben olsam da, güçlü kolları beni sarmışken, kendimi bir ağa hapsolmuş gibi hissediyorum, ama bu ağdan çıkmak istemiyorum. Ray'in elleri belimi sıkıca kavrar, beni yerinde tutarken, kapüşonlu bakışları üzerimde dolaşır, sanki cildimin her kıvrımını ve kızaran her santimini ezberliyor gibi.

Bileklerimi tutup ellerimi üzerimize doğru uzatıyor. "Onları indirme." Emri sert, sesi zımpara kağıdı ve günah gibi. Sonra parmakları aşağı doğru bir yol izliyor, kollarımı okşayarak omuzlarıma yerleşiyor.

Siyah dantelle kaplı göğüslerim, sanki seksi bir fotoğraf çekimi için poz veriyormuşum gibi dışarı çıkıntı yapar. Ama o bana her zaman böyle hissettirmiştir. Seksi. İstenen.

Başını eğiyor ve dudakları boynuma değiyor, omurgamdan aşağıya doğru lezzetli bir titreme yayılıyor. Oral saldırı yavaş başlıyor, sonra hızlanıyor, öpüyor, emiyor, etimi ısırtıyor. Raymond'un dili omuzlarıma doğru iniyor, göğsümün açıkta kalan derisine ulaşana kadar yolu yalıyor.

Sütyenimin kopçalarını açmasını, onu çıkarmasını ve muhtemelen umursamadan bir yere atmasını bekliyorum.

Ama — *aman Tanrım* — tek bir akıcı hareketle sütyenimin kupalarını aşağı doğru iter.

Aşağı. Çıkarmadan.

Hayatımda hiç bu kadar çıplak kalmamıştım. Göğüs uçlarım anında sertleşir ve ben bu savunmasızlığı sindiremeden, o

ve benden boğuk bir inilti koparır. Dili, yavaş ve kasıtlı bir şekilde ağrıyan bir tepeyi daireler çizerek dolaşır, sonra dudaklarını onun etrafına kapatır.

O üfler, emer, çırpır, ısırır — göğüslerim arasında ileri geri hareket eder, beni akıl sağlığımın sınırına sürükler. Uyluklarımın arasında sıcaklık birikir ve yemin ederim ki, yanmak üzereyim. Ona sürtünürüm, daha fazla sürtünme, daha fazlası için çaresizce.

Ray başını kaldırıyor, karanlık ve aç bir bakışla üstünde kıvranan beni izliyor. Dudakları o kendine özgü şeytani gülümsemeye bükülüyor.

"Yine seçim senin, Firefly," diye hırıltılı bir sesle konuşur, parmakları belime gömülür. "Ağzımla seni delirtmeye devam etmemi mi istiyorsun? Yoksa seni doğrudan bitiş çizgisine götürüp, seni o kadar derine gömmemi mi istiyorsun ki, nerede bittiğini ve nerede başladığımı unutursun?"

Vay canına. Kahretsin.

Sadece bunları duymakla bile mini bir orgazm yaşadığımı sanıyorum.

"Senin için daha da çıldırırsam, beynimin bir kısmına kalıcı hasar vereceğimden korkuyorum," diye nefes nefese, utanmadan omuzlarını sıkıca tutuyorum. "O yüzden evet, doğrudan gömme kısmına geçelim."

Ray alçak ve kaba bir şekilde güler ve birdenbire havada uçuyorum. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kollarında tutuyor, tutuşu demir gibi, gücü neredeyse doğaüstü. Bacaklarım beline dolanıyor, kollarım boynuna dolanıyor ve onun hissini, saf hakimiyetini zevkle yaşıyorum.

"Şu anda seni ne kadar istediğimi bilemezsin, Wills," diye fısıldadı şakağıma, sözleri ateşli bir karışım ve daha derin bir şeydi. Tehlikeli bir şey.

Yutkunuyorum. "Onu bilemem," diye fısıldıyorum. "Ama şu anda seni hiç bir şeyi bu kadar istemediğim kadar istediğimi biliyorum, Ray."

Gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır, beni çardak sütunlarından birinin yanına indirir. Beni döndürürken eli sıkıdır. Göl önümüzde uzanır, engin ve sessiz. Uzak bir bölgede olmamıza rağmen, tam olarak saklanmadığımızı fark ederim. Sanki aynı düşünce Raymond'un da aklından geçiyormuş gibi, elini cebine sokar ve bir saniye sonra, etrafımıza asılmış peri ışıkları söner.

"Seni asla güvensiz veya rahatsız bir duruma sokmayacağım, Firefly," diye mırıldanır Raymond, dudakları omzumun arkasında kayar. "Ama şu anda, gözlerini öne bakmanı istiyorum."

O arkamda diz çökerken, ellerini yanlarımdan aşağı kaydırırken, avuç içleri sıcak ve sahiplenici bir şekilde kalçalarımın kıvrımlarını izlerken, omurgamdan bir titreme geçer.

Ağzını açarak belimin alt kısmına öpücük kondurduğunda boğazımdan bir çığlık kopar, dili cildimi okşadıktan sonra ısırır, sinirlerimde lezzetli bir titreme yaratacak kadar. Dudakları aşağıya doğru iner, dişleri kalçamı sıyrır, parmakları uyluklarımı öyle bir kavrar ki, kendini zorlukla kontrol ettiğini anlarım.

"Ray..."

Söylemek üzere olduğum her şey, o başparmaklarını kot pantolonumun ve külotumun bel kısmına geçirip tek bir hareketle aşağı çektiği anda yok oldu. Dizlerimin etrafında takılıp kaldılar ve beni olduğum yerde tutsak ettiler. Açığa çıkmıştım. Savunmasızdım.

Kıçımı keskin, acımasız bir ısırık, beni çığlık attırır. Bu adam, dokunuşuyla beni damgalamak gibi bir misyonu var gibi görünüyor.

Hala ellerinin uyluklarımın arkasını yukarı aşağı okşamasının, masaj yapmasının, ısırmasının hissine alışmaya çalışırken, beni döndürüyor ve ağzı tam orada. Cinsel organımın üzerinde.

Beni milyon dolarlık bir açık büfeymişim gibi yiyor. Hiçbir şey söylemeden, karışık giysilerimin izin verdiği kadar bacaklarımı açıyor, parmaklarıyla cinsel organımın dudaklarını açıyor ve üzerine sıcak nefesini üflüyor. Vücudum öne doğru eğiliyor, ellerim ahşap sütuna tutunmak için uçuyor. Dili sıcak ve yıkıcı, cinsel organımı yalıyor, alay ediyor ve çırpıyor ve - Tanrım - bana karşı inlediğinde, titreşimler tüm vücuduma yayılıyor. Dizlerim neredeyse bükülüyor.

Seksin böyle olabileceğini nasıl bilemedim?

Ama bu sadece seks değil. Bu o, Raymond Teager. Bu adam hiçbir şeyi yarım yapmaz.

İster iş adamı ister baba olsun, ve şu anda... sevgili olarak.

Beni kasıtlı olarak tatmin ediyor ve bu sefer o kadar sert boşalıyorum ki, yıldızları gördüğümde, onlar gökyüzünde değil,

göz kapaklarımın arkasında patlıyor.

Hâlâ nefesimi toparlamaya çalışırken, onun ayağa kalktığını duyuyorum. Sonra elim onun elinde ve o, avucumu pantolonunun beline bastırıyor.

"Soyun beni, bebeğim."

Sesindeki ham arzu, göğsümde bir şeyleri sıkıca kavıyor. Beni istiyor, ve sadece fiziksel olarak değil.

Titrek parmaklarla kemerini çözüyorum, düğmeyi açıyorum ve fermuarı aşağı çekiyorum. Elimi içeri sokup, yumuşak kumaşlı boxerının üzerinden onu okşuyorum. Kafamı kaldırdığımda, Raymond gözlerini kısarak bana bakıyor. Onu daha sıkı kavıyorum, bir kez sıkıştırıyorum, sonra elimi onun uzunluğu boyunca yukarı aşağı hareket ettiriyorum ve tüm vücudu titriyor.

"Siktir, Wills," diye dişlerini sıkarak söylüyor ve içimde bir şeyler değişiyor.

Ona benim verdiğim zevki vermem gerekiyor. Beni mahvettiği gibi onun da mahvolduğunu duymam *gerekiyor*.

Dizlerimin üzerine çöküp, kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ve gözleri kararır. "Willow, bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Hiç yapmadığımı söylediğimi biliyorum, ama bu istemediğim anlamına gelmez."

Burun delikleri genişler, adem elması ağır bir yutkunmayla sallanır. Bana hayranlık ve şehvet karışımı bir bakışla bakar.

Dizlerimin üzerine çökmüş, neredeyse çıplak, göğüslerim açıkta, cinsel organım ortada. Yine de bana bakışından, kendimi hiç bu kadar güçlü ve çekici hissetmemiştim.

"Bana hayır mı diyorsun?" diye soruyorum, parmaklarımı onun uzunluğuna daha sıkı sararak, onu bir kez, sonra iki kez okşuyorum.

Raymond inler. Elleri yanlarında seğirir, sonra saçlarımı kavrar ve ensemdaki saç tellerini toplar. "Sen söz konusu olduğunda hiçbir şeye hayır diyemem."

Sözleri içimde pervasız bir etki yaratır. "O zaman bana doğru şekilde nasıl yapılacağını göster."

Bakışları eriyip gider. "Beni dışarı çıkar."

Emrine uyarak boxerını aşağı çekip penisini serbest bırakırım. Dudaklarım onu içine almaya hazırdır, ama onun derin, emredici sesi beni durdurur.

"O kadar hızlı değil, bebeğim." Başparmağı alt dudağımı okşar, diğer eli çenemi kavrar. "Önce ucunu öp."

Şişmiş başını öperim.

"Şimdi uzunluğunu öp," diye mırıldanır. "Bu, hayatının geri kalanında göreceğin tek penismiş gibi sev onu. Uykusuz gecelerinin tek sorumlusu. Seni en iyi şekilde acıtacak tek şey."

Bir inilti kaçıyor ağzımdan. İçim sıkışıyor. Gözlerimi kapatıyorum, sözlerini içime çekiyorum, ruhumda hissediyorum, sonra dilimi onun penisine doğru kaydırıyorum.

Ray dişlerinin arasından tıslar. "Siktir. Kim bilebilirdi ki sen müstehcen konuşmayı seviyorsun, Firefly? Şimdi beni ağzına al."

Dudaklarımı onun etrafına doladığımda saçımı daha sıkı tutuyor. Dilim başını okşuyor, alay ediyor, tadını çıkarıyor. O benim üstümde inleyene, eli saçımı sıkana kadar santim santim daha derine itiyorum, ama sonra öğürme refleksim devreye giriyor.

"Siktir, bebeğim. Hepsini ağzına almak zorunda değilsin," diye nefes nefese söylüyor. "Zaten çok iyi geliyor. Yapabildiğin kadarını al, gerisini ellerinle tut."

Burnumdan nefes alıp söyleneni yapıyorum. Dilimi başının üzerinde gezdirip ağzıma geri çekiyorum.

Bana bakarak inliyor. "Siktir. Bu çok iyi geliyor. Devam et bebeğim. Aynen böyle."

Onun her emrini yerine getiriyorum, ağzım ve ellerim birlikte çalışarak onu doruğa ulaştırıyorum. Kasları geriliyor, nefesi düzensizleşiyor ve dilimde onun nabzını hissediyorum.

"Daha fazla dayanamayacağım, Wills," diye uyarıyor, sesi titriyor. "Beni ağzında mı istiyorsun yoksa... lanet olsun..."

Ama onu bırakmak aklımın ucundan bile geçmiyor. Raymond'un tüm gücünü hissetmek istiyorum.

Onu ağzımda tuttuğumda, yüksek sesle inliyor. "Hemen yutma. Görmek istiyorum," diye fısıldıyor.

Görmek mi istiyor?

"Willow... lanet olsun."

Ray, pelvisini ileri doğru itip sıcak, kalın ve tuzlu spermlerini ağzıma fışkırtmadan önce bana sadece bu kadar uyarıda bulunur. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum, ama bu kadar çok olacağına kesinlikle hazırlıklı değildim.

"Yutma," diye tekrar fısıldadı ve ben olduğum yerde donakaldım. Sonunda ağzımda yumuşadığında, "Aç" diye mırıldanır.

Ağzımı onun boşalmasıyla dolu olarak ona gösteriyorum. Zevk ve beklentiyle titriyorum, onun bir sonraki talimatını bekliyorum.

"Yut."

Raymond bana bakarken, gözleri kısık, ifadesinde hayranlık ve sahiplenme karışımıyla, yutkunuyorum. Bu adamla geçirdiğim tek bir anı bile asla unutmayacağımı bilsem de, onun bu hali zihnimin gizli bir köşesine kazınacak.

Göz teması ilk bozan o oluyor, masaya doğru yürüyüp el değmemiş elma şarabını alıyor. "Bir yudum al." Bardağı dudaklarıma götürüyor.

Ben itaat ediyorum, o ise beni sanki hayatında gördüğü en büyüleyici şey gibi izlerken soğuk sıvıyı yutuyorum. Sonra, kaygısız bir adımla pantolonunu giyip düğmelerini ilikliyor ve beni ayağa kaldırıyor. Elleri belimden yukarı kayıyor ve kalçalarımdaya duruyor.

"Harikaydın," diye mırıldanır, ben de aynı anda "Harikaydı," derim.

Gülümsemesi yavaş, kendini beğenmiş ve yıkıcı. "Beğendiğine sevindim, çünkü lanet olsun, beni mahvettin Wills."

"İyi." Dudaklarım genişçe kıvrılırken, göğsümde sıcak ve hafif bir his yayılır.

Diz çöküp, kot pantolonumu ve külotumu bacaklarımdan yukarı çekiyor, sonra kalçama yumuşak bir öpücük kondurup düğmelerini ilikliyor. O bana tişörtümü uzatırken, ben sütyenimi düzeltiyor ve kollarımı tişörtün içine sokuyorum.

Onun parmaklarını çekip gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladığımda bunun riskli bir hareket olduğunu biliyorum. Anın heyecanıyla bir şey yapmak bir şey, ama bunu yapmak, ona giyinmesine yardım etmek gibi basit bir şey, daha tehlikeli.

Gözleri benimkilere dikiliyor. "Gitmek istemiyorum," diyor sert bir sesle, elleri yüzümü okşamak için kayıyor. "Ama uyumamız lazım ki, böceğimizin büyük günü için yüzde yüz hazır olalım."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Yarını sabırsızlıkla bekliyorum."

Raymond beni bir kez, yavaş ve derin bir şekilde öper. "Ben de."

Eve vardığımızda, zihnim hala dönüyor, vücudum yıldızların altında yaşanan her şeyden dolayı hala titriyor. Her sinir ucu aşırı duyarlı, yorgunluk ve hezeyan arasında gergin. Arabadan iniyorum, tamamen yatak odama gidip yanımda duran adamla aramıza biraz mesafe koymak niyetindeyim. Ama bir adım daha atmadan, Raymond'un eli benim elimi kavlıyor.

"Bu gece benimle yat," diye fısıldıyor ve tüm vücudum kilitleniyor

Kalbim kulaklarımda güm güm atarken göğsüm sıkışıyor. "Ray, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Zaten pek çok sınırı aştık, bu düzenlemenin sınırlarını *anlaşmanın* sınırlarını çoktan aştık.

Elini hafifçe sıkıyor, başparmağı bileğimin içini okşuyor. "Sadece uyku, Wills. Söz veriyorum, senden yararlanmayacağım." Dudakları gülümsemeye kıvrılıyor, ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor ve o anda onun gerçekte ne istediğini anlıyorum.

Bu seks değil. Daha fazla sınırı aşma girişimi bile değil. O da benim gibi bu gecenin bitmesini istemiyor. Başımı sallıyorum ve yüzünde rahatlama beliriyor. Tek kelime etmeden beni doğrudan yatak odasına götürüyor.

İçeri giriyorum, gözlerim odayı tarıyor, neyi beklediğimi bilmiyorum. Belki bekar bir erkeği yansıtan, şık ve kişisel olmayan bir şey. Ama beni karşılayan bu değil. Odasının duvarları yumuşak, soluk maviye boyanmış. Mobilyalar koyu renkli ama beyaz nevresimler, yumuşak döşemeler ve sıcak ışıkla dengelenmiş. Rahat ve yaşanmış bir oda.

Pencerenin yanında dikkatimi çeken küçük bir oturma alanı var: pastel yeşil bir kanep ve kitaplarla dolu bir masa. Yanına gidip kapaklarına bakıyorum.

Bir Prensesin Bekar Babası Olmak.

Endişeli Bir Çocuğu Yetiştirmek.

"Sen harika bir babasın, Ray. Quill sana sahip olduğu için çok şanslı."

Bir an beni izledikten sonra elimi tutup beni yatağa doğru yönlendirdi.

"Elimden geleni yapıyorum," diye mırıldandı.

Raymond yatağın kenarına oturur ve ben farkına varmadan, onun bacaklarının arasında duruyorum, elleri yavaş ve sabit hareketlerle kollarımı okşuyor.

"Bu gece senin için iyi geçti mi?" Bakışları benimkileri arıyor, sıcak ama ciddi. "Bilmeni isterim ki, seni dışarı çıkardığımda aklımda *bu* yoktu. Seni huzurlu, doğaya yakın, hoşuna gideceğini düşündüğüm bir yere götürmek istedim."

"Biliyorum. Ve her şeyin bu şekilde gelişmesine sevindim. Bu..." Nefes verip başımı sallıyorum, kelimeleri bulamıyorum. "Vay canına."

Dudakları kıvrılır, nefesimi kesen o çılgın özgüvenle doludur. "O kadar mı iyiydi?"

"O kadar iyi," diye onaylıyorum.

Aramızdaki havada bir değişiklik oluyor — daha yoğun, daha derin, sanki ikimizin de adını koyamadığı bir şeyin eşiğinde sallanıyormuşuz gibi.

Yutkunuyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Raymond başını sallar, elleri hala kollarımda dolaşıyor.

"Neden bana ruh eşleri hakkında soru sordun?" Kırılgan sesim dudaklarımdan zar zor çıkıyor.

"Rowan bugün bana bunu sordu. Kendimize özel olan kişiyi, ruh ikizimizi bulabileceğimize inanıyor muyum diye."

"Gerçekten mi? Erkeklerin böyle şeyler hakkında konuştuğunu bilmiyordum."

"Çoğu erkek konuşmaz. Ama Ro öyle biridir. O hiç normal bir erkek olmadı." Raymond'un elleri belimde hafifçe sıkışır. "Şimdi yatağa gir, Firefly. Geç oldu."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "*Yatağa gir* derken, *sadece uyumayı* kastediyorsun, değil mi?"

Gülümser, eğilir, dudakları kulağımın kepçesine değir. "Eninde sonunda sana karşı dayanılmaz olacağımı biliyordum, Bayan Pershing."

Onun göğsüne iterek, kendime rağmen gülüyorum. "Sen imkansızsın."

Gülümsüyor, beni yatağa çekip yanına yatırıyor ve sanki bu onun doğasında varmış gibi, sanki tam da ait olduğum yer burasıymış gibi kollarıyla beni sarıyor.

AŞKIN GERÇEK ANLAMI

RAYMOND

Birkaç ay önce biri bana Willow Pershing'in üzerimde uzanmış olarak uyanacağımı söyleseydi - vahşi kızıl saçları göğsümü gıdıklarken, yumuşak yüzü omzuma yaslanmış, elleri sanki kaybolacakmışım gibi belimi kavrarken, bir bacağı sanki oraya aitmiş gibi benim bacağıma dolanmışken - gülerdim.

Onu böyle istemediğim için değil.

Hayatta, o hayatıma girdiğinden beri onu istedim, küstahlığıyla ve benim cazibeme karşı hiç sabrı olmadan. Hayır, gülerdim çünkü o *zaman* tanıdığım Willow, isteyerek yatağıma girmeyi tercih etmektense cam çiğnemeyi tercih ederdi. Yine de, işte buradayız.

O bu eve geldi ve bir yerlerde her şey değişti. Anlaşmamızın etrafına çizdiğimiz net sınırlar bulanıklaştı. Dün gece, ciddi bir ilişki yaşamayacağına yemin eden kadın, sanki oraya aitmiş gibi yatağıma düştü. Ve bunun için şükürler olsun.

Ama bunun nasıl biteceğini biliyorum. Willow şu anda bana sarılıyor, sıcak nefesi sanki beni asla bırakmak istemiyormuş gibi tenime dokunuyor. Ama gözlerini açtığı anda, sıfırlama düğmesine basacak. Dün geceyi *sıradan bir* gece olarak kaydedecek - en sevdiği kelime ve benim bu günlerde en sevmediğim kelime - ve hiçbir şey olmamış gibi davranacak.

Zaten gözümün önüne geliyor. Oturup, yanakları muhteşem pembe renkte kızaracak, gözlerimden kaçarak rekor sürede giyinmeye başlayacak. Sonra, hem çıldırtıcı hem de garip bir şekilde sevimli bir hareketle, *el sıkışmayı çok sevdiği için* muhtemelen elini uzatacak.

Duygularından kaçınmak için her şeyi yapacak. Bir yanımda onun tuhaf davranışlarını gülünç derecede sevimli bulurken, diğer yanımda - tamam, çok büyük bir yanımda - kapıyı kilitlemek, kıyafetlerini pencereden dışarı atmak ve bu yataktan asla çıkmamasını sağlamak istiyorum.

Ama Bayan Pershing'le kafa kafaya gelmek asla işe yaramaz. Bunu uzun zamandır yapıyorum. Bu yüzden, elimden geldiğince dikkatli bir şekilde, onun altından yavaşça çıkıp yataktan kayıyorum. Odamdaki son görüntüsünün kapıdan koşarak çıkması olmasını istemiyorum.

Bunu istiyorum. O, sanki burası ona aitmiş gibi çarşaflarıma dolanmış, ki dürüst olalım, öyle de.

Willow Pershing, hayatıma girdiği andan itibaren beni ele geçirdi. Bana meydan okuduğu anda düşüncelerimi ele geçirdi. Kızımın kalbini tanıştıkları gün ele geçirdi ve bir şekilde benim kalbimi de ele geçirdi.

Sabah rutinimi sessizce yerine getiriyorum. Takım elbise yerine, bir eşofman ve tişört giyiyorum. Sadece rahat giyimim onu heyecanlandırdığı için değil, aynı zamanda bugün sıradan bir gün olmadığı için. Bugün kızımın doğum günü.

Willow'a son bir kez bakıyorum ve dudaklarımda bir gülümsemeyle odadan çıkıyorum.

Quill'in odasına girdiğimde, onu yatağında denizyıldızı gibi uzanmış halde görüyorum. Pijama pantolonu dizlerinin etrafında toplanmış, sarı saçları her yere dağılmış; yarısı yüzünü kaplıyor, geri kalanı ise dramatik bir perde gibi yastığın üzerine serpilmiş.

Çok huzurlu, tamamen rahat görünüyor. Yatağının yanına diz çöküp, yüzündeki saçları çekip kulağının arkasına koyuyorum, böylece yüzünü *görebiliyorum*. Göz kapakları açılıyor ve beni gördüğü anda, dudakları genişçe kıvrılıyor ve uykulu bir gülümseme beliriyor. Onun ifadesine uymamak imkansız. Gülümsemesi böyle bir etkiye sahip.

—kalbimin her köşesine sızıyor. Quill sessizce yanıma yaklaşıp bana yer açıyor ve ben ikinci bir davete gerek duymuyorum. Yanına kayarak onu kendime çekiyorum ve ikimizin üzerine battaniyeyi çekiyorum.

"Bugünün özel bir gün olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye fısıldarım.

Bana gülümseyerek, uykulu elleriyle işaret diliyle "Bugün benim doğum günüm" der.

"Evet, öyle." Alnına bir öpücük kondurup, anın tadını çıkarırım. "Ve herkes gelip seni benden çalmadan önce, böceğimle biraz vakit geçirmek istiyorum."

"Çok isterim, baba."

Kahretsin, göğsüm çok dolmuş gibi hissediyorum. "Güzel. Şimdi..." Ciddi bir ifadeyle yüzünü inceliyormuş gibi yapıyorum. "Yakında kırıxıklıklar oluşmaya başlayacak, hazır mısın?"

Gözleri büyür ve dramatik bir şekilde yanaklarını tutar, sonra işaret diliyle "Kırıxıklıklarım olmayacak! Ben hala küçüğüm" der.

"Evet, öylesin, benim küçük böceğim." Saçlarını geriye doğru tarıyorum. "Tamam, söyle bana, yaşlanmakla ilgili büyük soruların var mı?"

Şaka olarak sormuştum, ama o anın hafifliği birden değişir. Yüzü ciddileşir, kaşları birleşir ve bu benim kalbimin atışını hızlandırır.

"Quill," diye nazikçe soruyorum, çenesini kaldırarak bana bakmasını sağlıyorum. "Bana her şeyi sorabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Tereddüt eder, sonra başını sallar, küçük elleri işaret dilinde işaret yapmadan önce kıpır kıpır hareket eder. "Duygusal mısın, baba?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Bunun nereden geldiğini anlamaya çalıştım ama bir şey bulamadım.

"Bazen," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Sanırım duygusal oluyorum."

"Ağlar mısın?" Gözleri, bu düşünceye gerçekten dehşete kapılmış gibi büyüdü.

Kafamı sallayarak gülümsüyorum. "Artık değil, sanırım. Ama senin yaşındayken, bazen yapardım." Yüzüne tekrar burnumu sürterek, yüzüne o hafifliği geri getirmeye çalışıyorum, ama o hiç kıpırdamıyor. "Duygusal mısın, Bug?" diye soruyorum, çünkü onu bu kadar ciddi gösteren şeyi düzeltmem gerekiyor.

Kafasını sallıyor ve ben rahat bir nefes alırken, "Willow öyleydi. Evinde. Sessiz Willow." diye ekliyor.

"Whispering Willow'u mu kastediyorsun?"

O başını sallar. "Salıncağa gittik," diye devam eder Quill. "Bir düğmeye bastım ve bütün ağaç ışıklandı. Çok güzeldi baba. Ama Willow ağlamaya başladı. Onun ağlamasını sevmiyorum."

Onu kendime çekip başının üstüne dudaklarımı bastırırken zihnim hızla çalışıyor. Her şeyi mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum: Willow ve Quill o ağacın altında, salıncak, ışıklar. Dün geceye kadar Willow'un neden o dövmeyi yaptırdığını bilmiyordum, ama bunun arkasında sadece duygusal bir hikaye olmadığını tahmin ediyordum. Acı verici bir hikayeydi.

Düğün mekanını ziyaret ettiğimde o ağacı ilk gördüğümde, sunumunun ilk slaytını hatırladım: *Ortak Bir Rüya*. Bu sadece akılda kalıcı bir slogan değildi, onun kalbi, büyükbabasının mirasıydı. Salıncak ve ışıklar gibi basit bir jestin onun için bu kadar anlamlı olacağını düşünmemiştim.

"Büyükbabasını tanıdın mı?" diye sordu Quill, beni geri gerçekliğe döndürerek.

Kafamı sallıyorum. "Maalesef tanışmadım. Ama harika bir adam olmalı."

Quill ciddiyle başını sallar, küçük yüzünde düşünceli bir ifade vardır. "Willow onu çok seviyor."

Quill'e bakarak hafifçe başımı sallayıp, "Evet" diye mırıldandım.

Uzun bir süre sessiz kalır, küçük elleri kucağında dururken işaret diliyle "Baba, 'seni seviyorum' dediğimizde bu ne anlama geliyor?" diye sorar.

Onun büyük, katmanlı sorusu karşısında bir an için şaşkına döndüm. Muhtemelen sorusunun ağırlığının farkında bile değildir. Bu üç kelimeyi, üzerinde gerçekten düşünmeden ne sıklıkla söylüyoruz? Ama kızımdan başka bir şey bekleyebilir miydim? O hiç normal bir çocuk olmadı.

Dönüp ona bakmadan önce düşüncelerimi toparlamak için kendime bir dakika veriyorum. "Seni seviyorum dediğimde, bu dünyada her şeyden çok seni önemsemişimi kastediyorum. Seni seviyorum dediğimde, senin dünyadaki en mutlu insan olmanı istediğimi kastediyorum, Bug. Seni seviyorum dediğimde, seni korumak için ne gerekiyorsa yapacağıma, korkularını ortadan kaldıracağıma güvenmeni istiyorum demek istiyorum. Seni asla terk etmeyeceğim demek istiyorum. Kaç yaşında olursan ol, yedi ya da yirmi yedi, baban her zaman ihtiyacın olduğunda yanında olacak. Nerede olursam olayım, benimle birlikte her zaman bir evin olacak demek istiyorum."

Geleceği hayal ederken boğazım düğümleniyor — küçük kızım büyümüş ve hem heyecan verici hem de korkutucu bir dünyaya adım atıyor. Onun küçük eli göğsüme bastırıncaya kadar kalbimin çarptığını fark etmiyorum bile. Sanki içimdeki fırtınayı yatıştırmak istercesine avucunu gömleğimin üzerinde gezdiriyor.

Aşağıya bakıyorum ve onun yumuşak, samimi bakışlarıyla karşılaşyorum. Quill'in dudakları açılıyor, çenesi biraz titriyor ve söylemek istediği bir şey olduğunu anlayabiliyorum. Bekliyorum, cesaretini toplamasını bekliyorum, her zamanki gibi ellerini kaldırıp işaret dilinde konuşmasını bekliyorum.

Ama o beni şaşırttı. "Seni seviyorum baba," dedi yumuşak, net ve kararlı bir sesle.

Dünya durur.

Bir an için nefes alamıyorum. Sadece sözleri değil, bana bakarak, yeşil gözlerini benimkilere dikerek, sesinde sessiz bir kesinlik varken söylediği şekilde de.

Sesim titriyor, ama yine de sorabiliyorum: "Bir daha söyler misin, Bug?"

"Seni seviyorum, baba. Seni önemsiyorum ve seni asla terk etmeyeceğim."

Önce o mu bana uzandı, yoksa ben mi onu kendime çektim, bilmiyorum, ama bir anda kollarımda, minik vücudu göğsüme sıkıca bastırılmış halde. Sanki birazcık bile gevşersem kaybolacakmış gibi ona sarılıyorum. Benim böceğim. Cesur, güzel böceğim.

Ama bu mükemmel anda bile, eksik biri var: bizi buraya getiren kadın. Kapiya doğru bakıyorum, açıklanamayan bir çekim gözlerimi oraya çekiyor ve... işte orada.

Willow kapının eşiğinde durmuş, çerçeveye yaslanmış, yanaklarından gözyaşları akıyor. Hiçbir şey söylemiyor, söylemesine de gerek yok. Gözleri bana her şeyi anlatıyor. Bir zamanlar, duygularını yüzüne yansıttığı için onu suçlamıştım, ama bugün bunun için çok minnettarım.

Ona elimi uzatarak sessizce yaklaşmasını işaret ediyorum. Bir an tereddüt ediyor ve ben, korkusu galip gelirse aramızdaki mesafeyi kapatmak için harekete geçmeye hazırım. Ama sonra tereddütlü bir adım atıyor ve göğsüm patlayacakmış gibi hissediyorum. Sonunda bize ulaştığında, onu kucaklayarak kızımı aramıza alıyorum.

Quill kıkırdar. Sadece omuzları kahkahayla titremez, sesi de odada müzik gibi yankılanıyor.

"Mutlu yıllar, Quillbug!" Willow, gözleri yaşlı olmasına rağmen neşeli bir çığlık atarak haykırır.

"Teşekkürler!" Quill yüksek sesle cevap verir ve ben bu sese neredeyse inanamıyorum. Bu sihir gibi.

Hissettiklerimi nasıl anlatmaya başlayacağımı bile bilmiyorum. Böceğime söylemek istediğim o kadar çok şey var ki... Ona teşekkür etmek, konuşma cesaretini nereden bulduğunu öğrenmek istiyorum. Ama onu utandırmak istemiyorum ve bunun tek seferlik bir şey olmasını da kesinlikle istemiyorum.

Onun yerine, alnına bir öpücük konduruyorum, sonra Willow'un alnına da bir öpücük konduruyorum.

Willow'un gözleri büyür, yüzünde şaşkınlık belirir, ama umurumda değil. Şu anda, ben dünyadaki en mutlu adamım. Bir yıl önce benim için birer yabancı olan bu iki insan, benim tüm dünyam oldular ve onları asla bırakmak istemiyorum.

Eğer yapabilseydim, sonsuza kadar böyle kalırdım. Ama önümüzde önemli bir gün var ve zamanı durdurmak istesem de, bunun mümkün olmadığını biliyorum. Yavaşça kollarımı gevşetip Quill'in Willow'un yanına yatmasına izin veriyorum. "Doğum günü hediyeleri ne olacak?"

"Şimdiden mi?" Quill işaret diliyle soruyor, parmakları hızla hareket ediyor.

Onun her zamanki iletişim tarzına dönmesi beni rahatsız etmiyor. Bugün bir kez benimle konuştu ve bu benim isteyebileceğimden daha fazlası. Hazır olduğunda, adım adım oraya varacağımızı biliyorum.

"Neden olmasın?" Kitaplığına doğru yöneliyorum. En üst rafta duran kitapların arkasına uzanıp, dün o ve Willow dönme dolap macerasına çıkmışken sakladığım hediye kutusunu çıkarıyorum.

Onun en sevdiği yeşil renkteki kutuyu ona uzattığımda, Quill'in gözleri heyecanla parlıyor. Dikkatlice ambalajı çıkarıyor ve sonunda içindeki deri kutuyu açtığında yüzü ışıltılı oluyor.

"Vay canına," diye fısıldadı ve kalbim rahatlamadan bir an durakladı.

Bu kadar gergin olacağımı düşünmemiştim. Bu ona verdiğim ilk hediye değil ki. Ama bugün farklı hissediyorum.

Quill kutudan tüy kalemi çıkarır ve küçük ellerinde çevirir. "Benim," der işaret diliyle, minik elleri kendinden emin bir şekilde hareket eder.

Rahat bir kahkaha atarak, onun gözlerine bakabilmek için onun seviyesine çömelirim. "Senin. Ama aynı zamanda çok ünlü bir yazara ait bir tüy kalem. Bir kazada sesini kaybetmiş, ama inanılmaz hikayeler yazmış. İnsanların hayatlarını değiştiren hikayeler." Elimi uzatıp, kalem hala ellerinde dururken küçük ellerini tutarım. "

Kendini ifade etmenin birçok yolu olduğunu bilmeni istiyorum, Bug. Tek bir şekilde iletişim kurmak zorunda değilsin. Ama istemediğim şey, düşüncelerini içinde saklaman. Ne hissediyorsan, mutluluk, üzüntü, öfke, heyecan, bilmek istiyorum. Her bir parçasını."

Dudakları titrer ve sonra, hiç uyarı yapmadan, kendini kollarıma atar. "Teşekkür ederim, baba," der, sesi küçük ama nettir ve bu beni nefesim keser.

Onu sıkıca sararım, çenemi başının üstüne dayarım. "Rica ederim, tatlım." Onun sesini duymaya alışabileceğimi sanmıyorum, en azından yakın zamanda.

Sanki duygusal bir aşırı yüklenmenin eşiğinde olduğumu biliyormuş gibi, Willow yataktan kayar. "Şimdi sıra bende," der ve aynı kitaplığa doğru yönelir.

"Son günlerde aynı şekilde düşünmeye mi başladık, Bayan Pershing?" Göğsüm, gülümsemeyle birlikte hafif bir hisle doluyor.

"Öyle görünüyor, Bay Teager." Willow'un dudakları kıvrılır. Ama benim yaptığım gibi uzanmak yerine, çömelir ve alt raftan küçük bir kutu çıkarır, sonra onu Quill'in kucağına koyar. "Hatırlıyor musun bilmiyorum, ama bu, ilk tanıştığımızda sana söz verdiğim bir şey. Bir arkadaşşımdan senin için özel olarak yapmasını istedim."

Quill kutuyu dikkatlice açar ve içindeki gümüş bileziği görünce yüzü aydınlanır. Bileziğin ortasında, karmaşık gümüş kancalarla tutturulmuş, parlak ve neşeli yaprakları olan küçük sarı bir ayçiçeği vardır. Mükemmel — tıpkı benim kızım gibi.

"Takmama yardım eder misin, baba?" Quill işaret diliyle sorar ve elini bana uzatır.

Willow'a bir bakış attıktan sonra bileziği kızımın minik bileğine takarım.

"Teşekkürler Willow. Çok güzel. Bak, artık birbirimize uyuyoruz." Quill, bileğini Willow'un bileğinin yanına koyarken yüzünde hayranlık dolu bir ifade belirir. Birbirinin aynısı bilezikleri görünce göğsüm sıkışır, taşmak üzere olan duygularımla dolup taşarım.

"Beğendiğine çok sevindim," diye cevaplar Willow ve Quill'i kucaklayarak sarılır. "Umarım bu şimdiye kadarki en güzel doğum günün olur, Bug."

RUH EŞİ SAVAŞI

WILLOW

"Bir web sitesi aracılığıyla mükemmel ruh eşini bulmak mı? Bu, uzun zamandır duyduğum en bayat tıklama tuzağı gibi geliyor." Alex, karşısındaki Vincent Belmont'a bakarken hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalışmıyor. Vincent Belmont, karşısındaki koltukta rahat bir tavırla uzanmış durumda.

Pergolanın loş ışıkları, kaş piercinginin parıltısını yakalarken, renkli dövmeleler, bembeyaz gömleğinin kıvrılmış kollarının altından görünüyor. Vincent, bir teknoloji devi gibi görünmüyor ve davranmıyor. Hayır, sırf eğlence olsun diye iş dünyasına adım atmaya karar vermiş bir rock yıldızı gibi görünüyor.

Bu iki adam arasında elektrik hattı kopmuş gibi çtırdayan gerilimi görmezden gelirsek, Quill'in doğum günü partisi büyük bir başarıydı. Konukların çoğu çoktan ayrılmıştı: Quill'in okulundaki çocuklar, Ray'in ailesi ve akrabaları, annem ve büyükannem.

Şimdi sadece Raymond'un kuzenleri kaldı. Kan bağı veya evlilik bağı olmayan tek iki yabancı, ben ve Chloe'nin eşlikçisi Vincent Belmont'uz.

"Her iyi iş fikrinin birkaç düşmanı vardır, Bay Teager," diye yanıtlıyor Vincent, Alex'in yanan bir fırın gibi yaydığı ısıdan hiç etkilenmeden. Chloe'ye bakarak rahat bir gülümseme atıyor. "Ne dersin, bebeğim?"

"Kesinlikle." Chloe, bir şeyi vurgulamak istercesine elini Vincent'in koluna koyar.

Masada Daisy'nin bakışlarıyla karşılaşırım, kaşlarım adeta *"Burada ne oluyor?" diye* bağılıyor.

Çünkü Chloe, her an Vincent'in kucağına atlayıp kardeşi ve kuzenlerinin önünde ona kucak dansı yapacakmış gibi davranıyor olsa da, yüzü başka bir şey söylüyor. O, bu adamla o şekilde ilgilenmiyor. Aralarındaki dinamik çok kolay, çok tanıdık. Tahmin etmek gerekirse, onlar en iyi arkadaşlar — neredeyse kardeş gibi bir bağları olan türden.

ama bu davranışları, genelde sakın ve soğukkanlı Alex Teager'ı bile rahatsız etmeye yetiyor.

"Günümüz dünyasında potansiyel bir partnerle bağlantı kurmakta zorlanan kaç kişi olduğunu bilseniz şaşırırsınız," diye devam ediyor Vincent, sesinde bir değişiklik için gerçek bir tutkuyla. "Uygulamamızla, onlara ilişkiyi istedikleri kadar yavaş veya hızlı ilerletme şansı vereceğiz. Yarım yamalak eşleşme yüzdeleri sunmak yerine, sadece yüzde yüz uyumluluk şansı olduğunda onları birbirine bağlayacağız. Bundan sonra, nasıl iletişim kurmak istediklerini kendileri belirleyebilirler: mesaj, e-posta, telefon görüşmesi, hatta el yazısı mektuplar. Her iki taraf da kimliklerini açıklamaya hazır hissedene kadar tam bir anonimlik sağlayacağımıza söz veriyoruz. Kendi hızlarında ilerleyecekler: flört, nişan, evlilik... Biz de sonuna kadar onları destekleyeceğiz. Danışman ve ilişki terapistlerinden oluşan ekibimiz, bu sıra dışı yolculukta onlara rehberlik etmek için yoğun bir şekilde çalışacak."

"Vay canına, bu kulağa..." diye mırıldanıyorum.

"Harika, değil mi?" Chloe koltuğunda neredeyse zıplıyor.

Başımı sallıyorum. "Gerçekten öyle. Flört etmenin tüm stresli kısımlarını ortadan kaldırılıyorsunuz."

Vincent başını yana eğiyor. "Eğer ilgileniyorsanız..."

Onun sözleri yanımdan gelen düşük bir homurtuyla kesildi. Raymond kolunu omuzlarıma doladı, vücut ısısı beni bir sahiplenme gibi sardı. "Onun parmağında benim nişan yüzüğümü görmüyor musun? Ya da uyuyan kızımın başını kucağında?"

Onun sözleri üzerine, bankta uzanmış, sarı battaniyesine sarılmış, yanağını bana dayamış olan Quill'e bakıyorum. Onu içeriye yatırmaya çalıştığım her seferinde, tıpkı babası gibi, inatla bana yapışık kalmak isteyerek başını sallıyordu.

Raymond bütün gün yanımdan ayrılmadı. İlk başta, bunun görünüş için olduğunu, sahte ilişkimizin maskaralığını sürdürmek için olduğunu düşündüm. Ama şimdi, Vincent hariç masadaki herkes bizim hakkımızdaki gerçeği biliyor ve yine de beni bırakmıyor. Ya masanın altında elimi buluyor ya da büyük avucunu kollarımın üzerinde gezdiriyor ya da belimi sıkıyor. Dokunuşları masum ama o kadar güçlü ki içimi titriyor. Bana buraya ait olduğumu hissettiriyorlar.

Bu sadece bir anlaşma, Wills. O kadar mükemmel bir anlaşma ki, onu gerçeklikle karıştırıyorsun ve bu yapabileceğin en aptalca şey.

Sevgili dostlarım korku ve panik en kötü zamanda beni ziyaret etmeye karar veriyorlar.

Aniden nefes almaya ve geniş bir alana ihtiyaç duyuyorum.

"Şey... pardon. Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor." Nazikçe hareket ederek Quill'in başını bir yastığın üzerine yatırıyorum. Hareket ediyor, minik parmakları battaniyeye kıvrılıyor, ama neyse ki uyanmıyor.

Kimseye bakmıyorum, Daisy'ye bakmıyorum, Ray'e de bakmıyorum.

Bunun yerine, başka bir şey söylemeden evin içine giriyorum.

Mutfak sessiz, hava aşırı ısınmış tenime serin geliyor. Avuç içlerimi tezgaha dayayıp yavaş ve düzenli nefes almaya çalışıyorum, nefes al, ver, nefes al, ver. O anda gözüm, dün gece Ray ile birlikte pişirdiğimiz doğum günü pastasının artıklarıyla dolu tabağa takılıyor. Son yirmi dört saatin anıları zihnime doluşunca midem sıkışıyor. Onun dokunuşu. Onun sözleri.

Keşke her yıl kızımın doğum gününde, onu yatırdıktan sonra ikimiz birlikte ona pasta pişirebilsek.

Duşta olduğumda senin de benimle olmanı diliyorum. Sana sertçe vurarak, ertesi gün her şeyin ne kadar mükemmel olacağına dair tüm endişelerini unutturuyorum.

Sonra seni her yıl buraya, yıldızların altına getiririm, burada bir kayan yıldızdan dilek tutarız, sonra seni tekrar yavaşça ve derinden alırım.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ta ki çok iyi tanıdığım ayak sesleri beni irkiltene kadar.

"Ray..." diye başlıyorum, dönerek, ama o çoktan buraya gelmiş, vücudu benimkine sıkıca yapışmış.

"Neden öyle koştun?" Kollarını belime doladı, çenesini omzuma dayadı.

Cevap veremiyorum. Tamam, bu tam olarak doğru değil, ama vereceğim cevap istekler ve korkularla doludur, yüksek sesle söylemek imkansızdır.

Raymond iç çeker, sonra beni kollarının arasına alır, yüzümü okşar. "Dün gece, ruh eşleri gerçekten varsa, benim

senin olmanı isterdin." Başparmağıyla yanağımı okşarken, o anın heyecanıyla söylediğim sözleri tekrarlıyor. "Şimdi bana, Vincent Belmont'un uygulamasını denemek ve sözlerini unutmak için yaptığı teklifi kabul ettiğini mi söylüyorsun?"

Gözlerimi kırıştırırım. "O masadaki herkesin bu vaatle hipnotize olduğunu düşünüyorum, ama kimse o kadar deli değil ki, umutlanıp o uygulamayı deneyecek, Ray."

"Şaşıracaksın." Dudakları seğirdi, belimi hafifçe sıktı. "Aileden çok ciddi bir katılımcı olacak ve bu saçma uygulama kuzenimin kalbini kırduğında, Alex ile işbirliği yapıp Vincent'ı yok etmek isterim."

Bu kadar kindar sözleri bu kadar rahat bir tonda söylemesine bir an şaşıyorum. "Vincent'ı sevmiyorsun, değil mi?"

Raymond omuz silkiyor. "O buraya ortalığı karıştırmaya geldi. Chloe deli, ama o daha iyi bilmeli. Belmontlar ve Teagerlar yıllardır birlikte iş yapıyorlar. Annemin işi olan Cakes for All'un, Vincent'ın babasına ait bir fırın olduğunu biliyor muydun? Cole Belmont da Fransa'ya taşınmadan önce otelcilik işindeydi. Ama şimdi Belmontların yeni nesli taşınmaya karar verdi. Vincent, Alex gibi bir rakip edinmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsa aptaldır."

Dudaklarımı ısııyorum. "Belki de Chloe'ye iyi bir arkadaşlık yapıyordur." Ray'in alnı kırışıyor. "Onun tarafını tutmanı sevmedim."

Dudaklarımı kıvrımadan edemiyorum. "Ben Chloe'nin tarafını tutuyorum." Dilim kuru dudaklarımı ıslatıyor. "Yani... Alex ve Chloe mi?"

Derin bir nefes alır. "Ya birlikte olup en güzel hayatı yaşayacaklar ya da Chloe, Alex'in sabrını sınamak için böyle saçmalıklar yapmaya devam ederse birbirlerini öldürecekler." Ray başını yana eğip bana dikkatle bakar. "Ama buraya kuzenlerimden bahsetmeye gelmedim."

Başparmağı alt dudağımın üzerinde kayar ve gözlerim kapanır. Dudakları benimkilere hafifçe dokunur. Zamanla, Raymond'un yavaş başlamayı sevdiğini fark ettim. Ne yaparsak yapalım, beni çıldırtmaktan zevk alıyor. İş. Öpüşmek. Sevmek.

Az önce L harfiyle başlayan kelimeyi mi kullandım?

Neyse ki, dudaklarını benimkilere sertçe bastırarak düşüncelerimi keser. Ellerim belini sıkıca kavrar, o ise bu sabah Quill's'ten sonra yaptığı Fransız örgümü çeker. Dudaklarımı

dudaklarımı öper, sonra dilini ağzıma sokar ve ben bir kez daha bu adama kapılırım.

Yüksek bir gürültü, tüm evi elektrikle dolduracak kadar güçlü olan bu anı bozar ve biz birbirimizden ayrılırız. Kafam mutfak girişine doğru döner ve Daisy'yi görürüm, hamile karnı her an patlayacakmış gibi görünmektedir.

Kahretsin!

Elinde bir tabak kek tutuyor, ama çatal bıçaklar açıkça yere düşmüş. Ama o dağınıklığa bakmıyor. Hayır, yüzünü ikiye bölebilecek kadar geniş bir gülümsemeye doğrudan bize bakıyor.

"Aman Tanrım, biliyordum!" diye bağılıyor, sesi neredeyse duvarlardan yankılanıyor, penguin gibi bize doğru yürüyerek geliyor.

Evet, onu penguenle karşılaştırdığım için muhtemelen beni öldüreceğini biliyorum, ama bu benzetme çok doğru olduğu için görmezden gelemiyorum.

"Daze, yapma," diye yalvarıyorum, ellerimi trafik polisi gibi kaldırarak. Ama en iyi arkadaşım bir kez başladı mı durdurmak yok.

"İkiniz kafanızı kışınızdan çıkarır ve saçma sapan kavganızı bir kenara bırakırsanız, birbiriniz için ne kadar mükemmel olduğunuzu göreceksiniz! Ve dürüst olmak gerekirse, bu Elixir erkekleriyle sahte ilişki kurmak asla işe yaramaz." Daisy, sanki kozmik bir gerçeği açıklıyormuş gibi parmağını Ray'e doğru uzatır.

Aniden yardım etmemeye karar verip, kollarını göğsünde kavuşturarak yanımda duran adama bakıyorum.

Daisy ise heyecandan kıpır kıpır. "Charles'a söylemeliyim. Bunu duyunca çıldıracak..." Cümlesinin ortasında durur, gözleri büyür, yere doğru bakar, sonra tekrar bana bakar. "Aman Tanrım! Wills, Charles'ı ara!" diye bağıırır, elleri her yere uzanır.

"Raymond ve benim birlikte olmamız o kadar da önemli bir şey değil, Daze.

Senin..."

"Bu çok önemli, Wills!" diye sözümü keser, ellerimi sıkıca tutar, tutuşu çaresizliğe yakındır. "Ama mesele o değil, lanet olsun!" diye bağıırır. "Suyum geldi!"

Bir kalp atışı kadar sürer — beyin kısa devre yapan tek bir kalp atışı — onun sözlerinin kafama yerleşmesi için. Bakışlarım yere düşer, tabii ki

ayaklarının dibinde küçük bir su birikintisi oluşmuştu.

Kahretsin.

"Bebeğin Quill ile aynı doğum gününü paylaşabilir, Daze!" diye bağırırım, çünkü aklıma gelen ilk düşünce budur.

"Kahretsin," diye mırıldanır Ray.

"Siz ikiniz," diye bağıırır Daisy, "beni Charles'a götürün ki bebeğim nihayet büyük girişini yapabilsin!"

RÜYALARIN VE SIRLARIN AĞIRLIĞI

RAYMOND

Sonraki birkaç saat bulanık bir şekilde geçer. Daisy'nin hamileliği boyunca Charles'ı aşırı hazırlıklı olduğu için eleştirmiş olsak da, Tanrı'ya şükür, lüks bir ambulansa dönüştürdüğü karavan, Daisy'yi güvenli bir şekilde hastaneye ulaştırmada çok işimize yaradı.

Onu ve güvenlik ekibini arabalarımızla takip ettik. Büyük ailemiz bekleme odasını doldurdu ve sonunda, sonunda Penny Hawthorne ortaya çıktı. Annesinin siyah saçlarına sahipti, ama gözleri tamamen babasına benziyordu — çarpıcı mavi gözler.

"Bu güne inanamıyorum," diyor Willow, ben eve giderken pencereden dışarı bakarak.

Quill'e video görüşmesi yaparak ona doğum gününü paylaşacağı küçük bir kuzeni olduğunu söyledik ve yüzünün aydınlanması her şeyi anlatıyordu.

"Bug'ın büyük kuzen rolünü oynamasını çok merak ediyorum. O rolde harika olacak." Willow, ağzımdan lafları alıyor. "Görüyorsun, bunu düşünmek bile beni titretir." Elini havaya kaldırıyor ve ben de titreyen avucunu avucumun içine alıyorum.

"Gün başladığında, bunun özel bir gün olacağını biliyordum. Sonuçta, kollarımda sen varken uyandım, Firefly. Sonra Bug bana ilk kelimelerini söyledi ve şimdi ailemize yeni bir üye katıldı. Kahretsin, bunun bitmesini istemiyorum."

"Çok iyi anlıyorum." Parmaklarını benimkilerle iç içe geçiriyor.

Torpedo gözündeki saate bakıyorum. Quill çoktan uykuya dalmış, büyükbaba Will de ana evde onunla kalıyor, bu yüzden aceleyle eve dönmemiz için bir neden yok.

"Bir yere gitmek ister misin?" diye soruyorum, elini bacağıma koyarak.

Willow hareketimi takip eder. "Aklında ne var?"

"Sana sürpriz yapayım, Bayan Pershing." Her zamanki eve dönüş yolumuzdan saparak bir sonraki çıkıştan çıkıyorum.

Willow ve beni bir araya getiren düğün mekanımızın önüne arabamı park ettim. Bu başka bir iş anlaşması olsaydı, tüm şartları yerine getirdiğimizi söyleyebilirdim.

Kızım hiç hayal etmediğim şekillerde açıldı. Önümüzde en lüks düğün mekanı uzanıyor ve ön rezervasyonlarla ilgili ilk taleplerden yola çıkarak, bunun Cherrywood'daki en büyük işlerden biri olacağından hiç şüphem yok. Ama yine de çözülmemiş bir konu var. İlk anlaşmanın bir parçası bile olmayan bir konu.

Willow'u evime ilk davet ettiğimde, onun benim alanımda olmasıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Ama şimdi, en büyük endişem, kızım ve ben, o evimizden ayrıldığında nasıl başa çıkacağımız.

"Neden buradayız, Raymond?" Willow soruyor ve beni düşüncelerimden koparıyor.

Hemen cevap vermiyorum. Bunun yerine, dışarı çıkıp arabanın etrafından dolaşarak ona yolcu kapısını açıyorum. "Günün etkisini sindirmek için biraz sessiz kalabiliriz diye düşündüm."

Bana tereddütlü bir bakış atıyor, ikimiz baş başa kaldığımızda sık sık yüzünde görülen bir bakış. Korkusu, aramızdaki ilişkinin ciddi bir noktaya doğru ilerlediğini hatırlattığı anlarda ortaya çıkan bir bakış. Düşüncelerini ve korkularını toparlamasını bekliyorum, ta ki elini benimkinin üzerine koyana kadar.

Şu anda, parke taşlı yürüyüş yolu boyunca yerleştirilmiş güneş lambaları dışında tamamen karanlık olan binanın etrafında dolaşıyoruz. Ama birkaç ay içinde, burası tamamen canlanacak ve ben bunu sabırsızlıkla bekliyorum.

Willow ve ben, dere kenarına onun için kurduğum salıncaklı bankın yanına doğru yavaşça yürüyoruz. O düğmeyi çevirmeden önce sessizce oturuyoruz ve ağaç, sayısız peri ışığının yardımıyla canlanıyor. Willow yukarı bakıyor ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirliyor. Willow Pershing her zaman güzel olsa da, gülümsediğinde adeta bir hayalet gibi görünüyor.

"Büyükbabam öldükten sonra, onun varlığını en çok bu yerde hissettim. Ama buraya her geldiğimde, kalbim göğsümün derinliklerine batacakmış gibi çok ağırlaşıyordu.

onun hayalini nasıl ve gerçekten gerçekleştirebileceğimi merak ediyordum. Gündüzleri başımı dik tutmaya ve Gio, avukatım, annem, Nana'nın yanında kendinden emin davranmaya çalışıyordum... ama geceleri, yalnız kaldığımda, korku ve kendinden nefret duygusu beni her yönden sarıyordu. Başarısız olacaktım." Derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha aldı. "Büyükbabamı kaybettiğimde, mutlu, umutlu ve güçlü yanıma da kaybettiğimi düşünmüştüm. Ama sonra bana Quill'in dadısı olmamı teklif ettin ve bunu yaptın" — düşün malikanesini işaret etti, sonra ışıklandırılmış sarkık ağaç dallarını gösterdi — "ve bunu."

Willow'un duyguları, sıcak bir odadaki ağır bir battaniye gibidir, kalın ve boğucu. Kolumu omzuna koyuyorum ve başını göğsüme yaslıyor.

"Büyükbabanın gördüğü rüya tam olarak seninle ilgili değil de, *senin için* olabilir mi, Firefly? Küçük Willow'un onun pansiyonunda ona yardım ettiğini gördüğünde, senin daha büyük şeyler, daha büyük sorumluluklar için yaratıldığını anlamıştı."

Yanımda, onun taş gibi sertleştiğini hissediyorum.

"Büyükbabanı tanımıyorum, Wills. Ama onun hakkında duyduğum kadarıyla, kendisi için bir şey isteyen türden bir adam değildi. Bugün seni izliyor olsaydı, eminim ki geldiğin noktadan gurur duymanı isterdi. Bu" —mülk binasını işaret ediyorum— "senin sayende, senin kararlılığın ve azmin sayesinde oldu. Buna inanmalısın. Onun bu hayalin sana yük olmasını isteyeceğini sanmıyorum. Tek isteyeceği şey, senin olabildiğince mutlu olman. Ve bu, onu onurlandırmanın en iyi yolu olur."

Willow'un yüzü aydınlanır, gözleri parlar, yanıp sönen ışıkların altında bir gözyaşı yüzünden süzülür. "Ben... bunu hiç böyle düşünmemiştim." Uzun bir süre sessiz kalır, sonra dudaklarının köşeleri hafifçe kıvrılır. "Quill'e sürpriz paketim derim, ama sen, Raymond Teager, hayatımın en büyük sürprizisin."

Çenesini kaldırıp, o sıcak ela gözlerin benimkilerle buluşmasını sağladım. "Beni yakınında tut, Bayan Pershing, yakında sürprizlerim, ben yokken özleyeceğin yeni bir alışkanlık haline gelecek."

Nefesini bıraktı, dudakları zar zor hareket ederek fısıldadı, "Ben de bundan korkuyorum."

Onun sözleri göğsüme bir şeyler yapıyor. Ama ısrar etmiyorum, ona bunu söylemiyorum, çünkü bunun şu anda kendisinin kabul edebileceği en yakın gerçek olduğunu biliyorum. Bunun yerine, sessiz bir sessizliğe bürünüyoruz, ayaklarımla hafifçe ittiğim salıncak gıcırıyor.

"Bu, beklediğin gibi mi oluyor?" diye soruyorum birkaç saniye sonra, gece gökyüzüne karşı dimdik duran binaya bakarak.

"Hayal ettiğimden çok daha fazlası," diye itiraf ediyor, titreyerek, dişleri hafifçe takırdatarak. Henüz sonbaharın başındayız, ama gece sıcaklıkları düşmeye başladı.

Ceketimi çıkarıp omuzlarına örterim ve onu kendime doğru çekerim. "Bir isim düşündün mü?" Şimdiye kadar ona *yeni Elixir malikanesi* diyoruz, ama bu sadece geçici bir isim.

"Aslında düşündüm."

Yüzünü görebilmek için yerimi değiştiriyorum. "Ne?"

"Büyükbabam ve büyükannemin B&B'ye Whispering Willow adını vermelerini çok sevmiştim. Bu isim, burayı özel, daha çok benim gibi hissettiriyordu, ama..." Tereddüt etti, parmakları ceketimin kolunu oynatıyordu. "Aynı zamanda her zaman *çok... yumuşak* geliyordu, anlıyor musun? Sanki arka planda kaybolmak için yaratılmış gibi. Bu yer için bunu istemiyorum. Fısıldamasını istemiyorum, *gürültüyle patlamasını* istiyorum."

"Peki ne diyeceğiz? Booming Willow mu?"

Kıkırdar. "Hayır, bence binayla insanları çekersek, isimle onları uzaklaştırırız."

"Haklısın. Peki ne olacak?"

Gülümsemesi neredeyse utangaç bir ifadeye dönüşür. "Blooming Quill nasıl? Böceğimizin *kendine ait* bir yeri olsun istiyorum. Ama tabii senin için de uygunsa."

Bir an için içimdeki her şey donar. Bu isim göğsüme yerleşir, hem ağır hem de sıcak. Hafifçe hareket ederek, yüzünü tutacak kadar uzaklaşırm, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu görmesini istiyorum. "Bence mükemmel, o da çok sevecek."

Willow yutkundu. "Ben de öyle düşünüyorum."

An değişir ve etrafımızdaki hava elektrikle dolup taşar. Dudaklarının açıldığını, nefesinin hızlandığını, bakışlarının ağzıma düştüğünü izlerim ve tereddüt etmem.

"Şimdi seni öpeceğim."

Her zamanki gibi dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde dünya baş aşağı gelir. Gömleğimi kavrar, sanki benim ona ihtiyacım olduğu gibi o da bana ihtiyaç duyuyormuşçasına beni kendine çeker. Onu yavaşça, derinlemesine öperim ve alt dudağını ısırduğımda keskin nefesini içime çekerim.

"Sana kişisel bir şey sorabilir miyim?" diye soruyor, sonunda ayrıldığımızda.

"Neden her zaman, önce, sırasında ya da sonra" —kaşımı kaldırıyorum—"seksi şeyler yapmadan önce derin, ruhu araştıran konuşmalar yapıyoruz?"

Dudakları hafifçe kıvrılır. "Bilmiyorum."

Başparmağımla çenesini okşuyorum. "Ne sormak istemiştin?"

"Şey... annen bana bir şey söyledi."

"Lütfen bana bunun utanç verici bir çocukluk hikayesi olmadığını söyle."

"Hayır." Willow başını sallar, ama dudaklarında kalan küçük gülümseme gözlerine kadar ulaşmaz. Bana bakar, dudaklarından çıkacak sözler konusunda tereddütlü görünür. "Bana söyledi ki... Quill hayatına girdiğinde babalık testi yaptırmadın."

Aramızda bir sessizlik olur ve ben hemen gözlerine bakamam. Ona diğerlerine verdiğim cevabı verebilirdim. Dilimin ucunda olan cevabı.

Quill'in benim kızım olduğunu *biliyorum*. Bunu anlamak için lanet bir teste ihtiyacım yok.

Ama Willow *diğerleri gibi* değil. Nedense, ona her şeyi anlatmak istiyorum; kuzenlerim ve ailem dahil, aileme bile anlatmadığım şeyleri bile.

Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum ve soruyorum: "Quill benim biyolojik kızım olmasaydı, senin için bir şey değişir miydi?"

Gözleri şoktan büyümüyor. Aksine, sanki zaten biliyormuş gibi... sakın görünüyor. "Aileyi kan bağının belirlediğini düşünmüyorum," diyor sanki bu bir gerçekmiş gibi. "Ben ailemi biyolojik olarak benimle akraba olmayan insanlarda buldum. Arkadaşlarımda. Kızında." Kararlı bakışları bana sabitlenmiş durumda.

O bunu yüksek sesle söylemiyor, ama ben de o listede benim adımın da yazdığına inanmak istiyorum.

"Sen onun babasısın," diye devam ediyor Willow, "ve aksini düşünen herkes kör ve beyinsizdir."

Onu daha sıkı tutuyorum. Bir anlığına gözlerimi kapatıp, daha önce hiç yüksek sesle söylemediğim bir şeyi söylemek için cesaret topluyorum. "Quill benim biyolojik kızım değil."

Keskin bir nefes alır. "Emin misin?"

"Test yaptırmadım, çünkü gerek yok." Ağzım birden kurur. "Quill'in annesiyle bir hafta sonu birlikteydim ve zamanlama uymuyor."

Bir an düşünür, kaşları hafifçe çatılır. "Başka bilen var mı? Kuzenlerin?"

Kafamı sallıyorum. "Onlara ya da ailemdeki diğerlerine güvenmediğimden değil. Hepsi Quill'i seviyor ve bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum." Yutkunuyorum, gerçek ortaya çıktığı için ciddiyeti daha da derinleşiyor. "Ama bu sırrı sadece benim taşımam gerekirken, onların da bu yükü taşımasını istemiyorum."

Willow'un yüzünde anlayışla parıldayan bir ifade belirir, elimi tutar ve parmaklarını benimkilerle birleştirir. "Tekrar söyleyeceğim Ray, sen hayatımın en güzel sürprizisin."

YENİ BİR SEÇİM

WILLOW

Altı ay sonra

"Başardın, Willowbean!" Nana, annem ve sürpriz sürpriz, lacivert takım elbise ve sarı kravatla gülünç derecede şık görünen Decent Joe ile oturduğu masaya ulaştığımda yanağımı okşadı. "Büyükbaban seninle gurur duyardı."

Zamanın hiçbir şeyden hızlı geçmediğini söylerler ve son birkaç ay bunun kanıtı oldu. Bu kadar kısa sürede bir ömür yaşamış gibi hissediyorum. Blooming Quill, bugün resmi olarak açıldı ve biz de büyük açılış törenini kutluyoruz. DJ, geçen Noel'de sonunda cesaretini toplayıp anneme çıkma teklif etti. Penny Hawthorne, Daisy ve Charles'ın kızı, altı aylık ve tek bir tantrumla tüm odayı kontrol altına alma yeteneğine bakılırsa, tam bir diva olma yolunda ilerliyor.

Bizim küçük böceğimiz ise, büyük kuzen rolünü, göğsümü gururla dolduran bir kararlılık ve tutkuyla üstlendi. Hâlâ konuşmak yerine işaret dilini tercih ediyor, ama ara sıra babasına gerçek kelimelerle cevap veriyor. Bunun ona ne yaptığını biliyorum, o sesli bir şey söylediğinde tüm dünyası değişiyor.

"Sana bir şey aldım." DJ'in sesi beni düşüncelerimden koparıyor ve ceketinden küçük kare bir kutu çıkarıyor. "Önemli bir şey değil."

"Bana hediye mi aldın?" Gerçekten şaşırmış bir şekilde gözlerimi kırpiyorum. "DJ, gerek yoktu." Ama ellerim çoktan gümüş renkli ambalaj kağıdını açmaya başlamış bile. Kapağı kaldırdığımda kalbim duruyor. İçinde, yumuşak bir kumaşın üzerine yerleştirilmiş iki tane tığ işi ayçiçeği anahtarlık var. Parmaklarımla narin iplikleri okşarken boğazım düğümleniyor.

"O dönme dolapta o ayçiçeklerini bırakanın sen olduğunu biliyorum." Sesi nazik ve düşünceliydi, bana şunu hatırlattı

neden bu kasabada en sevdiğim insanlardan biri olduğunu. "Sonra Quill ile gelmeye başladın ve iki kişi oldunuz. Yani biri senin için... diğeri de kızın için."

Kızım.

Bu iki kelimenin neden ciğerlerimdeki havayı boşalttığını bilmiyorum. Belki de ondan çıktığı için çok doğru geliyorlar. Belki de kendimi bu role ait olmadığımı ikna etmek için çok zaman harcadığım içindir.

Kendimi toparlayamadan, annem ellerini çırparak, gözleri parlayarak, "Sen ve Ray burada evlenen ilk çift olsanız ne kadar harika olurdu?" der.

İşte, son birkaç aydır tırmanan diğer konu da bu. Ailelerimiz, Ray ile benim ilişkimizi bir sonraki aşamaya taşımaya resmen takıntılı hale geldi. Bunun nedeni, düğün mekanını ayarlamamız ve herkesin fikir üretmeye başlaması mı, yoksa sadece sıkıldıkları ve parti vermek için bir neden aradıkları için mi, bilmiyorum. Her halükarda, büyük günümüzün ne zaman olacağı sorusu olmadan tek bir gün bile geçiremiyorum.

"Anne, sana söyledim, Ray ve ben acele etmiyoruz," diyorum, sinirlenerek. "Şu anda işimize odaklanıyoruz."

"Bu tamamen saçmalık." Nana kollarını kavuşturarak alaycı bir şekilde söylüyor. "İkiniz birlikte yaşıyorsunuz ve ne kadar mutlu olduğunuzu görünce, eminim yatakta da bir şeyler yapıyorsunuzdur..."

"Nana!" Nefesim kesilirken yüzüm alevler içinde kalır. "Aman Tanrım."

O ise hiç aldırmadan eliyle beni uzaklaştırır. "Ne? Annen ve DJ'in yapmadığını mı sanıyorsun..."

"Hayır. Hayır. Kesinlikle hayır." Ellerimi kulaklarıma kapatıyorum. "Bunu dinleyemem." Beni daha fazla travmatize etmeden kaçıyorum ve doğrudan kız arkadaşlarıma yanına gidiyorum.

"Ne oldu?" Daisy, yanındaki koltuğa otururken sorar.

"Hiçbir şey. Her zamanki çılgınlık." Nefesimi veriyorum. "Ailem Ray ve benim dün evlenmemizi istiyor."

"Onları suçlayabilir misin?" Elodie omzunu kaldırır. "Siz ikiniz Cherrywood'un en mükemmel, bayılmaya değer çifti gibi görünüyorsunuz."

Gözlerimi kısarak mırıldanırım, "Bütün bunların sahte olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Yani hala *bu* hikayeye sadık kalıyoruz?" Violet kaşlarını kaldırır.

İnlerim ve elinden hors d'oeuvres tabağını alırım. "Bunların içinde ne var? Çünkü açıkça görülüyor ki, toplu halüsinasyonlara neden oluyorlar."

Daisy öne eğilir ve elini benimkinin üzerine koyar. "Wills, bir saniye için bunun nasıl başladığını, Ray ile nasıl bir araya geldiğinizi unut. Sadece şu anda sahip olduklarını düşün."

Boğazım düğümlenir ve elini çekerim. "Sana zaten söyledim... öyle değil."

Daisy hastaneden taburcu olduktan sonra, arkadaşlarım bana bir tuzak kurdular ve Raymond ile olan belirsiz ilişkim hakkında gerçeği itiraf etmek zorunda kaldım.

"Sadece..."

"Lütfen seks deme." Daisy gözlerini devirerek inledi. "O adamın her gittiğin yerde sana bakışları, bu sadece seks değil. Ya çok körsün ya da ciddi bir inkâr içindesin, Wills."

Ben tartışmaya başlamadan önce, başını eğdi ve ben de bir kelebek ışığa uçar gibi onun bakışını takip ettim. Raymond açık hava barının yanında durmuş, kuzenleriyle derin bir sohbete dalmıştı. Ama gözleri? Gözleri *benim* üzerimdeydi.

O... yıkıcı görünüyor. Etkinlik planlayıcıları, temaya ve mekana uygun olması için bu büyük açılışı gerçek bir düğün gibi göstermek için ellerinden geleni yaptılar. Ray dahil tüm erkekler fildişi renkli takım elbise giymişler. Ray'in koyu renk saçları hafifçe dağınık ve yakalarında beyaz güller takan diğer erkeklerin aksine, Ray'in yakasında tüy şeklinde bir iğneyle tutturulmuş küçük bir ayçiçeği var.

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Damat gibi görünüyor. Parmaklarım elbisenin ipek kumaşını sıkıca kavriyor ve o etrafta olduğunda kalbim saat gibi hızla atmaya başlıyor.

Kes şunu, Wills.

Kendimi zorla başka yere bakmaya zorluyorum.

Violet boğazını temizler. "Ve sen bunun sadece seks olduğunu mu söylüyordun?" Nefes veririm. "Ondan hoşlanmadığımı hiç söylemedim."

Daisy başını sallar. "Charles ve ben hamileliğimin büyük bir bölümünü ayrı geçirdik çünkü o duygularını kabul etmekten çok korkuyordu. Umarım sen aynı hatayı yapmazsın, Wills."

Yavaşça, titrek bir nefes veriyorum çünkü içten içe bunun aynı şey olmadığını biliyorum. Charles, Daisy'yi seviyordu. Gerçek, resmi bir düğün yaptılar, "*ölüm bizi ayırana kadar*" gibi sözler içeren yeminler ettiler. İkisi de sonsuza kadar mutlu olacaklarına inanıyordu.

Ama Ray ve benim böyle bir şeyimiz yok. Aslında, o berbat makale olmasaydı, kimse nişanlandığımızı bilmezdi. Biz, artık sonuna yaklaşan bir durumun sonucuyuz.

* * *

"NEDEN BURADA SAKLANIYORSUN?" Raymond'un sözleri sessizliği yırtarak, yavaşça yanan bir melodi gibi zengin ve pürüzsüz bir şekilde yayılır. Dönüp baktığımda, onu kapı çerçevesine rahatça yaslanmış, papyonu çözülmüş, uçları yakasına dikkatsizce sarkmış halde buluyorum. Gömleğinin en üst düğmesi açık, bu da ona sinir bozucu derecede zahmetsiz bir görünüm kazandırıyor — sanki bayılmaya değer, destansı bir romantik filminden çıkmış gibi.

"Saklanmaktan kim bahsetti? Ben... takdir ediyorum."

Loş ışıklı parti salonuna adım attı. "O zaman seni durdurmayacağım."

Bu kesinlikle takdir edilmeye değer."

Onun bakışlarını takip ediyorum, yüksek V şeklindeki tavanı, açıkta kalan ahşap kirişleri ve yukarıdan sarkan avizelerin yumuşak ışığını içine alıyor. Yerden tavana kadar uzanan beyaz perdeler, açık veranda kapılarından gelen gece esintisiyle hafifçe dalgalanıyor.

Personel çoktan temizliği tamamlamış. Masalar yine bembeyaz örtülerle kaplanmış, masa süsleri kusursuz bir hassasiyetle düzenlenmiş. Her şey el değmemiş gibi görünüyor — boş bir tuval, bir sonraki bölümü bekliyor. Raymond masalardan birinden bir mum alıyor ve çakmağını açıyor, küçük alev yüzünü aydınlatırken o da alevin tutuşmasını izliyor.

"Harika bir etkinlikti." Sözlerimi ağzımdan alır.

Yutkunuyorum. "Öyleydi."

"Ve sen muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkürler."

O gün damatlar gibi görünen erkekler gibi, biz kızlar da gelinlerin kıskançlığını uyandıracak elbiseler giymiştik. Elixir Estates'in stilisti, kızıl saçlarıma yakışacağını söyleyerek bana şampanya rengi bir elbise seçti. Saçlarım, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için tüm zamanımı telefonda geçirirken, gözlerini bile kırpmadan sabırla çalışan bir kuaför ekibi tarafından ustaca şekillendirildi.

"Daha uzun kalmayı mı planlıyoruz? Öyleyse, annem ve babamdan bu gece Quill ile bizim evde kalmalarını isteyebilirim."

Nefesim kesildi. *Bizim* evimiz. Bunu çok kolay söylüyor, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi, sanki ben her zaman onun hayatının bir parçasıymışım gibi.

"Ray..." Boğazım düğümlenir, her şeyin ağırlığı üzerime çökmüş gibidir. Bütün gün bir kenara ittiğim sözler yüzeye çıkmaya başlar. O da farkında mıdır? Bugünden itibaren, anlaşmamızın tüm şartları yerine getirilmiş olduğunu? Ama içimi kemiren soruyu sormak yerine, sesim bozulur ve itiraf etmeye korktuğum gerçeği ele verir. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi, her zaman yapman gerektiği gibi harika bir iş yürüt." Parmakları yanağımı okşayarak gevşek bir bukleyi kulağımın arkasına koyarken, kalbimin göğüs kafesimden dışarı çıkmak için çabaladığını hissediyorum.

"Gerçekten... gelecek hakkında konuşmayacak mıyız?"

O hiç irkilmiyor, gözünü bile kırpmıyor. Sanki benim bu soruyu sormamı bekliyormuş gibi. "Bugün güzel bir gündü, Willow." Sesi sakın, kararlı, ama bu ölçülü sözlerin altında başka bir şey var, söylenmemiş, daha ağır bir şey. "Birlikte inanılmaz bir şey inşa ettik. Bu geceyi başka bir şey hakkında konuşarak geçirmek mi istiyorsun?"

"Konuşmazsak aptalca olmaz mı? Gerçeklere göz yummak, onları değiştirmez."

Sonunda, gözleri benimkilere sabitlenmiş halde çenesinde hafif bir seğirme oldu. "Gerçekliğimiz, geleceğimiz her gün değişiyor, Firefly. Şu anda yaptığımız seçimler, önümüzdeki günleri şekillendiriyor." Bana yaklaştı, varlığı hem rahatlatıcı hem de eziciydi. "Sen ve ben, başka bir seçim yapabiliriz..."

"Yapma. Lütfen, söyleme." Sesim çatlar. "Yapamam, Ray. Bunun nasıl biteceğini bilmiyormuş gibi davranamam."

Çünkü biliyorum. Her zaman biliyordum. Onunla ve Quill'le geçirdiğim her an, kendime mutlu olmanın sorun olmadığını söyledim, çünkü bir son tarihimiz vardı. Ama şimdi, bunun daha fazlası olabileceğine inanırsam, onu zaten sevdiğim gibi sevebiliyormuşum gibi davranırsam, o gittiğinde kırık kalbimin parçalarını toplayamayacağım.

Ve o gidecek.

Raymond sevdiği şey için savaşabilir. Sevdiği insanlar için dağları yerinden oynatabilir. Ama bir noktada, kendisi gibi ona ulaşmaya cesaret edemeyen birinden daha fazlasını hak ettiğini anlayacaktır.

"Sadece bunu güzel bir şekilde bitirmek istiyorum," diyorum. "Bunu güzel bir şey olarak hatırlamam lazım."

"Bunun bir son olduğunu mu düşünüyorsun, Willow?" Başparmağı çenemi okşayarak, bakışlarını karşılamak için çenemi yukarı kaldırıyor. "Bu senin ilk hatan." Sözleri göğsümün derinliklerine yerleşiyor, nasıl tutacağımı bilmediğim bir acı. Eğilip alnıma en yumuşak öpücüğü kondurduğunda, neredeyse yıkılıyorum.

"Ray, lütfen..."

"Şşş. Sana göstermek istediğim bir şey var. Benimle gel." Sıcak parmakları benimkileri kavrayarak beni sessiz koridorda ilerletir ve sonunda bir kapının önünde durur. Altın plaketi okuduğumda nefesim kesilir: Willow Pershing.

"Bunu sen mi yaptın?" Ona döndüm çünkü bu odanın benim ofisim olması gerektiğini biliyordum, ama kimse bunu bu kadar resmi hale getireceğinden bahsetmemişti.

Küçük bir baş hareketiyle onay verdikten sonra, panele bir anahtar kartı bastırıyor. Yumuşak bir bip sesi sessizliği yankılıyor. Raymond önce içeri giriyor, sonra dönüp beni bekliyor. Bu odaya en son girdiğimde, mobilyalar henüz teslim edilmemişti ve odada sadece dört duvar vardı.

Şimdi ise bir rüyaya girmiş gibi hissediyorum. Mekan, her yönüyle bana göre tasarlanmış, modern ve yumuşak bir kadınsı karışımla dekore edilmiş. Pencerenin yanında şık bir maun masa ve arkasına özenle yerleştirilmiş rahat bir sandalye var.

, üzerinde açık sarı bir kanep ve üzerine özenle serilmiş örgü bir battaniye var.

Ayaklarım beni şömineye doğru götürüyor, şömine rafı çerçeveli fotoğraflarla dolu. Elimi uzatıp parmaklarımla ilk çerçevenin kenarlarına dokunuyorum — bu, büyükbabam ve benim, şu anda onun anma bankının bulunduğu dere kenarında çekilmiş bir fotoğrafımız. Bir sonraki fotoğraf, küçük, kusurlu ve çılgın Noel'lerimizden birinde çekilmiş, annem, büyükannem ve benim fotoğrafımız. Daisy'nin bebek partisinde çekilmiş, benim ve arkadaşlarımla fotoğrafı da var.

Bu fotoğrafları nasıl ele geçirdi ki?

Hatırlamadığım bir fotoğraf gördüğümde gözlerimi hızla kırpiyorum. Quill ve ben, aynı mavi pijamaları giymiş, çimlerin üzerinde oturmuşuz, aramızda Captain Lick uzanmış, dili mutluluktan sarkmış. Yüzlerimizdeki saf mutluluk görünce göğsüm sıkışıyor. Sonra son fotoğraf var: Raymond, Quill ve ben, onun doğum gününde. Yutkunuyorum, duyguların dalgaları üzerime çöküyor.

Ondan daha mükemmel bir erkek bulamayacağını biliyorsun.

Sanki içimdeki sesi haklı çıkarmaya kararlıymış gibi, Raymond masanın arkasına geçip çekmecelerden birini açıyor. Geri döndüğünde, gümüş kağıda sarılmış küçük kare bir hediye kutusu tutuyor.

"Quill ve ben senin için bir şey hazırlattık ve bu gece onu görmem gerektiğine dair çok net talimatlar aldım."

Oh, benim böceğim.

Raymond beni kanepeye götürür ve bir düğmeye basarak elektrikli şömineyi çalıştırır ve odayı yumuşak bir ışıkla doldurur. "Aç şunu."

Tereddüt ediyorum. Kutuya uzanırken ellerim titriyor. "Korkuyorum."

"Neden korkuyorsun? Kesinlikle nişan yüzüğü değil, çünkü onu sana çoktan verdim."

"Bu hiç komik değil!" Ama parmaklarım otomatik olarak elimdeki güzel yeşil safir yüzüğe kayıyor, tüm kamuya açık etkinliklerde taktığım yüzüğe.

"Tamam, şaka yapmıyorum. Mücevher değil. Bu yardımcı oldu mu?"

Ona gözlerimi kısarak baktım ama yine de ambalaj kağıdını yırttım.

"Bunların hepsi Quill'in fikriydi, ben hiçbir şey yapmadım."

Elimde tuttuğum Cherrywood'un dönme dolabının minyatür versiyonuna bakarken nefesim kesildi. Kabinler bile son yenileme çalışmalarına uygun olarak boyanmıştı. Raymond öne eğildi ve yan tarafındaki küçük bir kolu işaret etti.

"Çevir."

Parmaklarımla kolu çeviriyorum ve dönme dolap, müzik kutusu gibi yavaş ve sabit bir şekilde hareket etmeye başlıyor. Kabinler yer değiştirirken tam bir tur atıyor.

"En üsttekine bak."

Yaklaşıp baktığımda, biri uzun kıvılcı saçlı, diğeri sarı bukleli, her ikisi de elinde ayçiçeğı tutan iki küçük heykelcik gördüm. Gözlerim bulanıklaştı. "Ray..."

"Quill için ne kadar değerli olduğunu, benim için ne kadar değerli olduğunu bilemezsin, Willow."

İçgüdüsel olarak kollarımı ona doladım, yüzümü göğsüne gömerek titriyordum. Raymond tereddüt etmeden beni yakaladı, sağlam tutuşuyla beni yerinde sabitledi. Parmaklarım çaresizce gömleğine tutundu, sanki bırakırsam tamamen parçalanacakmışım gibi.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Sesim titriyor.

Onun alçak gülüşü içimi titretir, parmakları sırtımda yavaş, yatıştırıcı daireler çizer. "Hiç de değil."

Sonunda başımı kaldırdığımda, bakışları benimkilere kilitlenir. Başparmağıyla yanağımdaki gözyaşını siler. Onu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum, tüm bunları hak etmek için. Yine de, içimdeki acımasız, gerçekçi bir yan, bunun sonsuza kadar süreceğine inanmayı reddediyor.

GÜÇLÜ OLMA ARZUSU

RAYMOND

Bir şeyler ters gidiyor.

Gözlerimi açmadan önce hissediyorum. Yanımdaki yatak boş ve soğuk, Willow'un Quill'in uyanıp onu burada görmemesi için aceleyle çıkıp dağınık çarşafı bırakmış olduğu türden bir durum değil. Ona yüzlerce kez kızımın kış uykusuna yatan bir ayı gibi uyuduğunu ve uyanıp Willow'u yatağında bulma ihtimalinin çok düşük olduğunu söyledim. Ama o lanet kadın asla dinlemiyor.

Ama bugün öyle değil. Hayır, bu farklı.

Oturup odayı gözden geçirirken bu his göğsümün derinliklerine yerleşiyor. Elimi saçlarımın arasından geçirip yanımdaki düzgünce *yapılmış* yatağa tekrar bakıyorum — dağınık değil, aceleyle terk edilmiş gibi de değil.

Onun tarafındaki komodine bakmak için döndüğümde midem düğümlenir. Onun eşyalarını toplamaya başladığım yer — dudak kremi, gece kremi, okuduğu kitap — şimdi tamamen boştur. Sanki hiç buraya gelmemiş gibi her şey silinip temizlenmiştir.

Siktir. Olamaz.

Yorganı üzerinden atıp, büyük adımlarla Quill'in odasına doğru yürüdüm. Kapıyı ittiğimde gıcırdadı ve orada, yeni peluş midillisini kollarının arasına almış, derin uykuda yatıyordu. Burnumdan nefes verip sol kanada doğru yöneldim. Willow'un yatak odasının kapısı kapalıydı. Bir kez vurdum... sonra bir kez daha.

Dudaklarım bir an için seğirir, onun evimde geçirdiği ilk akşamı ve benim bu odanın dışında durduğumu hatırlarım. Her şey ne kadar da değişmiş...

Kapı kolunu çeviriyorum.

Kalbim, onu bir kez daha duştan çıkarken, onu zar zor örten havluya sarılmış, Captain Lick'in peşinde koşarken bulmayı diliyor. Ama beni karşılayan hiçbir şey yok.

Duşun sesi yok. Captain Lick'in koşturma sesi yok. Her zaman bıraktığı mandalina kokusundan eser yok.

Kalbim hızla çarparak odayı tarıyorum. Her şey mükemmel durumda, o kadar mükemmel ki, oda hiç kullanılmamış gibi görünüyor. Makyaj masasındaki cilt bakım ürünleri yok. Tüm yüzüklerini ve bileziklerini sakladığı mücevher kutusu ortada yok. Hatta geceleri Captain Lick'i sarmak için kullandığı battaniye bile yok. Burada kalan tek şey, büyükbaba Will'in aldığı köpek yatağı.

Şifonyerin kenarını sıkıca tutuyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor.

Ne yaptın sen, Firefly?

Gerçekten de... kızım ve ben uyurken öylece çekip gitti mi?

Nefesim düzensizleşir, öfke ve incinmişlik gibi daha keskin bir duygu içimde çatışır. Taahhütlerden korktuğunu biliyorum, ama açıklama yapmadan kaçmak... Willow Pershing'in yapacağı bir şey değil. O ayakta durur, yüzü kızarana kadar tartışır, kavga eder, ama ben burada tek başıma kalırım. Kapıya doğru dönerim, telefonumu alıp onu aramaya ve eve geri getirmeye hazırdım ki, onu görürüm.

Masada duran, kenarları hafifçe kıvrılmış tek bir kağıt. Üstünde altın kabartmalı, tanıdık yeşil sayfa, Blooming Quill yazıyor, düğün malikanesinin kırtasiye malzemelerinin bir parçası.

Parmaklarım onu kavırıyor. Okumak istemiyorum, onun bıraktığı sözleri görmek istemiyorum. Bu mektubun sıradan bir veda mektubu olmadığını zaten biliyorum. Bu, Willow Pershing'in hayatımdan çıkıp gitmesidir.

Okumaya başlamadan önce bir kez nefes alıyorum.

Sevgili Ray,

Şimdiye kadar gittiğimi fark etmiş olmalısın.

Eminim üzgün, kızgın ve muhtemelen hayal kırıklığına uğramışsındır. İnan bana, ben de şu anda kendimle gurur duymuyorum.

Ama artık bunu yapamıyorum.

Seninle ve Quill'le geçirdiğim zamanlar için çok minnettarım. Burada nasıl ve neden olduğumu unutmak ve sadece var olmak çok kolaydı. Sanki

bunun bir parçası olmak için yaratılmışım gibi.

Sanki gerçekmiş gibi.

Hayatımın nasıl olabileceğini gösterdiğin için teşekkür ederim — eğer işler farklı olsaydı. Ama gerçek şu ki, işler farklı değil. Sahip olduğumuz şey, asla sahip olmamamız gereken mükemmel anlarla dolu, kusurlu bir dzenlemeydi.

İş rakibi olarak başladık. Quill ile bağ kurmamam, onu benimmiş gibi sevmemem gerekiyordu.

Sonra iş ortakları olduk.

Yine daha fazlası olmamamız gerekiyordu.

İnsanlarla dolu bir odada durup nişanlıymış gibi davranmamamız gerekiyordu.

Ve her şey o andan itibaren çığ gibi büyüdü.

Benim hayalimi kendi hayalinmiş gibi nemsedin. Yanımda duran birinin ne demek olduğunu, ben çok yorgun olduğumda parçaları toplamak için ne demek olduğunu bana gösterdin.

Benim için önemli olan aptalca şeylere önem verdin — dönme dolap, köpeğimin rahatı, ayekleri.

Bana güvenli hissettirdin, ait olduğumu hissettirdin ve bu yüzden gitmek zorundayım.

Sınırların ne zaman bu kadar bulanıklaştığını ve nerede başladığını bu beni korkutuyor Ray. Daha fazla kalırsam, neyin gerçek neyin sahte olduğunu ayırt edemeyeceğim.

Bana seçim şansım olduğunu söylemeye cüret etme, çünkü senin seçimlerin beni hem korkuttu hem de heyecanlandırdı, hayatta kalmayı bilmediğim bir şeyin eşiğine itti, ama bu benim yapamayacağım bir düşünüş. Yapamam.

Belki de bende bir sorun var, çünkü dışarıdan kendimi izleyen başka biri olsaydım, aptalca davrandığımı söylerdim. Buna tutunmam, sana tutunmam ve asla bırakmamam gerektiğini söylerdim.

Ama ben başkası değilim. Ben benim.

Taşınıyorum. Anneme ve büyükanneme gerçeği söyleyecek gücü bulana kadar birkaç gün Violet'in evinde kalacağım — bizim hakkımızda, sahte nişanımız hakkında, her şey hakkında.

Hayatımın en unutulmaz anlarını yaşattığın için tekrar teşekkür ederim. Son bir kez daha söyleyeceğim, ruh eşleri gerçek olsaydı, senin benim ruh eşim olmanı isterdim, Raymond Teager. Belki başka bir hayatta birlikte olabiliriz.

Sevgilerimle,
Senin Firefly'ın.

Orada ne kadar süre oturduğumu bilmiyorum, mektubu sanki zamanı geri alabileceğim gibi sıkıca tutuyordum. Sanki yeterince sıkı tutarsam, kelimeler kendiliğinden yeniden yazılacak ve hiç beklemediğim bir veda mektubu okumayacağım gibi.

Artık kızgın değilim, bunun yerine içimi kemiren bir acı var. Ben geleceğimizi hayal ederken, o bunun asla gerçekleşemeyeceğine kendini ikna ediyordu. Ben onunla yatakta tembel pazar sabahları hayal ederken, o ayrılacağı günü sayıyordu. Ve en kötüsü, bunu nasıl düzelteceğimi ve ona hiçbir yere gitmeyeceğimi nasıl göstereceğimi bilmiyorum.

"Baba?"

Gözlerimi kırıştıtarak, kapının yanında ayçiçeği desenli pijamalarıyla duran Quill'e bakıyorum. Onun sesini duymak hala beni etkiliyor. İlk kez konuşalı aylar oldu, ama her konuştuğunda, nefesim kesiliyor.

"Willow ve Kaptan Lick nerede?" diye işaret diliyle soruyor, küçük elleriyle soruyu şekillendiriyor.

Siktir.

Onu yıkmayacak bir gerçek versiyonu bulmaya çalışarak zorlukla yutkunuyorum. Ama çocuğuma yalan söyleyemem, bu konuda olmaz.

"Buraya gel, tatlım."

Sessizce yanıma gelir, kaşları endişeyle çatılmıştır. Çocuklar her şeyi anlar, bizim sandığımızdan daha fazlasını. Onu kucağıma alıp Willow'un hala onun kokusunu taşıyan boş yatağına otururum.

"Willow gitti," diyorum, sesimi yumuşak tutarak.

"Oh." Quill'in elleri durur, bir saniye sonra, "Ne zaman geri gelecek?" diye sorar.

Elimi yüzüme sürerek, sanki üstümden atamadığım bir yük gibi hissettiğim nefesimi dışarı veriyorum. "Bilmiyorum, Bug." Gerçek acı bir tada sahip. "O korkuyor."

Quill'in gözleri büyür. "Senden mi korkuyor?" diye işaret eder ve her şeye rağmen, boğuk bir kahkaha kaçır ağzımdan.

"Tam olarak benden değil." Saçlarını geriye doğru tararım. "Bizi kaybetmekten korkuyor." Kalmaktan, bunun gerçek olduğuna inanmaktan, bize ihtiyaç duyduğunda her şeyin yok olabileceğinden korkuyor.

Quill başını eğdi, alnı düşüncelere dalmış bir şekilde kırıştı. "Onu nasıl daha az korkutabiliriz, baba?"

Milyon dolarlık soru.

"Bilmiyorum, tatlım." Göğsüm sıkışır. "Ama bir fikrin varsa, dinliyorum."

Hemen cevap vermez, dişlerini alt dudağına geçirir, küçük yüzü derin bir konsantrasyonla buruşur. Küçük kızımın tüm cevapları bilmesini beklemiyordum, ama yardım etmek istediğini bilmek göğsümdeki sıkışıklığı biraz olsun hafifletiyor.

Sonra yüzü aydınlanır. "Dönme dolaba gidebilir miyiz baba?"

Saate bakıyorum. "Şimdi mi gitmek istiyorsun?"

Hevesle başını sallıyor.

Quill ve Willow'un dönme dolapla bir ilgileri olduğunu biliyorum, ama daha önce onların dünyasına hiç davet edilmemiştim.

"Willow'un korkusunu azaltmak için ne yapmamız gerektiğini biliyorum, baba."

Kızımı, kararlı küçük yüzünü, gözlerindeki mutlak inancı izliyorum ve Willow'u geri getirebilecek en ufak bir şans bile varsa her şeyi yapacağımı anlıyorum.

"Tamam. Hazırlanalım."

* * *

BİR SAATTEN AZ BİR SÜRE SONRA, kızımın elini tutarak bilet gişesinin önünde duruyorum. Dönme dolabın ışıkları parıltıyor, yavaş ve düzenli daireler çizerek dönüyor.

Decent Joe bizi görünce kaşlarını kaldırıyor. "Bu bir sürpriz. Willow olmadan Teager'ları görmeyi beklemiyordum."

"Merhaba DJ," diyorum. "Evet, bugün sadece biz varız."

Quill elimi çeker ve işaret eder, "Özel kabine ihtiyacımız var, baba."

İsteği Decent Joe'ya iletiyorum. "Willow'un özel gezintisine katılmak istiyoruz."

O başını sallar ve sakalını kaşıyarak bizi bir süre inceler, sonra başını sallar. "Üzgünüm Raymond, ama biraz beklemeniz gerekecek. Tekerlek her turda durmuyor."

"Acelemiz yok." Quill'i yakındaki bir bankın yanına götürürüm. "Willow'u buradan mı aramalıyız? Yoksa...?"

Buraya gelmenin Willow'u hayatıma nasıl geri getireceğini hiç bilmiyorum. Ama Quill başını sallar ve küçük sarı sırt çantasını göğsüne sıkıca sarar.

Sıra bize geldiğinde, kabine giriyoruz. Dönme dolap yükseliyor ve sonunda tepeye ulaştığında, hafif sarsıntı beni gerginleştiriyor.

"Sorun yok, baba." Küçük bir el benim elime dokunuyor, sanki beni sakinleştiriyormuş gibi. Kızıma dönüp bakıyorum, korkularına rağmen şimdi beni teselli eden minik kıza. "Yolculuk çok güvenli."

Willow'un kızımla tanıştıkları gün ona da aynı şeyi söylemiş olabileceğini düşünüyorum.

"Teşekkürler, Bug." Elini sıkıyorum. "Peki, Willow'u buradan eve nasıl getireceğiz?"

Sırt çantasının fermuarını açar ve plastik bir torbaya özenle sarılmış iki ayçiçeği çıkarır.

"Bir dilek tutmamız gerekiyor," diye işaret diliyle anlatır. "Önce ben yapayım, nasıl yapıldığını görebilirsin. Ama Willow bana dilek tutmanın yanlış bir yolu olmadığını söyledi. Dua etmek gibi bir şey. O yüzden çok endişelenme, baba. Sadece kalbinden gelerek yapman gerekiyor."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, sanki vücudumdan fırlayacakmış gibi hissediyorum. Quill'i her zaman korumam gereken biri olarak gördüm. Onu görünür ya da görünmez her şeyden korumak için, muhtemelen kızımı boğduğumu fark etmemiştim. Ama Willow... ona kendisi olabilmesi, kendi gücünü bulabilmesi için alan tanıdı.

Bir şey kesin: kızım bu dileğin Willow'u geri getirecek, korkularını silecek bir yol olduğuna inanıyorsa, ben de tüm kalbimle dileyeceğim. O, ayçiçeğini sıkıca tutarken, konuşmadan önce derin bir nefes alıyor.

"Sevgili Dilek Perisi," diye fısıldadı. "Bir gün sana babamdan ayrılmak istemediğimi, onunla, onun evinde mutlu olduğumu ve başka hiçbir yere gitmek istemediğimi söylemiştim. Keşke sen..."

Beni güçlü yap ki babama onu sevdiğimi söyleyebileyim. Ve sen benim dileğimi gerçekleştirdin. Çok teşekkür ederim.”

Onun bu sözleri içtenlikle söylemesini izlemek, sanki biri göğsümü sıkıyormuş gibi hissettiriyor... çok sıkı.

“Ama şimdi Willow korktuğu için gitti. Lütfen tekrar sihrini kullanır mısın? Lütfen ona babamla benim hiçbir yere gitmeyeceğimizi ve onu sonsuza kadar seveceğimizi söyler misin? Belki de neden bunu kendim söyleyemediğimi merak ediyorsundur. Ama ben bir çocuk olduğum için bana inanmayacağından ve babamın bunu doğru şekilde söylemediğinden korkuyorum.”

Son kelimelerde sesi titriyor.

"Babam bir keresinde bana 'seni seviyorum'un sonsuza kadar demek olduğunu söylemişti. Willow'a bizim de bunu kastettiğimizi söyleyebilir misin... hepimizin birlikte olması için?"

Ayçiçeğine üfleyerek dileğini rüzgara gönderir ve sonra bana döner. "Sıra sende, baba. Utangaçsan, yüksek sesle söylemek zorunda değilsin."

Sözsüz dilemek daha kolay olabilir, ama ben bunu yapmak istemiyorum, en azından böceğim veya Willow söz konusu olduğunda. Her santimetreyi sözlerle doldurmak istiyorum — net sözlerle, böylece uçümüz arasında herhangi bir korkuya yer kalmasın.

"Sevgili Dilek Perisi," diye başlıyorum. "Bu işin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum, ama kızlarım sana inanıyorsa, ben de inanırım. Kızıma konuşma cesareti verdin, şimdi de Willow için aynısını yapmanı istiyorum." Boğazım düğümleniyor. "Onu eve getirmeme yardım et. Ona bizimle birlikte olduğunu, artık korkmasına gerek olmadığını göster."

Gözlerimi açtığımda, Quill'in yüzünde kocaman bir gülümseme var ve fısıldıyor, "Şimdi çiçeğe üfle, baba."

Yavaşça nefes verip dileğimi gönderiyorum.

"Çok iyi yaptın. İşe yarayacak."

AYÇİÇEĞİ KIYAMETİ

WILLOW

"Bir ay oldu, Wills. Cidden hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam edecek misin?"

Elodie yanımdaki kanepeye oturur, ama ben bakışlarımı dokunulmamış margaritama sabitlerim, parmağımla bardağın kenarındaki tuzu karıştırırım.

Ray'in evinden ayrılalı yirmi dokuz gün ve on saat oldu. Kendime ait olamayacak kadar iyi hissettiren bir hayattan kendimi kopardığımdan beri. Eşyalarımı topladığımdan beri — tamam, kaçtığımdan beri — ve köpeğimin beni birinci derece aptallık yapmışım gibi bakmayan tek kişi olduğu Violet'in misafir odasına taşındığımdan beri.

Aynı zamanda arkadaşlarımla gizlilik anlaşması yaptığım gündü.

Bir yaz, biz henüz gençken Daisy'nin verandasında otururken, Violet gizlilik anlaşması yapmak gibi parlak bir fikir bulmuştu. Her birimiz hayatımız boyunca bir kez, diğerlerinin sorgusuz sualsiz yerine getirmesi gereken bir istekte bulunabilecektik. Hatta birbirimizin küçük parmaklarını üfleyip anlaşmamızı perilere onay için gönderdik.

Benimkini kullanacağımı hiç düşünmemiştim, ta ki... kullanana kadar.

Arkadaşlarımdan kararımı engellememelerini istedim ve onlar da buna saygı gösterdiler. Ama sanırım bir ay, gençlerin gizlilik anlaşmalarının yasal sınırlamaları için yeterli bir süre.

Violet, yüzünde öfke dolu bir ifadeyle, elinde bir sürahi margarita ile verandaya doğru büyük adımlarla yürüdü. "Hâlâ inkar aşamasında."

Gözlerimi devirdim. "İnkâr etmiyorum. Ray ve benim bir iş anlaşmamız vardı ve o sona erdi. Neden herkesin bunu kabul etmesi bu kadar zor, anlamıyorum."

Ama bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, zihnimin derinliklerinde bir ses fısıldıyor: "*Neden kalabalığa vaaz vermeden önce buna inanmaya başlamıyorsun, Wills?*"

Bu soru göğsümü bir mengene gibi sıkıştırıyor, ama ben onu uzaklaştırıyorum.

Violet etkilenmemiş bir şekilde gözlerini kısar. "Bu saçmalık. Korkuyorsun, bunu anlıyoruz. Ama bu kadar iyi bir şeyi sırf seni korkutuyor diye bırakacak kadar aptal olacağını hiç düşünmemiştim."

Ağzımı açarım, tartışmaya hazır, bir şey söylemeye hazır, ama Daisy benden önce davranır. "Quill'i görmezden geldiğine inanamıyorum, Willow."

Sanki biri göğüs kafesimin içine uzanıp sıkmış, nefesimi kesmiş ve göğsümü dayanılmaz bir şekilde ağrıtmış gibi hissediyorum. Quill'in evinden aniden kaybolmam konusunda şaşırtıcı derecede sakin olduğunu bilmesem ağlardım.

O ilk gece, ben mahvolmuştum. Her saniye acı verici bir şekilde uzayıp gidiyordu. Akşam yemeğinden sonra pek çok akşamını onunla kıvrılmış, sürekli büyüyen resimli kitap yığınının kitapları okuyarak geçirmiştim. Bazı geceler, bir sayfayı bile bitiremeden, o birdenbire başka bir konuya atlayıp, aklına ne gelirse onu işaret diliyle anlatıp fısıldamaya başlardı ve o evde her şey gibi, bu rutin de ben farkına bile varmadan hayatımın bir parçası haline gelmişti.

Onu ve o anları çok özleyorum.

Neredeyse pes edip Büyükbaba Will'i arayacaktım, böylece video görüşmesinde onunla birkaç dakika gizlice konuşabilir, sesini duyabilir, işaret diliyle konuşurken küçük ellerinin hareketlerini görebilir ve en önemlisi, onun iyi olduğundan emin olabilirdim. Ama sonra telefonum çaldı.

Bir sesli mesajdı. Ray'in numarasıydı, ama Quill'in sesiydi.

Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi benimle konuştu, küçük sesi telefondan çınlıyordu. Bana gününü anlattı, Kaptan Lick'i sordu ve sonra, görüşmenin sonuna doğru, gizemli bir şey söyledi, ben gittiğimden beri her akşam mesajlarında fısıldadığı bir şey.

"Willow, babam ve ben senin için dua ediyoruz ve korkun azalana kadar dua etmeye devam edeceğiz. Bizim burada seni beklediğimizi bil yeter."

Sonsuz bilgeliği ve parlak kalbi olan bu küçük kız, bu sözlerin benim için ne kadar önemli olduğunu nasıl biliyor?

Her gece, sesli mesajlarına cevap veriyorum, ona günümün nasıl geçtiğini anlatıyorum, hala burada olduğumu, hala onu dinlediğimi bilmesini sağlıyorum. Ama

Önemli kısımları atlıyorum — tek başıma uyandığımda göğsümdeki boşluk hissini, ellerimin orada olmayan bir şeye uzanışını, onu ve babasını o kadar çok özlediğim ki fiziksel olarak acı çektiğimi, ama yine de ona Raymond'u sormayı başaramadığımı.

Babasının sesli mesajlarımı dinleyip dinlemediğini ya da dinledikten sonra hemen sildiğini, beni hayatından benim onu terk ettiğim kadar kolayca sildiğini sormaya cesaret edemiyorum.

"Onu gördün mü... ya da onu?"

"Evet," Daisy bir süre düşündükten sonra soruma cevap veriyor. "Quill Penny'yi görmek istedi, bu yüzden Charles ve ben dün akşam Ray'in evine yemeğe gittik." Kafasını eğip, dikkatlice beni izleyerek, anlamlı bir duraklama yapıyor. "Pergola altında mangal yaptı, bu arada, senin ayak izlerin hala orada."

Kahretsin.

Boğazım aniden sıkışır, zorlukla yutarım. "Onlar nasıl?"

Aslında sormak istediğim şey "Beni özleyenler mi?" ama bunu yüksek sesle söyleyecek kadar cesur değilim.

"İyi görünüyorlardı. Ama oraya vardığımızda Ray ve Quill, dedem Will'e bahçede ayçiçekleri dikmesine yardım etmek için dizlerine kadar çamura batmışlardı."

Gözlerimi kırptırırım. "Ayçiçekleri mi?"

O başını sallar. "Ve sadece bahçede değil. Evdeki her vazoda da vardı, sanki gelecekteki bir ayçiçeği kıyameti için stok yapıyorlarmış gibi."

Göğsümde garip bir baskı oluşur, o kadar sıkı ki nefesimi keser. Quill'in sözleri kafamda yankılanır. *Babam ve ben seni arzuluyoruz.* Gerçekten arzuluyorlar mıydı...?

Hayır. Bu mantıklı değil.

Ama bu düşünce kafamdan çıkmıyor. Ayçiçekleri, Quill'in bana sürekli sesli mesajlar göndermesi, Ray'in ona durmasını söylememesi.

"Ayçiçekleriyle dönme dolaba gitmiyor musun?" Elodie bana dikkatle bakıyor.

Arkadaşlarım, dönme dolabın benim düşünme yerim olduğunu biliyorlar. Ama onlara dileklerden hiç bahsetmedim. İlk başta, bunu yüksek sesle söylemek çok saçma gelmişti, sanki dünya

. Sonra zamanla, bu benim için kişisel, kutsal bir şey haline geldi, sadece Quill ile paylaştığım bir şey.

"Onlara dilek tutuyorum."

"Ayçiçekleri mi?" Vi'nin gözleri endişe verici bir şekilde büyür.

Başımı sallarım. "Karahindibalar dileklerimin ağırlığını taşıyamayacak kadar kırılgan ve perilere hediye etmek için fazla sıkıcı görünüyor." Dudaklarımı sıkıştırıp başımı sallarım. "Ayçiçekleri... doğru görünüyor."

Bir an sessizlik olur ve sonra, ben hazırlıklı olamadan Violet bana atlar ve beni sıkıca kucaklar.

"Biliyordum! İtiraf etmek istemediğin kadar bana benzediğini *biliyordum*, Wills." Sanki uzun süredir devam eden bir tartışmayı kazanmış gibi konuşuyor.

Beklenmedik bir kahkaha boğazımdan yükselir ve her şeye rağmen kendimi gülümserken bulurum.

"Peki, Raymond ayçiçekleriyle ne yapıyor?" Elodie'nin sorusu, durgun suya atılan bir çakıl taşı gibi, içimde gerginlik dalgaları yaratıyor.

Masadaki herkesin gözleri, alt dudağını ısırarak tereddüt eden Daisy'ye çevrilir. "Ray'in kuzenlerine, sabah görüşmelerine geç kaldığını çünkü önce şehir merkezine gitmesi gerektiğini söylediğini duydum."

Elodie'nin keskin nefes alışığı, sessizliği bozan ilk ses olur. "Sence o..." diye başlar, farkına vararak gözlerini kocaman açar, "dönme dolaba gidiyor, değil mi?"

Aklımdan yüzlerce şey geçiyor ama hiçbirine tutunamıyorum. Dokunulmamış margarita bardağımı sıkıca kavıyorum, parmaklarım yoğunlaşmadan dolayı soğuk ve nemli.

Neden orada olsun ki?

Zamanla Ray ve Quill'in hayatlarına devam edeceklerine kendimi ikna etmiştim. Quill'in sesli mesajlarının sıklığının azalacağına. Sonunda, onun parlak küçük dünyasının benim yokluğuma uyum sağlayacağına. O günden korkuyordum, tüm varlığımla ondan çekiniyordum, ama geleceğine inanıyordum.

Ama işte buradalar, bekliyorlar, *beni* arzuluyorlar.

Violet elini omzuma koydu. "Wills, gizlilik anlaşmasını yapan benim, biliyorum, ama bunu yapamam. *Yapmayacağım*

bunu yapmayacağım. Burada oturup, hayatının aşkından uzaklaşmanı izleyemeyiz. O adam... O, senin ona geri dönmen için dilek tutmak için dönme dolaba gidiyor." Elini sıkıyor, tırnakları derime batıyor. "Kaç kişinin tüm hayatını böyle bir şeyi aramakla geçirdiğini biliyor musun?"

Nefesim kesildi. "Bunu kesin olarak bilmiyoruz," diye mırıldandım, kendimi bile ikna edemedim.

"Wills." Daisy öne eğilir. "Ray ve Quill'le olduğun kadar mutlu hiç olmamıştın. Hepimiz gördük. Biz de öyle olacağını düşündük... eninde sonunda."

Ona yanıldığını söylemek istiyorum. Hayatımın, kalbimin ikisi etrafında dönmediğini. Uzaklaşmanın doğru seçim olduğunu. Güvenli seçim olduğunu. Yapmam gerekeni yaptığımı.

Ama bu sözler ağızımdan çıkmıyor, çünkü gerçek şu ki, arkadaşlarım haklı.

Onlarla birlikteyken mutluyum.

Ama böyle bir mutluluk... korkutucu.

Sonunda konuşmaya başladığımda sesim titriyor. "Korkuyorum," diye itiraf ediyorum. "Her şeyi kaybetmekten korkuyorum — onu, Quill'i, ikisiyle birlikte hissettiğim şeyleri. Ya kendime bunu izin verirsem ve bir gün her şeyi kaybedersem... onları kaybedersem?"

Elodie elimi sıkıyor. "Ama... ya kaybetmezsen? Raymond hiçbir yere gitmeyecek gibi görünüyor Willow, sen olmadan olmaz."

Vi, sessiz bir kadeh kaldırarak margaritayı kaldırır. "Hayat risk almaktır, Wills. Risk almayı bıraktığın gün, yaşamayı da bırakırsın." Gözleri benimkilere kilitlenir, ciddi ve sarsılmaz. "Peki, onunla konuşacak mısın?"

Bir saniye boyunca ciğerlerim nasıl çalışacağını unuttu. Etrafımdaki hava, önümdeki seçimin ağırlığıyla yüklü, yoğun hissediliyordu. Bir saniye. İki. Üç. Ve sonra, titrek bir nefesle, hayatımın en yavaş, en korkutucu baş sallamasını yaptım.

Etrafımda toplu bir tezahürat patlak verir.

"Aklını başına toplayacağını biliyordum." Elodie gülümser ve dizimle dizime hafifçe vurur.

"Senin adına çok mutluyum, Wills." Vi beni o kadar sıkı kucaklar ki, elimdeki içki sallanır.

Bir aydır ilk kez, arkadaşlarımla sıcaklığı ve sarsılmaz destekleriyle kendimi rahat bırakınca göğsüm biraz hafifledi. Tam nefes alabileceğimi düşünürken, Vi geri çekildi, gözleri parlıyordu.

"Tamam, şimdi *siz*e büyük bir haberim var."

"Neymiş o?" diye soruyorum, hala kendi duygusal iniş çıkışlarımı sindirmeye çalışırken.

Daisy'ye, sonra El'e bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Bir süre önce tarot falcısı Nori'yi davet ettiğimi hatırlıyor musunuz?" Vi, üçümüz de onaylayarak başımızı sallayana kadar bekliyor. "O zaman, yakında ruh ikizimle tanışacağımı söylediğini de hatırlıyor olmalısınız."

Bu sefer başımı yavaşça sallıyorum, korku ve merak kontrolü ele geçirmek için savaşıyor. "Şey... evet..."

"Onu buldum." "Ne?"

Nerede?"

Daisy, Elodie ve ben aynı anda soruyu sorduk.

Ağzının köşelerinde yavaş, muzip bir gülümseme belirir. "Bir internet sitesi aracılığıyla."

"Vi!" diye haykırıyorum. "Arkadaşlık sitelerinin saçma sapan ve son derece tehlikeli olduğunu söylediğini sanıyordum."

O da sırtarak cevap veriyor. "Öyle. Ama bu *sıradan bir* arkadaşlık sitesi değil. *Find Your Soulmate* adlı bir uygulama. Çok karmaşık bir algoritma kullanıyor ve katılımcılara kapsamlı bir anket doldurarak onlara en uygun eşlerini buluyor. Ve gerçekten en uygun eşlerini buluyor, *yüzde yüz* uyumluluk garantisi veriyor."

Gözlerimi kırıştıtırırım. "Bu tam da bir arkadaşlık sitesinin kimliğini çalmak için söyleyeceği türden bir şey."

Vi, hiç etkilenmemiş gibi başını salladı. "Hayır, bu farklı! Sürecin çoğu boyunca diğer kişinin adını bile bilmiyorsun. Sadece... konuşuyorsun... ya da benim durumumda yazıyorsun. Mektuplar, mesajlar, e-postalar... ne isterseniz onunla bir bağ kuruyorsunuz. Ve herhangi bir anda, rahatsız olursanız, çıkabilirsiniz. Ama kalırsanız, son adımlar buluşmak, evlenmek ve sonsuza kadar mutlu yaşamaya başlamaktır."

Verandada sessizlik hakimdir. Daisy'ye bakarım, umarım bu çalgınlığa biraz mantık katar. Ama o, kaşlarını çatarak başını eğirir. "O Vincent Belmont'un şirketi değil mi?"

Vi'nin gözleri, ona en ilginç dedikoduyu vermişiz gibi büyür. "Evet! Şirketin sahibi o. Bir dakika, onu *tanıyor* musunuz?"

"Elixir ile iş yapıyor," diye cevaplar Daisy yavaşça.

"Bu durum hoşuma gitmedi. Quill'in doğum günü partisinde ilk kez bundan bahsettiğinde ona güvenmemiştim," diye ekliyorum.

Daisy, benimle Vi arasında bakışarak şiddetle başını sallar. "Wills'e tamamen katılıyorum. Vincent ilk kez bundan bahsettiğinde, bunun bir sürü saçmalık olduğunu düşünmüştüm."

Elodie, muhtemelen ikimizden de daha fazla dehşete kapılmış bir şekilde nefesini tutar. "Vi, adını bile bilmiyorsan, onun bir dolandırıcı olmadığından nasıl emin olabilirsin?"

"Ya da," diye ekliyorum, gözlerimi kısarak, "annenin bodrumunda yaşayan orta yaşlı bir avcı mı?"

Vi ellerini havaya kaldırarak inler. "Arkadaşlar, bu mümkün *değil*! Benim hakkımda yaptıkları geçmiş araştırması, şimdiye kadar girdiğim hiçbir iş mülakatından daha yoğun. Bir an için, gizli bir hükümet operasyonu için incelendiğimi sandım."

Kafamda dolaşan milyonlarca soruyu soramadan, Violet öne eğilir, gözleri parlar. "Dinle, endişelendiğini biliyorum." Sesi sabittir, sanki bu tartışmayı kafasında yüzlerce kez yaşamış gibi. "Ama inan bana, bu gerçek. Sohbetlerimizi paylaşmam yasak, ama o... benim için *doğru kişi*."

Daisy onu dikkatle izliyor. "Yani o da senin gibi mi?"

Violet gülerek başını sallar. "Hayır. O benim tam tersim."

Elodie yanımda kıpırdanır, şüpheliği adeta her yerinden sızmaktadır. "Vi..."

"Endişelendiğini biliyorum El," diye araya girer Violet, Elodie itiraz etmeden önce. "Ama hissediyorum. O benim kaderim. Sonsuza kadar mutlu olacağım kişi. Tek gerçek aşkım. Tıpkı Nori'nin dediği gibi."

Nori'nin tahminleri söz konusu olduğunda midem bulanıyor. "Ama hatırlamıyor musun," diye hatırlatıyorum ona, "aynı zamanda onu bulmak için çok acı çekmen gerekeceğini de söylemişti."

"

Vi ilk kez tereddüt ediyor. Gözlerini kaçırıyor, dudağını ısırıyor. "Ben de o kısmı bekliyorum, bu yüzden onunla buluşmak için acele etmedim."

"Bilmiyorum, Vi," diyorum yavaşça. "Ama burada bir şeyler yolunda değil gibi."

"Siz paranoyaksınız." Elini reddedercesine salladı. "Her şey olması gerektiği gibi." Sonra bana döndü ve bana sert bir bakış attı. "Ve şu anda Willow'un sorunu benimkinden çok daha acil. O yüzden lütfen ona neyi kaçırdığını hatırlatmaya devam edebilir miyiz?"

Onun konuyu saptırdığını biliyorum, ama aynı zamanda haklı da. Bugün kendi korkularıyla yüzleşmem gerekiyor.

BUNUN PEPPER SPRAY, YULAF SÜTÜ VE BİR
RACCOON İLE İLGİLİ

RAYMOND

Quill ve ben bilet gişesine yaklaşır yaklaşmaz, Decent Joe her zamanki sıcaklığıyla bizi karşılıyor. "Vay vay, en sevdiğim iki insan bu sabah nasıl?" Gözleri şefkatle kırışıyor.

Her zamanki gibi, ona bir fincan kahve ve Cherrywood'un sevilen Hawthorne Bakery'den taze bir bagel uzattım. Son otuz gündür, Quill ve ben aynı rutini takip ediyoruz. Her sabah, hiç aksatmadan buraya geliyoruz, ilk özel yolculuğa çıkıyoruz ve onu okula bırakmadan önce dileklerimizi tutuyoruz.

Ama bugün... bir şeyler farklı geliyor.

Nedenini tam olarak anlayamasam da, etrafa bakınıp alanı tarıyorum. Sanki izleniyormuşum gibi ensemde bir karıncalanma hissediyorum. İlk içgüdüm telefonumu kontrol etmek, ama güvenlik ekibimden herhangi bir mesaj yok.

Tanrım. Sonunda aklımı mı kaçırıyorum?

Ya da belki de çok fazla umutluyum, onun olduğunu umuyorum.

Quill pantolonumun paçasını çekerek beni tekrar gerçekliğe döndürüyor. "Baba, gidelim mi?"

"Evet, Bug," diye cevap veriyorum, o hissi silkeliyorum. "Gidelim."

Kulübeye yerleşiriz ve tren durup bizi tepeye çıkarır çıkarmaz, Quill çantasına uzanır ve dikkatlice iki ayçiçeği çıkarır; altın rengi yaprakları sabahın erken saatlerinde neredeyse parıldamaktadır. Bana birini uzatır, küçük parmakları benimkilere dokunur ve ben yavaşça nefes veririm.

İlk günden beri her sabah yaptığımız şeyi yapıyoruz. Önce Quill, sonra ben. Gözlerimizi kapatıp perilere dileklerimizi fısıldıyoruz, onlardan Willow'a hala burada olduğumuzu ve korkmasına gerek olmadığını söylemelerini rica ediyoruz, yalvarıyoruz.

Gözlerimi açtığımda derin bir nefes alıyorum, kasabanın manzarası önümüzde uzanıyor. Altın rengi sabah ışığı tepelere vuruyor, aşağıda hayatın yumuşak uğultusu duyuluyor.

Otuz gün oldu.

O gittiğinden beri, onunla konuştuğumdan beri otuz lanet gün geçti ve bir şekilde, bir mucize eseri, kendimi tamamen kaybetmedim.

"Çok güzel, baba. Değil mi?" Quill'in sesi beni geri getiriyor, geniş gözleri o kadar saf bir şey ile parlıyor ki boğazım düğümleniyor.

"Evet, tatlım. Gerçekten öyle."

Ayçiçeğini biraz daha sıkı tutuyor, dudaklarında sessiz bir gülümseme beliriyor. "Yakında geri dönecekmiş gibi hissediyorum."

Kalbim sıkışıyor. Nasıl bu kadar emin olabildiğini bilmiyorum, ama onun kendine güvenini kıskanıyorum. Benimkini parmaklarımın arasından kayıp gitmesini engelleyen, onun ve onun inancı.

Yolculuk tekrar başlıyor ve bizi nazikçe yere indiriyor.

Aşağı indiğimizde, Decent Joe bize el salladı. "Kendinize iyi bakın, ikiniz de. Yarın görüşürüz."

Quill'in elini sıkıp Joe'ya başımı sallayarak kızımı arabaya doğru götürdüm.

Yarın. Aynı saatte. Aynı yerde. Aynı dilekle.

Ve bir gün, kızımın inandığı periler sonunda onu dinleyecek.

Quill'i okula bıraktıktan sonra sokağa çıkar çıkmaz, izlendiğimi hissettiren o rahatsız edici duygu yine omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. Arka aynaya baktım, yan tarafında Whispering Willow yazan pastel yeşil bir kamyonet göreceğimi umuyordum.

Hiçbir şey yok. Kahretsin.

Nefes verip, direksiyonu biraz daha sıkı kavradıktan sonra başımı salladım.

Sorun yok, Ray. Hazır olduğunda geri dönecektir.

Gün monoton bir sis içinde geçip gidiyor. Toplantılar. E-postalar. Daha fazla toplantı. Her zamanki rutinim saat gibi işliyor. Akşamları Quill ve ben akşam yemeği yiyoruz, onun yumuşak sohbeti ve işaret diliyle konuşan parmakları Willow'un bıraktığı boşluğu dolduruyor. Onu yatağına yatırıyorum, en sevdiği kitabı okuyorum ve ışığı kapatmadan önce alnına bir öpücük konduruyorum.

Ev her zamanki sessizliğine büründüğünde, kendimi onunla ilgili tüm anılarımın saklı olduğu tek yerde buluyorum. Pergola. Onu en çok özlediğim anlar işte bu anlar. Aylarca, burada sadece ikimiz vardık. Onun kahkahaları. Onun alaycı sözleri. Bana gözlerini devirışı ya da dokunuşuma yaslanması. Şimdi ise sadece ben varım.

Telefonum masanın üzerinde duruyor, benimle alay ediyor. Her gece sabrımı sınıyor ve her gece direniyorum. Onu arayabilirim, sadece bir arama, bir konuşma, sesini tekrar duyabilmek için lanet olası bir şans.

Ama bunu yaparsam, Quill ve benim her sabah dilediğimiz dilekler ne olacak? Onlara böceğim kadar inanmadığım anlamına mı gelecektir?

Beni durduran tek düşünce bu.

Kendimi zorlayarak ayağa kalkıp içeri giriyorum, doğrudan yatak odama gidip uyumaya kararlıyım. Ama yatağa uzandığım anda anlıyorum ki, bu gece benim için dinlenmek falan yok.

Bu sabahtan beri beni kemiren huzursuzluk giderek daha da artıyor. Telefonumu alıyorum, parmağım bir ay öncesine kadar telefonumda olmayan ama şimdi hızlı arama listemde bulunan bir numaraya gidiyor.

Boş ver. Arama tuşuna basıyorum.

DJ ikinci çalınıştta telefonu açıyor.

"Raymond? Bu gece yarısı mı yoksa sabahın erken saatlerinde mi aradın?"

"Senden bir ricam var." Araba anahtarlarımı arıyorum bile.

"Dönme dolaba binmek istiyorum."

Bir duraklama oluyor, sonra sanki yatakta pozisyonunu düzeltiyormuş gibi hafif bir hışırtı duyuluyor. "Şimdi mi?"

"Evet."

Bir saniye sessiz kalır ve kafamda neler olup bittiğini anlamaya çalıştığını neredeyse duyabiliyorum. Ama onun için şunu söylemeliyim ki, soru sormaz.

"Tamam," diyor sonunda. "Bana otuz dakika ver. Orada buluşuruz."

"Teşekkürler dostum. Sana borçluyum."

"Bunu, sabahları getirdiğin kahvelerin karşılığı olarak düşün."

Telefonu kapatıp kapıya doğru yönelirken, bir şey beni geri çeker. Ayçiçekleri. Quill ve benim şu anda evin her odasında sakladığımız ayçiçekleri, böylece ihtiyacımız olduğunda hiç eksik kalmıyorlar.

Son anda, oturma odasındaki vazodan bir tane alıyorum, parmaklarım narin yaprakları okşuyor. Onu dikkatlice ceketimin cebine koyuyorum.

* * *

Dönme dolaptan beş dakikadan az uzaklıkta olduğumda telefonum çalıyor. "Lütfen bana randevuyu iptal etmediğini söyle, DJ."

"Hayır dostum. Hiç de değil," diyor, biraz nefes nefese. "Biraz gecikeceğim. Ama beni beklemene gerek yok. Sana ikinci girişin talimatlarını mesajla gönderiyorum. Orayı her zaman açık bırakırız. En alttaki kabine doğru git, ben de oraya gelip gezintiye başlayalım."

O beni göremese de başımı sallıyorum. "Anladım."

Telefonu kapattığımız anda, telefonuma bir mesaj geliyor. Her zamanki park yerime park ediyorum ve DJ'in talimatlarını izleyerek yan girişten içeri giriyorum, Berluti ayakkabılarım çakıllarda çıtır çıtır sesler çıkarıyor. Hava, gecenin keskin kokusu, nemli toprak ve...

Adımımı yarıda kesip, keskin bir nefes alıyorum. Mandalina.

Bağırsaklarım kasıldı, göğsüm o kadar hızlı sıkıştı ki ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Tanrım, bu kadına o kadar aşığım ki, bu çok utanç verici. Ve o benim onu terk edeceğimden mi korkuyor?

Eğer şu anda burada duruyor olsaydı, önündeki şeyi görmediği için onu boğazlamak mı, yoksa benim için ne kadar değerli olduğunu göstermek için onu deli gibi öpmek mi gerektiğini bilemezdim. Kokusu bana yapışıyor, bırakmak istemediğim bir anı gibi duyularımı sarar. Ama bunun kafamı karıştıran kendi çaresizliğim olduğunu biliyorum.

Kulübeye doğru büyük adımlarla yürüdüm, kapı kolunu tutup açtım...

Kan donduran bir ıgık sessizliği bozar. Ne olduğunu anlayamadan, soğuk ve keskin bir Şey gözlerimi yakar, sıvı ateş gibi sinslerimi yakar.

"Kahretsin!" Sendeleyerek, ellerimi yüzüme kapatırım ve tam zamanında, Şimdi biber gazı olduğunu anladığım Şeyin tüm etkisinden kurtulurum.

Kulbedeki deli hala cinayet kurbanı gibi ıgık atıyor ve geçici olarak kr olduğum bu sisin içinden tanıdık bir ses duyuyorum.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım."

O ses. O lanet ses.

Gözlerim yanarken bile, göğsüm geniŐŐe açılır. "Willow?" diye boğuk bir sesle sorarım.

Keskin bir nefes. "Raymond?"

"Tanrım, Firefly, bana biber gazı mı sıktın?" Sesim boğuk çıkıyor, öksürük ve gözlerimi açıp kapatarak görüşümü geri kazanmaya çalışırken zorlanıyorum.

"Aman Tanrım!" Kabinden aceleyle çıkar, hareketlerinin sesi çılgınca. "Ben... senin olduğunu bilmiyordum! Beni korkuttun!"

"*Seni mi* korkuttum?" diye boğuk bir sesle soruyorum, ellerim hala gözlerimi ovuşturuyor. "Karanlıkta, saldırmak için bekleyen çılgın bir rakun gibi saklanan sensin!"

Kolumu tuttu ve beni lunaparkın yanındaki bankın yanına götürdü. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Çok zr dilerim." antasını karıştırdı ve bir Şişe ıkardı. "Bu süt. Spreyin etkisini nötralize etmeye yardımcı olur."

Sonunda gözlerimi zorla açıp ona bakıyorum. "Bana, lanet bir silaha ek olarak acil durum sütü de taşıdığını mı söylüyorsun?"

O, utanmış gibi görünme cüretini gösteriyor. "Yulaf sütü."

İnliyorum, ama yulaf sütüne batırılmış peçeteyi yüzüme bastırmasıyla sesim boğuluyor.

"Yemin ederim, bu beni senin en sevdiğin lanet latte gibi kokutursa..."

"Kapa eneni ve kıpırdama." Gözlerimi dikkatlice siliyor ve bu duruma rağmen, ellerinin cildime değen sıcaklığı içimde bir Şeyler uyandırıyor. Yüzüm yanıyor ve gururum paramparça olsa da, o bana dokunuyor. O burada.

"Burada ne halt ediyorsun, Wills?" Sesim artık daha yumuşak, içimde kopan duyguların fırtınasına kıyasla öfkem azalmış.

Tereddüt ediyor. "Ben... bilmiyorum."

Saçmalık.

"Tekrar dene."

O iç çekiyor, parmağı bileğindeki dövmenin üzerinde geziyor. Onu zar zor görebiliyorum, ama o gergin alışkanlığını kendi kalp atışımı bildiğim gibi biliyorum.

"Sadece... burada olmam gerekiyordu. Senin de buraya geleceğini bilmiyordum."

Gülünç olmayan bir kahkaha atarak, bileklerini sıkıca tutuyorum, hala gözlerimi tamamen açmaya cesaret edemiyorum. "Ciddi misin? Willow. Otuz gündür buraya geliyorum."

Keskin nefes alış, benim ne yaptığımı tam olarak bildiğini gösteriyor, ama sonra mırıldanıyor, "Düne kadar bilmiyordum çünkü sana *ihtiyaç duymamaya* çalışmakla meşguldüm."

İşte bu. Aramızdaki söylenmemiş gerçek, serin gece havasında asılı kalıyor, elektrikle dolu. Düşünmek için kendime zaman tanımıyorum. Peçeteyi bırakıyorum, bileğini tutuyorum ve onu aşağı çekiyorum, böylece kucağıma oturuyor.

Nefes nefese, dengede kalmak için ellerini omuzlarıma koydu.

"Ray..." "Kaçtın," diye sözünü kestim, sesim sert çıkmıştı. "Kaçtın çünkü

beni kaybetmekten korktun, ama bunun bana ne yaptığını hiç düşündün mü? Quill'e ne yaptığını?"

Gözleri dönme dolabının loş ışıkları altında parlıyor. "Hepimizi koruduğumu sanıyordum."

"Sen bizi ayırıyordun." Alnımı alnına dayadım, kalçalarını sıkıca kavradım. "Ama biliyor musun, Firefly? Sen buradasın. Geri döndün. Ve bu sefer seni bırakmayacağım. Eğer bazı korkularından kurtulman gerekiyorsa, bunu benim evimde yap. Ama artık sana alan tanımayacağım. Alan tanımaktan nefret ediyorum. Mümkün olduğunca az mesafeye ihtiyacım var. Eğer bunun yardımcı olacağını düşünseydim, hepimizi tek odalı bir daireye taşırdım, böylece birlikte olmaktan başka hiçbir şey için yer kalmazdı."

Nefesi kesildi. "Ray..."

"Beni sevmediğini söyle," diye onu cesaretlendiriyorum.
"Gözlerimin içine bak ve beni sevmediğini söyle, yemin ederim ki o zaman giderim."

Sessizliği, ardından titrek bir nefes alır ve sonra "Yapamam" der.
Göğsümden zafer dolu bir homurtu yükselir ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırırım.

Ve işte böylece, her dilek, her ayçiçeği, lanet perilere edilen her dua... hepsi sonunda işe yaradı.

MÜKEMMEL BİR SONSUZLUK HAKKINDA

WILLOW

Keskin bir ıslık sesi geceyi yırtarak Ray'in aramızda ördüğü büyüü bozar. Sarsılırim, nefesim kesilir, ama ondan kurtulmayı düşünmeden Ray'in parmakları kalçalarımı sıkıca kavrar ve beni olduğum yerde tutar. Başımı kesintiye neden olan yere doğru çeviririm ve tabii ki Decent Joe bize doğru yavaşça yürürken sırtıtmaktadır.

"Görüyorum ki birbirinizi bulmuştunuz," der DJ, sanki bu pusunun şefi o değilmiş gibi ellerini ceplerine sokarak. "İkiniz de beş dakika arayla beni arayıp dönme dolaba binmek istediğinizi söylediğinizde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebiliyor musunuz? Siz çocuklar anlaşıyor musunuz, yoksa bu benim endişelenmem gereken bir tür rol yapma fetişi mi?"

"Aman Tanrım, DJ!" Utançtan ellerimi yüzüme götürdüm. Dünyadaki onca insan arasından neden *rol yapma fantezisi* gibi kelimeleri kullanan kişi o olmak zorundaydı? Tanrı aşkına, o annemle çıkıyor!

Ray hiç irkilmiyor. Sadece homurdanıyor, bakışlarını benden ayırmaya bile tenezzül etmiyor. "DJ, bütün gece boyunca dönme dolabı geciktirebilir misin?"

DJ kahkahayı patlatır. "İmkânı yok dostum. Nişanlını esir tutmak istiyorsan, kaliteli kelepçeler veya ayak kelepçeleri almalısın."

"DJ!" Sesim birkaç oktav yükselir. "Bu aralar ne izliyorsun sen?"

Ray, sanki dünyanın en dahice fikrini duymuş gibi uzun ve yavaş bir nefes verir. "Aslında fena bir öneri değil. Belki bir araştırırım."

Boğazım düğümlenir. "Bunu yapmana izin vereceğimi düşünüyorsan delisin..."

Ray eğilip sesini o kadar alçaltıyor ki, duymaktan çok hissediyorum. "Kesinlikle haklısın. Ben deliyim, sana gelince çok deliyim."

Bir saniye sonra, dudakları omurgamdan aşağı bir titreme gönderen bir güçle dudaklarıma çarptı. Bu öpücükte nazik olan hiçbir şey yoktu. Ham, hırslıydı, sanki çok uzun süredir biriken ve sonunda kırılma noktasına gelen bir fırtına gibiydi.

Elleri belimi kavrar, parmakları sanki bana tutunmak istercesine gömülür. Onun sıcaklığını, dudaklarının benimkine değdiği andaki sessiz çaresizliğini, dilinin içeri girip beni sahiplenmesini, aldığını, bana tam olarak geride bıraktığım şeyi hatırlattığını hissediyorum.

Zihnimin bir köşesinde, hareket ettiğimizi fark ettim. Güçlü kolları beni zahmetsizce kaldırdı, öpüşmeyi hiç kesmeden taşıdı. Dudakları benimkine yapışık kalırken, ayakları sağlam bir zemin buldu, her adımını dikkatlice attı, aramızdaki mesafeyi sahiplendi.

Sonunda ayrıldığımızda, nefes nefese, sersemlemiş ve artık eskisi gibi değilim. Gözlerimi kırıştırıyorum ve şimdi dönme dolabın kabininde oturduğumu fark ediyorum.

Ray geri adım atıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, göğsü benim zorlukla aldığım nefeslerle aynı düzensiz nefeslerle inip kalkıyor. Dönme dolap hareketleniyor, kabin yükselirken hafifçe sallanıyor, ama ben ondan gözlerimi ayıramıyorum.

"Hâlâ acıyor mu?" diye soruyorum, kırmızı gözlerini kırışını izlerken. İstemeden de olsa ona biber gazı sıktığıma hâlâ inanamıyorum.

Bir kez, sonra iki kez gözlerini kırıyor ve cevabı bıçak gibi kalbimi delip geçiyor. "Bir ay önce bana verdiğin acıdan daha az."

Keskin bir nefes alıyorum. Kahretsin. Hiç acımıyor.

Ama sen hepsini hak etmiyor musun, Wills?

Ağzımı açıp, geride bıraktığım derin yarayı iyileştirmek için bir şeyler söylemeye hazırlanıyorum. Ama ben konuşmadan, beni tekrar kendine doğru çekiyor, sıcaklığı kemiklerime işliyor ve sözlerim daha ağzımdan çıkmadan susturuyor.

Dönme dolap yavaşça durur ve artık daha fazla sürprize dayanamayacağımı düşündüğüm anda, Ray ceketinin iç cebine uzanır ve tek bir ayçiçeği çıkarır.

Tabii ki öyle yaptı. Çünkü bu adam, bu imkansız, inatçı, harika adam, ben bize güvenmeye korkarken ayçiçeklerine dilek tutuyordu.

"Bu dileklere gerçekten inanıyor musun?" diye soruyor. Cevap vermeye başlıyorum, ama o bakışlarıyla beni yerinde tutuyor. "Gerçek cevabı söyle, Willow. Kulağa hoş gelen ya da sosyal olarak kabul edilebilir olduğunu düşündüğün cevabı değil."

Beni ne kadar iyi tanıdığını fark edince boğazım düğümlenir. "Benim için, bunlar herhangi bir duadan daha anlamlı."

Yüzünde yavaşça, memnun bir gülümseme yayılır, sanki onun zaten bildiği bir şeyi onaylamışım gibi. "Bekle." Ayçiçeğini elime koyar ve kendi eliyle üzerini kapatır, sıcaklığı tenime geçer. "Şimdi gözlerini kapat, Firefly."

Ve ben itaat ettim.

"Sevgili Dilek Perisi," diye başlıyor, nefesi kulağımı okşuyor. "Son otuz gündür, böceğim ve ben her sabah buradaydık, Willow'un bize geri dönmesi için yardımını istedik. Onu daha az korkutmanı ve onu beklediğimizi hatırlatmanı istedik. Bu gece dileklerimizi yerine getirdin, bunun için çok teşekkür ederiz."

Dudaklarımdan keskin bir nefes çıkar, kalbim onun sözleriyle sıkışır.

"Bana geldi," diye devam etti, sesinde artık sert bir ton vardı. "Beni sevmediğini söyleyemeyeceğini söyledi ve ben bunu sevdiğinin bir kanıtı olarak kabul ediyorum."

"Ray..." Gözlerim açılır, başım zaten ona doğru dönmüştür. "Şşş. Gözlerini kapat Willow. Dileklerimi bitirmem lazım. Ben

"Diyordu ki," diye tekrar başlıyor, "o benim onu ne kadar sevdiğimi bilmiyor. Onu mutlu etmek için ne kadar uğraştığımı hiç bilmiyor. İnsanları kolay kolay hayatıma almam. Ama aldığımda, onları bırakmam. Willow mektubunda bana son olarak, ruh eşleri gerçek olsaydı, benim ruh eşim olmak istediğini söylemişti. Ona ruh eşlerinin gerçek olduğunu ve onun zaten benim ruh eşim olduğunu söylemek istiyorum."

Nefesimi tutuyorum, sözleri içime işliyor, tüm boşlukları dolduruyor.

"Yani," diye devam ediyor, "kaçma düşüncesini bir kenara bırakabilir. Bu tek seferlik bir izinliydi ve o şansını kullandı. Dilek Perisi, lütfen Willow'umun bunu anlamasını ve bu lanet olası inatçılığını bırakmasını sağlar mısın?"

Tek bir gözyaşı yanaklarımdan süzülür, ama gözlerimi açmam, çünkü kalbimde aynı dileği fısıldıyorum.

Raymond'un yanımda kıpırdadığını hissediyorum. Sonra, yumuşak bir sesle, o kadar yumuşak ki neredeyse kalbimi parçalıyor, konuşuyor. "Gözlerini aç, Firefly. En güzel manzarayı kaçırıyorsun."

Gözlerimi kırpiyorum, görüşüm hala bulanık ama gözyaşlarımdan arasından bile nefes kesici bir manzara görüyorum. Aşağıdaki kasabanın ışıkları dağınık ateşböcekleri gibi parlıyor ve göl onları yansıttığında, dalgalanan su onları dans ettiriyor. Dönme dolap sallanırken gıcırıyor ve bizi gece havasında nazikçe sallıyor.

Böyle sessizce, birbirimize sarılmış halde kalıyoruz, ta ki tur yeniden başlayıp bizi aşağı indirene kadar. Aşağı inerken ona uzanıyorum, parmaklarımı onun parmaklarının etrafına doluyorum.

Göğsümde heyecan dalgalanıyor, ama tereddüt etmiyorum. "Seni seviyorum, Ray."

Dudakları seğirir, sonra ağzı yıkıcı derecede şehvetli bir gülümsemeye dönüşür. Başını eğip, nefesiyle dudaklarımı okşar. "Yarın bunu unutma."

* * *

BU SABAH, gözlerimi açtığımda, yavaşça, durdurulamaz bir gülümseme yüzüme yayılır. Ray'ın yatağındayım ve ilk gördüğüm şey o — güzel yüzü ve yeşil gözleri, sanki uyanmamı bekliyormuş gibi eğlenerek parlıyor.

"Günaydın." Dün gece aniden aklıma gelince yanaklarım anında ısındı.

Decent Joe'ya veda ettikten sonra, Ray bizi eve götürdü, eli bir an olsun benim elimi bırakmadı. Garajın önüne park ettiği anda, hatta motoru tamamen kapatmadan önce, ağzı benim üzerimdeydi. Odasına gitmeyi bile beklemedi. Beni koridordaki duvara dayadı, dizlerim titreyene kadar öptü ve sanki telafi etmek için otuz günü varmış gibi bana dokundu... ki teknik olarak da öyleydi.

Bu arada, mantıklı ve sorumluluk sahibi olan ben, Quill'e babası ile aramızdaki ilişkinin değiştiğini söyleme fırsatı bulamadan bizi yakalayacağından endişeleniyordum.

"Çok güzel bir sabah," diye mırıldanıyor Ray. "O kadar güzel ki, hâlâ rüya gibi geliyor."

Gülümsemekten yanaklarım ağrıyor. "Beni sık sık rüyada görüyor musun, Teager?"

Ağzının köşesi, kötücül ve bilmiş bir şekilde kıvrılır. "Kaç kez olduğunu bilemezsin."

Vay canına.

Perilere dilekler dileyen ve gecenin karanlığında itiraflar fısıldayan duygusal Raymond Teager artık yok. Bu, istediğini alan ve kararından şüphe duymayan bir adam. Bu değişim beni ürpertir ve tam da neyi hayal ettiğini sormak için ağzımı açtığımda... kapı birden açılır.

Kırmızı pijamaları ve dağınık altın sarısı saçları ile bir silüet doğrudan bana doğru koşar.

"Willow!" Quill kendini yatağa atar, küçük vücudu benimkine çarparak, ben daha oturmadan nefesimi keser.

Ray, kızın yarısı onun üstüne, yarısı benim üstüme düşerken inler ve bir anda tüm vücudum erir.

"Selam, Bug." Gülerek, bana sokulurken saçlarını okşuyorum. "Seni özledim." Küçük sırtını okşayan ellerim donuyor.

Ne oluyor?

Soğuk ve metalik bir şey bileğime baskı yapar, Quill'in sırtından elimi çektiğimde ağırlığı aniden fark ederim. Kelepçe.

Raymond'a doğru başımı çeviriyorum, onun fazla yakışıklı yüzünde yayılan kendini beğenmiş, kendini tatmin eden sırıtışı görünce çenem neredeyse yerinden çıkıyor.

"Bu da ne böyle, Ray?" diye soruyorum, kolumu kaldırarak. Uzun zincir aramızda uğursuz bir şekilde tıkırdamaya başlar.

Ray, diğer kelepçenin bileğine sıkıca bağlandığı elini rahatça kaldırır.

Bizi birbirimize bağlamış. Beni kelepçelemiş.

Beynim kısa devre yapıyor. Bir tarafım aşırı heyecanlanıyor çünkü, tanrım, erkek arkadaşının ikini kelimenin tam anlamıyla birbirine zincirlemesi kadar romantik ne olabilir ki? Diğer, daha mantıklı tarafım ise sınırlar ve mahremiyet konusunda çılgın atıyor.

"Ben iyi niyetliydim," diyor rahatça, benim artan histerimden hiç rahatsız olmadan. "DJ'in tavsiyesini ciddiye aldım."

Aman Tanrım.

"Yapmadın," diye tıslıyorum, zinciri çekiyorum, ama onun gücü karşısında neredeyse hiç hareket etmiyor.

Ray gülmeye cüret ediyor. Hala bana sarılmış olan Quill kıkırdıyor.

"Baban seni tekrar kaçmaman için bağladı mı?" diye masumca işaret diliyle soruyor, bana bakarak gözlerini kırıştırıyor.

Gözlerimi ona çeviririm, ama o lanet sırtışından hiç vazgeçmemiştir.

"Artık riske girmeyeceğim, Firefly," diye mırıldanır, omurgamdan aşağı bir titreme gönderir. "Kaçmaya devam edebilirsin, ama şunu bil ki" — aramızdaki zinciri hafifçe çeker, beni biraz daha yaklaştırır — "nereye gidersen git, ben de seninle birlikte olacağım."

Bununla birlikte, tekrar geriye yaslanıp Quill'e döndü. "Bug, düğüne katılmaya ne dersin?"

Ona bakıyorum, ağzım şaşkınlık ve inanamama duygusuyla açılıyor. Gerçekten düşündüğüm şeyi mi yapıyor?

Quill nefesini tutar, yüzü ıslı ıslı parlar. "Düğün mü? Blooming Quill'de mi olacak?"

"Bence orası mükemmel bir yer olur," diye cevapladı Ray, ciddi bakışlarını benimkilere kilitleyerek.

"Kimin düğünü, baba?" Quill, babasının attığı bombadan tamamen habersiz, ikimizin arasında gözlerini kırıştırır.

"Ben ve Willow'un düğününe ne dersin?" Sanki market listesini tartışır gibi düğün planlarımızı rahatça açıkladı, ama henüz düzgün bir evlilik teklifi bile yapmamıştı!

Quill'e bakıp tepkisini beklerken, kalbim kulaklarımda lanet bir davul solosu gibi atıyor. Şok olmuş durumda. Küçük ağzı açık, gözleri babası ile benim arasında gidip geliyor, sanki olanları anlamaya çalışıyor gibi.

Sonra, yavaşça, yüzündeki ifade şaşkınlıktan umut dolu bir ifadeye dönüşüyor.

"Babamla evleniyor musun?"

Bu aileye yavaş ve hassas bir geçiş yapmaya hazırlıklıydım, ama Raymond Teager'ın başka planları varmış.

Gözünü bile kırpmadan *benim* adıma cevap veriyor: "Evet, evlenecek."

Midem altüst oldu. *Bu adam.*

Quill'e dönerek, Raymond'la daha sonra ilgileneceğime karar verdim çünkü şu anda en önemli olan bizim böceğimizdi. "Baban teklifinde kesinlikle berbat olsa da" - Ray'e keskin bir bakış attım, sonra Quill'e bakarak ifademi yumuşattım - "onunla evlenmeyi çok isterim... ama sadece senin için de sorun yoksa."

Kendini bana atar, minik kollarıyla tüm gücüyle boynuma sarılır. "Bunu çok isterim Willow!"

Sözlerinin etkisi kemiklerime işliyor ve birdenbire bu küçük kız ve çılgın babası kalbime girmeden önce hayatımın nasıl olduğunu hatırlayamıyorum.

"Sana anne diyebilir miyim?"

Boğazım düğümlenir. "Bana anne desen çok sevinirim, Bug."

Quill, yüzünü neredeyse ikiye bölecek kadar geniş bir gülümsemeye gülümser.

Ray yatağa diz çöküp tanıdık kadife kutuyu açar. "Bir an için sana yeni bir yüzük almalı mıyım diye düşündüm. Ama sonra fark ettim ki, başlangıcımızı değiştirmek istemiyorum."

"Ben de," diye fısıldarım.

"Ben de!" Quill kıkırdar ve hepimiz kahkahalara boğuluruz.

Ray elimi tutar, başparmağıyla parmak eklemlerimi yavaşça ve dikkatlice okşar. "Bayan Pershing, artık beni her yönümle gördün, kusurlu bir anlaşma olarak başlayan ilişkimizi sonsuza kadar mükemmel hale getirmeye razı mısınız?"

Kalbim neredeyse patlayacak. Hiç tereddüt etmiyorum. "Bunu yapmak için sabırsızlanıyorum."

Ray yüzüğü parmağıma takıyor, bu artık bir örtbas hikayesi değil, yeni gerçekliğimiz. Sonra ayağa kalkıyor, yüzünde o karakteristik

kendinden emin sırtışı takındı.

Oh hayır. O bakışı tanıyorum.

"Tamam," diyorum, "şimdi kelepçeleri çıkarabilir misin?"
Kafasını eğiyor, hiç etkilenmemiş gibi. "Cuma gününe kadar olmaz." "Ne?" diye bağıyorum. "O gün iki gün sonra!"

"Biliyorum. Annen ve annem düğün planlamasına çoktan başladılar. Bizimki Blooming Quill'deki ilk resmi düğün olacak."

"Ray, bu delilik! İki gün içinde evlenemeyiz. Yapılması gereken çok şey var!" Zincirin izin verdiği ölçüde volta atmaya başlıyorum, serbest kalan elimle çırpınıyorum.

O, hiç aldırış etmeden omuz silkiyor. "Neyse ki, kırk sekiz saat içinde her türlü rüya düğünü gerçekleştirebilecek uzman personele sahip bir düğün tesisimiz var."

O dolabına doğru yavaşça yürürken, birden onu boğazlamak istiyorum. Dolabın köşesinde, tahmin ettiğim gibi, valizim düzgünce duruyor.

"Eşyalarımı buraya mı taşıdın?" Sesimde şok belirir.

"Sadece Violet'in evinden gelen eşyaları. Eski dairenizden kalanlar bu akşam gelecek. Anneniz kişisel eşyalarınızı taşımayı teklif etti, geri kalanını nakliyeciler halledecek."

"Annemle mi konuştun?"

"Birçok kişiyle konuştum."

Bu adamın ne kadar entrika çevirdiğini hala anlamaya çalışırken, o bir havlu alıp banyoya doğru yöneldi.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Oraya da seninle birlikte gelmeli miyim?"

Dönüyor, sırtışı tamamen günahkar bir hal alıyor. "Annenin aklı kirli, Bug."

Quill kıkırdar.

"Ray..."

"Şşş." Parmağını kaldırıp küçük bir anahtar çıkarır ve kendi kelepçesini çıkarır. Sonra, gözlerinde yaramaz bir parıltıyla, zinciri banyo kapısının koluna geçirir ve kapıyı kapatır.

Ağzım açık kalır.

"Sana söylemiştim," der, kapı eşiğine yaslanarak, bu saatte yasal olmaması gereken bir açlıkla gözlerini üzerimde gezdirir.

Sabah. "Seni kalıcı olarak bana bağlayana kadar seni bana bağlı tutacağım, Willow. Bu tartışmaya açık bir konu değil."

Bunun üzerine banyoya girip kapıyı arkasında kapattı ve beni, hala kelepçeli, hala suskun ve evlenmeyi kabul ettiğim bu deliye çok, çok aşık bir halde bıraktı.

MUTLU SON

QUILL

Bugün hayatımın en güzel günü. Ayçiçeği keklerini fazla yediğim ya da babamın beni havaya fırlatıp hemen yakaladığı türden bir gün.

Bugün babam, dünyada en sevdiğim ikinci kişi olan Willow ile evleniyor ve bu, sonunda ona *anne* diyebileceğim anlamına geliyor. Gerçekten. Zaten bazen ona öyle sesleniyorum ama artık bunun resmi olduğunu söylüyor.

Chloe teyze ve arkadaşları bizim için elbiseler dikti. Elbiseler beyaz ve her tarafına ayçiçekleri işlenmiş, çünkü bizi bir araya getiren ayçiçekleri. Beni, babamı ve Willow'u.

"Babanın ya da Willow'un seninle gelmesini istemediğinden emin misin, Bug?" dedem Will, babamın arabasının arkasında otururken soruyor.

Kafamı sallayıp "Hayır" işareti yapıyorum. "Babam ve Willow meşguller, bunu kendim yapmam gerekiyor."

"Willow gittiğinde sen ve baban her sabah buraya mı gelirdiniz?"

Başımı salladım. "DJ dedeye kahve ve kek almamız gerektiğini hatırlıyor musun?"

"Evet, Bug. Dönme dolaba gitmeden önce Hawthorne Bakery'ye uğrayacağız."

Oraya vardığımızda gökyüzü parlak ve sıcaktır. DJ dede ve Will dede, zamanı gelene kadar yetişkinlerin konuştuğu şeylerden bahsederler — fer-ti-li-zerler hakkında bir şeyler.

"Bu kabin en üstte duruyor," diye Will dedeme işaret diliyle söylüyorum, kabine binerken. "Ama merak etme, güvenli."

O başını sallar, ama bir şey düşündüğünü anlayabiliyorum. "Babanın kalabalığın arasından koşarak DJ'e lunapark trenini durdurmasını bağırdığı günü hala hatırlıyorum," der, başını sallayarak. "O gün onun hayatını gerçekten değiştirdin, evlat."

Başımı eğiyorum.

"Ama belki de onun hayatını, sen onun evine geldiğin gün değiştirdiğin kadar değiştirmedin."

Dudaklarımı ısırp işaret diliyle soruyorum, "İyi yönde mi değiştirdim?" "En iyi yönde. Baban hiç bu kadar mutlu olmamıştı."

Kalbim içten içe ısınır. *Teşekkürler, Dilek Perisi.*

Yolculuk zirvede durduğunda, çantamdan iki ayçiçeği çıkarıyorum — çıkmadan önce oturma odasındaki vazodan aldığım çiçekler — ve birini Büyükbaba Will'e veriyorum.

"Sen önce dile. İstersen dileğini yüksek sesle söylemek zorunda değilsin. Periler seni yine de duyacaktır."

Bana ve çiçeğe bakıyor, yüzü sanki çok düşünüyormuş gibi buruşuk. "Bunun babam ve Willow ile yaptığın bir şey olduğunu sanıyordum. Neden beni davet ettin, Bug?"

"Çünkü onlar meşguller ve ayrıca sen benim dünyada en sevdiğim üçüncü kişisin."

"Üçüncü mü? Bir numara kim?"

"Babam," diye işaret diliyle hızlıca cevap veriyorum, çünkü bu cevap kolay. "Tabii ki."

Büyükbaba Will ayçiçeğini kaldırır ve dileğini o kadar sessizce söyler ki duyamam. Ama perilerin duyduğunu biliyorum.

Sonra bana bakar. "Sıra sende."

Sevgili Dilek Perisi, benim, Quill. Bugün yeni bir dilek için gelmedim çünkü sen bana istediğim her şeyi zaten verdin. Bugün babam ve Willow evleniyorlar. Artık sonsuza kadar gerçek bir aile olacağız. Sadece teşekkür etmek istedim. Beni ve babamı dinlediğin için teşekkür ederim. Willow için teşekkür ederim. Her şeyi daha iyi hale getirdiğin için teşekkür ederim. Lütfen babamı ve Willow'u benden uzaklaştırma. Ve lütfen, lütfen onları sonsuza kadar mutlu et. Bugün dileğimi yüksek sesle söylemediğim için üzgünüm, ama biliyorsun, sadece babam ve Willow'un önünde konuşabiliyorum.

Gözlerimi kapatıp ayçiçeğine hafifçe üfledim.

Arabaya geri döndüğümüzde, heyecandan ellerim titreyerek Büyükbaba Will'e dönüyorum. "Bugün şimdiye kadarki en güzel gün olacak galiba."

"Ben de öyle düşünüyorum, Bug."

BABAM VE WILLOW bugün evlendiler.

Çiçeklerle kaplı büyük bir kemerin altında durdular, el ele tutuşup öpüştüler ve herkesi gülümseten ve biraz da ağlatan sözler söylediler. Sonra pasta vardı. *Çok fazla pasta.*

Büyük ailemle birlikte bu büyük masada otururken, babamın bana en sevdiğim yatmadan önce okuduğu hikayelerin son bölümünü okuduğu zamanki hissi yaşıyorum, herkesin sonunda mutlu olduğu hikayeler.

Biri elime dokundu ve dönüp baktığımda Rowan amcamı gördüm. "Birisi çok mutlu görünüyor" diye işaret diliyle söyledi.

Tüm amcalarım ve teyzelerim arasında, Ro Amca benimle işaret diliyle konuşan tek kişi. O da benim gibi; kelimelerin içinde sıkışıp kaldığında nasıl hissedildiğini biliyor.

Sandalyeimde kıpırdanıp ona işaret diliyle cevap veriyorum. "Öyleyim. Ro Amca, babamın Willow'u bulduğu gibi, senin de kendine birini bulmanı istiyorum."

"Belki de buldum bile, Bug."

Dik oturuyorum. "Gerçekten mi? Adı ne?"

Omuzları titreyerek gülüyor. "Hiçbir fikrim yok."

Kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl birisi olabilir de adını bilmezsin? Onunla tanışabilir miyim?"

Saçımı okşadı. "Umarım bir gün ikimiz de tanışırız, evlat."

MERHABA SEVGİLİLER!

Bir sonraki okumanız olarak Imperfect Arrangement'ı seçtiğiniz için çok teşekkür ederim. Kitabı yazarken aldığım keyfi, okurken de aldığınızı umuyorum.

Raymond, Willow ve Quill'in gelecekteki hayatlarına bir göz atmak ister misiniz? Evet dediğinize çok sevindim, çünkü size özel bir bonus epilogum var: [Bonus Epilog](#)

_____

Elixir Bachelor Billionaires serisinin bir sonraki kitabı Rowan'ın olacak. Kahramanının adını tahmin etmiş olabilirsiniz ya da olmayabilirsiniz :), ama [Imperfect Soulmate](#), BOOK 3 yakında sizlerle olacak ve şimdiden ön sipariş için hazır, [BURADA](#). Amazon'da gelecek yıl için yayın tarihi geçici. Kitabı çok daha erken elinize alacaksınız, söz veriyorum.

Şu anda kalbimin tüm yerini kaplayan bu serinin sonraki kitaplarını okumanızı sabırsızlıkla bekliyorum! :)

* * *

Desteyiniz için çok minnettarım

OKUYUCU YORUMLARI yazarlar için çok yararlıdır. Yorumlar, kitabımın Amazon'daki görünürlüğünü artırır ve diğer okuyucuların bir sonraki okuyacakları kitabı bulmalarına yardımcı olur. Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünürseniz çok minnettar olurum.

Çok teşekkür ederim.

Daha fazla kitapla veya haber bültenim aracılığıyla iletişimde kalın <3 <3 Vikki xoxo

TEŞEKKÜRLER

Bir çocuğu yetiştirmek için bir köy gerekir derler, bir kitap yayınlamak içinse süper harika kadınlara ihtiyaınız vardır. :)

Her zamanki gibi, bu kitap da pek çok harika insanın desteği olmadan mümkün olamazdı ve hepsine içtenlikle minnettarım.

Quill karakterini en dikkatli ve özenli şekilde tasvir etmemde bana çok yardımcı olan Sarah Clarke'a teşekkür etmek istiyorum.

Editör ekibim Amanda Cuff ve dzeltmenler Judy ve Michelle, bu kitabın en iyi versiyonunu sunmak için yorulmadan çalıştılar.

Qamber Designs ekibine minnettarım. Najla'nın muhteşem kapakları ve Nada'nın iç sayfa düzenlemesi kesinlikle harika.

Bu yayın için The Author Agency ile ortaklık kurdum. Shauna ve Becca harika iş çıkardılar ve tanıtım konusunda gerçekten çok başarılıydılar.

ARC okuyucularıma, karakterlerimi okuyup sevdikleri ve onlar hakkında bilgi yaydıkları için teşekkür ederim. Kitaplarımla ilgili yaptığınız her düzenleme ve her paylaşım için minnettarım.

Ve en önemlisi, kitaplarımdan herhangi birini alan her okuyucuya çok teşekkür ederim. Yazılarıma bir şans verdiğiniz için çok teşekkür ederim.

VIKKI JAY'İN DİĞER ESERLERİ

Elixir Milyarderleri

Güzel Gül (Zander & Rose)

Sophia'yı Kovalamak (Asher & Sophia) novella

Umutla Evlenmek (Zach & Hope)

Viyana'yı Kurtarmak (Zane & Viyana)

Kralların Dünyası

İkinci Gerçek Aşk (Keith & Clementine) Söz

Verilen Aşk (Lukas & Autumn) Korunan

Aşk (Gavin & Minnie) Sonsuz Aşk (Carter
& Merida)

İksir Bekar Milyarderler Kusursuz

Eşleşme (Charles & Daisy)

Kusurlu Düzenleme (Ray & Willow) Kusurlu

Ruh Eşi (YAKINDA)

YAZAR HAKKINDA

Sabahın erken saatlerinde, tek başıma olduğum zamanlarda, hayal gücüm coşar ve kafamda canlanan insanların hayatlarını kaleme alırım. Hayatım boyunca, dünyanın farklı yerlerindeki küçük kasabalarda yaşadım. Çevremdeki insanların dostluğu ve arkadaşlığı, tüm hikayelerimin geçtiği iki kasaba olan Cherrywood ve St. Peppers'ı yaratmam için bana ilham verdi.

Güzel tesadüfler, beklenmedik yerlerde ve zamanlarda aşkı bulmak ve sonsuza dek mutlu olmak için mücadele etmek hakkında yazıyorum. Karakterlerim seksi ama utangaç, güçlü ama çekingen, ruh eşlerini bulmak için her şeyi yapmaya hazırlar.

Beni farklı sosyal medya sitelerinde bulabilirsiniz:

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Bookbub](#)

[Goodreads](#)

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Adanma](#)

[Okuyuculara Not](#)

[İçindekiler](#)

[1. "A" Harfi](#)

[2. Kişisel Bir Terapi Türü](#)

[3. Ölümcül Diva](#)

[4. Bir Kurtarma Görevi](#)

[5. Kelimelerle İlgili Bir Şey](#)

[6. Bir Sindirella Hayranı](#)

[7. Garip Bir İletişim](#)

[8. Ruhun Değil. Uzuvarın Değil. Sadece Sen](#)

[9. Nörotik Palyaço Balığı](#)

[10. Bir Misafir, Bir Taklitçi ve Bir Güneş Işığı?](#)

[11. Bir Havlu Hırsızı](#)

[12. Bir köpekbalığı mı, yoksa kötü bir cannoli mi?](#)

[13. Fransız Örgüler mi, Yoksa Mahvolmuş Portakallar mı?](#)

[14. Ey es on Firefly](#)

[15. Seni Seviyorum Jittery](#)

[16. Katil Nişanım](#)

[17. Sonsuza Kadar](#)

[18. En Büyük Kaybeden](#)

[19. Nişanım ve Ben Haberlere Çıktık](#)

[20. Nişan mı, Gizli Bir Tarikat mı?](#)

[21. Dikenli Sakal](#)

[22. Gömleksiz Öğretmen](#)

[23. Bir Söğüt Fahişesi](#)

[24. Sıcak Bir Dikkat Dağınıklığı](#)

[25. Yürüyen Kalp Krizi](#)

[26. Bir Kalp ve Boyalı Bir İşaret](#)

[27. Onun Kirli Kızı](#)

[28. Perilere Dilek Tutmak](#)

- [29. Bu Gecenin Planı: Seks ve İçki](#)
- [30. Yutma, Bebeğim](#)
- [31. Aşkın Gerçek Anlamı](#)
- [32. Ruh Eşi Savaşı](#)
- [33. Hayallerin ve Sırların Ağırlığı](#)
- [34. Yeni Bir Seçim](#)
- [35. Güç Dilek](#)
- [36. Ayçiçeği Kıyameti](#)
- [37. Biber Gazı, Yulaf Sütü ve Bir Rakun Hakkında](#)
- [38. Sonsuza Kadar Mükemmel Olmak](#)
- [39. Mutlu Bir Sonsuza Kadar](#)
- [Sonu Teşekkür](#)
- [Vikki Jay'in Diğer](#)
- [Eserleri Yazar](#)
- [Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

